KARIN SLAUGHTER

Bőr

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Karin Slaughter: *Beyond Reach*

Fordította Borbély Judit Bernadett

Copyright © 2007 by Karin Slaughter

Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2012

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2012

Karin Slaughter, a *Nadragulya,* a *Sebek,* a *Hitetlen* szerzője nő létére ezúttal is igen kemény, sokkoló krimit írt. Női szereplői – Sara Linton doktornő, akinek éppen egy műhibapert akasztanak a nyakába, és Lena Adams nyomozó, aki azt szeretné megtudni, hogyan is halt meg az édesanyja és az ikertestvére, Sibyl – szintén kemény asszonyok. Sara férjét és Lena kollégáját, Jeffrey Tolliver nyomozót pedig még keményebb fából faragták.

A helyszín egy amerikai kisváros, amelyet akár jelentéktelennek is mondhatnánk, ha nem lenne a bűn, a korrupció, a maffia, a drogkereskedelem, sőt a neonáci eszmék gyújtópontja.

Az igazságot egy szörnyű gyilkosságról, amelyben egy fiatal nőt felgyújtottak egy autóban, az új, fiatal seriff próbálja kideríteni, közösen Jeffrey-vel, akit mindenhová elkísér a felesége, Sara – bár ne tenné!

Ki áll a jó oldalon, és ki a rosszon? Mi történt a drogfüggő Hankkel, az ikerlányok, Lena és Sibyl nagybátyjával, aki felnevelte őket az anyjuk helyett? És egyáltalán: mi történt az anyával?

Természetesen a hátborzongatóan izgalmas történet végén mindenre fény derül, ám a befejezés olyasmit tartogat, amire senki nem számít.

Barbnak, Sharonnak és Susannek – mindenért

PROLÓGUS

Mit adhattak be neki? Mit fecskendeztek a vénájába? Alig bírta nyitva tartani a szemét, a hallása viszont túlságosan is kiélesedett. Az éles, sípoló zajon át hallotta, ahogy ugrik egyet a motor, s a kerekek puffanva futnak rá valami hepehupás talajra. A hátsó ülésen mellette ülő férfi duruzsolva beszélt, hangja altatódalként hatott. Valahogy megnyugtató volt a hanghordozása, és azon kapta magát, hogy le-lecsuklik a feje, hogy aztán Lena rövid, metsző válaszaira újból felkapja.

Sajgott a válla, mert a keze hátra volt feszítve. De talán nem is sajgott, csak ő hitte, hogy sajognia illene, s ezért az agya téves üzenetet küldött. A szívverése ütemére lüktető, tompa fájdalmat érzett. Próbált más dolgokra koncentrálni, a körülötte zajló beszélgetésre például vagy arra, vajon hová vezeti Lena a kocsit. Helyette visszazuhant a saját testébe, begubózva minden egyes új érzékletbe, akár egy újszülött- a takarójába.

Égető zsibongás fészkelt a vádlijába, bár nem tudta, miért. Kívül hűvös volt. A tarkóját jeges hidegség öntötte el. Emlékezett egy alkalomra, amikor Florida felé hajtottak az apja kocsijával. Hosszú út volt, légkondicionáló nélkül, augusztus derekán. Az összes ablak letekerve, de még ez sem enyhített a hőségen. Rádiórecsegés. Nem lehetett zenét hallgatni, mert képtelenek voltak megegyezni, melyik adót válasszák. Elöl a szülők az útvonalról vitáztak, a benzinárakról meg arról, hogy átlépték-e a sebességhatárt. Opelika előtt anyja szólt az apjának, hogy álljon meg a vegyeskereskedésnél, hadd vásároljanak hűtött kólát és narancsos kekszet. Mind elcsigázottan szálltak ki a kocsiból, a hőségben puhára főtt tagjaik az üléshez ragadtak.

A kocsi megbillent, ahogy Lena üresbe tette. A motor még zúgott, halkan dorombolva.

Volt ott még valaki – nem a kocsiban, hanem a távolban. Ez a focipálya. Felismerte a kivetítőt, óriás betűk harsogták: „HAJRÁ, MUSTANGOK!”

Lena hátrafordult, és őket nézte, őt meg a férfit. A férfi megmoccant. A farmernadrágjába dugta a pisztolyt. Símaszkot viselt, a bűnügyi filmekben divatos fajtából: csak a szeme meg a szája látszott ki. De ennyi is elég volt. Ő ismeri ezt az embert, a nevét is megmondaná, ha szólásra tudná bírni a száját.

A férfi most valami olyasmit mondott, hogy szomjas, mire Lena egy nagy polisztirénpoharat adott neki. A pohár fehérsége vakított. Egyszerre az ő torkát is kínzó szomjúság kezdte kaparni. A víznek a puszta gondolata elég volt, hogy könnybe lábadjon a szeme.

Lena ránézett, hangok nélkül próbált beszélni hozzá.

A férfi hirtelen közelebb csúszott hozzá a hátsó ülésen, érezni lehetett a testmelegét meg az arcszesze enyhe pézsmaillatát. Aztán megérezte a kezét a tarkóján. Az ujjai puhán, finoman érintették. A férfi hangjára összpontosított, tudta, hogy oda kell figyelnie a szavakra, mert fontosak.

– Elmész? – kérdezte a férfi Lenától. – Vagy itt maradsz, és meghallgatod a mondókámat?

Lena közben elfordult, a keze talán már az ajtónyitón volt. De most visszafordult, és így szólt: – Hallgatom.

– Ha meg akartalak volna ölni – kezdte a férfi –, mostanra már halott lennél. Ezt te is

tudod.

– Igen, tudom.

– A barátnőd… – Mondott még valamit, de a szavai összegabalyodtak, s mire elértek a füléhez, már nem volt értelmük. Nem tehetett egyebet, nézte Lenát, hogy a reakciójából következtessen arra, mi hangzott el.

Félelem. Ezek szerint van félnivalójuk.

– Ne bántsa! – könyörgött Lena. – Gyerekei vannak. A férje…

– Szomorú. De ő döntött így.

– Ez magának döntés? – csattant fel Lena. Mást is mondott, de hozzá csak Lena rémülete jutott el. Folytatódott a szóváltás, majd hirtelen valami hidegség telepedett rá. Ismerős szag töltötte be a kocsit – nehéz, orrfacsaró. Tudta, mi ez. Érezte már ezt a szagot, de az agya nem árulta el neki, mikor és hol.

Nyílt az ajtó. A férfi kiszállt, s csak állt ott, és őt nézte. Nem tűnt szomorúnak vagy zaklatottnak. Inkább beletörődő volt. Ő már látta ezt a tekintetet. Ismeri a férfit – ismeri a maszkból kivillanó hideg szempárt, a nedves ajkat. Egész életében ismerte ezt az embert.

De mi ez a szag? Honnan emlékszik rá?

A férfi dünnyögött néhány szót. Megcsillant valami a kezében – egy ezüst öngyújtó.

Ekkor értette meg. Agyát adrenalinnal árasztotta el a pánik, mely keresztülhasított a kábulaton, és egyenest a szívébe mart.

Gyújtófolyadék. Az volt a pohárban. És a férfi az imént rálocsolta az egészet. Teljesen átitatódott vele, úszott benne.

– Ne! – sikoltotta Lena, és szétterpesztett ujjakkal előrevetődött.

A gyújtó az ölébe pottyant, a láng fellobbantotta a folyadékot, a folyadék égette a ruháját. Iszonytató jajongás hallatszott – a saját torkából jött, ő meg közben tehetetlenül bámulta a testét nyaldosó lángokat. Felrántotta a karját, lábfejét az ujjakkal együtt begörbítette, mint a csecsemők. Megint arra a réges-régi floridai útra gondolt, a pokoli hőségre meg az elviselhetetlen gyötrelemre, ahogy a húsa szinte rásült az ülésre.

1. FEJEZET

Hétfő délután

Sara Linton az órájára nézett. A nagymamájától kapta a Seikót érettségi ajándékként. Em nagyit a saját érettségijének napján négy hónap választotta el a házasságtól, másfél éve volt még, mielőtt világra hozza hat gyermeke közül az elsőt, és harmincnyolc év választotta el attól, hogy a rák elragadja tőle a férjét. Emma apja idő- és pénzpocsékolásnak tekintette a felsőfokú tanulmányokat, főképp egy nő esetében. Emma nem vitatkozott – olyan korban nőtt fel, amikor a gyerekeknek eszükbe se jutott, hogy ellentmondjanak a szüleiknek –, ahhoz azonban ragaszkodott, hogy mind a négy életben maradt gyermeke egyetemre menjen.

– Viseld ezt, és gondolj rám – kérte Em nagyi azon a napon az iskola udvarán, ahogy bekapcsolta Sara csuklóján az óra ezüst karperecét. – Most minden álmod megvalósul, és szeretném, ha tudnád, én mindig melletted leszek.

Az Emory Egyetem hallgatójaként Sara szüntelenül az óráját nézegette, elsősorban a biokémia-, a genetika- és az anatómiakurzusokon, amelyeken szinte már törvényszerűen a legsótlanabb professzorok oktattak. Türelmetlen pillantásokat vetett az órára szombat délelőttönként, amíg a labor előtt várt a tanárára, hogy az kinyissa neki az ajtót, s ő befejezhesse végre a kísérleteit. A Grady Kórházban végzett szakmai gyakorlat alatt üveges szemmel meredt az óra fehér lapjára, próbálta kisilabizálni a mutatókat, hogy kikalkulálja, mennyi van még hátra a harminchat órás műszakból. A heartsdale-i gyermekklinikán figyelmesen követte a másodpercmutató haladását, miközben egy kisgyerek vékonyka csuklójára nyomta az ujjait, és számolta a bőr alatt ketyegő szívveréseket, hogy megállapítsa, a „mindenütt fáj” valóban súlyos betegség, vagy mindössze annak a jele, hogy a gyerkőc aznap nem akar iskolába menni.

Sara immár csaknem húsz éve viselte az órát. Az üvegét két ízben cseréltette, az elemet számtalanszor, és egyszer a karperecet is, mert nem bírta elviselni a gondolatot, hogy lepucolja róla egy nő alvadt vérét, aki a karja között halt meg. Sara még Em nagyi temetésén is azon kapta magát, hogy az óra sima peremét birizgálja, miközben patakokban ömlik a könnye, mert arra gondol, hogy soha többé nem láthatja a nagymama könnyed, nyílt mosolyát vagy szemének csillogását, ahogy a legidősebb lányunokája legfrissebb sikeréről hall.

Ahogy most az órára tekintett, Sara életében először volt hálás azért, hogy a nagyi nem lehet vele, nem olvashatja ki a haragot a szeméből, és nem láthatja a bensőjét olthatatlanul égető megalázottságát, amint ott ül a konferenciateremben, és éppen kihallgatják egy műhibaperben, amelyet az egyik elhunyt páciens szülei indítottak ellene. Mindaz, amiért Sara valaha dolgozott, minden megtett lépés, amit a nagyanyjától megtagadtak, valamennyi eredménye és tudományos teljesítménye egyszeriben értelmetlenné vált attól, hogy egy nő csaknem gyerekgyilkosnak nevezte.

Az ügyvéd szemöldökét felvonva ráhajolt az asztalra, és mosolyra húzta a száját, ahogy Sara az órájára pillantott. – Csak nincs ennél is halaszthatatlanabb programja, dr.

Lin-ton?

– Nincs. – Sara nyugalmat parancsolt magára, igyekezett uralkodni a haragján, amelyet az ügyvédnő az elmúlt négy órában nyilván szándékosan provokált ki. Sara tisztában volt vele, hogy manipulálják, az ügyvédnő kelepcébe akarja csalni, hogy Sara valami szörnyűséget mondjon, amit a sarokban az írógépe fölé görnyedő kis ember rögzít majd az utókornak. Ez a tudás azonban nem tántorította el Sarát a heves érzelmektől. Sőt még dühösebb lett tőle.

– Eddig egyfolytában dr. Lintonnak szólítottam. – Az ügyvédnő lepillantott az előtte nyitva fekvő dossziéra. – Használjam inkább a Tollivert? Most nézem, hogy ön hat hónapja újraházasodott a volt férjével, Jeffrey Tolliverrel.

– A Linton megfelel. – Sarának olyan idegesen járt a lábfeje az asztal alatt, hogy csaknem leesett róla a cipő. Karba fonta a kezét. Az állkapcsa megfájdult, úgy összeszorította a fogait. Nem kéne itt lennie. Ilyenkor otthon lenne a helye egy könyvvel vagy a telefonnal a kezében, a vonal másik végén a húgával. Betegek aktái várnak rá, meg régi orvosi folyóiratok, azokkal mindig lemaradásban van.

Ezeknek itt bízniuk kellene benne.

– Tehát – folytatta az ügyvédnő. A kihallgatás elején a nevét is megmondta, de Sara nem emlékezett rá. Most egyedül Beckey Powell arcára bírt koncentrálni. Beckey Powell volt Jimmy édesanyja. Az asszony, akinek Sara oly sokszor fogta a kezét, a barát, akinek vigaszt nyújtott, akivel végtelen órákat beszélt telefonon, mialatt megpróbálta lefordítani közérthető nyelvre azt az orvosi szakzsargont, amelyet az atlantai onkológusok használtak, hogy megértessék az anyával, miért is fog meghalni a tizenkét éves kisfia.

Attól a pillanattól, hogy a terembe léptek, Beckey gyilkosnak kijáró indulattal meredt Sarára. A fiú apja, akivel Sara valamikor együtt járt iskolába, arra se méltatta, hogy a szemébe nézzen.

– Dr. Tolliver? – nyaggatta az ügyvédnő.

– Linton – helyesbített Sara, és a nő mosolygott, mint mindannyiszor, ha sikerült Sara fölébe kerekednie. Ez elég gyakori jelenség volt, így Sara majdnem megkérdezte az ügyvédnőt, nem a Tourette-szindróma valamely rendhagyó formájában szenved-e.

– Tizenhetedikén reggel, vagyis húsvét másnapján, ön megkapta a laboreredményeket James Powell sejttenyészetéről. Jól mondom?

Milyen felnőttesen hangzik így: *James*. Sarának ő már mindig az a hatéves kisfiú marad, akivel sok-sok évvel azelőtt találkozott, aki szeretett a műanyag dinoszauruszaival játszani, meg hébe-hóba zsírkrétát enni. Milyen büszkén mesélte neki a kisfiú, hogy őt is Jimmynek hívják, mint az apját.

– Dr. Tolliver?

Ekkor Buddy Conford, Sara egyik ügyvédje szólalt meg. – Térjünk a tárgyra, picinyem.

– Picinyem? – visszhangozta az ügyvédnő. A hangja az a fajta mély, fátyolos hang volt, amelyet a legtöbb férfi ellenállhatatlannak talál. Sara rögtön látta Buddyn, hogy ő is a többséghez húz, ahogy azt is tudta, hogy az ellenfél kívánatos mivolta csak felerősíti a férfiban a versenyszellemet.

Buddy elmosolyodott, ezúttal övé a pont. – Tudjuk a hölgy nevét.

– Kérem, Mr. Conford, utasítsa az ügyfelét, hogy feleljen a kérdésre.

– Igen – mondta Sara, mielőtt újabb szócsata venné kezdetét. Óránként háromszázötven dollárért az ügyvédek módfelett bőbeszédűek tudnak lenni. Ha ketyeg az

óra, képesek és nekiállnak cincálgatni a „cincálgat” szó jelentését. Ráadásul Sarának mindjárt két ügyvédje volt: Melinda Stiles, a Nemzetközi Orvosi Felelősségbiztosító tanácsadója, akiknek Sara addigi pályafutása alatt csaknem három és fél millió dollárt kifizetett. Buddy Conford a saját ügyvédje volt, akit azért fogadott fel, hogy megvédje őt a biztosítótársasággal szemben. A biztosítóval kötött szerződés apró betűs része korlátozott felelősséget állapított meg a társaság számára, amennyiben a páciens sérülése az orvos szándékos hanyagságának a következménye. Buddy azért volt jelen, hogy ez ne történhessen meg.

– Dr. Linton? Tizenhetedikén reggel?

– Igen – válaszolta Sara. – A feljegyzéseim szerint akkor jött meg a jelentés a laborból.

Sharon, jutott Sara eszébe. Az ügyvédnőt Sharon Connornak hívják. Milyen ártatlan név egy ilyen rémes perszónának.

– És mi derült ki a laborjelentésből?

– Hogy Jimmynek nagy valószínűséggel akut myeloid leukémiája van.

– A prognózis?

– Arról nem tudok nyilatkozni. Nem vagyok onkológus.

– Úgy is van. Ezért ajánlott egyet Powelléknek, egy barátját még az egyetemről, bizonyos dr. William Harrist Atlantában?

– Igen. – Szegény Bill. Ő is alperesként szerepelt az ügyben, kénytelen volt jogtanácsost fogadni, és most a saját biztosítójával hadakozott.

– De ön is orvos, nem?

Sara mély levegőt vett. Buddy korábban arra utasította, hogy csak kérdésekre feleljen, célzatos megjegyzésekre ne. Márpedig Sara busásan megfizette az ügyvédet a tanácsaiért. Ezzel az erővel akár meg is fogadhatja őket.

– S mint orvosnak, bizonyára van némi elképzelése, hogy mi az a myeloid leukémia.

– A csontvelő rosszindulatú daganatos megbetegedése.

Connor mosolygott, és hadarva folytatta: – És úgy kezdődik, hogy egy szomatikus vérképző előalak normális differenciálódásra képtelen sejtté alakul.

– A sejt elveszti az apoptotikus hajlamot.

Újabb mosoly, újabb győzelem. – És ennél a betegségnél ötven százalék a túlélési arány.

Sara befogta a száját, és várta a következő csapást.

– És a kezelésben döntő szerep jut az időzítésnek, így van? Egy ilyen betegségnél, mely a szó szoros értelmében egymás ellen fordítja a test sejtjeit, s ahogy ön mondja, leállítja az apoptózist, vagyis a sejthalál normális genetikai folyamatát, az időzítés döntő fontosságú.

Negyvennyolc óra még nem mentette volna meg a kisfiú életét, de Sara nem fogja kimondani ezeket a szavakat, hogy rögzítsék őket egy jogi dokumentumban, és Sharon Connor később kíméletlenül a képébe vágja őket.

Az ügyvédnő a papírjai között kotorászott, mintha bizony szüksége lenne a feljegyzéseire. – És ön az Emory Orvostudományi Egyetemre járt. Mint valamivel korábban volt szíves kiigazítani engem, nemhogy a legjobb tíz százalék között végzett, de hatodik lett az évfolyamában.

Buddy hangján hallatszott, hogy untatja a nő színielőadása. – Már vázoltuk dr. Linton előmenetelét.

– Csak szeretném összerakni a mozaikdarabkákat – vágott vissza a nő. Felvette az egyik lapot, átfutotta, végül letette. – És ezt az információt, dr. Linton, a halálos ítéletnek is beillő laborjelentést, ön tizenhetedikén reggel kapta kézhez, mégis úgy dönt, hogy csak két nappal később osztja meg a hírt Powellékkel. És mi volt ennek az oka?

Sara még soha nem hallott ilyen sok „és”-sel kezdődő mondatot egyvégtében. Feltételezte, hogy a nyelvtan nem volt kiemelt tantárgy abban az oktatási intézményben, amelyben a komisz ügyvédnőt kiképezték.

– A Disney Worldben voltak, Jimmy születésnapját ünnepelték – felelte. – Nem akartam tönkretenni a vakációjukat, sejtettem, hogy talán ez lesz az utolsó, amelyet családként töltenek. Úgy határoztam, hogy majd csak akkor mondom el nekik, ha visszajöttek.

– Tizenhetedikén este érkeztek haza, ön mégsem szólt nekik, csak két nappal később, tizenkilencedikén reggel.

Sara válaszra nyitotta a száját, de a nő nem engedte szóhoz jutni.

– És az eszébe se jutott, hogy ha rögtön visszahozzák a gyermeket kezelésre, még megmenthetik az életét? – Költői kérdés volt. – Szerintem ha Powellék választhatnának, inkább élve szeretnék látni a fiukat, nem pedig üres fényképeken a Varázskirályság előtt. – Átcsúsztatta az asztalon a kérdéses fotót. Az elsuhant Beckey és Jim Powell, majd Sara két ügyvédje előtt, és Sara székétől néhány centiméterre állapodott meg.

Nem lett volna szabad, mégis lepillantott rá.

A kis Jimmy az apjának dőlt a képen, mindketten Miki egér-fület viseltek, és csillagszórót tartottak a kezükben, miközben Hófehérke törpéi masíroztak a hátuk mögött. Még így, fényképről is látszott, hogy a kisfiú beteg. Sötét karikák árnyékolták a szemét, és olyan vézna volt, hogy sovány karocskája cérnaszálnak tűnt.

Egy nappal előbb tértek vissza a vakációból, mert Jimmy hazavágyott. Sara nem értette, miért nem hívták fel Powellék a klinikán, miért nem vitték be Jimmyt már aznap, hogy megvizsgálhassa. Lehet, hogy a szülők vizsgálat és a végső diagnózis nélkül is tudták, hogy a gyermekük már soha nem lesz egészséges. Lehet, hogy egyszerűen szerettek volna még egy napot, amikor Jimmy csak az övék. Olyan jó kisfiú volt – barátságos, eszes, vidám –, minden szülő ilyen gyerekről álmodik. De Jimmy nincs többé.

Sara érezte, hogy könnybe lábad a szeme, és olyan erősen harapott az ajkába, hogy a könnyei a bánat helyett a fájdalomtól csordultak ki.

Buddy ingerülten elkapta előle a képet, és visszalökte Sharon Connornak. – Inkább odahaza, tükör előtt gyakorolja a nyitóbeszédét, szívecském.

Connor szája önelégült mosolyra görbült, ahogy eltette a fényképet. Ő volt rá az élő bizonyíték, hogy az elmélet, mely szerint a nő gondoskodó teremtmény, bődületes marhaság. Sara félig-meddig arra számított, hogy rothadó húst lát majd kivillanni az ügyvédnő fogai közül.

– Dr. Linton – így a nő –, a szóban forgó napon, amikor megkapta James laboreredményeit, történt esetleg valami más is, ami fontos lehet?

Sara hátán végigszaladt a hideg, rossz előérzete támadt. – Igen, történt.

– Elmondaná, micsoda?

– Egy meggyilkolt nő tetemére bukkantam a helyi falatozó mellékhelyiségében.

– Akit meg is erőszakoltak. Jól mondom?

– Igen.

– Ezzel el is érkeztünk oda, hogy ön részmunkaidőben a megye halottkémje. A férje pedig, aki az erőszakolós gyilkosság idején még a *volt* férje, a megyei rendőrfőnök. Önök szoros együttműködésben dolgoznak a bűnügyeken.

Sara várt, hogy mi jön még, de az ügyvédnő egyelőre csak ennyit akart jegyzőkönyvbe vetetni.

– Jogtanácsos asszony – szólalt meg Buddy.

– Csak még egy pillanat – dünnyögte az ügyvédnő, miközben egy vaskos dossziéban lapozgatott.

Sara lenézett a kezére, hogy elfoglalja magát. Borsócsont, háromszögletű csont, horgascsont, fejescsont, kis trapézcsont, trapézcsont, holdascsont, sajkacsont… Végigvette az összes kézcsontját, azután a szalagokkal folytatta, próbálta elterelni a gondolatait, hogy kikerülje a csapdát, amelyet az ügyvéd rendkívül gyakorlottan állítgatott neki.

A Gradyben töltött rezidensidő alatt Sara annyira keresettnek számított a fejvadászok körében, hogy a végén már fel se vette a telefonját. Társulások. Hat számjegyű fizetések év végi prémiummal. Műtéti előjogok bármely általa választott kórházban. Személyi asszisztensek, önálló labor, titkárnők garmadája, továbbá saját parkolóhely. Mindent megígértek neki, végül mégis a hazautazás mellett döntött, hogy Grant megyében gyakorolja a hivatását lényegesen alacsonyabb fizetésért és még kevesebb megbecsülésért, mert fontosnak tartotta, hogy a vidéki közösségek se maradjanak orvos nélkül.

A hiúsága is belejátszott volna? Sara úgy tekintett önmagára, mint aki példaképül szolgálhat a kisvárosi lányoknak. Legtöbbjük még csak férfi orvossal találkozott. Hatalmi pozíciójuk kizárólag az ápolónőknek, a tanárnőknek és az anyáknak volt. A heartsdale-i gyermekklinikára kerülése utáni első öt évben Sara ideje java részében ifjú pácienseit győzködte – és gyakorta az anyjukat is –, hogy tényleg van orvosi diplomája. Senki nem hitte, hogy egy nő is lehet elég okos, elég *jó* ahhoz, hogy ilyen magasra jusson. Az emberek még akkor is tamáskodtak, amikor Sara megvásárolta a klinikát a visszavonuló társtulajdonostól. Évekbe telt, mire sikerült kivívnia magának a közösség tiszteletét.

És mindez hiábavaló volt.

Sharon Connor végre feltekintett a papírjaiból. Homlokát ráncolta. – Dr. Linton, ugye, önt is megerőszakolták?

Sara szája nyomban kiszáradt. Torka összeszorult, és lángba borult arccal küszködött a szégyenével, amelyet azóta nem érzett, hogy egy másik ügyvéd utoljára nekiszegezte ezt a kérdést. Mint akkor, Sara látása most is beszűkült és elhomályosult, csak a szavakat hallotta csengeni a fülében.

Buddy felpattant, heveskedett, egyik ujjával az ügyvédnő meg a Powell házaspár felé bökődött. A Nemzetközi Orvosi Felelősségbiztosítót képviselő Melinda Stilesnak szava se volt. Buddy előre figyelmeztette Sarát, hogy így lesz: Stiles némán ül majd a babérjain, hagyja, hogy az ellenfél jogtanácsosa darabokra szedje Sarát, és csak akkor szólal meg, ha úgy érzi, hogy a biztosító is érintve van. Még egy nő, újabb kivétel a szabály alól.

– És ezt is kérem jegyzőkönyvbe venni! – fejezte be Buddy, és hátrább lökte a székét az asztaltól, ahogy leült.

– Hogyne – mondta Connor. – Dr. Linton?

Sara látása kitisztult. Hallott egy *zubb*anást, mintha addig víz alatt úszott volna, s most

hirtelen fellökte magát a felszínre.

– Dr. Linton? – ismételte Connor. Egyszer sem hagyta el Sara címét, amit úgy ejtett ki, mintha szégyenbélyeg lenne, nem pedig Sara élete munkájának gyümölcse.

Sara Buddyra nézett, aki vállat vont, és a fejét ingatta, jelezvén, hogy ő itt nem tehet semmit. Előre megjósolta, hogy a kihallgatás nem lesz más, mint horgászat, ahol Sara élete a csali.

Connor így szólt: – Doktornő, adjak önnek pár percet, amíg összeszedi magát? Tudom, hogy nehéz beszélnie a megerőszakolásáról. – Az asztalon előtte lévő vaskos dossziéra bökött. Bizonyára Sara ügyének bírósági átiratát tartalmazta. Az ügyvédnő nyilván olvasta az egészet, ismert minden gusztustalan részletet. – Értesüléseim szerint önt rendkívül brutális módon támadták meg.

Sara a torkát köszörülte, és megacélozta a hangját, hogy ne csak rebegje, de határozottan és félelem nélkül mondja: – Így igaz.

Connor beszédmódja szinte vigasztalóvá vált. – Azelőtt Baton Rouge-ban dolgoztam a kerületi ügyész mellett. Meg kell mondanom, hogy tizenkét éves ügyészi pályafutásom alatt egyszer sem láttam példát olyan brutalitásra és szadizmusra, mint ami önnel történt.

– Hagyja a krokodilkönnyeket, szívecském – hördült fel Buddy –, és térjen rá a kérdésre.

Az ügyvédnő épp csak egy pillanatig tétovázott, mielőtt folytatta: – Kérem jegyzőkönyvbe venni, hogy dr. Lintont annak a Grady Kórháznak a mellékhelyiségében erőszakolták meg, ahol a gyakorlóidejét töltötte. Az elkövető a jelek szerint az álmennyezeten keresztül hatolt be a női vécébe. Dr. Linton az egyik fülkében tartózkodott, amikor az erőszakoló gyakorlatilag a nyakába esett.

– Jegyeztük – mondta Buddy. – Kérdése is van, vagy csak szeret szónokolni?

– Dr. Linton, az a tény, hogy önt brutálisan megerőszakolták, nagymértékben befolyásolta a döntését, hogy visszatér Grant megyébe, nem így van?

– Más okom is volt.

– De kijelenthetjük, hogy az erőszakolás volt a fő ok?

– Fogalmazzunk úgy, hogy az is az okok között szerepelt.

– Mire akar kilyukadni? – kérdezte Buddy. Az ügyvédek újabb szópárbajba kezdtek, Sara az asztalon álló vizeskancsó után nyúlt, és igyekezett biztos kézzel tölteni magának.

Inkább érezte, mintsem látta, hogy Beckey Powell fészkelődni kezd, és azon tűnődött, vajon érez-e bűntudatot az asszony most, hogy az emberi lényt és nem a szörnyeteget látja Sarában. Sara remélte, hogy igen. Remélte, hogy Beckey hánykolódni fog éjjel az ágyában, és felfogja végre, hogy hiába iparkodik az ügyvédjével karöltve lejáratni Sarát, a fiát már semmi nem hozza vissza. És semmi sem változtat a tényen, hogy Sara mindent megtett Jimmyért, amit lehetett.

– Dr. Linton? – folytatta Connor. – Feltételezem, hogy az önt ért brutális támadás fényében kemény érzelmi megpróbáltatás volt besétálni a falatozó mellékhelyiségébe, és rátalálni arra a nőre, akit hasonló módon bántalmaztak. Főképp mivel ez csaknem pontosan tíz évvel az után történt, hogy önt megerőszakolták.

Buddy felfortyant: – Ez kérdés volna?

– Dr. Linton, ön és a volt férje, akarom mondani, a férjével épp örökbefogadással próbálkoznak, így van? Mert a brutális erőszaktétel következményeként önnek nem lehet saját gyermeke.

Beckey reakciója félreérthetetlen volt. Először a kihallgatás kezdete óta Sara nyíltan az

asszonyra nézett. És látta, hogy ellágyul a tekintete, baráti öröm villant fel benne, de az érzés éppoly hirtelen tűnt tova, ahogy megjelent, és Sara mindjárt kiolvasta a vádat Beckey szeméből: nincs jogod, hogy egy gyermek anyja légy, hiszen megölted a fiam.

Connor ismerősnek tűnő iratot emelt a magasba, és közölte: – Doktornő, ön és a férje, Jeffrey Tolliver három hónappal ezelőtt örökbefogadási kérelmet nyújtottak be Georgia államban. Így van?

Sara próbált visszaemlékezni, mi szerepel a kérelemben, és miket mondtak az államilag kötelezővé tett felkészítésen, amely az elmúlt néhány hónapban minden szabad percüket felemésztette. Miféle inkriminálló bizonyítékot képes előtúrni az ügyvédnő a végtelen és látszatra ártalmatlan folyamatból? Jeffrey magas vérnyomását? Vagy azt, hogy Sarának olvasószemüvegre van szüksége? – Igen.

Connor tovább kotort a papírjai között: – Csak egy pillanat.

A szoba kicsi volt, és levegőtlen. Se ablakok, se festmények a falon, hogy bámulni lehetett volna valahová. Pálmafa kókadozott a sarokban, levelei bánatosan csüngtek. Ennek az egésznek semmi értelme. Emberhússal nem lehet feltámasztani egy gyereket. Ahogy az ártatlanság bebizonyítása sem állítja helyre a hírnevet.

Sara lenézett a kezére. *Ligamenta metacarpea dorsalia*, *ligamenta carpometacarpea dorsalia*, *ligamenta intercarpea dorsalia…*

Egy héttel a kisfiú halála előtt Sara meglátogatta Jimmyt, órákig fogta törékeny kis kezét, miközben a gyerek akadozva mesélt neki fociról, gördeszkázásról, és mindarról, ami hiányzott neki. Sara látta kilesni a halált a kisfiú szeméből. Az a tekintet pontosan az ellentéte volt Beckey Powell bizakodásának, aki még akkor is remélt, amikor meghallotta a prognózist, és beleegyezett a kezelés leállításába, hogy ne nyújtsák feleslegesen Jimmy szenvedését. Jimmyt ez a remény tartotta életben, a minden gyerekben meglévő félelem, hogy csalódást okoz az anyjának.

Sara akkor elkísérte Beckey-t a büfébe, egy csendes sarokba húzódott a zavarodott asszonnyal, és fogta a kezét, ahogy percekkel korábban Jimmyét. Elmagyarázta Beckey-nek, miként zajlik majd le, hogy fogja elragadni a fiát a halál. Ahogy lelassul a keringés, előbb a lábfeje hűl ki, aztán a keze. Elkékülnek az ajkai. A lélegzése szabálytalanná válik, ám ez nem a gyötrődés jele. Nehezére esik majd a nyelés. Lehet, hogy elveszíti a kontrollt a hólyagja fölött. A gondolatai elkalandoznak, de Beckey azért csak beszéljen hozzá, foglalja le, mert Jimmy még ott van. És a legutolsó másodpercig az ő Jimmyje marad. Beckey-nek most az a feladata, hogy ott legyen mellette minden lépésnél, azután pedig, és ez lesz a legnehezebb, el kell engednie őt.

Légy erős, és engedd el Jimmyt!

Connor megköszörülte a torkát, és megvárta, míg Sara újból rá figyel.

– Nem számolt fel Powelléknek semmit a laborvizsgálatokért, ahogy a látogatásaikért sem, pedig a diagnózis felállítása után többször is felkeresték önt – mondta.

– Igazság szerint nem én állítottam fel a pontos diagnózist – helyesbített Sara, és próbált koncentrálni. – Én csak a sejtéseimet oszthattam meg velük, és továbbküldtem őket egy onkológushoz.

– Az egyetemi barátjához, dr. William Harrishez – tette hozzá az ügyvéd. – És nem számolt fel Powelléknek semmit a labormunkáért, illetve a későbbi látogatásaikért, miután továbbküldte őket.

– Nem én intézem a számlázást.

– De a saját személyzetét ön irányítja, vagy nem? – Connor szünetet tartott. – Ugye,

nem szükséges emlékeztetnem, hogy eskü alatt vall?

Sara magában tartotta a nyelvére toluló csípős választ.

– Nelly Morgan, a titkárságvezető vallomása szerint ön arra utasította őt, hogy írja le veszteségként azt a csaknem kétezer dollárt, amennyivel Powellék tartoztak magának. Igaz ez?

– Igaz.

– Miért tette, dr. Linton?

– Mert tudtam, hogy Jimmy gyógykezelése súlyos költségekkel fogja terhelni a családot. Nem akartam beállni a hitelezők hosszú sorába. – Sara Beckey-re nézett, bár az asszony kerülte a tekintetét. – Ez az ügy is erről szól, nem igaz? Laborszámlák. Kórházi számlák. Radiológusok. Gyógyszertárak. Biztosan egy vagyonra rúg a tartozásuk.

– Dr. Linton, ön azért van itt, hogy a kérdéseimre válaszoljon, nem pedig azért, hogy kérdezősködjék – emlékeztette Connor.

Sara odahajolt Powellékhez, próbált kapcsolatot teremteni, hogy belássák végre. – Hát nem értik, hogy ezzel nem hozzák vissza? Nem támaszthatják fel Jimmyt.

– Mr. Conford, kérem, utasítsa rendre az ügyfelét…

– Van fogalmuk, mit adtam fel azért, hogy itt praktizáljak? Tudják, hány évet öltem bele…

– Dr. Linton, ne szóljon az ügyfeleimhez.

– Ezért kellett Atlantáig utazniuk, hogy találjanak egy specialistát – mondta nekik Sara. – Az ilyen pereskedések miatt zárt be a kórház, azért jut itt csak öt orvos egy száz mérföldes körzetre.

A szülők rá se néztek, nem reagáltak.

Sara csüggedten ereszkedett hátra a székében. Ez nem csupán a pénzről szól. Beckey és Jimmy valami többre vágyott, egy magyarázatra, hogy miért halt meg a fiuk. Szomorú, de tény, hogy nincs magyarázat. Emberek halnak meg – gyerekek halnak meg –, és néha nincs kit hibáztatni, mert ez megállíthatatlan. Mához egy vagy talán öt évre újabb gyermek betegszik majd meg, újabb családot sújt le a bánat, és nem lesz, aki segíthetne rajtuk.

Senki nem áll majd mellettük, hogy a kezüket fogva elmagyarázza, mire számítsanak.

– Dr. Linton – folytatta Connor. – Ami az ön mulasztását illeti, hogy tudniillik nem számolt fel Powelléknek semmit: ugye, leszögezhetjük, hogy bűntudata volt Jimmy halála miatt?

Sara tudta, hogy Buddy milyen választ vár tőle a kérdésre, tudta, hogy még Melinda Stiles, a Nemzetközi Orvosi Felelősségbiztosító hallgatag képviselője is tagadást vár tőle.

– Dr. Linton? – hajtogatta Connor. – Nem volt bűntudata?

Sara lehunyta a szemét, és szinte látta Jimmyt a kórházi ágyában, amint a gördeszkázásról mesél. Még mindig a kezében érezte a kisfiú hideg ujjait, miközben Jimmy türelmesen fejtegeti, mi a különbség a *heelflip* és az *ollie* között.

Interfalangeális ízületek. Metakarpofalangeális ízület. Ízületi tok, disztális és radioulnáris ízület…

– Dr. Linton?

– De igen – ismerte be végül, és hagyta kicsordulni a könnyeit. – Bűntudatom volt.

Sara keresztülhajtott Heartsdale központján, a BMW 335Ci sebességmérője alig

huszonöt mérföldet mutatott. Elhaladt a filléres üzlet, a butik és a vasárubolt előtt. A tisztítóhoz érve lefékezett a néptelen út kellős közepén, és megtanakodta magával, hogy továbbhajtson-e.

Szemben nyitva állt a Grant Megyei Technológiai Intézet kapuja. Koboldnak meg szuperhősnek beöltözött diákok flangáltak a behajtón. Előző este volt halloween, de a diákok minden ünnepet egyhetes mulatsággá nyújtottak. Sara az idén nem bajlódott a cukorkavásárlással. Tudta, hogy az ő ajtajához egy szülő se fogja odaengedni a gyerekét. Az egész város kiközösítette, mióta megindult ellene a műhibaper. Még azok a páciensei is kerülték a tekintetét a szupermarketben vagy a patikában, akiket évek óta kezelt, és sikeresen gyógyított. A közhangulatból kiindulva Sara úgy érezte, nem lenne bölcs felöltenie a szokásos boszorkánykosztümöt és elmenni a templomi mulatságba, ahogy az elmúlt tizenhat évben tette. Sara Grant megyében született és nevelkedett. Tudta jól, hogy ebben a városban elégetik a boszorkányokat.

Nyolc és fél órán át tartott a vesszőfutásra emlékeztető kihallgatás. Száznál is több szülő írt alá olyan nyilatkozatot, amelyben hozzájárultak, hogy Sharon Connor átnézze a gyermekeik orvosi aktáját, és a többség abban reménykedett, hogy a nap végére valami kis pénz is csurran nekik ebből. Melinda Stiles, aki a szem- és fültanúk elvonulása után meglepően segítőkésznek mutatkozott, elmagyarázta, hogy ez teljesen szokványos. A műhibaperek keselyűt csinálnak a betegekből, fejtegette, és a Powell-ügy előrehaladtával egyre több köröz majd belőlük a levegőben. A Nemzetközi Orvosi Felelősségbiztosító osztani és szorozni fog, összeméri a veszteséget Sara védekezésének megalapozottságával, és csak azután döntenek majd a teljesítés mellett vagy ellen.

Mely esetben ez az egész – a megaláztatás, a kirekesztés – a semmiért történt.

Az utcán lézengő diákok egyike felsikoltott, ezzel úgy megijesztve Sarát, hogy lecsusszant a lába a fékről. Csak egy fiatalember volt az Chiquita Banana-jelmezben, kék forrónadrágban és a szőrös pókhasát szabadon hagyó sárga topban. Mindig a hájas fickók azok, akik az első adandó alkalommal nőnek öltöznek. Vajon Jimmy Powell is ilyen lökött fiatallá vált volna? Ha tovább élhet, vajon apja görnyedt tartását és véznaságát örökli, vagy az anyja kerek képét és derűjét? Beckey humora, a heccek és szóviccek szeretete biztosan megvolt a fiúban. A többi örök rejtély marad.

Sara bekanyarodott a klinika parkolójába. Az ő parkolójába, amelyet sok-sok éve vett meg dr. Barney-tól, és ahhoz, hogy ezt megengedhesse magának, részidőben halottkémként kellett dolgoznia. A tábla megfakult, a lépcsőre ráférne már egy festés, és meleg napokon szorult az oldalajtó, de attól még az egész az övé.

Kiszállt a kocsiból, és a kulcsával kinyitotta a főbejáratot. Egy héttel azelőtt bezárta a klinikát, dühös volt a szülőkre, akik a haszon reményében aláírták azt a megengedő nyilatkozatot, haragudott a városra, mert elárulta őt. Fejőstehénnek nézték Sarát, mintha valamiféle cső lenne, amely hozzásegíti őket a biztosítótársaság páncélszekrényeiben elfekvő több millió dollárhoz. Senki nem látta ennek az „aki kapja, marja” hadjáratnak a következményeit, hogy az orvosi felelősségbiztosítás díja fel fog szökni, az orvosok felhagynak a praktizálással, és az egészségügyi ellátás, amely sokak számára jelenleg is megfizethetetlen, hamarosan a legtöbb ember számára elérhetetlenné válik. Senkit nem érdekelt, hány életen gázol át a milliomossághoz vezető úton.

De lesz még idejük ezen merengeni, amikor majd másfél órát utaznak Rollingsba, mert az a legközelebbi város, amelyben gyermekorvos rendel.

Sara nem kapcsolta fel a villanyt, úgy sétált keresztül a klinika hallján. Az októberi

csípős idő ellenére az épület belsejében meleg volt, levetette a kosztümkabátját, és a recepcióspultra dobta, mielőtt bement a vécére.

Jéghideg víz jött a csapból, Sara lehajolt, hogy megmossa az arcát, és ledörzsölje a bőréről a rátelepedett piszkot. Egy hosszú fürdőre vágyott, egy pohár borra, de ehhez haza kellett volna mennie, márpedig egyelőre nem akaródzott hazamennie. Egyedül akart lenni, amíg összeszedi magát. A szülei is hiányoztak neki, akik e pillanatban valahol Kansasban járhatnak, pontosan félúton a régóta tervezett, Amerikát átszelő autós kalandtúrájukon. Tessa, a húga Atlantában időzött, ahol a hajléktalan embereknek nyújtott tanácsadással végre hasznát vette a diplomájának. Jeffrey meg… Jeffrey odahaza várta Sarát, hogy felesége részletesen beszámoljon neki a meghallgatásról. Sara elsősorban a férje társaságára vágyott, és mégis, egyáltalán nem akarta őt látni.

Megbámulta a tükörképét, és döbbenten konstatálta, hogy magára se ismer. Annyira feszesen volt hátrafogva a haja, csoda, hogy nem fájt a fejbőre. Óvatosan meglazította a gumit, és összerándult az arca, ahogy kitépődött néhány hajszála. Keményített fehér blúzán vízpettyeket látott, de nem törődött vele. Röhejesnek érezte magát ebben a kosztümben, pedig valószínűleg élete legdrágább ruhája volt. Buddy kikötötte, hogy az öltözéket Sara méretére kell szabni, akkor tehetős orvos benyomását kelti majd a meghallgatáson ahelyett, hogy egy kisvárosi vízvezeték-szerelő gyermekorvossá avanzsált lányát látnák benne. A tárgyalóteremben majd önmaga lehet, mondta neki Buddy. Sara majd csak akkor fedje fel Sharon Connor előtt az igazi arcát, amikor a legtöbbet árt vele.

Sara gyűlölte az alakoskodást, utálta, hogy a védelmi stratégia részeként kénytelen átalakulni maszkulin kinézetű, arrogáns ribanccá. Egész pályafutása alatt makacsul ellenszegült annak, hogy nőiessége elfojtásával beszuszakolja magát a férfiak orvostársadalmába. Ez a per csupa olyasmivé változtatta, amit megvetett.

– Jól vagy?

Jeffrey állt az ajtóban. Szénszürke öltönyt viselt sötétkék inggel és nyakkendővel. Mobilját az öve egyik oldalára csíptette, a másik oldalon a pisztolytáskája lógott.

– Azt hittem, otthon vársz.

– A szervizben hagytam a kocsim. Hazavinnél?

Sara bólintott, vállát a falnak döntötte.

– Tessék. – Jeffrey egy szál százszorszépet tartott a kezében, biztosan az elhanyagolt udvaron szedte. – A tiéd.

Sara elvette a virágot, mely alig volt több gyomnál, és a mosdó szélére tette.

– Akarsz beszélni róla?

Sara elforgatta a százszorszépet, hogy merőlegesen feküdjön a csaphoz képest. – Nem.

– Hagyjalak magadra?

– Igen. Mégse. – Sara sietősen odalépett hozzá, átölelte Jeffrey vállát, és odafúrta az arcát a nyakához. – Rémes volt – suttogta. – Istenem, rémes volt.

– Nem lesz semmi baj – vigasztalta a férje a hátát simogatva. – Ne hagyd magad sarokba szorítani, Sara. Ne hagyd, hogy megrengessék az önbizalmad.

Sara szorosan hozzábújt, szüksége volt Jeffrey megnyugtató közelségére. Férje egész nap dolgozott, olyan szaga volt, mint az őrsnek – a fegyverolaj, a feketekávé és az izzadság sajátos elegye. Sarának a szerteszóródott családja mellett Jeffrey jelentette az egyedüli biztos pontot, ő volt az egyetlen, aki a jelenlétével egyben tartotta. Jobban belegondolva ez már tizenhat éve így volt. Még a válásuk után is, amikor a napjai

legnagyobb részét az töltötte ki, hogy igyekezett nem gondolni Jeffrey-re, a férfi mindig is ott rejtőzött Sara agyának rejtett zugában.

Sara ajkát finoman és lassan végighúzta a férje nyakán. Keze Jeffrey hátáról a derekára siklott, és egyértelmű mozdulattal közelebb vonta magához.

Jeffrey meglepettnek tűnt, de mikor Sara szájon csókolta, ő is hasonló hévvel reagált. Sara pillanatnyilag nem is annyira a szexre vágyott, mint a vele járó intimitásra. Ez legalább olyasvalami, amiről biztosan tudta, hogy jól csinálja.

Jeffrey húzódott el először. – Menjünk haza, jó? – Besimított egy hajtincset Sara füle mögé. – Főzök vacsorát, ledőlünk a kanapéra, és…

Sara újból megcsókolta, megharapta az ajkát, közelebb bújt hozzá. Jeffrey-nek több se kellett, de mikor a keze Sara szoknyájának cipzárjára siklott, a nő gondolatai már az otthon felé szálltak: össze kell hajtogatni a tiszta ruhát, a vendégszobához tartozó fürdőben csöpög a csap, elszakadt az egyik polcvédő a konyhában.

Ellenállhatatlannak tetszett a gondolat, hogy kibújjon a harisnyájából.

Jeffrey újból elhúzódott, ajkán félmosoly játszott. – Gyere – mondta, kézen fogva Sarát, és kikísérte a mellékhelyiségből. – Majd én vezetek.

A hall közepéig jutottak, mikor megcsörrent Jeffrey mobilja. Ő vállrándítással fordult a felesége felé, mintha tőle kérne engedélyt, hogy felvehesse.

– Csak nyugodtan – mondta Sara lemondón, hiszen tudta, hogy bárki legyen is az, később úgyis visszahívná Jeffrey-t, vagy ami még rosszabb, érte jönne.

Jeffrey habozva vette kézbe a telefonját. Homlokráncolva nézett a kijelzőre, aztán felvette: – Tolliver.

Sara nekidőlt a recepciópultnak, átölelte magát, és próbált olvasni a férje arckifejezéséből. Túl régóta volt már rendőrfeleség ahhoz, hogy higgyen a közönséges hívások létezésében.

– Ő hol van most? – akarta tudni Jeffrey. Bólintott, a válla megfeszült, miközben a hívó fél beszélt. – Rendben – mondta Jeffrey az órájára nézve –, három órán belül ott tudok lenni.

Bontotta a vonalat, és olyan erővel szorította kezébe a telefont, hogy Sara azt hitte, mindjárt össze is töri. – Lena – mondta goromba hangon, éppen mikor Sara meg akarta volna kérdezni, hogy mi történt. Lena Adams a férje egységébe tartozó nyomozó volt, aki gyakorta keveredett zűrös helyzetekbe, és Jeffrey-t is rendszeresen magával rántotta. Ennek a nőnek már a neve is rettegést hozott.

– Azt hittem, szabadságon van – mondta Sara.

– Robbanás történt – válaszolta Jeffrey. – Lenát beszállították a kórházba.

– Jól van?

– Nem, nincs jól – mondta Jeffrey, és a fejét rázta, mint aki nem akarja elhinni azt, amit az imént hallott. – Le van tartóztatva.

2. FEJEZET

Három nappal korábban

Lena fél kézzel vezetett, miközben a másikkal a rádióadókat váltogatta. A hideg futkározott a hátán a hangszóróból sipítozó üresfejű leányzóktól; mikor lett piacképes vonás a gügyeség? A zenecsatornákhoz érve feladta. A csomagtartóban volt ugyan egy hatlemezes CD-tár, de már a könyökén jött ki a repertoár. Elkeseredve tapogatózott a hátsó ülés felé, hátha a keze ügyébe akad egy másik CD. Előhalászott egymás után három üres tokot, és egyre hangosabban szitkozódott. Éppen fel akarta adni, mikor egy kazettát tapintott ki az ülése alatt.

Úgy nyolcéves volt a Celicája, még volt benne kazettalejátszó, de Lena el se tudta képzelni, mi lehet a kazettán, vagy egyáltalán hogy került oda a kocsijába. Mindenesetre betolta a nyílásba, és várt. Nem hallott semmit, feltekerte a hangerőt, és azon tűnődött, hogy talán üres a szalag, vagy tönkrement még tavaly nyáron, abban a rekkenő hőségben. Feljebb csavarta a hangot, és kis híján szívrohamot kapott, mikor feldübörgött Joan Jett *Bad Reputation* című számának nyitó dobszólója.

Sibyl. Ikerhúga készítette ezt a kazettát két héttel a halála előtt. Lena emlékezett rá, hogy csaknem hat éve pontosan ezt a dalt hallgatta az autópályán Grant megye felé száguldva, miután elugrott Maconbe, a Georgiai Nyomozóhivatal laborjába. Az az út hasonló volt a mostanihoz: nyílegyenes száguldás az autópályán, egy-két személykocsi elsüvített a kamionok meg a mobil lakóházak mellett, amelyekre már vártak a leendő lakók. A húga ezalatt Grant megyében volt, ahol megkínozta és meggyilkolta egy szadista állat, miközben Lena torkaszakadtából óbégatott Joan Jett-tel.

Kivette a kazettát, és a rádiót is kikapcsolta.

Hat év. Ő kevesebbnek érezte, mégis egy örökkévalóságnak tűnt. Lena csak mostanában jutott el odáig, hogy reggelente már nem a halott húga volt az első gondolata. Aztán valamikor a nap folyamán ha látott valami mulatságosat, vagy hallott egy képtelen sztorit a munkahelyén, eszébe jutott Sibyl, emlékeztette magát, hogy ezt el kell mesélnie a húgának, mígnem egy század másodperccel később rájött, hogy Sibyl nincs többé.

Lena számára mindig is az egy Sibyl jelentette a családot. Anyjuk meghalt tizenhárom nappal a szülés után. Az apjukat, aki zsaru volt, agyonlőtte egy pasas, akit megállított gyorshajtás miatt. Így soha nem tudta meg, hogy új, ifjú asszonykája viselős. Mivel nem akadt más rokon, Hank Norton, anyjuk fivére nevelte fel a két lányt. Lena nem tudott családtagként gondolni a nagybátyjukra. Hank végignarkózta Lena gyerekkorát, és drogtiszta, szenteskedő seggfejjé lett a lányok tinédzseréveiben. Lena inkább börtönigazgatónak tekintette a férfit, aki lefekteti a szabályokat, és minden hatalom nála összpontosul. Lena már a kezdet kezdetén meg akart szökni.

Újból betette a kazettát, és dühödt morgásig halkította a hangot.

I don't give a damn about my bad reputation…

A testvérek együtt énekelték a dalt tinédzserkorukban, ez volt a himnuszuk Reese isten háta mögötti városkája, az akkori élőhelyük ellen, ahonnét rögtön megpattantak, amint elég idősek lettek. Mexikói származású nagyanyjuktól örökölt kreol bőrük és egzotikus vonásaik miatt egyikük sem örvendett különösebb népszerűségnek. A többi kölyök folyton szekálta őket, s míg Lenának az volt a stratégiája, hogy egyesével harcolt meg velük, Sibyl szigorúan a tanulmányaira koncentrált, keményen dolgozott az ösztöndíjért, hogy továbbtanulhasson. A középiskola után Lena egy darabig a lábát lógázta, aztán felvették a rendőrakadémiára, ahol Jeffrey Tolliver őt pécézte ki egy csapat újonc közül, és állást ajánlott neki. Sibyl közben professzori státust kapott a Grant Megyei Technológiai Intézetben, ami csak megkönnyítette Lena döntését, hogy elfogadja az állást.

Azon kapta magát, hogy a Grant megyében töltött első hetekre gondol. Reese után Heartsdale valóságos metropolisnak tűnt. Az ő kisvárosi szemében még a megye két másik városa, Avondale és Madison is lebilincselő volt. Lena egykori iskolatársai közül a legtöbben soha ki se tették a lábukat Georgia államból. A szüleik napi tizenkét órát robotoltak az autógumigyárban, vagy segélyből tengődtek, hogy békében elihassák az eszüket. Az utazgatás a gazdagok kiváltságának számított, azokénak, akik akkor is be tudták fizetni a villanyszámlát, ha kihagytak pár munkanapot.

Hanknek kocsmája volt Reese szélén, és amint már nem a vénájába injektálta a bevételt, Sibyl és Lena a szomszédjaikhoz képest aránylag tisztességes körülmények között élt. Igaz, hogy a házuk teteje bedőlt, és mióta csak Lena az eszét tudta, egy 1963-as Chevy kisteherautó állt kőkockákon a hátsó kertben, de mindig került étel az asztalukra, és Hank minden iskolakezdéskor elvitte a lányokat Augustába, hogy új ruhákat vásároljon nekik.

Illett volna, hogy Lena hálás legyen ezért, de nem volt az.

Sibyl nyolcéves volt, mikor Hank egyszer alkoholgőzös állapotban elütötte. A lányok egy öreg teniszlabdával játszottak, Lena túl nagyot dobott, s ahogy Sibyl kiszaladt a felhajtóra, és lehajolt a labdáért, homlokon találta Hank tolató kocsijának lökhárítója. Nem folyt sok vér – csak egy keskeny vágás keletkezett Sibyl koponyáján –, de így is nagy volt a baj. Sibyl nem látott többé, és mindegy volt, milyen sűrűn jár Hank az anonim alkoholisták összejöveteleire, vagy mennyire igyekszik segíteni, Lena lelki szemével állandóan azt látta, ahogy a nagybátyja kocsija nekimegy a húgának, és Sibyl elképedt arccal a földre rogy.

Lena most mégis arra vesztegeti el értékes szabadnapjai egyikét, hogy meglátogassa a vén szarházit. Furcsa módon Hank már két hete nem telefonált. Jóllehet Lena ritkán hívta vissza, Hank két-három naponta hagyott neki üzenetet. Utoljára három hónapja látta a nagybátyját, mikor Hank áthajtott Grant megyébe, hogy – hívatlanul – segítsen neki a költözködésben. Lena ugyanis bérbe vette Jeffrey házát, miután az rájött, hogy a korábbi lakók, két egyetemista leányzó, maszek bordélynak használták a helyet. Hank alig pár szót váltott vele dobozcipelés közben, de Lena sem volt beszédesebb. Mikor a nagybátyja már távozni készült, Lenát a bűntudat arra késztette, hogy meghívja az utcában nyílt vendéglőbe vacsorázni, de ő már be is mászott a viharvert Mercedesbe, dolga van, mormogta, mielőtt Lena egyáltalán kinyithatta volna a száját.

Ebből mindjárt tudnia kellett volna, hogy valami nem stimmel. Hank egyetlen alkalmat se mulasztott el, ha vele lehetett, akármilyen fájdalmasnak ígérkezett is az együttlétük. Ám aznap rögtön visszatért Reese-be. Gyanakodnia kellett volna. Hiszen

nyomozó, az isten szerelmére. Észre kéne vennie a szokatlan dolgokat.

És nem lett volna szabad két teljes hetet várnia úgy, hogy még csak rá se telefonál Hankre.

Végül is Charlotte, Hank egyik szomszédja hívta fel Lenát azzal, hogy haladéktalanul oda kell utaznia.

– Nincs jól – mondta a nő. Mikor Lena a részletek felől faggatta, Charlotte valami olyasmit habogott, hogy rá kell néznie a gyerekekre, és letette a telefont.

Lena kihúzta magát, ahogy áthajtott Reese városhatárán. Atyaég, de gyűlöli ezt a várost! Grantben legalább megtalálta a helyét. Itt azonban mindörökre ő az árva, a bajkeverő, Hank Norton unokahúga – nem, nem a jó Sibyl, hanem a rossz Lena.

Gyors egymásutánban három templom mellett is elhaladt. A baseballpályánál hatalmas tábla hirdette: „Mai előrejelzés: Jézus uralkodik!”

– Krisztusom – dünnyögte Lena, és balra kanyarodott, teste robotpilóta üzemmódba kapcsolt, ahogy végiggurult a Hank házához vezető mellékutcákon.

Az iskolának csak egy óra múlva lesz vége, de így is elég kocsi volt az úton egy forgalmi dugóhoz. Lena lelassított, és hallgatta az egymással versengő rádióadók fojtott zümmögését, ahogy az izomautók berregő motorral csikorogtatták a gumikat az aszfalton.

Melléje húzódott egy fazon kék Mustanggal a régi, traktorosan vánszorgó típusból, amelyiknek fémből van a műszerfala, szóval ha az ember nekihajt a megfelelő fának, még le is fejezi magát. Lena elfordult, és egy kamasz fiút pillantott meg, aki leplezetlenül meresztette rá a szemét. A délutáni nap a nyakában függő aranyláncokon csillogott, répavörös haja úgy meredezett a sok zselétől, hogy inkább látszott tengermélyi élőlénynek, mint egy déli kisváros lakójának. Nyilván fogalma se volt, milyen hülyén néz ki, az autójából dübörgő rapzenére bólogatott, és sokat sejtetőn Lenára kacsintott. Lena elfordította a fejét, és közben arra gondolt, hogy szeretné látni, amint egy péntek este ledobják az elkényeztetett, fehér seggű fiúcskát valahol Atlanta szívében. Nemigen élvezné a gengszterrap életmódot, ha azzal lenne elfoglalva, hogy összepisálja magát.

A következő utcánál Lena elkanyarodott, a hosszabbik utat választotta, csak hogy megszabaduljon a kölyköktől meg a forgalomtól. Hank biztosan jól van. Egy dologban feltétlenül hasonlítanak a nagybátyjával: mindketten hajlamosak a mélabúra. Hank alighanem csak rossz passzban van. Valószínűleg dühös lesz, mikor megpillantja Lenát az ajtóban. És ezért nem lehet hibáztatni.

Fehér Cadillac Escalade parkolt a felhajtón Hank öreg Mercedese mögött. Lena a járdaszegély mellé húzódott, levette a gyújtást, és azon tűnődött, vajon ki lehet a látogató. Lehet, hogy Hank meghívta magához az anonim alkoholistákat, mely esetben Lena remélte, hogy a Cadillac tulajdonosa utolsónak maradt, nem pedig elsőként érkezett. Nagybátyja legalább annyira a rabja volt ennek az önsegítő baromságnak, mint korábban a speednek és az alkoholnak. Hank képes volt akár hat órát vezetni egy előadáson vagy találkozón való részvétel kedvéért, aztán hátraarc, és újabb hat órát autózott visszafelé, hogy kinyissa a kocsmát azoknak, akik már kora délután le akartak részegedni.

Szemügyre vette a házat, és megállapította, hogy az egyetlen változás a gyerekkorához képest a még nagyobb lepusztultság. A tető még jobban bedőlt, a viharlécről olyan csúnyán pattogzott a festék, hogy az alápergett darabkák vékony fehér sávot húztak a ház köré. Még a postaláda is látott jobb napokat. Valaki láthatóan egyszer már leverte a helyéről, de a barkácslelkű Hank szigetelőszalaggal visszaapplikálta a tartóoszlopra.

Lena a tenyerébe zárta a kulcsait, ahogy kiszállt a kocsiból. Elgémberedett a lába a

hosszú vezetéstől, előrehajolt, hogy kinyújtóztassa az izmait.

Lövés dördült, Lena felegyenesedett, a pisztolyához kapott, és rájött, hogy a kesztyűtartóban hagyta a Glockot, de ugyanebben a pillanatban azt is megértette, hogy nem lövést hallott, csak a bejárati ajtó csapódott be.

Az elkövető termetes, kopasz ember volt ágyúcső méretű karokkal és olyan viselkedéssel, amit Lena húsz lépés távolságból is be tudott azonosítani. A férfi jobb csípőjén vadásztőr fityegett jókora tokban, és vastag fémlánc indult ki az öve bujtatójától a bal farzsebében lévő tárcájáig. Letrappolt a rozoga lépcsőn, és egy köteg pénzt számolt húsos kezében.

Feltekintett, meglátta Lenát, és fitymáló horkantást hallatva bevágódott a fehér Cadillacbe. A dzsip vaskos kerekei port kavartak, ahogy a kopasz hátratolatott, és a terepjáró kilódult az utcára Lena Celicája mellé. Az Escalade vagy egy méterrel hosszabb és legalább fél méterrel szélesebb volt Lena kocsijánál. A teteje szemmagasság fölé ért. Sötétített ablakai elöl le voltak engedve, így Lena jól látta a sofőrt.

A kopasz olyan szorosan állt meg Lena kocsija mellett, hogy szinte odapasszírozta őt, kimeredő szemével lukat fúrt belé. Az idő lelassult, és Lena látta, hogy a férfi idősebb, mint először hitte, tar feje pedig nem az aktuális divatot követi, hanem kiegészítésként járul a csupasz felkarjára tetovált hatalmas, vörös horogkereszthez. Durva fekete szőrzet állt össze kecskeszakállá és bajusszá a szája körül, de Lena így is látta az undok vigyort a kövér, nedves ajkán.

Lena elég régóta volt már zsaru, hogy felismerjen egy bűnözőt, a sofőr meg elég régóta volt bűnöző, hogy felismerje benne a zsarut. Egyikük sem hátrált volna meg, de a kopasz nyerésre fordította a patthelyzetet azzal, hogy megrázta a fejét, mintha azt mondaná: „kurva nagy kár”. Asszonyverő inge duzzadó izmokat fedett fel, ahogy sebességbe kapcsolt, és elsüvített.

Lena ottmaradt a kopasz hűlt helyén. *Öt, hat, hét…* számlálta a másodperceket, tapodtat se mozdulva az út közepéről, várta, hogy a Cadillac elkanyarodjon, s ő ne lássék többé a fickó visszapillantó tükrében.

Amint a dzsip eltűnt szem elől, Lena megkerülte a Celicát, és az anyósülés alól előhúzott egy tizenöt centis, összecsukható kést. Becsúsztatta a farzsebébe, azután kivette a pisztolyát a kesztyűtartóból. Ellenőrizte, hogy ki van-e biztosítva, és felcsatolta az övére a pisztolytáskát. Lena nem akart még egyszer szembetalálkozni a kopasszal, főleg fegyvertelenül.

A ház felé sétálva tudatosan nem gondolkozott azon, hogy mit kereshet egy efféle fazon a nagybátyjánál. Az ember nem ilyen kocsit vezet, ha a reese-i autógumigyárban gürcöl. És holtbiztos, hogy nem egy köteg pénzt lobogtatva sétál ki valakinek a házából, hacsak biztosra nem veszi, hogy senki nem meri elvenni tőle.

Remegett a keze, ahogy közeledett a házhoz. A félfa szilánkosra tört, olyan erővel csapták be az ajtót, vagy talán mert egy rúgással nyitották ki. A kilincsgomb mellett korhadt fatüskék és rozsdás fém meredezett, Lena a cipőorrával lökte be az ajtót.

– Hank? – szólította a nagybátyját, és uralkodnia kellett magán, hogy ne rántson pisztolyt. A terepjárós tag már elment, de otthagyta a lenyomatát. Valami rossz dolog történt ebben a házban. És lehet, hogy még mindig tart.

Zsaruként Lena sokat adott az ösztöneire. Az ember már újoncként megtanul a belső hangra fülelni. Ezt nem tanítják az akadémián. Vagy odafigyelsz a tarkódon felborzolódó szőrre, vagy mindjárt az első bevetéseden mellbe lő valami szétcsúszott narkós, aki azt

hiszi, hogy a földönkívüliek akarják elrabolni.

Lena előhúzta a Glockot, és a padló felé irányította. – Hank?

Semmi válasz.

Macskaléptekkel járta végig a házat, és nem tudta eldönteni, hogy idegenek forgatták fel vagy csak Hank hagyta el magát ennyire. Kellemetlen szag terjengett, valami vegyi eredetű, mondjuk, égett műanyag a láncdohányos Hank cigarettáinak meg a házhoz szállított kaja maradékának szokásos bűzével keveredve. A nappaliban újságok terítették be a kanapét. Lena lehajolt, és megnézte rajtuk a dátumot. A java egy hónapnál is régebbi volt.

Még mindig fegyverrel a kézben, végiglépdelt a folyosón. Lena és Sibyl szobájának ajtaja nyitva, az ágyak takaros rendben. Hank szobájában már másként állt a helyzet. A lepedő az ágy végébe volt gyűrve, mintha valaki lázálmoktól szenvedett volna, és gusztustalan barna folt virított a csupasz matrac közepén. A fürdőszoba mocskos. Penész feketítette a fugát, a plafonról több helyütt nedvesen lógott a vakolat.

Lena a csukott konyhaajtó előtt állt, pisztolyát készenlétben tartva. – Hank?

Semmi válasz.

Megnyikordult a zsanér, ahogy Lena belökte a lengőajtót.

Hank székbe roskadva ült a konyhaasztalnál. Előtte halomban az anonim alkoholisták brosúrái egy lezárt fémkazetta mellett, amelyet Lena a gyerekkorából ismert.

Hank abban tartotta az anyagot.

A narkósok a rutint legalább annyira szerették, mint a kábítószerüket. Ragaszkodtak egy bizonyos fajta tűhöz, egy adott vénához… hozzászoktak a szokásaikhoz, az elkövetés módjától, a modus operanditól csaknem olyan nehéz volt elszakadniuk, mint magától a szertől. Az ember megveregeti a tasakot, kiszórja a port, felkattintja a gyújtót, megnyalja a száját, vár, míg a por cseppfolyóssá lesz és a folyadék felforr. Azután következett a tű. Néha már az is egy lebegéssel ért fel, ha csak rágondoltak, hogy mindjárt belövik magukat.

Hank készlete egy sötétkék kazettában volt, itt-ott levált róla a festék, és előtűnt a szürke fém. A kulcsát a zoknis fiókban tartotta, ahol még egy hétéves kislány is könnyedén felfedezheti. Noha a kazetta most zárva volt, Lena olyan tisztán látta a tartalmát, mintha nyitva lenne a fedél: fecskendők, ezüstfólia, öngyújtó, cigarettáról letördelt filterek. Akár a saját tenyerét, úgy ismerte a kanalat, amelyben Hank fel szokta hevíteni a port. Patinás ezüstkanál, hurokba görbített cifra nyele a mutatóujjra akasztható. Hank egyszer rajtakapta Lenát a kanállal, és kiporolta a fenekét. Ő még most sem tudta, hogy ez azért történt, mert hozzányúlt a nagybátyja holmijához, vagy azért, mert Hank azt akarta, hogy Lena tiszta maradjon.

Lena pisztollyal a kézben nekidőlt a konyhapultnak, és Hank ekkor végre feleszmélt. Ködös tekintetét Lenára emelte, de ő tudta, hogy a nagybátyja nem néz, nem lát, és nem érdekli semmi. Nyitott szájából nyál csurgott. Nem tette be a fogsorát, nem mosdott, és nem fésülködött valószínűleg hetek óta. Ingujja feltűrve, Lena látta a tűtől eredő pici sebhelyeket, a régmúlt nyomait az új szúrásnyomok mellett, melyek fekélyes lyukakként tátongtak ott, ahol fertőzést váltott ki a lefolyótisztító, a hintőpor meg a többi szar, amivel az anyag fel volt ütve.

A pisztoly a levegőbe emelkedett. Lena úgy érezte, mintha kívül rekedt volna önmagán, a fegyver nem is az ő kezében volt, nem az ő ujja érintette a ravaszt, nem ő szólalt meg: – Ki a franc volt ez?

Hank szája elnyílt, Lena látta a sötétvörös ínyét, ahol valaha a fogai voltak, de mind kirohadt a szájából, mert a drog belülről zabálta fel.

– Mondjad már! – kiáltott rá Lena, és Hank arcába tolta a Glockot.

Hank nyelve kibuggyant a szájából, ahogy beszélni próbált. Lenának két kézzel kellett fognia a pisztolyt, nehogy véletlenül elsüljön. Percek teltek el, talán órák is. Lena nem tudta pontosan; elvesztette az időérzékét, képtelen volt rájönni, hogy a jelenben van-e, vagy a harminc évvel korábbi múlt csapdájába került, amikor rémült kisgyerekként azon törte a fejét, hogy miért vigyorog úgy a nagybátyja, miközben ömlik a vér az orrából meg a füléből. Viszketni kezdett, olyan meleg volt odabent. Hank förtelmesen bűzlött. Lena emlékezett erre a szagra gyerekkorából, tudta, hogy Hank nem fog magáról gondoskodni, és azért nem mosakszik, mert a bőrére tapadt kosz eltorlaszolja a pórusait és segít tovább bent tartani a drogot a szervezetében.

Lena ráparancsolt a kezére, hogy tegye a fegyvert a pultra, és a hátát mutatva Hanknek próbált gátat vetni a feltoluló emlékeknek: Hank kiütve hever a kertben, és a gyermekvédelmisek házhoz jönnek értük. Sibyl sír, Lena üvölt. Most is forró könnyek peregnek az arcára, és hirtelen megint ő az a kislány, az a gyámoltalan, tehetetlen kicsi lány, akinek egy hasznavehetetlen, szarevő narkós az egyetlen mentsvára.

Megpördült, és akkora pofont kevert le a nagybátyjának, hogy az a padlóra rogyott.

– Állj fel! – ordított rá Lena, és bele is rúgott. – Gyerünk!

Hank nyöszörögve kucorodott össze, és Lena arra gondolt, lám, a test még legyengült állapotban is teljes erővel védekezik. Szerette volna véresre verni a nagybátyját. Ütéseivel a felismerhetetlenségig eltorzítani a képét. Hány, de hány éjjel feküdt Lena éberen, és kisírta a szemét, míg várta, hogy Hank hazajöjjön! Hány, de hány reggel talált rá arccal a saját okádékában! Hány vadidegen éjszakázott náluk – csupa visszataszító alak sanda mosollyal és kövér ujjakkal –, mialatt Hank minden egyébről megfeledkezve lebegett!

– Ez a dílered volt? – akarta tudni Lena, és hirtelen megrohanta a hányinger.

Hank motyogott valamit, amitől vérpermet fröcskölt a mocskos linóleumra.

– Kicsoda? – ordította Lena, nagybátyja összegörnyedt teste fölé hajolva. Hallani akarta a díler nevét. Megkeresi, kiviszi a fák közé, és golyót röpít a koponyájába. – Ki volt ez az ember?

– Ő… – zihálta Hank.

– A nevét! – parancsolt rá Lena melléje térdelve, és úgy összeszorította az öklét, hogy a körmei a tenyerébe vájtak. – Mondd meg a nevét, te baromállat!

Hank feje felemelkedett, és Lena látta rajta, hogy próbálja fókuszálni a tekintetét. Mikor kezdett volna lezáródni a szemhéja, Lena belemarkolt a zsíros, sárga hajába, és felrántotta a fejét, hogy Hank kénytelen legyen ránézni.

– A nevét! – ismételte.

– Az az ember…

– Kicsoda? – így Lena. – Ki ő?

– Ő az – motyogta Hank, és lecsukódott a szeme, mintha túl nagy erőfeszítésébe kerülne nyitva tartani. Azért még befejezte: – Ő ölte meg az anyádat.

3. FEJEZET

Hétfő este

Attól a pillanattól kezdve, hogy James Oglethorpe{1} betette a lábát Georgiába, mindenki a maga szája íze szerint akarta feldarabolni az államot. Az első ilyen kísérletre 1741-ben került sor, amikor is az angol megbízottak úgy döntöttek, hogy felosztják a területet két kolóniára: ez volt Savannah és Frederica. Amikor Georgia koronagyarmattá vált, és az anglikán lett a hivatalos vallás, nyolc egyházközségre aprózták fel a földet. A függetlenségi háború után a fehérek a déli krík és cseroki indián területekre terjeszkedtek tovább, később cseroki földeket bitoroltak el északon is.

Az 1800-as évek közepére teljesen kiszorították az indiá-nokat, így a „nagy öregek" nekiláttak tovább darabolni a már létező megyéket. Az 1877-es év beköszöntekor 137 megye létezett Georgiában – ami annyira összekuszálta a politika hatalmi szálait, hogy a túlburjánzás elkerülése érdekében átfogalmazták az állam alkotmányát. 1945-ben ismét megváltoztatták az alaptörvényt, hogy bezárják azokat a kiskapukat, amelyek tizenhat új megye alapításához teremtették meg a lehetőséget. Az engedélyezett felső határ 159 volt, minden megye saját képviselőt küldött a tagállam parlamentjébe, ezenkívül mindegyiknek saját megyeszékhelye, független adóalapja, iskolái, bírái, politikai berendezkedése és saját, helyben választott seriffje volt.

Jeffrey nem sokat tudott Elawah megyéről, csak annyit, hogy alapítói minden bizonnyal azoktól az indiánoktól kölcsönözték a nevét, akiket előzőleg kiebrudaltak onnét. Leszállt az éj, mire Sarával elérték a városhatárt, és a hely első ránézésre nem villanyozta fel őket. Lena nem olyan ember volt, aki szívesen fecseg a gyerekkoráról, és Jeffrey ezt meg is értette, ahogy keresztülhajtott Reese-en, Elawah megyeszékhelyén. A város lehangoló sivárságát még az éj sötétje sem tudta elfedni.

Jeffrey valamikor amerikai történelmet hallgatott az Auburn Egyetemen, ám az egyetlen tankönyvben sem szerepelt, hogy délen még vannak helyek, amelyek azóta sem tértek magukhoz az úgynevezett rekonstrukcióból. A vezetékes víz, a csatornahálózat, azok az alapvető szükségletek, amelyeket az amerikaiak többsége természetesnek tart, Reese-ben luxusszámba mentek, ha az ember a vasúti sínpár rossz oldalán élt. Jeffrey szülővárosa, az alabamai Sylacauga is szegény városnak számított, de nem ennyire. Reese az a fajta gennyes seb volt, amelyik csak akkor tűnik elő, ha valamilyen természeti csapás letépi róla a vart.

– Itt mindjárt balra – mondta Sara a serifftől kapott instrukciókat tanulmányozva.

Jeffrey lekanyarodott, és Sarára pillantott, ahogy egy utcai lámpa bevilágított a kocsiba. Sara átöltözött farmerba és pulóverbe, de továbbra is feszültnek látszott. Jeffrey nem tudta eldönteni, hogy a műhibaper vagy Lena miatt. Meglepődött, mikor Sara felajánlotta, hogy elkíséri. Felesége egyáltalán nem rajongott Lenáért. Noha a két nő mindig civilizáltan érintkezett az évek során, az elmúlt időszakban Jeffrey és Sara legvérmesebb vitái a fiatal nyomozónő miatt robbantak ki – Lena makacsságát, hirtelenségét Sara puszta felelőtlenségként értelmezte, Jeffrey azonban épp ezekben az

adottságokban látta megnyilvánulni a jó zsarut.

Sara rossz véleménye részben Jeffrey-nek volt tulajdonítható, aki odahaza egyfolytában Lena melléfogásairól beszélt. Arról soha nem mesélt Sarának, amiben Lena jó volt: ahogy lefolytatta a kihallgatásokat, vagy ahogy olykor-olykor képes volt tanulni a hibáiból. Mivel pályafutása elején maga is kolosszális baklövéseket követett el, Jeffrey elnézőbb volt Lenával. Az igazság az, hogy Lena a fiatalkori önmagára emlékeztette. Talán Sara is így érzett; ő nem rajongott különösebben azért a Jeffrey Tolliverért, akit tíz évvel azelőtt megismert.

Jeffrey gyanította, hogy Sara azért szegődött mellé, mert nem akart egyedül maradni. Vagy egyszerűen el akart tűnni a városból. Jeffrey-nek sem volt ínyére, ahogy Grant megye polgárai újabban a feleségével bánnak. Az utóbbi két hónapban listát állított össze a fejében azokról, akiknek soha többé nem fogja elsimítani a közlekedési kihágásait.

– Erre – mondta Sara egy zsákutcának tűnő mellékutcára mutatva.

– Biztos?

Sara újból átfutotta az instrukciókat. – Az van ideírva, hogy a bisztrónál jobbra.

Jeffrey lassított a kocsival, miközben vakon tapogatózott a feje fölött, hogy bekapcsolja a mennyezetlámpát.

– Itt van – nyomott meg Sara egy gombot a visszapillantó tükör mellett. Sara BMW-je csak úgy hasított az úton, de a sok extrától Jeffrey fejfájást kapott.

Kivette a papírt a felesége kezéből, és feltartotta a fénybe.

– Én is el tudom olvasni az írásod – mondta Sara. – Olyanok a betűid, mint egy kezdő tanáréi.

Jeffrey a műszerfalon lévő műholdas helymeghatározó kijelzőjére mutatott, ahol már fél órája az állt: „Nincs rendelkezésre álló adat”. – Mennyit fizettél ezért a kütyüért?

– Mi köze a GPS-nek a kézírásodhoz?

Jeffrey nem felelt, elmélyülten vizsgálta a feljegyzéseit.

Aztán visszaadta Sarának a papírt, és jobbra kanyarodott. Lépésben vezetett, a kerekek egyik kátyúból a másikba huppantak. Már éppen meg akart fordulni, amikor Sara kiszúrt egy ismerős kék útjelző táblát, rajta H betűvel. Valamivel távolabb már látták is egy parkoló fényeit, mögötte egy épülettel, amely csakis a kórház lehetett.

– Ötödik sugárút – olvasta le Sara az utcatáblát. Többet nem mondott, míg Jeffrey beállt a parkolóba.

Az Elawah Megyei Egészségügyi Központ egy Dunkin’ Donutsra és egy Kentucky Fried Chickenre nézett, de éjszakára mindkettő bezárt. A kórház egy építészeti rémálom volt. Részben betonból, részben salaktéglából összetákolt emeletes förmedvény, akár egy rühes kutya, odarúgva a járdára. A parkoló eléggé üres volt, csak néhány kisteherautót lehetett látni, egy eső mementójaként sárkéreggel a kerékdobokon. A króm lökhárítókat NASCAR-matricák és Jézus halacskái pettyezték. Csaknem három órát utaztak idáig, mégis egyértelmű volt, hogy még mindig egy déli kisvárosban vannak.

Jeffrey a sürgősségi bejárata melletti szabad helyen állt meg. Nem szállt ki a kocsiból, és nem vette le a gyújtást. Csak ült ott, és a kapott információmorzsán merengett. Lena jelen volt valami robbanásnál. Kórházban kezelik. Letartóztatták.

Mit művelt már megint ez a lány?

Ezek Sara szavai – Saráé, akinek nem fért a fejébe, miért állt ki Jeffrey Lena mellett annyi éven át. Sara nem tudta, milyen az, ha gyökerek nélkül nő fel az ember, és nincs, aki a szemére vesse, hogy a végén ugyanazokat az ostoba hibákat követi majd el, mint a

szülei. Ha ez így volna, Jeffrey semmirekellő iszákosként végezné, akárcsak az örege, Lena pedig – ki tudja. Neki egyedül az szolgált mentségére, hogy nem követte Hank Norton példáját. Lena életének többi szereplője közül Jeffrey csak eggyel találkozott, egy exbaráttal, egyben exbűnözővel és exneonácival, akit Jeffrey szíves örömest rugdalt vissza a börtönbe.

– Hé – szólt Sara halkan. – Jól vagy?

– Igen. – Jeffrey odafordult felé. – Nézd, tudom, mit gondolsz Lenáról, de…

– Tartsam magamban? – vágott a szavába Sara. Jeffrey a felesége arcát tanulmányozta, próbált rájönni, hogy csak bosszantja, vagy egyenesen dühíti a kérés. De Sara egyiknek se mutatta jelét, sőt még egy mosolyra is telt tőle. – Essünk túl rajta, hogy mielőbb hazamehessünk.

– Benne vagyok. – Jeffrey elfordította a kulcsot, és kiszállt a kocsiból. Cigarettafüst szállt a levegőben, és a férfi két rohammentőst pillantott meg, akik a járművüket támasztva tereferéltek, a következő hívásra várva. Egyikük odaintett neki, ő meg visszabiccentett, miközben megkerülte a kocsit, hogy kinyissa Sarának az ajtót.

– Nem tudom, mire számíthatunk – figyelmeztette.

– A kocsiban is maradhatok – ajánlotta Sara. – Nem szeretnék az utadban lenni.

– Nem leszel az utamban – válaszolta, bár már felmerült benne a gondolat. Kinyitotta a hátsó ajtót, és felvette a zakóját. – Megvizsgálhatnád. Csak hogy jól van-e.

Sara tétovázott. Jeffrey jól tudta, mire gondol: az utóbbi időben nem igazán érezte magát orvosnak. Mióta ott lógott a per a feje fölött, Sara már nem bízott az ösztöneiben. – Nem hinném, hogy…

Jeffrey inkább nem erőltette. – Oké – mondta. – Na, gyere.

Az üvegajtó kinyílt, ahogy bementek a sürgősségi osztályra. A váró egy kerekes székes öregembert meg egy fiatalabb asszonyt leszámítva, aki egy széken ült az öreg mellett, üres volt. Mindketten egészségügyi maszkot viseltek, tekintetüket a plafonról lógó televízióra szegezték. Jeffrey-nek erről rögtön eszébe jutottak a hírműsorokat elárasztó egészségügyi intelmek az influenza egy új válfajával kapcsolatban, amely ezúttal mindenkivel végezni fog. A recepciós nem viselt maszkot, ám ahogy közeledtek felé, Jeffrey gyanította, hogy savanyú ábrázatával ez a nő minden baktériumot elriaszt.

Jeffrey szóra nyitotta a száját, de a nő gyorsabb volt, és levágott elé a pultra egy űrlapot. – Töltse ki! Kövesse a sárga jelzést a pénzügyi osztályig, és ha ott végzett, jöjjön vissza. Jelenleg kétórás csúszásban vagyunk, ha nem súlyos a baja, inkább menjen haza, és próbálja meg kialudni.

Jeffrey előhúzta a jelvényét, és letette a pultra az űrlap mellé. – Valentine seriffhez jöttem.

A nő végignyalta az alsó fogait, mintha egy csipet dohányt kergetne a szájában. Végül hangosan sóhajtott, visszavette az űrlapot, és a számítógépéhez fordult, ahol az első kattintás egy pasziánszjátszmát hívott elő, nyilván azzal foglalkozott idáig.

Jeffrey Sarára nézett, hátha ő jobban belelát a kórházi ügymenetbe. Sara megvonta a vállát, és Jeffrey már azt hitte, hogy mindjárt elhajtják őket, mikor a recepciós mélyet sóhajtott, és így szólt: – Kövessék a zöld jelzést a liftig, menjenek fel a másodikra, aztán kövessék a kék jelzést a nővérpultig. Ott majd eligazítják.

Jeffrey lepillantott. Öt festett csík indult ki a talpuk alól. Kettő végigvezetett egy folyosón, egy a lifthez vitt, az utolsó meg, egy vörös csík, az alig három méterre lévő kijárathoz futott.

Fogta, és zsebre vágta a jelvényét. Előreengedte Sarát a lifthez. Az ajtó, mintegy varázsütésre, megnyílt a közeledtükre. A felvonó padlója vörösesrózsaszín volt a kosztól, levegőjét fertőtlenítő- és hányásszag ülte meg.

Sara megtorpant. – Talán menjünk inkább a lépcsőn.

– És mi lesz a kék jelzéssel? – kérdezte Jeffrey, csak félig tréfásan.

Sara vállat vont, és beszállt. Jeffrey követte, s ahogy megnyomta a kettes gombot, észrevette, hogy míg egyes gomb van, földszint vagy nulla nincs. Aztán csak álltak, és várták, hogy becsukódjon az ajtó. Nem történt semmi, így Jeffrey újból megnyomta a kettes gombot. Megint semmi. Megnyomta az egyest, és az ajtó bezárult. A magasban felbúgott a gépezet, és a lift emelkedni kezdett.

Sara megszólalt: – Nem is lenne szabad itt lennem.

Jeffrey-t nagyon zavarta, hogy Sara ennyire rosszul érzi magát a bőrében.

– Én akartam, hogy gyere. – Ez nem hangzott elég meggyőzően. – Szükségem van rád.

– Nem igaz – bizonygatta Sara –, de értékelem a hazugságot.-

– Sara…

A nő hátrafordult, és szemügyre vette a lift falára csavarozott üzenőfalat. „Met = halál!”, riogatott az egyik plakát, mely előtte/utána fotókat mutatott egy szép szőke tinédzser lányról, aki szűk egy év metamfetamin-használat után lélektelen, fogatlan öregasszonnyá sorvadt, egykor makulátlan bőrén fekélyes sebek fakadtak. A plakát alján szereplő számra valaki ráfirkált, az utolsó két számjegyet egy joint hevenyészett rajza takarta. A fennmaradó helyet egy másik plakát foglalta el, mely az újraélesztés lépéseit ismertette. Ezt az ilyesfajta helyeken megszokott graffiti csúfította: trágár versikék, feslett nők telefonszámai, valamint üzenetek több különböző illetőnek, hogy dugják fel maguknak.

Végül a liftajtó siránkozva szétcsusszant, és egy csilingelés hallatszott. Homályosan megvilágított folyosó üdvözölte őket, Jeffrey feltételezte, hogy a betegek nyugalma érdekében kapcsolták le a világítást. A vészkijárat jele meleg vörösben fénylett a lifttel szemközt, és a folyosó legtávolabbi végében látszó ajtó felé mutatott. Jeffrey körülpillantott, közben nem engedte bezáródni a liftajtót, és arra próbált rájönni, hogy jó emeleten vannak-e.

– Ott a csík – suttogta Sara egy kék sávra mutatva a padlón. A jelzés jobbra tartott, elhaladt a vészkijárat mellett, és a saroknál befordult. Jeffrey balra nézett, de nem látott mást, csak még több betegszobát meg egy újabb vészkijárat-jelet.

Követték a festett vonalat a nővérpultig. Odaérve Jeffrey rögtön felmérte, hogy a folyosó körbeér, így ha balra indultak volna el, akkor is ugyanoda lyukadtak volna ki.

– Ezért utálják az emberek a kórházakat – mondta halk hangon Sarának. – Ha nem tudnak még jobban megbetegíteni, akkor az őrületbe kergetnek.

Sara a mennyezetre emelte a tekintetét, és Jeffrey-nek eszébe jutott, hogy mikor először említette Sarának a kórháziszonyát, a nő automatikusan rávágta: – *Mindenki* utálja a kórhá-zakat.

A nővérpult téglalap alakú volt, mindkét végén nyitott, roskadásig pakolva kartonokkal meg mindenféle színes papírral. Egy íróasztalnál egyetlen lámpa szórta éles fényét az asztallapra. Rajta újság a keresztrejtvényhez hajtva és részben kitöltve. A félig üres kekszes csomagból meg a nyitott diétás kólából Jeffrey arra következtetett, hogy akárki üldögélt is itt, bizonyára nassolás közben szólította el a kötelesség.

Sara nekidőlt a falnak, és karba fonta a kezét. – Biztos most járja végig a betegeket a nővér.

– Megvárjuk.

– Egyedül is meg tudjuk találni Lenát.

– Nem hinném, hogy a seriff díjazná.

Sara kíváncsi pillantást vetett rá, mintha meglepné, hogy Jeffrey törődik ezzel.

Jeffrey válaszának egy lehúzott vécé zubogása vágott elébe. – Azt hiszem, a nővér már végzett is.

Vártak. Sara a falat támasztotta, Jeffrey járkált, és a betegszobák ajtajára ragasztott papírokat olvasgatta. „Nem ihat.” „Nem ehet szilárdat.” „Kísérő nélkül nem mehet vécére.”

Jóságos ég, ezek aztán tudják, hogy kell megszégyeníteni az embert.

Hallotta, hogy folyik a víz a csapból a mellékhelyiségben, amit a papírtörlő-adagoló ismerős nyikorgása követett. Másodpercekkel később nyílt az ajtó, és őszes hajú, egyenruhás férfi lépett ki mögüle. Némi meglepődés látszott rajta, ahogy megpillantotta Jeffrey-t. – Tolliver rendőrfőnök?

– Jeffrey – ajánlotta ő, és odament, hogy kezet fogjon a férfival. Későn jött rá, hogy nem a seriffel beszél. A vakondszínű uniformisra tűzött jelvény szerint a férfi csupán helyettesi rangot töltött be. – Ő itt a feleségem, dr. Sara Linton.

– Donald Cook. – A férfi kezet rázott Jeffrey-vel, és odabiccentett Sarának. Öblös, mennydörgő hangon beszélt, és nemigen törődött vele, hogy esetleg felébreszti a betegeket. – Elnézést, ha megvárakoztattam önöket.

Jeffrey mindjárt rátért a lényegre. – Hogy van a nyomozóm?

– Nincs vele gond – válaszolta Cook. – Csendes, akár egy kisegér.

Más helyzetben Jeffrey bizonyára elsüt egy viccet, hiszen Cook ennél nagyobbat nem is tévedhetett volna. – Égési sérülései vannak? A seriffje valami robbanást említett…

– Füstmérgezést kapott, és beszerzett pár karcolást. A doki szerint rendbe fog jönni.

Jeffrey arra várt, hogy Sara majd tovább faggatja Cookot Le-na hogylétéről, de ő csak állt egy helyben, és hallgatta a férfiakat. Ez nem vallott rá. Sarának a kórház volt a lételeme. Jeffrey arra számított, hogy legalább kikéri Lena aktáját, vagy az ügyeletes orvos keresésére indul.

Na persze Sara általában nem szokta elkísérni őt a munkába. Jeffrey feltételezte, hogy most sem akar beleszólni. – Ismertetné a történteket? – kérdezte a helyettes seriffet.

– Inkább Jake-et kérdezze. – A férfi bement a pult mögé, és nagy nyögéssel az íróasztalszékbe dobta magát. Felvette a telefont, és közben azt mondta nekik: – Bocs, hogy nem kínálhatom hellyel magukat. – Olvasószemüveget biggyesztett az orrára, hogy lássa, mit művel. – Múlt éjjel behoztak egy narkóst, aki az összes széket leokádta. Egyszerűbb volt mindet kidobni, és újakat rendelni.

– Semmi gond – mondta Jeffrey, zsebre dugva a kezét és igyekezve leküzdeni a késztetést, hogy újrakezdje a járkálást. Jóllehet Sara egy szót sem szólt, látszott rajta, hogy őt is ugyanúgy elképeszti a helyzet, mint Jeffrey-t. Ez a Cook minden, csak nem fegyveres őr. Lena szobája előtt kéne strázsálnia, ahelyett, hogy kekszet majszol, és akkor jár szarni, amikor kedve tartja. Sarának volt igaza. Jeffrey okosabban tette volna, ha maga keresi meg Lenát, és nem próbálja eljátszani a diplomatát.

Cook szükségtelenül feltartotta a kezét, hogy csendet kérjen, és a kagylóba mondta: – Jake? Megérkezett. Igen, egy orvos is van vele. – Bólintott, aztán letette, és azt mondta

Jeffrey-nek: – Jake most áll be a parkolóba. Hazaugrott vacsorázni. Úgy számoltuk, hogy ön csak később ér ide.

– Miért tartóztatták le a nyomozómat? – A férfi nem felelt, ezért Jeffrey felsorolt néhány lehetőséget. – Anyagikár-okozás? Vétkes gondatlanság?

Cook ajkai vigyorra görbültek. – Nem egészen.

Jeffrey tudta, mit jelent a „nem egészen”: valami pitiáner váddal tartóztathatták le Lenát, hogy az így szerzett időben kifundáljanak ellene valami súlyosabbat. Sarára pillantott, és úgy érezte, ketten kétfelé húzzák. Valószínűleg nem volt valami fényes ötlet a részéről, hogy idehozta Sarát. Nyilvánvaló, itt minden a műhibaperre emlékezteti, azt juttatja eszébe, hogy valahol Grant megyében éppen darabokra szedik a szakmai és a magánéletét.

Jeffrey-nek némi erőfeszítésébe telt újból Lenára koncentrálni. – Láthatnám őt?

– Nem lenne tanácsos – mondta Cook, és kibújtatott egy kekszet a csomagból. Jeffrey-nek korogni kezdett a gyomra, és rájött, hogy kihagyta a vacsorát. Cook bizonyára meghallotta, mert megkínálta: – Kér egyet? – Jeffrey megrázta a fejét, mire a férfi Sara felé nyújtotta a zacskót, aki ugyancsak nemet intett.

Cook hátradőlt és rágcsált. Felhúzta a szemöldökét. – Zűrös egy helyzet.

Jeffrey tudta, hogy az idősebbik férfi csak szórakozik vele. Cook nyilván halálosan unja a bébiszitteri szolgálatot. Alighanem mulatságosabb volt a keresztrejtvényfejtésnél, ha odalök Jeffrey-nek egy csontot, hátha visszahozza. Azt azonban a seriffhelyettes nem vette számításba, hogy a kutya meg is haraphatja. Jeffrey az órájára nézett, és úgy ítélte meg, hogy épp elég idejét vesztegette el. Bosszankodni az otthon kényelmében is lenne módja.

– Én mégis szeretném őt látni – jelentette ki.

– Szándékos robbantás volt. – Cook hanghordozása intelemként hatott.

Jeffrey hallotta, hogy Sara megmoccan mögötte. – Igazán? – kérdezte.

– Bezony.

Nem bírta megállni. – Azt hiszik, az én nyomozóm műve?

– Mint mondtam…

– Kérdezzem Jake-et.

– Úgy van – mondta Cook, és kekszmorzsa potyogott a szájából az egyenruhájára. Derült égből villámcsapásként bejelentette: – Azelőtt Calvin Adamsszel dolgoztam.

Jeffrey kitalálta, hogy Lena apjára céloz.

– Cal jó srác volt – folytatta Cook. – Kettőt kapott a fejébe egy igazoltatáson. Rendesen kikészültem tőle.

Jeffrey nem reagált, de nagyon is jól tudta, milyen érzés elveszíteni egy kollégát. A veszteség az ember minden egyes napját végigkíséri, s ennek megélése talán még egy családtag vagy a hitves elvesztésénél is keményebb.

Cook még mindig a székében terpeszkedett, ujjait összefűzte a pocakján.

– Az előbb összetévesztett a seriffel, ugye?

– Hogy mondja? – kérdezte Jeffrey. Elkalandoztak a gondolatai. – Igen – válaszolta, amint felfogta Cook szavait. – Tévedtem.

– Negyven éve viselem ezt az uniformist – közölte büszkén Cook. – Végül ringbe szálltam a seriffségért. Jake lekörözött. – Jeffrey tudta, hogy a seriffet választás útján jelölik ki. Néma hálaimát rebegett, hogy neki nem kell kétévente kampányolnia a munkája megtartásáért. Jó kis állás ez, ha valakinek sikerül megkaparintania. A

törvényvégrehajtásban dolgozók többségéhez mérve egy seriff juttatásai igencsak magasra rúgtak.

– Jake Valentine – mondta Cook felnevetve. – Mint valami szappanopera csillagocskája. Három éve még anyuci csecsét szopta.

Jeffrey-nek nem volt hozzá hangulata, hogy a seriffről pletykáljon. Többet akart tudni a robbantásról. Tényleg szándékos volt-e, vannak-e más sérültek, és mi a jó franc köze van Lenának ehhez az egészhez. Tudta, hogy Cook nem fogja ezüsttálcán kínálni neki a válaszokat, így inkább megkérdezte: – Ismeri Hank Nortont?

– Meghiszem azt. Hasznavehetetlen, szar alak.

Jeffrey azon kapta magát, hogy megkönnyebbül, mert a férfi jelen időben beszélt Lena nagybátyjáról. – Történt vele valami mostanában? – kérdezte.

– Egy tag metamfetamint árult nála. Három héttel ezelőtt beavatkoztunk, de Norton úgy ki volt készülve, hogy szerintem fel se tűnt neki.

– Azt hittem, már tiszta.

– Én meg szűznek hittem a feleségemet, mikor elvettem. – Cook elsápadt, mert rájött, hogy megfeledkezett Saráról. – Elnézést, hölgyem. – Rákönyökölt az íróasztalra, és Jeffrey-nek célozta a szavait. – Nézze, Norton egész életében narkós volt. Úgy tizenhat-tizenhét évesen kezdhette. Az ilyen szerekről legfeljebb ideig-óráig lehet leállni.

– Speed?

– Úgy hírlik.

Felzúgott a lift, Jeffrey hallotta a nyíló ajtószárnyak fémes surrogását. Két ember léptei visszhangoztak végig a folyosón. Élénk beszélgetést folytattak lehalkított hangon. Ahogy közelebb értek, Jeffrey látta, hogy az egyikük ápolónő. A másik biztosan a seriff, Jake Valentine.

A fiatal nővér csüggött a seriff szavain, amint az egy ittas sofőrrel vívott hosszadalmas csetepatéját ecsetelte. Cooknak igaza volt Valentine-nal kapcsolatban. Alig tizennyolcnak nézett ki. Olyan magas és vézna volt, hogy a pisztolyövét a legutolsó lyukig behúzta, a vége nyelvként csapdosott kifelé a csatból. Pár nyamvadt szőrszál a felső ajka fölött bajusz akart lenni, feje búbján nedves folt látszott ott, ahol a kórházba induláskor nyilván a forgóját kísérelte meg ráncba szedni. Legalább öt centivel magaslott volna Jeffrey fölé, ha előregörnyedő vállával és teknőcösen hajlott nyakával nem vesztegeti el az előnyét. Jeffrey elképzelte, ahogy az anyja naponta kérte kisfiú korában: húzd ki magad!

– Jaj, Jake! – sipította a nővér, és rácsapott a seriff karjára.

Cook unott hangot hallatott, jelezvén, hogy túl sokszor hallotta az ittas sofőr meséjét. – Jake – mondta –, a rendőrfőnök úr téged keres.

Valentine meglepetten vette észre a nővérpult előtt szobrozó Jeffrey-t. Ő nem értette a meglepődés okát. Cook ugyebár telefonált a seriffnek, és egyébként sem volt olyan sötét a folyosón.

– Jake Valentine – mutatkozott be a seriff, és kinyújtotta a kezét.

– Tolliver – nyújtotta a kezét Jeffrey is. Valentine-nak a nyegle külsejére rácáfoló erős kézszorítása volt. – A feleségem, dr. Sara Linton.

Sara kezet rázott a férfival, és kényszeredett mosolyra húzta a száját.

A nővér bement a pult mögé, és Valentine magatartása egy pillanat alatt komolyra váltott, valahogy úgy, mint mikor átbillentünk egy kapcsolót. Jeffrey-hez és Sarához fordult: – Sajnálatos, hogy ilyen körülmények között találkozunk.

– Elmondaná, mi történt?

Valentine a helyettesére mutatott. – Azt hittem, Don már tájékoztatta.

– Gondoltam, nem fosztalak meg az örömtől – vágott vissza Cook, és Jeffrey-re kacsintott.

– Darla – szólt oda Valentine a nővérnek –, nem bánja, ha elfoglaljuk az irodáját?

– Csak nyugodtan – válaszolta Darla, fel se pillantva egy beteg papírjaiból. – Szóljon, ha szükségük lenne valamire.

– Tulajdonképpen – így Jeffrey – engem az érdekelne, hogy mi van a nyomozómmal. Lena Adams.

– Jól van – felelte a nővér. – Csak egy kis füstmérgezés. Pár nap, és kutya baja se lesz.

– Nagyszerű – mondta Valentine, mintha ő érdeklődött volna az imént. – Erre tessék. – Hátralépett, és jelzett Jeffrey-nek meg a feleségének, hogy menjenek előre.

– Itt is megvárhatlak… – javasolta Sara.

– Nem szükséges – vágott közbe Jeffrey. Bolond volna, ha éppen most hagyná egyedül Sarát, amikor ilyen hallgatag.

Maga elé engedte a feleségét a folyosón, és útközben megpróbálta feltűnésmentesen leolvasni az ajtókra kiírt betegneveket.

Valentine félhangosan suttogott. – Múlt éjjel találtunk rá az iskolánál. Én átellenben lakom. A nappalimból jól láttam a lángokat.

Jeffrey lassított a léptein, hogy a fiatalabb férfi utolérje, és ne a sarkában koslasson, mint valami kölyökkutya.

Valentine folytatta: – Úgy gondoljuk, hogy egy Cadillac Escalade volt. Rendszám nélkül kicsit nehézkes a lenyomozása. A focipálya kellős közepén parkolt le. A tűzoltóparancsnok szerint egyértelmű jelek utalnak rá, hogy az elkövető valamilyen gyúlékony anyagot, feltehetően benzint használt.

– Várjon csak egy percet! – Jeffrey megállásra késztette a seriffet, próbált tisztán látni. Neki azt mondták, hogy robbanás történt, és Lena megsérült. Jeffrey mindeddig azt feltételezte, hogy ez egy épületben történt. – Valaki felgyújtotta a Cadillacet? Az robbant fel?

– Igen, az – bólintott Valentine. Továbbra is halk hangon magyarázta: – A kocsi pontosan a félpálya vonalán állt. Életemben nem láttam még ilyen heves tüzet. Piszok nehéz lesz azonosítani a testet. Fred Bart, a halottkémünk azt mondja, olyan iszonyú nagy volt a hő, hogy még a fogakat is szétporlasztotta.

Sara néhány méterre tőlük megállt. – Egy tetem is volt a kocsiban?

– Igen, hölgyem, a hátsó ülésen – erősítette meg a seriff.

Sara összeszorította a száját, lenézett a padlóra. Nem látszott, hogy meglepné vagy sokkolná a hír. Jeffrey tudta, mi jár a fejében. Végül mégis bekövetkezett. Nevezzük makacsságnak vagy égbekiáltó nemtörődömségnek, Lena tettei végül egy ember halálához vezettek.

Valentine tévesen zavarodottságként értelmezte a nő hallgatását. – Nem pont így kéne elmondanom, ugye? Sajnálom, én azt hittem, Don már…

– Don azt mondta, ön majd elmagyarázza – mondta neki Jeffrey.

– Rendben. – Valentine ismételten bólintott, de olyan benyomást keltett, mintha nem egészen hinne Jeffrey-nek. – Menjünk be ide – mutatott egy csukott ajtóra.

Jeffrey hátrafordult, és biztosra vette, hogy ez csak valami vicc. Az egyik ágyneműraktár előtt álltak.

– Itt magunk lehetünk – világított rá a seriff, jóllehet Jeffrey senkit sem látott a

közelben.

Sara összefonta a karját a mellén. Látható idegenkedéssel nézett a raktárra.

– Ez feltétlenül szükséges? – kérdezte Jeffrey.

– Így nem kell aggódnunk, hogy felébresztünk valakit. – Valentine átnyúlt előtte, és kinyitotta az ajtót. – Csak ön után.

Jeffrey-t irritálta, hogy bujkálnia kell, de egyelőre hajlandó volt követni a seriff játékszabályait. Most az a legfontosabb, hogy kiderítse, miféle zűrbe keveredett Lena. Körültapogatódzott a kapcsolóért, felkattintotta. Jobbra lepedők halma, balra törülközők. Csak egy két és félszer egyméteres hely maradt szabadon. Ennél nagyobb cellák vannak a megyei börtönben.

Sara nyilvánvalóan inkább odakint maradt volna, de a seriff jelezte, hogy fáradjon előre. Jeffrey követte, és Valentine zárta a sort. Amikor a seriff becsukta az ajtót, hirtelen még szűkösebb lett odabent.

– Na szóval – kezdte a seriff, mosolyt villantva. Most normál hangon beszélt, és az egyik polcnak támaszkodott, mintha csak a haverjaival jött volna össze dumálni egyet a meccs előtt. – Tegnap este, úgy tizenegy óra tájban épp tévét néztem odahaza, és egyszer csak azt látom, hogy az iskolánál lángok csapnak a magasba. Első dolgom kihívni a tűzoltókat, gondoltam, megint kigyulladt az épület. Pár kölyök egyszer már megkísérelte felgyújtani, de a locsolórendszer megállította őket. Szerencsére, ugyanis a tűzoltóságunk önkéntes alapon működik, egy örökkévalóság, mire mind odaérnek a helyszínre. Lényeg a lényeg, felöltöztem, és átmentem az iskolához, hogy felmérjem a terepet. Gyalogszerrel gyorsabb. Mint említettem, éppen átellenben lakom.

Olyan szépen részletezte a történetet, hogy Jeffrey azon tűnődött, vajon hányadszorra hangzik el. Megpróbálta felgyorsítani a mesélést. – Ekkor látta meg a pályán a lángoló kocsit?

– Úgy van – erősítette meg Valentine. – Koromsötét volt az éjjel, de nagy lánggal égett a tűz, és észrevettem valakit a lelátón. Odamentem, azt hittem, csak valami hülye kölyök, aki lopott kocsival furikázott, erre meglátom Miss Adamset, az ön nyomozóját. A legalsó sorban üldögélt, tetőtől talpig kormosan. Az egyik lábát egy benzineskannán pihentette.

– Megégett?

– Nem, de csúnyán helybenhagyták – válaszolta a seriff. – Ütéstől eredő zúzódásnyomot láttam oldalt az arcán, vér folyt a szájából, és veszettül zihált. Életemben nem láttam még ilyet, de azt hiszem, túl sokat nézem a női csatornát az asszonnyal, mert elsőre az ugrott be, hogy ez a nő most gyújtotta fel a férjét. Biztos megelégelte a veréseket, és elszakadt nála a cérna. – Csettintett egyet. – Így hát leültem mellé, és megpróbáltam szóra bírni.

– Mit mondott? – kérdezte Jeffrey.

– Semmit. Az összes létező trükköt bevetettem, de csak nem akart megszólalni.

Jeffrey el tudta képzelni, hogyan fogadta Lena Valentine kis „trükkjeit”. A seriffnek szerencséje volt, hogy Lena nem röhögött a képébe.

Valentine folytatta: – A nevét is csak akkor tudtuk meg, amikor ma délelőtt átfésültük az iskola parkolóját, és megtaláltuk a Celicát. A kesztyűtartóban megtaláltam a jelvényét, és arra gondoltam: hékás, mi lenne, ha rájuk csörögnék?

Jeffrey most nem foglalkozott azzal, hogy a seriff napkeltéig várt a parkoló átfésülésével. – Nem volt nála semmilyen irat, amelynek alapján azonosíthatták volna?

– Semmi, uram. Csak egy ajakápoló volt nála; a jogosítvány a Celicában maradt, a jelvény meg a kesztyűtartóban volt, ahogy mondtam. Más nem volt a zsebében, és nem rejtett el semmit… – itt elakadt, és pironkodva fejezte be: – a testén.

– Nem viselt fegyvert? – A Glockon kívül Lena olykor még egy nagy kést is hordott a farzsebében, de Jeffrey ezt nem fogja a seriff orrára kötni.

– Nem, uram. Nem volt nála fegyver.

– Voltak más sérültek, volt még valaki a helyszínen?

– Senki. Csak az áldozat a Cadillacben meg Miss Adams a lelátón.

– Találtak rajta benzinnyomokat? Bármilyen gyúlékony anyagot a cipőjén vagy a ruháin?

– Nem. De a benzineskanna üres volt.

– Volt nála gyufa vagy öngyújtó?

– Semmi, csak az ajakápoló. Szét is szedtem, és megbizonyosodtam róla, hogy csakugyan ajakápoló és semmi több.

– Rajta voltak Miss Adams ujjlenyomatai a benzineskannán?

– Azt még nem tudjuk. Régi kanna és elég rozsdás. Elküldtük Maconbe a nyomozóhivatal laborjába, de nyilván ön is tudja, milyen lassúak.

Jeffrey bólintott. Hacsak egy ügy nem kiemelten fontos, a labor várhatóan legalább hat hónapig fog ülni rajta.

Igyekezett udvariasan feltenni a következő kérdését: – Ne vegye sértésnek, de mivel vádolják Miss Adamset?

– Nem sok mindennel – ismerte be Valentine. – Játsszunk nyílt kártyákkal, főnök, elvégre kollégák vagyunk. Nincs ellene bizonyítékunk, de abban, gondolom, ön is egyetért, hogy meglehetősen gyanúsak a körülmények, ráadásul Miss Adams egyetlen kérdésre se hajlandó válaszolni.

Jeffrey-nek be kellett látnia, hogy valószínűleg ő sem cselekedett volna másként, ha egy olyan személyt talál a gyilkosság helyszínén, aki megtagadja a rendőrséggel való együttműködést. Újból megkérdezte: – Mivel vádolják?

Valentine nagyvonalúan, de szégyenkezve számolta az ujjain: – Hatóság akadályozása. A nyomozás hátráltatása. Személyazonosság igazolásának megtagadása.

Jeffrey ismét bólintott. Igen, ez Lena. A fenébe, két keze se lenne elég, hogy összeszámolja, hányszor hátráltatta Lena a nyomozásokat odahaza, Grant megyében – és azok a saját ügyei voltak.

– Már vád alá is helyezték? – kérdezte Jeffrey.

– Ma reggel járt itt a bíró.

Jeffrey hamarjában átgondolta, mennyi pénz van a folyószámláján. A fizetése csak egy hét múlva esedékes. Vagyis meg kell várnia, míg reggel kinyit a bank, hogy hozzáférjen a takarékbetétjéhez. – Hol tudom letenni az óvadékot? – kérdezte.

– Nincs óvadék.

Jeffrey próbálta leplezni a döbbenetét, de aztán igen hamar átlátta a helyzetet. A seriff zöldfülű még a szakmában, de az egyik bíró máris a zsebében van. Jeffrey azért megpróbálta jobb belátásra bírni. – Attól fél, hogy Miss Adams olajra lép? Ő itt született. Itt vannak a gyökerei. Bő tíz éve az egyik legkiválóbb emberem.

– Megértem.

– Nem dughat börtönbe egy zsarut. Ki fogják készíteni odabent.

– Nem dugtam börtönbe – emlékeztette a seriff. – Még itt van a kórházban.

– Annyit mondhatok, alapos indok nélkül nem tarthatja őrizetben. – Jeffrey is beszállhat ebbe a játékba. Ő jóval régebb óta van a szakmában, mint Jake Valentine. Ki törődik a vidéki suttyókkal! Jeffrey-nek voltak kapcsolatai az állami bíróságon.

Kiderült, hogy Valentine nem is olyan hülye, mint amilyennek látszik. – Nekem ehhez semmi közöm, főnök. Megesküszöm egy egész rakás Bibliára. Nem én tehetek róla, hogy Miss Adams nem akar dalolni.

– Ezt meg hogy érti?

– Ahogy mondom. A nyomozója nem beszél.

Jeffrey-nek végre leesett a tantusz. – *Egyáltalán* nem beszél, mióta ott találta a pályán?

– Egyetlen szót se, uram. Inni se kér, nem kérdezősködik az állapotáról vagy arról, hogy mikor engedik ki. Hozzá se szólt a hivatalból kirendelt ügyvédhez, nem válaszolt a bíró azon kérdésére, hogy bűnösnek vagy ártatlannak vallja-e magát. Csak fekszik az ágyában, és a plafont bámulja. Úgy felidegesítette Averyt – Avery a bíró –, hogy az megtagadta tőle az óvadékot, és elmeorvosi vizsgálatot rendelt el.

Jeffrey feje már kóválygott. Lena roppant csökönyös tudott lenni, de a hallgatásának semmi értelme. Valaki meghalt abban a tűzben. Hogy volt képes ölbe tett kézzel végignézni, ahogy kiég a kocsi?

Sara ekkor végre megszólalt: – Lehet, hogy a hangszálai is megsérültek, miközben…

– A doki szerint nincs orvosi oka annak, hogy nem beszél – vetette közbe Valentine. – Az a baj, hogy nem is akarja megpróbálni.

Jeffrey még mindig nem értette a logikát Lena hallgatása mögött. – Az agyturkász mit mondott?

– Miss Adams vele se volt hajlandó kommunikálni – válaszolta a seriff. – Tudomásom szerint mind ez idő alatt egyetlen rohadt szót se szólt. Csak fekszik, és a plafonra mered. Már Darlához fordultam, hátha ő ki tud szedni belőle valamit. De hiába.

– Nem lehet, hogy ez poszttraumás stressz? Vagy sokk? – vetette fel Jeffrey.

Valentine-on ugyanaz a kétely látszott, amit Jeffrey is érzett.

– Szóltak neki, hogy jövök?

– Nem. Gondoltam, jobb, ha hagyjuk kicsit főni a levében.

Jeffrey megpróbálta beleképzelni magát a másik férfi helyzetébe, hogy minden lehetséges szempontból rálásson az ügyre. – Tudnak már valamit a holttestről?

– Olyan forró volt a kocsi, hogy csak ma délután tudtuk elvontatni.

– Találkozott a halottkémük hasonló esettel? – kérdezte Jeffrey. Az ügy kulcsa az összeégett tetem; a holttest az egyetlen dolog, amely talán rávilágíthat a futballpályán történtekre. Georgiában választották a megyei halottkémet, ezt a pozíciót általában a helyi temetésszervező kapta meg, vagy tulajdonképpen bárki, aki nem félt hozzáérni a holttestekhez. Ritkaságnak számított, hogy Grant megyében Sara gyakorló orvosként a halottkém feladatát is ellátta. Az, hogy valaki átvizsgálja a tetemet, önmagában még nem mondott semmit.

Valentine állította: – Fred Bart derék ember. Nem fogja eltitkolni, ha kiderített valamit. De meg kell hogy mondjam, nem volt túl bizakodó. A test olyan állapotban van, hogy a nemét is nehéz megállapítani, hát még a halál mikéntjét. – Megvonta a vállát, száját bárgyú mosolyra húzta. – De mit is beszélek. Nyilván tudja, hogy megy az ilyesmi.

Valentine valójában nem a feltett kérdésre válaszolt. Jeffrey megpróbálta kipuhatolni, milyen képesítése van ennek a Bartnak. – Odahaza Sara a halottkém. Egyben gyermekorvos is.

– Ó. – Valentine ellökte magát a polctól, és Sarára vigyorgott. – Az szép. Az én nejem tanítónő. Folyton kijavítja a nyelvtani hibáimat, és egzecíroztat, hogy üljek rendesen.

Jeffrey még nem fogyott ki a kérdésekből, de valami azt súgta neki, hogy Valentine úgyse felelne rájuk. – Miért hívott fel?

– Ezt diktálta a józan ész – válaszolta Valentine. Először úgy tűnt, nincs más hozzáfűznivalója, aztán azt mondta: – Őszinte leszek magához, főnök. A nyomozója nem érdekel minket. Látszik, hogy a légynek se tudna ártani. Nem hinném, hogy ő tette. De lennie kell valaminek a háttérben. Arra jutottam, hogy ha én nem tudom kiszedni belőle, talán majd maga. – Szünetet tartott. – Már azzal is időt és pénzt spórolna nekünk, ha kiderítené, ki ült a kocsiban.

Jeffrey kételkedett benne, hogy bármiben is a segítségükre lehet, de azt felelte: – Rendben van. Hadd menjek be hozzá.

Valentine újfent előreengedte Jeffrey-t és Sarát. Jeffrey-nek azonban az a szomorú sejtelme támadt, hogy ez nem a rendfokozatbeli különbségnek szól, mindössze arról árulkodik, hogy szülei belénevelték a fiatalabbik férfiba az idősebbek iránti tiszteletet.

Útban Lena szobája felé Jeffrey összegezte magában a serifftől szerzett értesüléseket. Egyszerű tények: Lenát egy bűntény helyszínén találták, ahol valaki felgyújtott egy kocsit, melyben felismerhetetlenségig összeégett holttestre bukkantak. Mit keresett Lena a focipályán? Milyen kapcsolat fűzi a halott személyhez? Ki robbantott? Sara korábbi kérdése visszhangzott a fejében: *Mit művelt már megint ez a lány?*

Bár Valentine új volt még a szakmában, Jeffrey nem róhatta fel neki a letartóztatást. A körülményekre való tekintettel ő is őrizetbe vette volna Lenát. A nő első számú gyanúsított volt, és a hallgatása nem lendített az ügyön. Nem mintha Lena a segítőkészségével szerzett volna magának hírnevet.

Jeffrey emlékezett az első találkozásukra. Lena a rendőr-akadémia tornatermében éppen kötélre mászott, félúton járt, és eltökélte, hogy nem áll meg a csúcs előtt, bár úgy folyt róla a víz, hogy alig bírt megkapaszkodni. Nem volt ott senki más – Lena önszorgalomból gyakorlatozott –, és Jeffrey vagy fél órán keresztül figyelte hiábavaló küszködését, mielőtt bement a parancsnoki irodába, hogy kikérje a nő aktáját.

A Grant megyét alkotó három város polgármestere Jeffrey-t tette meg rendőrfőnöknek, hogy fölrázza a dolgokat, és átsegítse szervezetüket a huszonegyedik századba. Lena volt az első nő a város történetében, akit nem titkárnőként alkalmaztak. Jeffrey nem kímélte őt, és akkor is meg volt győződve arról, hogy helyesen döntött, amikor a tények mást mondtak. Mikor Frank Wallace, a főnyomozó néhány hete bejelentette, hogy év végén nyugállományba vonul, Jeffrey higgadtan fogadta a hírt, mert úgy vélte, Lena kész megbirkózni némi többletfelelősséggel. Mégis félreismerte volna? Lehetséges, hogy az alatt a csaknem tizenöt év alatt, amióta ismerik egymást, Lena mindvégig valamiféle hazugságban élt?

Kell hogy legyen oka ennek az egésznek. Minden bűntényre van magyarázat, mindig van motiváció. Jeffrey-nek már csak meg kell találnia. Egyvalamiben igaza volt a seriffnek. Lena nem hidegvérű gyilkos.

– Meg is érkeztünk – mutatott Valentine egy csukott ajtóra, és Jeffrey világosan látta Lena nevét a táblán. A folyosó végén helyezték el, egy sarokszobában. Ha Jeffrey és Sara nem azon a hülye kék jelzésen indul el a lifttől, könnyedén rátalálnak Lenára anélkül, hogy át kellene jutniuk Cookon.

– Jobb lenne, ha ide már csak Sara és én mennénk be – mondta Jeffrey. Ha Lena

egyáltalán megszólal, a letartóztatója jelenlétében biztosan nem fog beszélni.

– Hát… – kezdte Valentine az állát vakargatva. Alaposan megfontolta. A folyosó túlsó végén felzúgott a lift. Talán Cook indul újabb kekszbeszerzésre.

– Menjünk be – javasolta Jeffrey, megelégelve a seriff habozását.

A folyosóhoz hasonlóan a szoba is mély homályba merült. Lena pontosan úgy feküdt az ágyban, ahogy Valentine leírta: hanyatt, mozdulatlanul. Csuklóját gumipántok kötötték az ágyrácshoz. Keze bénán lógott, ujjai alig érintették a matracot. A szeme csukva volt, de Jeffrey nem tudta megállapítani, hogy alszik-e, vagy csak időt akar nyerni. Rosszul festett, ahogy a seriff is mondta. Alsó ajkára rászáradt a vér. Járomcsontjáról lehorzsolódott a bőr. Bizonyára az arcán sötétlő zúzódások miatt nem tudták róla rendesen lemosni a vért meg a kormot; koszosnak, összetörtnek látszott.

Jeffrey nem találta a szavakat, ezért örült, hogy Sara előbbre lép, és megszólal: – Lena?

Lena meglepetten kapta föl a fejét, és elkerekedő szemmel nézett Jeffrey-re és Sarára. Azonnal felült az ágyban, nekifeszült a kötelékeinek, mint aki sarokba szorítva, fenyegetve érzi magát. A matracot rugdaló lába felgyűrte a takarót, ahogy minél hátrább próbált húzódni tőlük.

– Ne – suttogta Lena. – Te nem lehetsz itt. Nem.

– Na, nézd csak. – A seriff fölényes vigyora arra utalt, hogy meg van magával elégedve. – Mégiscsak tud beszélni.

– Nem – hajtogatta Lena, és Sarán kívül senkiről nem vett tudomást. Merő rosszindulat volt a hangja. – Kifelé. Menj ki!

Jeffrey is tett egy kísérletet: – Lena…

Úgy látszott, Lena minden gyűlölete Sarára összpontosul. – Nem érted? Húzz a francba! Menj el!

Sara szája elnyílt a döbbenettől. Jeffrey érezte, ahogy fehéren és forrón felszikrázik benne a düh, összeszorított fogai között szűrte a szót: – Lena, fogd vissza magad.

– Kifelé! – sivította Lena a kötelékeit szaggatva. – Vigye innét! – könyörgött a seriffnek. – Elmondok mindent. Csak vigye ki innét ezt a nőt!

Valentine tanácstalannak tűnt. Fejével az ajtóra bökött. – Talán tényleg jobb lenne…

– Nem – kötötte meg magát Sara. Ezt egészen halkan mondta, Jeffrey abban sem volt biztos, hogy tényleg megszólalt-e, mígnem az asszony a két férfihoz fordulva megkérdezte: – Magunkra hagynának egy percre? – Csak Jeffrey-nek: – Kérlek.

Nem várta meg a választ. Kihúzta Lena kartonját az ágy lábánál lógó tartóból, és áttanulmányozta, míg a távozásukra várt. Jeffrey látta rajta, hogy kényszerből cselekszik, s ha csak csettintenie kéne hozzá, inkább valahol másutt lenne. Jeffrey csak azt nem értette, miért akar maradni.

Most először azóta, hogy Jeffrey a szobába lépett, Lena egyenesen hozzá intézte a szavait: – Vidd a szemem elől a kibaszott feleséged! Nem akarom látni!

Jeffrey állta a tekintetét, azt akarta, hogy a nő értse meg, maradandó következményei lesznek annak, amit mond. Jeffrey sok hülyeség fölött szemet hunyt, de azt már nem fogja hagyni, hogy az egyik tisztje sértegesse a feleségét.

Sara feltekintett Lena kartonjából. – Semmi baj. Csak egypár percet kérünk.

Az esze mást tanácsolt ugyan, Jeffrey mégis kinyögte:

– A folyosón várunk. – Az ajtóhoz ment, és nyitva tartotta a seriffnek. Valentine néhány pillanatig határozatlanul bámulta Lenát. Végül megrázta a fejét, amivel világossá

tette, hogy nem örül a döntésnek, és kisétált a szobából.

A folyosón Jeffrey hagyta becsukódni mögöttük az ajtót, aztán odaállt elé: nem zárta el az utat, de jó közel állt meg.

– Hát. – Valentine a pisztolyán nyugtatta a kezét. Látszott rajta, hogy vissza akarna menni a szobába. – Gondolta volna, hogy ez lesz?

Jeffrey számos lehetőséget elképzelt magában, de ez nem szerepelt köztük. – Hol van Hank Norton, Lena nagybátyja? – kérdezte a serifftől.

Valentine az ajtóra meredt, mintha legszívesebben a testével törné be.

Jeffrey tovább forszírozta: – Ő Lena legközelebbi hozzátartozója. Értesítenie kellett volna.

Valentine bólintott. – Nem találtam otthon.

Fojtott hangok szűrődtek át az ajtón, de Jeffrey nem hallott kiabálást. Jelzett a seriffnek, hogy sétáljanak távolabb. – Ezek szerint járt Hank házánál?

Valentine ott maradt, ahol volt. – Sehol sem találom. Múlt éjjel odamentem a házhoz, és ma reggel újra. A kocsmáját bezárták. Történt valami pár héttel ezelőtt…

– Cook már mondta.

– Értem – így Valentine, és gyanakvó kifejezés suhant keresztül az arcán. Tehát nem bízik a helyettesében. Vajon hogy tudnak így együttműködni, töprengett Jeffrey. Nyilván kevés az emberük, a seriffnek legfeljebb öt helyettese lehet. Azzal, hogy parkolópályára állította Donald Cookot a kórházban, a seriff eltávolította közvetlen közeléből az ellenséget, de Jeffrey merészen azt feltételezte, hogy az öregnek jóval több az egyenruhás cimborája, mint ifjú felettesének.

– Van valami elképzelése, hogy ki ülhetett a Cadillacben? – kérdezte Jeffrey.

– Nincs tudomásunk eltűnt személyekről. Nem kaptunk bejelentést gyanús alakok felbukkanásáról. Sem egy hiányzó Escalade dzsipről. Rejtély.

Legalább nem tétlenkedett egész éjjel. – Mi van Hank Nortonnal?

– Ő Mercedest vezet, és öregebb a kocsija, mint én.

– Ki van zárva – rázta a fejét Jeffrey. – Gondolja, hogy az ő teteme van a kocsiban?

Valentine vállat vont. – Csak azt tudom, hogy a DNS-vizsgálat egy rakás pénzembe fog kerülni.

Jogos az anyagiak miatti felháborodás, de Jeffrey ismételten elmerengett, miért nem mutat Valentine nagyobb lelkesedést, hiszen az áldozat személyazonosságáról van szó. Talán máris van valami elképzelése, amelyet egyelőre nem akar megosztani.

– Ön azt mondta, nem találtak semmilyen gyúlékony anyagot Miss Adams ruháján. A cipőjén találtak valamit a törvényszékiek?

Valentine nem válaszolt azonnal. – Egy ilyen hogyishívjákot viselt, alacsony sarokkal.

– Körömcipőt? – kérdezte Jeffrey, miközben arra gondolt, furcsa, hogy Lena teniszcipőnél csinosabb lábbelit vett fel a szabadnapján.

– Az az, körömcipőt. A nejem olyan lábbelit hord, mint a hippik meg a leszbikusok. Tudja, olyan parafa talpa van. Gőzöm sincs, minek hívják, de a feleségem esküszik azokra a cipőkre.

Jeffrey megpróbálta visszaterelni a seriffet a témához. – Találtak valamit Miss Adams cipőjén?

– Csak kormot, piszkot, semmi különöset. Nem lett volna értelme továbbküldeni a laborba. – Valentine felszegte az állát, és megkérdezte: – Vagy mégis be kéne küldeni?

Jeffrey megvonta a vállát. Ha rajta múlik, ő előbb költene egy vagyont az áldozat

azonosítására, mint hogy Lena cipője miatt nyugtalankodjon, de a seriff nem ezt kérdezte. – Ahogy gondolja.

A sarkon túl újból felzúgott a lift. Jeffrey igyekezett kigondolni valamit, ami hosszasabban odakint tartja őket a folyosón, időt akart adni Sarának. – Hol a nulla?

– Az meg mi?

– A lift – mondta. – Csak egyes és kettes gomb van. Hol a földszint?

– Az alagsorban – tájékoztatta Valentine. – Őrjítő, nem igaz?

– Hogy lehet lejutni oda?

– Lépcsőn, vagy meg kell kerülni az épületet.

Jeffrey eltűnődött, vajon hány halálesettel találkozik a megyei halottkém. – Sok testet tárolnak odalent?

– Testet? – Döbbenet ült ki a seriff arcára, aztán nevetgélve magyarázta: – A lefoglalt járművek telepe mellett van a halottasház. Az alagsorban csak a mosoda, raktárak meg ilyesmi.

– Különös – mondta Jeffrey, szalmaszálba kapaszkodva. – Miért pont ott?

Valentine megrántotta a vállát, az órájára pillantott, azután az ajtóra.

– Kap majd Miss Adams valamilyen terápiás kezelést? – próbálkozott tovább Jeffrey. – Gyógyszereket?

– Miért, a tűz miatt? – Valentine a fejét rázta. – Nem. A doki szerint pár nap alatt felépül.

– Mi van a szokásos gyanúsítottakkal?

– Ezt hogy érti?

– A helyi rosszfiúkkal – magyarázta Jeffrey. – A szóba jöhető elkövetőkkel.

Valentine megrázta a fejét. – Most megfogott, főnök.

– Nos – kezdte Jeffrey, és újfent megpróbálta száműzni a hangjából a leereszkedést –, ha az én városomban valami rossz történik, például kocsilopás, vagy valaki elemel egy tévét, rögtön sejtem, ki a hunyó.

– Aha – bólintott Valentine. – Igen, így már értem. Csak hát errefelé nem sűrűn robbannak fel kocsik a focipályán.

Jeffrey inkább nem vett tudomást a szarkazmusról. – Gyújtogatók?

– Az nagyvárosi bűntény.

– A jelek szerint mégsem.

Valentine az állát vakargatta. – Szerintem bárki tette is, üzenni akart vele.

– Mit?

– Erre egyedül az ön nyomozója tudhatja a választ. Apropó – mondta az ajtó felé biccentve –, azt hiszem, elég időt hagytunk a feleségének.

Jeffrey csak remélte, hogy a seriffnek igaza van. Követte Valentine-t a betegszobába. Sara a falnak dőlt a fürdőhelyiség mellett. Az ágy üres volt, a gumipántok szabadon lógtak a rácsról. Csobogott a víz a zuhanyból.

– Rábeszéltem egy mosdásra – magyarázta Sara.

– Visszabeszélt? – akarta tudni Valentine.

Sara megrázta a fejét, és Jeffrey látta rajta, hogy nem hazudik.

– Akkor semmivel se vagyunk előbbre – mondta Valentine, szemlátomást dühösen. Lepillantott az órájára, aztán a fürdőszoba ajtajára nézett. – Mióta van bent?

– Nem régóta.

Valentine elfordította a kilincsgombot, de zárva volt. – Jézusom, arra nem gondolt,

hogy okosabb lenne, ha maga is bemenne vele?

Sara válaszra nyitotta a száját, de Jeffrey elébe vágott. – Moderálja magát – mondta a seriffnek.

Valentine nem is törődött vele, dörömbölni kezdett az ajtón. – Miss Adams?! Szeretném, ha most azonnal kinyitná. – Leakasztotta a rádióját az övéről. – Cook, ott vagy? – Nem jött válasz, és a seriff a vállával próbálta betörni az ajtót.

Aznap este már másodjára, Sara eltátotta a száját, de nem szólt semmit.

– Cook? – próbálkozott Valentine ismét a rádióval. Nem jött válasz, erre ököllel csapott az ajtóra. – Miss Adams, mire háromig számolok, nyissa ki!

Megreccsent a rádió, és Don Cook vontatott hangja hallatszott: – Mi az, Jake?

– Ásd elő a fürdő pótkulcsát, és told ide a segged! – ugatta Valentine. Visszadugta a rádiót a tokjába, és újból nekifeszült az ajtónak. – Miss Adams! Nézze, jöjjön ki szépen, és nem lesz semmi baj.

Jeffrey Sarától kérdezte: – Van nála valamilyen éles eszköz?

Valentine hátraperdült, várta a választ.

Sara megrázta a fejét. – Nem hiszem.

– Lehet, hogy megpróbál kárt tenni magában? – kérdezte Valentine.

– Fogalmam sincs – felelte Sara kimért hangon. – Nem én vagyok az orvosa.

– A francba – sziszegte Valentine, és folytatta a dörömbölést. – Miss Adams!

– Jaj, ne… – Sara ezt olyan halkan mondta, hogy Valentine a dühödt dörömbölés közepette meg se hallotta.

– Mi a… – Jeffrey feltekintett, s a kérdés benne szorult. Már tudta, mi történt az ajtó túlsó oldalán.

Cook lépett a szobába a kulccsal. – Mi folyik itt?

Valentine kitépte a kulcsot a kezéből, és betolta a zárba. A fürdőszoba párában úszott. A seriff becsörtetett, és félrerántotta a zuhanyfüggönyt. Senki nem volt mögötte.

– A kurva életbe – átkozódott Valentine. A vécé fölött valaki elmozdított egy mennyezeti panelt, szűk kúszójáratot fedve fel. – Az isten verje meg! – üvöltötte a falat rugdosva. Cookhoz: – Átfésülni a kórházat pincétől a padlásig. Hívj erősítést! – Cook kiment, Valentine Sarára tekintett, és azt mondta: – Hülye picsa.

Jeffrey galléron ragadta, és felkente a falra. – Ha még egyszer így beszél a feleségemmel, meggyűlik velem a baja. Hallja? – Valentine szabadulni próbált, de Jeffrey nem eresztette. – Hallja?

Valentine megdermedt, mint egy grabancon ragadott kismacska. – A felesége futni hagyott egy őrizetest.

Jeffrey nem engedte meg magának, hogy Sarára nézzen, mert tudta, hogy az asszonynak ugyanaz jár a fejében, mint neki. Lena átrázta. Ezen nincs mit szépíteni.

Eleresztette a seriffet.

– Seggfej. – Valentine haragos tekintettel rántotta helyre az ingét. Megtaszította Jeffrey-t, ahogy kiviharzott a folyosóra. Jeffrey követte; a sarkot megkerülve befordultak a szomszéd szobába. Az ágy üres volt, látszott, hogy nem használják. – Futni hagyta az őrizetest – vicsorgott Valentine. – Nem tudom elhinni, hogy mialatt én odakint tipródtam magával a folyosón, a felesége hagyta őt meglépni.

– Sarát hagyja ki ebből.

– Tegyen meg egy szívességet, barátom – cukkolta a seriff. – Fogja a feleségét, pattanjon be vele a kocsijába, és menjen a picsába a városomból!

Jeffrey nem várta meg, míg udvariasabban kérik. Szó nélkül sarkon fordult, és elment megkeresni Sarát.

A lesújtott nő még mindig Lena szobájában volt. – Hogy lehettem ilyen ostoba? Hogy engedhettem…

Jeffrey a könyökénél fogva kivezette a szobából. – Ne beszéljünk most erről.

– Eleve nem is lett volna szabad idejönnöm.

Jeffrey kiterelte a folyosóra. Időközben riasztották a biztonsági őröket, mind a kettőt. Mindkét pasas idősebbnek látszott Don Cooknál, és ez a rátermettségükön is megmutatkozott.

Valentine utasításokat recsegett, miközben további erősítést kérve ordítozott a rádiójába. – *Azonnal* kerítsétek elő!

Jeffrey hívta a liftet. Végignézett a folyosón, Lena szökésén töprengett. Miután elmozdította a vécé felett lévő mennyezeti panelt, nyilván a kúszójáraton keresztül közelítette meg a szomszédos fürdőszobát. Aztán a lépcsőn osont le az alagsorba. A lift a sürgősségi osztályra nyílt, bár Lena valószínűleg akkor sem keltett volna feltűnést, ha azt az útvonalat használja. A recepcióshölgy talán fel se pillantott volna rá a számítógéppel vívott kártyapartijából.

Nyílt a liftajtó. Jeffrey noszogatásképpen Sara hátára tette a kezét. Valentine meg az egyik biztonsági őr ügetett el a lift előtt, ahogy csukódott az ajtó, biztosan az alagsorba indulnak kutakodni.

Jeffrey megnyomta az egyes gombot, és újból eltűnődött, vajon miért nem megy le a lift az alagsorba. Talán van valahol egy teherlift, amit Valentine elmulasztott megemlíteni. Lena azzal is lejuthatott, na és utána? Ott a mosoda: ágyneműk, törülközők. Nyilván van egy pihenőszoba, szekrényekkel a takarítószemélyzetnek. Ott találhatott ruhát, készpénzt. Jeffrey úgy képzelte, hogy miután összeszedte, amire szüksége van, Lena mielőbb elhagyta a kórházat.

– Hogy lehettem ennyire hülye? – ismételte Sara a fejét ingatva. Könnyes volt a szeme. Jeffrey számtalanszor látta haragosnak a feleségét, de semmi sem hasonlított ahhoz az ádáz haraghoz, amelynek saját maga volt a célpontja.

– Mondd el, mit mondott pontosan – kérte Jeffrey.

– Ugyanazt, hogy menjünk el. Szinte rám se nézett. – Letörölt egy könnycseppet a kézfejével, arca fehér volt a dühtől. – Úgy sajnálom – mondta a férjének. – Az én hibám.

– Kint álltam a folyosón – így Jeffrey. – Lena engem is felhasznált.

– De nem úgy… – Sara a fejét rázta, nem bírta befejezni a mondatot. – Én oldoztam el, Jeffrey. Én hagytam futni.

– Ő kért meg rá, hogy kötözd ki?

– Nem… igen. Nem pont így. Azt mondta, piszkosnak érzi magát, így hát kioldottam a pántokat. Nem gondoltam át. Még ki is segítettem az ágyból.

Jeffrey tovább ütötte a vasat, de csak finoman. – Mást nem mondott?

– Bocsánatot kért. – Sara kinevette tulajdon ostobaságát. – Olyan riadtnak tűnt. Reszketett a keze, és folyton elakadt a hangja. Nem láttam őt így kiborulni, mióta Sibyl meghalt. Jól felültetett. Istenem, mekkora hülye vagyok!

Jeffrey átkarolta a vállát, nem tudta, hogyan nyugtathatná meg. Annyira mérges volt Lenára, hogy gondolkodni is alig bírt.

– Álmennyezet – mondta Sara. – Ha valakinek, hát nekem igazán tudnom kellett volna, hogy fel lehet mászni oda…

Jeffrey pontosan tudta, mi történt Sarával sok évvel azelőtt a Grady Kórházban. A támadója a vécé mennyezetéről vetette rá magát. Először Lena döfött kést Jeffrey hátába, s akaratán kívül most Sara is megforgatta benne a pengét. – Nem te tehetsz róla, Sara. Hisz nem vagy zsaru.

– Akkor mit keresek itt? – kérdezte harciasan a nő. – A kocsiban kellett volna maradnom. Otthon kellett volna maradnom, ahol a helyem van.

Szétcsusszant a liftajtó. Két újabb seriffhelyettes loholt át az előcsarnokon a lépcső felé.

– Menjünk innen – mondta Jeffrey a feleségének, és karon fogta. A kijáratnál voltak már, mikor Valentine utánuk kiáltott.

– Várjanak! – Futva érte be őket. Zihált, nyilván a sok lépcsőn való rohangálástól. Nyújtotta a kezét, tenyérrel felfelé. – Kérem a kocsija kulcsait.

Ha Sara nem lett volna vele, Jeffrey biztosan elküldi melegebb éghajlatra. Így azonban némán odahajította a seriffnek a kulcsokat, csak hogy minél előbb megszabaduljon tőle.

Amint Valentine meglátta a kulcstartón a BMW-logót, olyan pillantást vetett Jeffrey-re, amilyet utcasarki kurvákra vet az ember. A zsaruk általában nem BMW-vel járnak, legalábbis azon a vidéken nem, ahonnét Jake Valentine származik.

– A feleségemé – közölte vele Jeffrey. Sara halálra gürcölte magát, hogy megvehesse azt a kocsit. Jeffrey-nek akkor se lett volna egy szava sem, ha Sara Rolls-Royce-t vezet.

Valentine megnyomta a kulcstartó gombját, és a zár felugrott. Aztán hirtelen megtorpant. – Mosoda – mondta Jeffrey-re meredve. – Azt kérdezte, mi van az alagsorban.

– Csak beszélgettem.

– Ne nézzen madárnak!

– Itt várlak – mondta Sara, és a bejárat előtti padok egyikéhez sétált.

Valentine még egyszer csúnyán Jeffrey-re nézett, mielőtt elindult a kocsihoz. Jeffrey tudta, hogy úgysem talál semmit. Még ha Lena észrevette is a BMW-t a parkolóban, semmilyen módon nem feszíthette fel az ajtózárat, és a csomagtartót se nyithatta ki a kulcs nélkül. Az ablakot ugyancsak hiába töri be. A kocsi biztonsági berendezései gondoskodtak róla, hogy ha az ember kívülről hozza működésbe a központi zárat, utána belülről ne lehessen kinyitni. Jeffrey egyszer a szó szoros értelmében csapdába esett az autóban, mikor Sara véletlenül hozzáért a zárógombhoz, ahogy beszaladt a házba felvenni a telefont. Szerencsére nyitva volt a napfénytető, így Jeffrey ki tudott mászni, máskülönben órákra a kocsi foglya marad.

A seriff az ablakon keresztül is láthatta az üres üléseket és a még üresebb padlót, de a biztonság kedvéért kinyitotta az ajtót, és a sapkáját levéve körbefürkészett, hátha Lena a központi konzol alatt rejtőzik. Utána hátrament, és felnyitotta a csomagtartót. Sara elsősegélydobozát meg néhány bevásárlózacskót leszámítva semmi nem volt benne.

Valentine lecsapta a fedelet. – Gondolom, csak még nagyobb hülyét csinálok magamból, ha körözést adok ki egy szökevényre a személyazonosság igazolásának megtagadása miatt – mondta Jeffrey-nek.

– A feltételezése helytálló. – A seriff így is vékony jégre tévedt a Lenára ráhúzott vádakkal. Óvatosnak kell lennie, mintha tojásokon járna. Mindketten tudták, hogy ha ennél a pontnál most hibázik, azzal végérvényesen tönkreteheti az ügyet, amelyet Lena ellen építget.

– Nos. – Valentine körülnézett a parkolóban. – Az a terepjáró Darláé. A piros Chevy a

karbantartókhoz tartozik, a Bronco George-é, az meg ott a sarokban Bitty Rangere; ő már csütörtök óta itt dekkol, deréktáji fájdalmakkal jött be, amiről aztán kisült, hogy vakbélgyulladás.

Az összes kocsit számba vette a parkolóban, de Jeffrey-nek meg kellett kérdeznie: – Hol a magáé?

Valentine nevetett, de nem jókedvében. – Don a legjobb horgászbotját őrzi a csomagtartóban, amit rettenetesen félt. Mindketten hátul álltunk meg. Már szóltunk a személyzetnek, hogy ellenőrizzék, nem hiányzik-e valami a szekrényeikből. Elküldtem egy emberemet Hankhez, hátha feltűnik a szökevény. – Visszadobta a kulcsot Jeffrey-nek. – Úgy számolom, legalább húszperces előnyre tett szert, míg a felesége az időmet rabolta, maga meg a folyosón bohóckodott velem.

Jeffrey nem óhajtott a részletekről vitatkozni, Valentine produkciójáról például, amikor rávette őket, hogy tolongjanak be az ágyneműraktárba. – Legalább.

– Hadd kérdezzek valamit. Nem zavarja, hogy lehetővé tett egy szökést?

Hanghordozása szempillantás alatt ellenségesre váltott. Jeffrey ellépett a kocsitól, és azt válaszolta: – Nem igazán.

– Így dolgoznak maguk, öreg rókák, mi? – Valentine nem látott a dühtől. – Mindig összetartanak, mindegy, milyen törvényt szegnek meg közben. A testvériséget meg kell védeni, nem igaz? – Minden szónál egyre harsányabban beszélt. – Nem lennék meglepve, ha maga meg a jó öreg Don együtt főzték volna ki ezt a dolgot. Hogy a legaljasabb fogásokkal bolondot csináljanak az új fiúból.

– Vigyázzon a szájára, Jake – intette Jeffrey.

– Le is tartóztathatnám őt – mondta Valentine, haragos legyintéssel Sarára mutatva. – Le kéne tartóztatnom.

Jeffrey immáron teljesen rá figyelt. – Mindketten tudjuk, hogy ez nem fog megtörténni.

– Igazán? Ez viszont nagyon is megtörténik. – Valentine meglódította az öklét. Karja félkört szántott a levegőbe ahelyett, hogy vállból ütött volna. Ez bőséges időt hagyott Jeffrey-nek, hogy hárítsa az ütést, és a seriff gyomrába öklözzön. Valentine szájából kiszakadt a levegő, ahogy összegörnyedt. Térdre is esik, ha Jeffrey nem kapja el.

– Jézus… – nyögte a seriff, kezét a gyomrára szorítva – …mária.

Sara felállt a padról. Jeffrey fejrázással jelezte neki, hogy maradjon csak ott. Valentine-nak pedig azt mondta: – Álljon fel.

Valentine próbált, de a térde nem engedelmeskedett.

Jeffrey a gallérjánál fogva húzta fel, hogy lássa a másik férfi szemét. – Lélegezzen – mondta, mintha egy kisgyermekhez szólna. – Mindjárt elmúlik.

– Eresszen el! – Valentine eltaszította Jeffrey-t, de nem bírt megállni a lábán, és ráborult a kocsira. – Az istenit, maga erősebb, mint amilyennek látszik.

Jeffrey feltartotta a kezét Sara felé, hogy minden rendben. – Hol tanult meg így ütni?

– Négy nővérrel nőttem fel – fújtatott a seriff. Ami megmagyarázta, miért üt úgy, mint egy lány. – A rohadt életbe. Ezt nem lett volna szabad. Nem lett volna szabad megütnöm.

Jeffrey nem hívta fel rá a figyelmét, hogy még csak el se találta. Odalépett Valentine és Sara közé, és azt mondta a seriffnek: – Jól figyeljen, Jake. Egyszer már figyelmeztettem. Ha még egyszer fenyegetni merészeli a feleségemet, beledöngölöm magát a földbe. Világosan beszéltem?

Valentine köhögött, majd bólintott.

– Fel tud állni?
– Azt hiszem.
Jeffrey megvárta, míg elbotorkál a kocsitól.
– Sajnálom – mondta neki Valentine. – Hirtelen haragú vagyok.
– Ne mondja!
A seriff megkérdezte: – Értesít, ha Miss Adams kapcsolatba lép magával?
Jeffrey-t felkészületlenül érte a kérdés, ami megmagyarázta nyílt válaszát. – Nem tudom.
Valentine ráemelte a tekintetét, és ismét bólintott. – Köszönöm az őszinteségét.
Jeffrey elnézte a seriffet, ahogy a bejárat felé támolyog. Szétnyílt az üvegajtó, és a fiatalember bement. Sara még mindig a padnál állt, Jeffrey odaintett neki.
– Mi volt ez? – kérdezte a nő.
– Később elmagyarázom. Most menjünk.
Ki akarta nyitni neki az ajtót, de Sara inkább segítség nélkül szállt be.
Jeffrey megkerülte a kocsit, s ekkor egy fehér szedán süvített be a parkolóba, és csikorogva fékezett le a mellettük lévő szabad helyen. Pár másodperccel később tagbaszakadt, kopasz ember pattant ki a kocsiból. Tépett flanelinget viselt, a farmerja meg úgy festett, mintha végiglocsolták volna olajjal. Súlyos fémlánc vezetett a nadrágja elülső feléről a derekához. Bal csípőjén akkora vadászkés fityegett, amilyennél nagyobbat Jeffrey még nemigen látott.
A kopasz Jeffrey szeme láttára előhúzta, és a kocsi ülésére tette a kést, nyilván tudta, hogy a kórházba nem sétálhat be vele. Nem mintha szüksége lett volna fegyverre. Jeffrey úgy sejtette, a fazon megvan vagy százhúsz kiló, aminek a java izom.
A szedán megrázkódott, mikor becsapta az ajtót. Mély karmolások szabdalták az arcát, mintha nemrégiben összeverekedett volna egy tigrissel, és alulmaradt. Kihívón Jeffrey-re meredt: – Mi a faszt bámulsz?
Jeffrey hátralökte a kabátját, kezét a csípőjére tette. A pisztolyát Sara kocsijában hagyta a sofőrülés alatt, de a kopasz ezt nem tudja. – Ne akarjon bajt.
– Kapd be! – ugatta a pasas, és megindult a sürgősségi felé.-
Az üvegajtón keresztül Jeffrey látta, hogy Jake Valentine a pultra támaszkodva a recepcióshölggyel beszél. A kopasz bevonulására mindketten feltekintettek. Valentine odapillantott Jeffrey-re, de a seriff túl messze volt, nem lehetett kivenni az arckifejezését. Mondott valamit a gengszterképűnek, és tenyérrel lefelé előrenyújtotta a kezét, mintha meg akarná nyugtatni. Váltottak néhány szót, azután a kopasz sarkon fordult, és kicsörtetett. Jeffrey mellett elhaladva azt dünnyögte: – Faszszopó –, de Jeffrey nem volt benne biztos, hogy kinek szánja a sértést.
Valentine kijött az épületből, miközben a fehér kocsi hátrafarolva leugratott a padkáról, és elszáguldott.
Jeffrey bekukkantott a kocsiba, hogy Sara jól van-e. Azután megkérdezte a serifftől: – Csak nem egy barátja?
– Helyi drogdíler, az egyik emberét akarta megnézni – magyarázta Valentine. – Közöltem vele, hogy jöjjön vissza látogatási időben.
Jeffrey alaposan szemügyre vette a seriffet, nem hazudik-e. Kicsit hevesebbnek tűnt az a beszélgetés annál, hogy csupán egy látogatási szándék visszautasításáról legyen szó, ezzel szemben a késes tag nem olyan ember benyomását keltette, akinek nemet lehet mondani.

– Várjon – mondta Jeffrey a farzsebébe nyúlva, és előkotort pár névjegyet. Felírt valamit a legfelső hátoldalára, és az utána következőt odaadta a seriffnek. – Ezen rajta van a mobilszámom. Hívjon, ha megtalálta a nyomozómat.

Valentine gyanakvó pillantást vetett a kártyára, mielőtt elfogadta.

Jeffrey a többit zsebre vágta. Beszállt a BMW-be, és kihajtott a parkolóból. Ahogy követték ugyanazt az utat, amelyen idefelé jöttek, hallgattak Sarával. Valentine tévedett a húszperces előnyt illetően. Jeffrey úgy kalkulált, hogy Lena legfeljebb tizenöt perccel jár előttük. Feltette azokat a kérdéseket, amelyeket alighanem a seriff is éppen most tesz fel magának: vajon hová megy Lena? Kihez fordulhat?

Őhozzá. Lena mindig Jeffrey-t kereste meg a gondjaival, a kisebbekkel is, hogy vigye be a munkahelyére, és a nagyobbakkal is, hogy gondoskodjék a fiújáról, arról a rasszista seggfejről. Ám ez most más. Lena ezúttal túllőtt a célon. Egy dologban igaza volt Valentine-nak: szándékosan vagy sem, Sara hozzásegítette Lenát a szökéshez. Lena zsaru; jobban ismeri a törvényt még az ügyvédeknél is. Pontosan tudta, mibe sodorja bele Sarát, de nem törődött vele.

Az autó csendjében Sara megkérdezte: – És most?

– Hazamegyünk. – Érezte, hogy a felesége ránéz, és azon tűnődik, komolyan gondolja-e. – Nem tréfálok, Sara. Ennyi volt.

– Hagyod, hogy Lena itt rohadjon meg?

– Azok után, ahogy veled beszélt? Amit elkövetett ellened? – Megrázta a fejét, már elhatározta magát. – Vége van. Nem érdekel, mi lesz vele.

– Láttad a reakcióját, amikor a szobájába léptünk?

– Elég volt hallanom, amit mondott. – Jeffrey dühe újból fellobbant az emléktől. – Nincs más választás, Sara. Lena felhasznált téged. Nem fogok segíteni rajta.

– Soha nem láttam még ilyen rémültnek. Általában ura szokott lenni önmagának.

Jeffrey felhorkant. – Veled talán.

– Igazad van. Lena soha nem mutatja előttem a gyengeségét. Folyton a kőkemény, legyőzhetetlen nőt adja. – Sara tovább győzködte a férjét: – Ott a kórházban nem csak megjátszotta magát, Jeffrey. Később talán igen, de mikor meglátott minket a szobájában, halálra volt rémülve.

– Akkor miért nem akart beszélni velem? Vagy legalább veled? Kettesben maradtatok. Tudnia kellett, hogy nem fogod beköpni a seriffnek. Miért nem nyílt meg neked?

– Mert fél.

– Akkor meg fogta volna be a száját, hogy téged ne rángasson bele.

Sara tapintatosan mondta: – Értékelem, hogy kiállsz mellettem, de gondolj csak bele: Lena tudta, hogy ha árt nekem, te pontosan azt fogod tenni, amit most teszel. Nem *engem* akart eltávolítani a városból, Jeffrey. Hanem téged.

Jeffrey megmarkolta a kormányt, nem akarta belátni, hogy Sarának igaza lehet. – Mióta szokásod Lena Adams pártját fogni?

– Mióta… – Sara elhallgatott. – Mióta láttam, hogy úgy retteg, hogy bármit kockára tesz, csak téged kívül tudjon a városon.

Jeffrey újból maga előtt látta a jelenetet, Lena viselkedését. Sarának igaza van: Lena nem mímelte a félelmet. Azért nem nézett Jeffrey szemébe, mert tudta, hogy alighanem ő az egyetlen ember a Földön, aki látja rajta, ha hazudik.

Sara így szólt: – Sokszor láttam őt bajban, de ilyen rémültnek még soha.

Jeffrey hagyta közéjük telepedni a szavakat, mialatt újra meg újra visszapörgette a

fejében Lena reakcióját, és próbált rájönni, mi köze lehet ennek a kiégett Cadillacben talált hullához.

– Azt mondta, félnem kéne – mondta Sara.

– Megmondta, miért?

– Sopánkodni kezdett, hogy mindent elbarmol, amihez nyúl. Akkor azt gondoltam, csak sajnáltatja magát, de most már azt hiszem, egyszerűen rájött, hogy változtatnia kell a stratégiáján. – Sara megrázta a fejét. – Lena retteg, Jeffrey; annyira retteg, hogy még téged is hajlandó kimetszeni az életéből, ha muszáj. Lena számára te vagy az egyetlen biztos pont. Mi lehet olyan borzalmas, hogy hajlandó miatta elveszíteni téged?

– Az még nem merült fel benned, hogy Lenának esetleg igaza van? – vágott vissza Jeffrey, mert nem akaródzott megválaszolnia Sara kérdését. – Talán jobb, ha ebbe most nem folyok bele.

Sara nevetésszerű hangot hallatott. – Nem fogod annyiban hagyni.

– De biztos vagy magadban!

– Hét-nyolc-nulla, A-B-N. – Sara szünetet tartott, mint aki válaszra vár. – A fehér kocsi rendszáma. Nem azt írtad fel a névjegykártya hátoldalára?

Jeffrey elővette a kártyát, és ellenőrizte. 780 ABN. Sara memóriája tökéletes, mint mindig. A feleségére pillantott. Ő kifelé bámult az ablakon, a saját gondolataiba mélyedt. Jeffrey tudta, Sara már nem bánja, hogy elkísérte őt a kórházba. Nem, azt bánja, hogy Jeffrey is ott volt, s így Lenának sikerült újfent belerángatnia a férjét valami veszedelembe.

Sara rendőrfeleségként magába szívta a zsaruk véletlen iránti bizalmatlanságát. A tag a fehér szedánnal alig harminc perccel Lena szökése után jelent meg. Onnét, ahol Sara a BMW-ben ült, szinte virítania kellett a tetoválásnak a kopasz férfi karján.

Egy tízcentis vérvörös horogkeresztet nehéz nem észrevenni.

4. FEJEZET

Kedd délelőtt

Sara a telefonnal a fülén fel s alá járkált a motelszobában a zsinór által behatárolt területen. Fellélegeztek Jeffrey-vel, amikor előző éjjel, Reese-ből kifelé hajtva megpillantották a „szabad szoba” jelzést az Otthon, Édes Otthon Motelon, ám Sara mindjárt megbánta a döntésüket, amint Jeffrey kinyitotta az ajtót. Mintha egy párhuzamos univerzumba csöppentek volna, valami leprahelyre, amilyen csak B kategóriás filmekben meg Raymond Chandler-regényekben létezhet. Elég volt a tocsogó fürdőszobaszőnyegre gondolni, hogy az iszonyodástól kirázza az embert a hideg. Tovább súlyosbította a helyzetet, hogy a motelban sem Jeffrey, sem Sara mobiljának nem volt térereje. Sara az összes alkoholos törlőkendőt elhasználta a kocsi elsősegélydobozából, mielőtt egyáltalán hozzáért volna a telefonhoz.

– Mit mondasz? – kérdezte az anyja, valahonnét Kansasból. Csak két hete voltak vándorúton a szülei, és Sara máris kihallotta Cathy hangjából, hogy nagyon haza akar menni.

– Mondom, apa nem is olyan szörnyű – válaszolta Sara, és arra gondolt, ritka nap ez a mai, hogy úgy érzi, muszáj az apja védelmére kelnie. Cathy és Eddie Linton több mint negyven éve voltak házasok, Sara mégis kezdettől fogva sejtette, hogy ez a közösen kitervelt álomutazás óriási tévedés a részükről. Az igazság az, hogy a szülei nem töltöttek sok időt egymás társaságában, hacsak véletlenül bent nem ragadtak egy zárt helyen. Apja folyton dolgozott, vagy a garázsban tett-vett, míg anyja találkozókon vett részt, gyűléseket szervezett, vagy hitgyülekezeti események szólították el otthonról órákra. Boldog házasságuknak épp ez a függetlenség volt a titka. Sarának rögtön megfájdult a feje, ha arra gondolt, hogy az Amerikát átszelő út két hónapjára össze vannak zárva egy külön erre a célra vásárolt tizenegy méteres lakóautóban.

– Eddig fel se tűnt, milyen idegesítő tud lenni – sopánkodott az anyja. A háttérzajból ítélve a lakókocsi konyhájában tartózkodott. – Miért olyan nehéz bekötni egy lefolyócsövet? Hiszen vízvezeték-szerelő, az isten szerelmére. – Mélyet sóhajtott. – Két óra volt, Sara. Két teljes órájába telt, hogy megcsinálja.

Sara csendben maradt, bár az anyjának igaza volt. Másrészt viszont apja nyilván azért vacakolt annyit, mert addig legalább békén hagyták.

– Hallod te egyáltalán, amit mondok?

– Igen, anya – füllentette Sara. Vastag zokni volt rajta, és épp azon volt, hogy a nagylábujjával kipiszkáljon a szőnyegből az ablak előtt egy zöld M&M drazsét. – Két órájába telt.

Anyja egy pillanatra elhallgatott, azután így szólt: – Ki vele, mi történt.

Sara sorsára hagyta a drazsét, mert a zoknija folyton odatapadt. Folytatta a járkálást. – Mondtam már. Hagytam őt megszökni. Ezzel az erővel az ajtót is kinyithattam volna előtte, hogy kivigyem a reptérre.

– Nem – erősködött Cathy. – Tudod, miről beszélek.

Ezúttal Sarán volt a sóhajtozás sora. Szinte örült, hogy előző éjjel a kórházban hülyét csinált magából, mert Lena hirtelen távozása új okot szolgáltatott neki ahhoz, hogy alvás helyett nyugtalanul hánykolódjon az ágyban. Most az anyja kérdése újból a tudata felszínére lökte a műhibapert.

– Az a stratégiájuk – mondta Sara –, hogy mivel tíz évvel ezelőtt az a bizonyos támadás ért engem, ez megzavarta a fejem, és ezért nem szóltam Powelléknek Jimmy leukémiájáról, ő pedig azért halt meg, mert vártam egy napot.

– Ez a legnevetségesebb dolog, amit hallottam.

– Elég meggyőző az ügyvédjük. – Sara az ügyvédnőre gondolt a Tourette-szindrómás krokodilvigyorával. – Még én is bedőltem a nőnek.

Anyja tovább nyitogatta-csukogatta a konyhaszekrényeket. – Nem hiszem el, hogy éppen egy nő műveli ezt veled – mondta Cathy. – Undorító. Ez az oka annak, hogy a nők sose fognak előbbre jutni, mert más nők minduntalan elgáncsolják őket.

Sara hallgatott, nem volt hangulata anyja soros feminista szólamához.

– Hazamehetek, ha szükséged van rám – ajánlotta Cathy.

Sara kis híján eldobta a telefont. – Nem kell. Jól vagyok, tényleg. Ne rontsd el a vakációdat, csak mert…

– Francba – sziszegte az anyja, aki csak ritkán ragadtatta magát káromkodásra. – Mennem kell. Apád éppen felgyújtotta magát.

– Mama? – Sara a füléhez nyomta a telefont, de az anyja már letette.

Sara csak fogta a telefont a kezében, tépelődött, ne hívja-e vissza, és arra jutott, hogy ha tényleg nagy lenne a baj, Cathy hangja nem lett volna olyan ingerült. Végül letette a kagylót, és a motel parkolójára néző nagy ablakhoz ment. Egész délelőtt behúzva hagyta a függönyt, úgy vélte, kevésbé sivár a sötét szobában üldögélni, mint bámulni a kihalt parkolót. Most elhúzta egy leheletnyit a poliészterfüggönyt, beengedett egy keskeny fénysávot.

Az asztal a fehér műanyag nyugszékekkel az ablaknál tökéletesen kiegészítette az elszomorító kilátást. Sara megigazította a frottírtörülközőt, amellyel leborította az egyik széket, és lerogyott rá. Kimerültség fogta el, de nem bírta elviselni a gondolatot, hogy visszabújjon a durva, sárguló lepedők közé.

Nemrégiben kiment az utcára kávét venni, aminek az lett a vége, hogy tisztítószert vásárolt, meg a szagából ítélve egy használt szivacsot. Az volt az elképzelése, hogy kitakarítja a szobát, de legalább a fürdőszobát, hogy ne legyen olyan gusztustalan, ám valahányszor belegondolt, hogy a kezébe kell vennie, illetve *használatba* kell vennie a takarítószereket, Sara rájött, hogy nincs hozzá ereje. Ha mindenáron súrolni akar, arra ott a saját otthona.

Megpróbálta listába szedni, mi mindent csinálhatna most odahaza Grant megyében: össze kell hajtogatni a vendégágyra halmozott tiszta ruhát, a csöpögő mosdóval is csinálni kéne valamit, elvihetné sétálni a kutyákat a tó körül. Természetesen a valóságban Sara mit sem végzett el e teendők közül, pedig hetekkel azelőtt bezárta a klinikát. Ideje nagy részét ücsörgéssel és a peren való merengéssel töltötte. Amikor a húga felhívta Atlantából, Sara a perről beszélt neki. Amikor Jeffrey hazatért a munkából, neki is a perről beszélt. Megszállottjává lett a témának, olyannyira, hogy az anyja végül rá is förmedt: „Az isten szerelmére, Sara, foglald el magad. Még az elmegyógyintézet kezeltjei se tétlenkednek, hanem kosarat fonnak.”

Ha kitette a lábát a házból, sajnos csak rosszabb lett minden. Az élelmiszerboltban, ha

elugrott a tisztítóba Jeffrey öltönyeiért, vagy a leveleket gereblyézte össze a kertben, Sara szüntelenül magán érezte az emberek tekintetét. És a rosszallásukat. Azon néhány alkalommal, amikor szóba elegyedett valakivel, ezek a beszélgetések rövidre és kimondottan hűvösre sikeredtek. Sara senkinek sem tett említést erről – sem Jeffrey-nek, sem a családjának –, de minden ilyen találkozás egyre mélyebb depresszióba taszította.

És most, hála Lena Adamsnek, újabb tétellel bővült Sara kudarcainak listája. Hogy hagyhatta, hogy a másik nő könnyedén átverje? Hogy lehetett ilyen végtelenül ostoba? Sara egész éjjel a Lenával töltött perceket elemezte, ízekre szedte a pillanatokat, próbált rájönni, mit kellett volna másként tennie, hogy fordítson a dolgok kimenetelén. De csupán arra sikerült rájönnie, hogy szörnyen ostoba volt.

Hogy is történt? Lena feltérdelt az ágyban, a gumipántok megakadályozták, hogy még távolabb húzódjon. Amint Jeffrey és a seriff kiment, megkönnyebbült, karja elernyedt.

Sara figyelte őt, látta, milyen hevesen megremeg a mellkasa, ahogy újra meg újra kiereszti a levegőt. – Mi folyik itt, Lena? Mitől félsz ennyire?

– El kell mennetek innen. – Halk, baljós hangon beszélt. Amikor feltekintett, rémület ült a szemében. – Muszáj elvinned Jeffrey-t.

Sara szíve kihagyott egy ütemet. – Miért? Veszélyben van?

Lena nem felelt. Helyette lenézett a kezére, az összetúrt lepedőre. – Minden és mindenki, akihez közöm van, a végén szarul jár. Táguljatok a közelemből.

– Tényleg azt hiszed, hogy magadra fogunk hagyni? – Sara többes számot használt, de mindketten tudták, hogy Jeffrey-t érti rajta. – Valaki meghalt abban a kocsiban, Lena. Mondd el, mi történt veled.

Lemondó fejrázás.

– Lena, beszélj hozzám.

Semmi válasz. Ez lehetett az a pont, amikor Lena eldöntötte, hogy ha irányítani nem képes Sarát, akkor legalább felhasználja.

– Mocskosnak érzem magam – mondta, és a hanghordozása azt sejtette, hogy a piszok már a bőre alá is behatolt. – Olyan mocskosnak érzem magam. – Felnézett Sarára. Könnyes volt a szeme, s bár a hangján képes volt uralkodni, a keze reszketett az ölében. – Meg kell mosakodnom. Muszáj megmosakodnom.

Sara nem gondolkozott. Odalépett az ágyhoz, és kioldotta a gumipántokat. – Nem lesz semmi baj – ígérte. – Bízz bennem, de behívhatom Jeffrey-t is…

– Ne – kérte Lena. – Csak… csak hadd mosakodjam meg. Engedd meg… – Remegett a szája. Mintha minden harci kedve elpárolgott volna. Az ágy szélére csúszott, próbált ráállni rozoga lábára. Sara átkarolta a derekát, segített neki talpon maradni.

Lena díjnyertes alakítást nyújtott, gondolta most Sara. A leghitelesebb törékenység jellemezte minden mozdulatát. Semmi sem utalt arra, hogy képes volna a vécére felállva felhúzódzkodni az álmennyezetre, az üldözői kijátszásáról már nem is beszélve.

Alaposan lóvá tette Sarát, aki Lena mellett lépkedett keresztül a szobán, karját a másik nő háta mögött tartva, hogy megfogja, ha esni készül. Gépiesen tette, ezt az ember már a rezidenssége első hetében megtanulja. Sara egészen a fürdőhelyiségig kísérte Lenát, csoszogó léptekkel alkalmazkodott a másik vánszorgásához.

Komótos haladásuk közben Sara arra gondolt, hogy Lenának nem szokása nyafogni. Ő az a fajta, aki inkább elvérzik, de nem vallaná be, hogy megvágták. Sara azon kezdett tűnődni, hogy az orvosok talán félrediagnosztizálták Lenát, hogy meg kéne néznie a mellkasröntgen-felvételeket, sztetoszkópot fogni, átfutni az előírt gyógyszerezést,

elvégezni egy sor tesztet. Lehetséges, hogy a robbanás kiváltotta sokk agykárosodást idézett elő? Vagy Lena elesett? Beverte a fejét? Eszméletét vesztette? A füstmérgezés több halálos áldozatot szed, mint a tűz egymagában. Másodlagos fertőzések, folyadék a tüdőben, szövetkárosodás – a legkülönbözőbb lehetőségek cikáztak át Sara agyán, s ő rájött, hogy egyik pillanatról a másikra megint orvosként gondolkodik. Hónapok óta először ismét hasznosnak érezte magát.

Akkor, a fürdőszoba ajtaja előtt Lena megállította, és feltartott kézzel jelezte Sarának, hogy egyedül szeretne lenni. Azután, mielőtt becsukta volna az ajtót, Lena Sarához fordult: – Úgy sajnálom – mondta, és olyan őszintének hatott a bocsánatkérése, hogy Sara el se akarta hinni, hogy öt perccel korábban ugyanez a nő még majdnem hisztériás volt a félelemtől és a gyűlölettől. – Úgy, de úgy sajnálom.

– Semmi baj – nyugtatta mosolyogva Sara, hadd érezze Lena, hogy nincs már egyedül. – Később még beszélünk róla, rendben? Behívjuk Jeffrey-t, és együtt kifundálunk valamit.

Lena bólintott, megszólalni nyilván nem bírt.

– Idekint várlak.

És Sara csakugyan várt, ott, az ajtó előtt, bárgyú mosollyal, és közben arra gondolt, hogy mennyit fog segíteni Lenának. A nő meg ezalatt alighanem a lépcsőn talpalt lefelé, és kinevette Sarát, aki megkönnyítette neki a szökést.

Ahogy most a kopár motelszoba műanyag asztalánál ült, Sara érezte, hogy lángba borul az arca a szégyentől.

– Te hülye – mondta, és felállt, mielőtt a szék azt a kevés kis életerőt is kiszipolyozza belőle.

Cathynek igaza volt. Muszáj lesz tennie valamit. Felkapta a kisboltban vásárolt tisztítószeres flakont meg a gyanús szagú szivacsot, és a fürdőszoba felé vette az irányt. A mosdót érthetetlen okból az ajtón kívülre szerelték fel, hosszúkás pultja megégett a széleinél, az emberek oda tették le a cigarettájukat, míg – míg micsoda? – fogat mosnak?

Jobb nem belegondolni.

Sara tisztítószert permetezett a mosdóba, és nekiállt súrolni, vigyázva, nehogy közben a csak hírmondónak maradt krómot is levakarja a műanyag lefolyóról. Belevitt némi izomerőt, úgy küzdött az évek mocskával, mintha az élete függne tőle.

Csak nehogy fejembe szálljon a dicsőség, gondolta. Hosszú éveken át ő volt a tanárok kedvence – az osztályelső, aki a legjobb jegyeket és a legtöbb dicséretet söpri be, a legfényesebb jövő várományosa –, és mi végre? Az Emory Egyetemre már a középiskola befejezése előtt felvették. Az orvosegyetem gyakorlatilag vörös szőnyeget gurított elé, elegendő anyagi támogatást kínálva Sara apjának, ami fedezte a különbözetet. Minden évben ezrek jelentkeztek a Grady Kórház limitált rezidensi helyére. Sara azonban nem hátrált meg. Tudta, hogy be fog kerülni a programba. Olyan piszokul biztos volt a képességeiben, az intelligenciájában, fel se merült benne, hogy akár csak egyszer is ne vigye sikerre a terveit.

Csakhogy most mégsem sikerült megakadályoznia, hogy egy alig ötvenkilós, az egyetemről kimaradt szökevény elillanjon az Elawah Megyei Egészségügyi Központból.

– Te hülye – ismételte Sara. Elege lett a mosdóból, így hát bement a fürdőszobába. A vécével kezdte, a falon függő vécékefével körbetisztogatta a csészét, és igyekezett nem belegondolni, mitől sötétszürkék a kefe sörtéi. Ahogy térdre ereszkedett a kád mellett, Sarának eszébe jutottak anyja évekkel korábbi intelmei a fürdőszoba-takarításról – hogy

mennyi vegyszert kell használni, és hogyan kell a szivaccsal finoman dörzsölni a zománcot.

Sara ráült a sarkára, és arra gondolt, hogy egy szép napon, talán hamarosan, a saját gyermekét vezeti majd be a kádtisztítás vagy a porszívózás rejtelmeibe. A mosnivaló szétválogatását Jeffrey-nek kell elmagyaráznia, Sara ugyanis rendszeresen rózsaszínbe játszó, egykor fehér zoknikat húzott elő a szárítóból. A vegyesboltba viszont ő fogja elvinni a gyereket. Jeffrey a mélyhűtött ételeket is teljes értékű vacsorának tekintette, ami megmagyarázza, miért kell gyógyszert szednie a vérnyomására.

Egy gondolat ötlött Sara eszébe, mintha kést döftek volna a kebelébe. Mi lesz, ha Beckey Powellbe botlanak a vegyesboltban? Sara a hentespultnál áll, fogja a gyerek kezét, és egyszer csak arra sétál Beckey? Hogy magyarázza el akkor a kisfiának vagy a kislányának, hogy miért gyűlöli Beckey Powell? Hogy magyarázza el, hogy az egész város szerint az ő hozzá nem értése vezetett egy gyermek halálához?

Sara megtörölte a homlokát a keze fejével, a picike fürdőszobát betöltő fertőtlenítőszagtól könnyezett a szeme. Azt kívánta, bárcsak ott lenne vele Jeffrey, akkor nem jutnának eszébe ilyen borús gondolatok. Mióta benyújtották az örökbefogadási kérelmet, elkezdtek játszadozni a kérdéssel: „Mi lesz, ha?” Mi lesz, ha fiunk lesz, és utálni fogja a focit? Mi lesz, ha lányunk lesz, és imádni fogja a rózsaszínt meg a hajfonatokat?

Sara el tudta képzelni, hogy férjének az adott pillanatban kisebb gondja is nagyobb a játszadozásnál. Egy holttestet találtak abban a terepjáróban, és Lenának valami köze van a halálesethez. A Jake Valentine-nal való találkozás után Jeffrey nem hitte, hogy a helyi erők meg tudnák oldani ezt a bűnügyet anélkül, hogy a kézenfekvőnek látszó következtetést levonva Lena nyakába ne varrnák az egészet. Ma reggel már korán elment, hogy kidolgozza a stratégiát Nick Sheltonnal, egy barátjával, aki a Georgiai Nyomozóhivatalnál dolgozott. Nem ajánlotta fel Sarának, hogy kísérje el.

Felemelkedett a súrolásból, kiöblítette a kádat, aztán megint bepermetezte, és újrakezdte a folyamatot. A szivacs kezdte megadni magát, de Sara nem akart megállni, míg nem végzett. Kettéhajtotta a szivacsot, és a sarkával esett neki a kád peremén végigfutó fekete körnek, amely valószínűleg a hetvenes évek óta ott díszlett.

Sara halkan átkozódott, megint hazahúzta a szíve. Grant megyében legalább nem lenne Jeffrey útjában. Itt mindössze annyit tehet, hogy teremt egy tiszta helyet, ahová a férfi lerakhatja a fogkeféjét. Egyetlen éjszaka leforgása alatt átvedlett főállású háztartásbelivé, és miért? Hogy Lena kacagva elillanjon a városból.

Sara tudta, hogy Jeffrey olykor áthágja a szabályokat. Ha magában lett volna a múlt éjjel, Jeffrey bizonyára él a lehetőséggel, hogy üres a nővérpult, és egyedül próbálja megtalálni Lenát. Ha egymaga sétál be a betegszobába, Lena talán megnyílik neki. Akkor a kitörés helyett Lena talán elárulja neki, miért kell felszívódnia. Holtbiztos, hogy Jeffrey-t nem használta volna fel a szökéséhez, ahhoz túlságosan is tiszteli.

Nem úgy Sarát.

Cathy szerint a nők legádázabb ellenségei maguk a nők. Sara Lena ellensége lenne? Nem valószínű. Igaz, hogy Sara nem tudta hova tenni a férje és a harmincöt éves nyomozó közötti kötődést, de ostoba lett volna, ha féltékenykedik. Azonkívül, hogy Lena oly távol állt Jeffrey zsánerétől, amennyire ez a faji határok átlépése nélkül lehetséges, kettőjük kapcsolata túlságosan is emlékeztetett egy báty és egy tévelygő húgocska viszonyára, így Sarának nem volt oka aggódni.

Talán onnét fakadt az ellenszenv, hogy Lena minduntalan rossz döntéseket hozott. Sibyl halála után Lena mély depresszióba zuhant. Még egy időleges felfüggesztést is sikerült összeszednie. Akkoriban kezdett találkozgatni Ethan Greennel. Akkoriban vesztette el Sara rokonszenvét.

Mint orvosnak, Sarának értenie kellett volna a folyamatot. A bánat depresszióba torkollhat, a depresszió kémiai változásokat idézhet elő a testben, ami lehetetlenné teszi, hogy valaki segítség nélkül kikeveredjen az örvényből, legyen ez a segítség akár farmakológiai, akár terápiás, vagy mindkettő. Isten a tudója, az utóbbi hónapokban Sara a saját bőrén is megtapasztalta a depresszió veszélyeit. De még a személyes élmény sem segített neki abban, hogy megértse, miért éppen Ethan.

Sara olvasta a női magazinokat, tisztában volt a statisztikákkal, tanulmányozta az alkalmi kapcsolatokat. A depresszió sebezhetőséghez vezet. A sebezhetőség vonzza a ragadozókat. Mint amikor a cápa megérzi a vért a vízben. Csupán mert egy nő erősnek mutatja magát, ez még nem zárja ki, hogy erőszak áldozatává váljon. A legtöbb esetben éppen hogy nagyobb eséllyel lesz belőle áldozat; csak időlegesen tudja megjátszani a keménységet, mielőtt minden összeomlik.

Sara az agyával tudta ezt. Elfogadta, hogy egyes nők – okos nők – rossz partnerrel gabalyodnak össze, hogy aztán kompromisszumot kompromisszumra halmozzanak, míg végül nem marad más lehetőségük, mint lenyelni a békát. Sara ennek ellenére képtelen volt feldolgozni a tényt, hogy Lenát bántalmazta a huszonnégy éves fiúja – mit bántalmazta? Véresre verte.

Lena szinte megszállottan odavolt a fiúért, képtelen volt elszakadni tőle. Ha Ethan drog lett volna, Sara talán könnyebben megérti ezt a függőséget. Heroin, metamfetamin, ópium… ezek megmagyaráznák Lena rajongását és azt, hogy nem bírta ki a napot egy löket nélkül. Ha valami szekta szippantja be Lenát, érthetőbb lett volna az agymosás, de Lena a saját sérült személyiségén kívül nem tudott mire támaszkodni. Jó állása volt, saját keresete, egyedül tartotta fenn magát. Pisztolya és jelvénye volt, az isten szerelmére. Ethan meg egy erőszakos bűncselekmények miatt feltételesen szabadlábra helyezett bűnöző volt. Lena bármikor letartóztathatta volna. Rendőrtisztként törvényi kötelessége volt az otthoni erőszak minden esetét jelenteni, akkor is, ha ő maga az áldozat.

Ő mégis Jeffrey-re hagyta a dolgot. Lena volt az, aki leadta a drótot Jeffrey-nek, hogy Ethan pisztolyt hord a hátizsákjában. Jeffrey nem volt hajlandó részletekbe bocsátkozni, Sara azonban biztosra vette, hogy Lena helyezte el a pisztolyt a fiú zsákjában, mert csak ezzel a gyáva módszerrel szabadulhatott meg kínzójától. Ethannek tíz év börtön lógott a feje fölött. Lena tehát elrejtette a pisztolyt, aztán értesítette Jeffrey-t, hogy végezze el helyette a piszkos munkát.

Jeffrey meg persze azonnal ugrott.

De hát Sara nem éppen ezért szereti Jeffrey-t? Mert a férje soha nem hagyja cserben az embereket, akármilyen menthetetlenek? Sara egyébként sem szólhat egy szót sem azokra a nőkre, akik bután választanak férfit. Kétszer ment hozzá Jeffrey-hez, először azért hagyta el, mert hazatoppanva ágyban találta egy másik nővel. Mindazonáltal Jeffrey megváltozott a válásuk óta eltelt években. Felnőtt. Nagyon igyekezett, hogy visszahódítsa Sarát, újból elnyerje a bizalmát, és befoltozza a kapcsolatukat. Sara olyan szenvedéllyel szerette ezt az új Jeffrey-t, hogy az néha őt magát is megijesztette.

Lenát is ez vezérelte volna, azért állt ki Ethan mellett az elszenvedett verések dacára? Őt is magába szívta a szerelem, ugyanazt a gyomorremegést érezte, mint Sara, ha távol

kellett lennie a kedvesétől? Annyira beleszédült volna a fiúba, hogy képtelen volt őt elengedni?

Sara a szemetesbe dobta, ami a szivacsból maradt, és újból kiöblítette a kádat. Jeffrey elképed majd, amikor megjön a találkozójáról. Sara az idejét se tudta, mikor takarította ki utoljára ennyire alaposan az otthoni fürdőszobát. A legtöbb házimunkát utálta, és csakis azért végezte el, mert egy olyan kisvárosban, mint Heartsdale, az anyja rögtön értesült volna róla, ha felfogad egy takarítónőt. Cathy nézete szerint a tennivalók építik a jellemet, s ha az ember fizet másoknak, főként nőknek, hogy végezzék el helyette a munkát, ezzel önmagáról állít ki szegénységi bizonyítványt. Sara nézete szerint eljárt már az idő anyja puritán munkamorálja fölött. Sara nem véletlenül fejezte be a középiskolát egy évvel az osztálytársai előtt: kamaszkorában az anyja kizárólag a házi feladatot fogadta el indokként a takarítás alól való mentesülésre.

Lemosta a tisztítószert a kezéről, és megint Lena felé szálltak a gondolatai, miközben azt kívánta, bárcsak Ethan Greent is ilyen könnyedén kimoshatnák mindnyájuk életéből. Sara csak egyszer látta Ethant, látta a testét. Bizonyára órákba telt, mire rátetoválták azt a sok mindent. Sara legalább tíz tetoválást számolt meg rajta, egyet viszont azóta sem bírt kiverni a fejéből: egy nagy fekete horogkereszt volt a szíve fölött. Mi visz rá valakit ilyen gyűlöletre? Mit mond el Lenáról az, hogy képes volt együtt lenni egy ilyen emberrel, kívánta őt, szeretkezett vele, anélkül, hogy visszariasztotta volna a testén viselt gyűlöletes szimbólum?

Előző éjjel, amikor a kocsiban ült a kórház előtt, Sara látta, hogyan néz Jeffrey-re a fehér szedános bőrfejű, azonnal felismerte Jeffrey-ben a zsarut, és semmibe vette. Sara a vörös szvasztikát is észrevette a karján, és egyszerre émelyítő félelem lett úrrá rajta, mikor Jeffrey világossá tette, hogy nem fél, és eszében sincs meghunyászkodni. Sarát most is hányinger kerülgette, ha belegondolt.

Megszólalt a telefon, Sara szíve összeszorult. Átszaladt a másik szobába, és felkapta a kagylót. – Halló? – Várt, hallgatta a statikus zörejt, valakinek a lélegzését. – Halló? – ismételte meg, aztán, minden ok nélkül: – Lena?

Puha kattanás hallatszott, majd a süket vonal csöndje.

Sara borzongva tette helyére a kagylót. Az órájára nézett, és egyeztette az éjjeliszekrényen álló ébresztőórával. Jeffrey már majdnem két órája elment, hogy találkozzon Nick Sheltonnal. Azt mondta Sarának, hogy visszafelé jövet felhívja, de nem lehetett tudni, hogy ez mikor lesz.

Megpillantotta az asztalon egy ételkiszállítással foglalkozó cég menüjét, hátoldalán a saját jegyzeteivel. Sara felvette a menüt, és próbálta kisilabizálni a kézírását.

Jeffrey megbízta Sarát egy feladattal. Ő hálás volt a férjének, amiért igyekszik azt éreztetni vele, hogy szükség van rá, de igazság szerint ezt a feladatot egy majom is végre tudta volna hajtani. Miután kiszaladt a boltba kávéért, Sara felhívta Frank Wallace-t, Jeffrey helyettesét, és megkérte, hogy nézzenek utána a fehér szedán rendszámának, amelyet múlt éjjel láttak a kórház előtt. Frank hangján némi értetlenség érződött, mikor meghallotta Sara kérését, de belement a játékba, bepötyögte a rendszámot a számítógépbe, és a bajsza alatt hümmögött hozzá. Sara ismerte Franket, mióta csak az eszét tudta – az apja pókercimborája volt –, mégis feszélyezte, hogy telefonon érintkeznek, elsősorban azért, mert mindketten tudták, hogy neki semmi köze a rendőrség munkájához.

Frank hamar megtalálta a rendszámot a nyilvántartásban. Sara kotorászni kezdett

valami után, amire írni lehet, és az éjjeliszekrény egyik fiókjából előhalászta a menüt. A Chevy Malibu egy cég, a Whitey Táplálékkiegészítők tulajdonában volt.

Ezek szerint a fehér szedános nácinak van humorérzéke.

Sara elbúcsúzott Franktől, és úgy döntött, önállósítja magát – amire egy majom aligha lenne képes –, és utánanézett a Whitey Táplálékkiegészítők alapító okiratának. Miután csaknem húsz percig várakozott a vonalban, hogy beszélhessen valakivel az államtitkári hivatalból, Sara megtudta, hogy egy Joseph Smith nevű tag a Whitey Táplálékkiegészítők elnök-vezérigazgatója. Abból a feltételezésből kiindulva, hogy ez valódi név, nem pedig valamiféle utalás a mormon egyház alapítójára, Sara rákerestetett a címtárszolgáltatásban. Georgia államban háromszáznál is többször szerepelt a Joseph Smith név. Furcsa módon egyikük sem lakott Elawah-ban vagy annak vonzáskörzetében.

Frank számítógépes keresése a jármű regisztrációja alapján egy postafiókcímet dobott ki, az államtitkári hivatal titkárnője azonban helyi címet – Harmadik sugárút 339. – adott meg Sarának. Ha Reese sem különbözik a világ összes többi kisvárosától, akkor hálós az elrendezése. Az Elawah Megyei Egészségügyi Központ az Ötödik sugárúton található. Sara tudta, hogy a kórház alig tízperces kocsiút a moteltól, vagyis a Harmadik sugárútnak pár mérföldes közelben kell lennie.

Sara az étlapot bámulta, macskakaparásra emlékeztető betűi átívelték a desszertválasztékot. Már beszélt az anyjával, kipucolta a fürdőszobát, újrahajtogatta az összes ruhadarabot a bőröndjükben, és hagyott három üzenetet a húga mobilján, hogy legyen szíves, hívja vissza, mert megeszi az unalom. Attól eltekintve, hogy még felsöpörheti a motel parkolóját, más tennivaló igazán nem akadt.

Valaki a motorját bőgette odakint, olyan hangosan, hogy belerázkódott az ablak. Sara kilesett a függönyrésen, de csak hátulról látta a motort, ahogy kigurult a főútra. Beborult az ég, de Sara gyanította, hogy az eső még jó néhány óráig várat magára.

Sara letépte az étlapra firkált címet, és üzenetet hagyott Jeffrey-nek az előételeknél. Amikor reggel leszaladt a boltba, látott ott néhány helyi térképet. A Harmadik sugárútnak valahol a közelben kell lennie.

Felmarkolta a szobakulcsot az asztalról, és elhagyta a helyiséget, mielőtt meggondolhatta volna magát.

5. FEJEZET

Lena

– Mesélj a mamáról – kérlelte Lena és Sibyl szinte rögtön Hanket, ahogy beszélni tudtak. Mindent tudni akartak az asszonyról, aki meghalt, miután életet adott nekik. Hank makacsul ellenkezett – ki kellett nyitnia a kocsmát, vagy találkozója volt –, de végül aztán mégiscsak mesélni kezdett egy nyári piknikről vagy egy régen látott rokonhoz vezető utazásról. Mindig történt valami – feltűnt egy idegen az út szélén, akit az anyjuk megsegített, vagy egy rokonát ápolta a legnagyobb odaadással. Az angyali Angelának a többi ember mindig fontosabb volt, mint önmaga. Angela boldogan adta oda az életét, hogy ikerlányai élhessenek. Angela a mennyből tekint le Sibylre és Lenára.

Ezek a történetek még gyerekfüllel is hihetetlen mesékként hatottak jóságról és fényről, Lena és Sibyl azonban soha nem unta el az anyjuk nemes lelkéről, áldott, jó szívéről szóló históriákat. Sibyl megpróbált vetélkedni az anyjukkal, olyan emberré válni, aki csak a jót látja másokban. Lena számára Angela Adams láthatatlan mérce volt, egy nő, akivel soha nem találkozhat, és akihez soha nem érhet föl.

Erre Hank most azt mondja Lenának, hogy az anyja nem is a szülésbe halt bele, hanem egy drogdíler ölte meg. És nem is akármilyen drogdíler – Hank dílere.

Az egyik első dolog, amit Lena emlékei szerint Hank elmondott nekik az anyjukról, Angela kategorikus véleménye volt a drogokat és az alkoholt illetően. Miután évekig nézte, ahogy a bátyja lassan megássa a saját sírját, végül kimetszette őt az életéből, és megesküdött, hogy soha nem fogadja vissza. Hanket akkoriban ez nem ejtette kétségbe. Huszonhat éves volt. Család, szex, pénz, kocsik – mindez nem érdekelte. Kizárólag a következő löketért élt.

Hank elmondása szerint Angela legelőször is azt az ígéretet sajtolta ki a férjéből, Calvin Adamsből, hogy soha nem fog kocsmázni a kollégáival. Calvin ehhez tartotta magát – nagy szerelem volt az övék –, és egy kortyot se ivott; legalábbis ifjú felesége szeme láttára. Persze nem tudhatjuk, meddig ment volna így. A pár mindössze három hónapja élvezte a házasélet örömeit, amikor Cal életében utoljára szólított lehúzódásra egy szabálytalanul közlekedő autóst. A sofőr kétszer arcon lőtte, azután elhajtott, és soha nem került elő. Lena apja már halott volt, mikor a földre zuhant.

Angela a férje temetésén érezte meg magán a terhesség első jeleit. Ő, aki nem volt sem gyenge, sem érzelgős, elájult Calvin sírjánál. Hét hónapra rá bement a kórházba, hogy ikerlányoknak adjon életet, és nem jött ki többé. A szepszis ritkán lép fel, akkor viszont halálos. Két hétbe telt, mire a fertőzés eluralta a fiatal anya szervezetét, egyesével iktatva ki a létfontosságú szerveket, míg végül le kellett kapcsolniuk az életfenntartó gépről. Hank Norton, Angela legközelebbi hozzátartozója írta alá a beleegyező nyilatkozatot.

Hank gyakran hangoztatta, hogy az volt élete legnehezebb döntése.

Ezek szerint hazugság volt minden.

Angela Norton filigrán nő volt, teljesen átlagos, ám ha elmosolyodott, csak úgy vonzotta a tekinteteket. Fivérével ellentétben, aki sápadt volt, mint egy csupor vaj,

Angela mexikói származású anyja kreol bőrét örökölte. Akadt még egy tulajdonság, amelyben Hank nem osztozott a húgával: a katolikus anyjuktól eredő végtelen jámborság. Angela szenvedélyesen segítette az embereket, míg Hank szenvedélyesen segítette önmagát.

Felnőttként Lena tudta, hogy minden jó történetben van sötétség és fény, és most már látta, hogy Hank mindig a legkomorabb árnyalatokban festette le magát.

Angela Norton egy templomi vásáron találkozott Calvin Adamsszel. Calvin vezette a tombolát, s az efféle léhaságok bűnös voltának dacára Angela is szerencsét akart próbálni, hogy elnyerje a fődíjat, egy kosár finomságot. Angela félénk kislány volt, még csak tinédzser, mikor megismerte az ellenállhatatlan ifjú rendőrtisztet. Telve élettel, vidámsággal és szeretettel, Angela volt a legkedvesebb jelenség ezen a Földön.

Angela és Hank anyja fiatalon halt meg. Autóbalesetben. Nem volt más hozzátartozója, férjét, aki hivatásos katonaként szolgált, Vietnamban ölték meg, mikor a gyerekek még kicsik voltak. Cal egyetlen gyerek volt. A húszas évei elején elvesztette a szüleit. Nem maradt rokona a városban, se unokatestvérek, se nénikék vagy bácsikák. Sehol egy családtag, akikhez Lena és Sibyl ellátogathatott volna.

Calvin Adams érdekes figura volt. Miután végigstréberkedte a középiskolát, azzal lepte meg az embereket, hogy rendőrnek állt. Jó zsaru lett belőle – kemény, de igazságos. Mindig pártatlanságra törekedett. Büszkén viselte a pisztolyt és a jelvényt, de soha nem élt vissza a hatalmával. Angela és Calvin szerették egymást, igaz szerelemmel, és tragikus véget értek.

Miután végignézte, ahogy a húga utolsót lélegzik, Hank magával vitte az újszülött Lenát és Sibylt a kórházból, mert nem hagyhatta, hogy az állam nevelje fel a saját húsát és vérét. Sajnálatos felkészületlenségében első este két fiókból tákolt hevenyészett bölcsőt, abban ringatta el a kicsiket, miközben bejárta a házat, és módszeresen eltüntetett minden csepp alkoholt.

Később gyakran állította, hogy az az este jelentette életében a „fordulópontot”, mert ahogy elnézte a két gyámoltalan kicsi lányt bebugyolálva a zoknis fiókokban, arra gondolt, hogy egyedül ő áll a lányok és a szőrös állú gyermekvédelmis nő között, s ez erőt adott neki ahhoz, hogy hátat fordítson egy öreg cimborának.

Lenának így beszélték el a történetet. Ezekkel a hazugságokkal etették egész életében. Emlékezett az esős délutánokra, mikor Sibyllel eljátszották Hank meséit. Előadták rövid életű szüleik tragédiáját, és felváltva alakították Angelát, a legszimpatikusabb, legkedvesebb szereplőt. Ó, hogy szerették egymást a szüleik! Ó, hogy szerették volna karjukba ölelni ikerlányaikat! Ha életben maradnak, minden másként alakul, egészen másként.

Hank váltig állította, hogy aznap éjjel, mikor hazavitte unokahúgait a kórházból, minden káros szenvedélyével felhagyott, de Lena ott volt, átélte. Ő tudta, mi az igazság. Nyolc évbe telt, mire Hank le bírt állni. Nyolc éven át folytatódtak a tivornyák, a rendőrségi razziák és a hazugságok… mindig csak hazugságok.

Lena ebben a házban nőtt fel, mindent látott annyi éven át, és mégis egyszer sem merült fel benne, hogy egy drogfüggő mást mondana neki a szüleiről, mint a színtiszta igazat. Miért hazudna Hank a történtekről? Miféle haszna származhatott a hazugságaiból?

Lena az ágya sarkára telepedve, törülközővel szárítgatta a haját. Átöltözött Hank egyik régi ingébe, abban cipelte be a férfit a zuhany alá, hogy kimossa a mocsokból. Nagybátyja úgy lesoványodott, hogy Lena a gumikesztyűn keresztül is érezte a csontjait,

ahogy tisztogatta. Hank bokáján és a csuklóján körbe kötélnyomnak látszó sebhelyek virítottak, ő azonban tudta, hogy Hank alighanem maga okozta a sérüléseket, ahogy körömmel csipdeste a bőrét, mintha narancsot hámozna.

A szlengben a legfurcsább elnevezésekkel illetik azt a jelenséget, amikor a metamfetamint használók kényszeresen csipkedik, vakarják, kaparják a saját bőrüket. A rendőrség felvilágosító programja keretében Jeffrey évente kétszer előadást tartott a kábítószerekről a középiskolában. Lena világosan emlékezett az első esetre, amikor kénytelen volt vele tartani. Zakatoló szívvel hallgatta Jeffrey-t, ahogy a betegség kémiájáról beszél, és magyarázatot ad arra az öncsonkításra, amelynek Lena egykor a tanúja volt.

A mettől megnövekszik a testhőmérséklet, minek következtében a bőr izzadni kezd. A veríték párolgásával eltűnik a dermist védő olajréteg. Ez irritálja az idegvégződéseket, és azt az érzést kelti a kábítószer-fogyasztóban, hogy valami mocorog a bőre alatt. Ő mindent elkövet, hogy szűnjön a viszketés, és bármilyen eszközzel nekiesik, csak hogy csillapítsa a kínjait.

Lena egyszer végignézte, amint Hank jégvágóval dörzsöli a karját föl-le, míg szét nem nyílt a bőre, akár egy zsák cukor. Az imént a fürdőszobában látta is a seb helyét, a kidudorodó húscsíkot, ahol összeöltötték. Hank rengeteg nyomot viselt a testén, fájdalmas emlékeztetőül, hogy mi mindent volt képes tenni magával egy kis repülésért.

Mindazonáltal a hosszú évek alatt Hank soha, de soha nem volt még ilyen rettenetes állapotban.

Miért? Miért tért vissza a régi életéhez, amit kemény küzdelmek árán hagyott maga mögött? Mi vitte rá Hanket, hogy a megvetett szerhez nyúljon? Biztosan volt valami oka. Egy ujj a ravaszon, ami belédiktálta az első löketet.

A drogdíler vette rá? Hank csakugyan attól az embertől vásárolja az anyagot, aki megölte Lena anyját?

Lena befejezte a hajszárítást. Felült, és szemrevételezte magát a fiókos komód fölötti tükörben. Sötét fürtök göndörödtek az arca körül, tarkótájon még csöpögött a víz a hajából. Mit keres ő ezen a helyen? Mit keres ebben a szobában, ezen az ágyon, ahol a haját szárítgatja, miután már megint kivakarta a nagybátyját a szarból?

Felnőtt nő. Állása van, saját otthona. Régen kiszabadult Hank uralma alól, többé már nem függ tőle.

Akkor meg mit keres itt még mindig?

– Lee? – Hank állt az ajtóban, szakadt köntösbe csavarva.

Lena hangja benn szorult a torkában, de valahogy mégis kinyögte: – Most nem tudok beszélni veled.

Őt ez nyilvánvalóan nem érdekelte. – Azt akarom, hogy menj haza. Felejtsd el, amit mondtam. Menj haza, és éld tovább az életed.

– Az az ember lőtte le az apámat?

Hank elnézett Lena válla fölött. Ő tudta, hogy egy Rick Springfield-poszter van a háta mögött, tinédzserévei maradványaként.

– Mondd meg az igazat – unszolta a nagybátyját. – Mondd el, hogy haltak meg valójában.

– Apádat lelőtték. Te is tudod, Lee. Mutattam az újságcikket. Neked is meg a húgodnak is.

Lena emlékezett rá, igen, de hogy bízhatna Hankben vagy akár a saját memóriájában

ennyi idő után?

– Na és az anyám? – kérdezte. – Azt mondtad, a pasas ölte meg.

Hank ádámcsutkája liftezni kezdett, ahogy nyelt egyet. – Úgy értettem, hogy az apád elvesztése ölte meg. – Megvakarta a nyakát, azután az állát. – Nem személy szerint az az ember ölte meg, akit láttál, hanem az olyanok, mint ő. Rossz emberek, akiktől jobb, ha távol maradsz.

– Hazudsz – mondta Lena, és semmiben nem volt még ennyire biztos.

Hank egy sebet piszkálgatott a fülénél. Lena tudta, hogy az elvonástól nemsokára rohama lesz.

– Mikor kezdődött? – kérdezte. – Mikor álltál rá újra?

– Mindegy.

– Miért? – így Lena, szinte könyörögve. – Miért kezdted újra, Hank? Olyan keményen küzdöttél, hogy…

– Mindegy.

– Öregember vagy – mondta neki Lena. – Ezúttal nem lesz elég erőd, hogy abbahagyd. Akár ki is választhatod a koporsódat.

– Csak kaparjatok el – mondta Hank. – Azt érdemlem.

– Most sajnálnom kellene?

– El kellene menned – vágott vissza a nagybátyja, s egy pillanatra megint a régi Hankre emlékeztetett, aki szabályokat állított fel, és azt mondogatta: megszoksz vagy megszöksz.

– Nem megyek sehová, amíg nem mondod meg az igazat – mondta neki Lena. – Nem megyek el, amíg nem mondod meg, hogy miért teszed ezt magaddal.

– Menj vissza Grantbe. Menj vissza a munkádhoz, a barátaidhoz, és felejts el engem.

Lena felállt az ágyról, és megragadta a törülközőt. – Nem tréfálok, Hank. Nem szabadulsz tőlem, amíg nem mondod el az igazat.

Hank nem bírt a szemébe nézni. Végül azt mondta: – Nincs mit elmondanom. A szüleid meghaltak. Ezen úgyse tudsz változtatni.

– Tudnom kell, mi történt.

Hank összepréselte a száját, és fejét ingatva távozni készült. Lena elkapta a karját, hogy visszatartsa. – Mondd el, mi történt az anyámmal! Ki ölte meg?

– Én öltem meg! – üvöltött fel, és próbálta kitépni magát. – Tudni akarod, ki ölte meg anyádat? Hát én. *Én* tettem! És most eredj haza, és hagyd nyugodni a holtakat.

Lena érezte, ahogy Hank bőre megcsúszik az ujjai alatt, és tudta, hogy egy törött tűt nyom még beljebb a húsába. El akarta ereszteni, de Hank lefogta a kezét.

Hank szeme könnybe lábadt, arca ellágyult, mintha egy pillanatra megfeledkezne a kábítószeréhségéről. – Te meg a húgod voltatok nekem a legfontosabbak a világon. Ezt soha ne feledd.

Lena elrántotta a kezét. Alvadt vér apró ezüstszilánkja látszott Hank nyaki ütőere alatt, nyilván ott lőtte be magát, mialatt ő hajat szárított.

Krákogva próbált beszélni a torkába gyűlt gombócon át. – Ha artériát találsz el…

– Tudom – mondta Hank lemondón.

– Feldagad a nyakad – folytatta Lena. – És megfulladsz.

– Menj haza, Lee.

– Hank…

– Tudom, mi fog történni – mondta a nagybátyja. – És nem akarom, hogy itt légy,

amikor bekövetkezik.

Ama húsz év alatt, mióta Lena utoljára betette a lábát az elawah-i megyei könyvtárba, csupán egyvalami változott: a hátsó falnál, a romantikus és a szépirodalmi részleg közé bepasszíroztak egyetlen árva számítógépet. Még a béna halloweenes dekoráció is ugyanúgy festett a narancssárga sipkás, lila papírmasé csontvázakkal, a csillogó farkú fekete macskákkal meg a boszorkánykondérral. Csak a cukorkával teli műanyag sütőtök hiányzott, amely az információspulton szokott állni. Lena feltételezte, hogy a könyvtáros nem tartja effajta figyelmességre érdemesnek az aktuális látogatókat. A hölgy azzal töltötte ideje java részét, hogy a teherliften utazott föl-le a gurulós kocsijával, bármely halloweenjelmeznél rémisztőbb, savanyú ábrázattal.

Kölyökkorukban Sibyl órákig elvolt a könyvtárban. Ő volt a jó tanuló, aki a házi feladata írásával meg azoknak a legfrissebb tudományos magazinoknak a böngészésével múlatta az idejét, amelyeket az akkori könyvtáros, Miss Nancy személyesen neki szerzett be Braille-változatban. Lena volt a lógós, aki halkan nyafogott mindaddig, amíg Hank értük nem jött végre. Nagybátyjuk gyermekmegőrzőnek használta a könyvtárat, ott váratta a lányokat, míg el tudott szabadulni a kocsmából, hogy hazavigye őket.

Lena most már bánta ifjúkori pökhendiségét, s hogy nem mutatott érdeklődést a könyvtár működésének mikéntje iránt. Sibyl még vakon is képes lett volna megbirkózni a mikrofilmolvasóval. Lena képtelen volt befűzni az átkozott gépet. Mire a könyvtáros ismételten felemelkedett az alagsorból, Lena körül már kéttekercsnyi archivált újságanyag tekergett, mint kismacska körül a vécépapír. A hölgy konstans rosszallása kissé feljebb szökött, ahogy megpillantotta Lenát.

– Adja azt ide, mielőtt még eltöri – reccsent rá, és kikapta a filmet Lena kezéből. A sok cifra bizsuval, harsányságával és kiállhatatlan természetével a könyvtáros távolról sem emlékeztetett Miss Nancyre. A szagából ítélve – töményen édeskés parfümje alig fedte el a cigarettabűzt – Lena gyanította, hogy a nő azért dekkol annyit odalent, mert dohányzik, és a kölykök elől bujkál.

Még valami, ami nem változott: az alagsor könyvtárlátogatóknak szigorúan tilos terület volt. A könyvtárépület eredetileg a városházának adott otthont, míg a kormányzat ki nem nőtte. Az 1950-es években épült szerkezeten valamennyi modern jellegzetesség megtalálható volt egy süllyesztett beton pihenősaroktól, amelyen az ember könnyedén bezúzhatta a koponyáját, az alagsori óvóhelyig. Lena egyszer leosont oda, és csalódottan fedezte fel az elavult választói névjegyzékeket meg ingatlaniratokat a pornográf tartalmú könyvek és hullák helyett, amelyekről a szóbeszéd úgy tartotta, hogy a könyvtár gyomrában rejtőznek. Csupán néhány emeletes vaságy a sarokba zsúfolva meg a vizeskannákkal és löncshúskonzervekkel megrakott, padlótól a mennyezetig érő polcok utaltak az ablaktalan helyiség korábbi funkciójára.

Lena úgy képzelte, hogy most filter nélküli Cameltől bűzlik odalent minden, hála a legutálatosabb könyvtárosnak, aki valaha csak e bolygó földjét tapodta.

– Nem értem, miért pont erre van szüksége – csattant fel a hölgy, és feltartotta a mikrofilmet. – Tudja egyáltalán, hogy mit keres?

– Egy konkrét dátumot – mondta neki Lena, lehetőleg türelmesen. – 1970. július 16-át.

– Felőlem – mormogta a hölgy olyan hangon, mint aki oda se figyelt az előbb. Sokkal jobban lekötötte a filmek akkurátus visszacsévélése, hogy beférjenek a dobozaikba. A

csuklóján viselt láncon himbálódzó liftkulcs idegesítő csörömpöléssel egyfolytában a fém asztallapot ütögette.

Lena hátradőlt, hogy a könyvtárosnak több helye legyen, és igyekezett leplezni türelmetlenségét. Végül felállt a hölgy veszedelmesen hegyes könyökének hatótávolságából, és inkább átengedte neki a helyét. Lena kölyökkorában a könyvtár még csendes hely volt – Miss Nancy tett róla. Ő találta ki az úgynevezett „tizenöt centis" hangot, vagyis mikor olyan halkan beszél az ember, hogy csak tizenöt centiméteres távolságig hallani. Miss Nancy nem engedélyezett holmi futkosást, hajcihőzést, és biztosan nem káromkodott volna, mint a kocsis, a mikrofilmolvasóval való hadakozás közben.

Lena háta mögött egy csapat tinédzser ült nyitott könyvek fölött az egyik asztalnál, és amióta csak belépett az ajtón, szakadatlanul vihorásztak. Az egyik lány észrevette, hogy őket figyeli, és gyorsan lesütötte a szemét a könyvére, Lena azonban valami másra figyelt fel.

Kis könyvtár volt, mintegy tizenhat sorban álltak a polcok. Lena végigjárta a sorokat, a karcsú alakot kereste, akit a fiatalok asztala mögött látott bujkálni.

A gyerekkönyvek szekciójánál bukkant rá Charlotte Warrenre. Charlotte nyilvánvalóan nem akarta, hogy észrevegyék. *Harisnyás Pippi* egyik történetébe temetkezett, amikor Lena megszólította: – Szervusz.

– Á, Lee – üdvözölte Charlotte. Hangja felszökött a megjátszott csodálkozástól, mintha nem ő telefonált volna Lenának, hogy jöjjön azonnal, és nézzen rá Hankre.

Lena azt mondta: – Voltam Hanknél.

Charlotte visszatette a könyvet a polcra, és addig igazgatta, míg a gerinc pontosan egy vonalba került a szomszédos puha fedelűekkel. Félénkségével, szőke hajával és lágy hangjával Charlotte Warrent a sors már gyerekkorától arra szánta, hogy betöltse a sztereotip amerikai anya szerepét, Oprah-ra és Martha Stewartra mint a létét igazoló pillérekre támaszkodva.

– Mióta van ilyen állapotban? – kérdezte Lena.

– Most már vagy egy hónapja.

– Szörnyen néz ki.

– Azért hívtalak.

– Kitől veszi az anyagot?

– Ó. – Charlotte elnézett, és feljebb tolta vastag szemüvegét az orrán. – Fogalmam sincs, Lee. Láttam őt a minap, nem jól festett, és gondoltam, szólok neked.

– Nem tudom, mit tehetnék – vallotta be Lena. – Hank a fejébe vette, hogy végez magával.

– Súlyos depresszióban szenved, mióta Sibyl… – Charlotte-nak nem kellett befejeznie a mondatot. Mindketten tudták, mire gondol. A nyakláncán fityegő aranykeresztet babrálta. – El akartam menni a temetésre, de a gyerekek iskolában voltak, én meg… – Itt újból elakadt. – Még zsaru vagy?

– Aha – válaszolta Lena. – Te meg tanárnő vagy?

Charlotte mosolyogni próbált. – Immáron tizenhatodik éve.

– Örülök. – Lena azon gondolkozott, mi mást mondhatna még. – Sibyl szerette a tanítást.

– Férjnél vagyok. Tudtad? – Lena megrázta a fejét, mire Charlotte így folytatta: – Három gyerekem van, és Larry, a férjem, nagyszerű apa. Túlórázik a gyárban, csak hogy

a gyerekeknek mindenük meglegyen. Elmegy az összes sportversenyre, az iskolai színdarabokra meg a banda koncertjeire. Ő nagyon jó ember, Lee. Mázlim van vele.

– Nagyon úgy tűnik.

– Te járogatsz valakivel?

– Nem. – Lena válasza túl keményen csattant. Érezte, hogy forróság önti el az arcát.

Charlotte Lena háta mögé pillantott, mintha attól tartana, hogy kihallgatják őket. – Haza kell vinnem a lányomat, és… – Felnevetett, de ez inkább sírásnak hatott. – A fenébe is, úgy hasonlítasz rá. – Kezével megérintette Lena arcát, és ott tartotta egy darabig. Szeme könnybe lábadt, ajka megremegett, ahogy az érzelmeivel viaskodott.

– Charlotte…

Charlotte megfogta Lena kezét, és jó erősen megszorította. – Vigyázz Hankre, Lee. Sibby is ezt várná tőled.

Lena nézte, ahogy Charlotte az asztalnál ülő fiatalok egyikéhez lép. Bár Charlotte pár évvel idősebb volt az ikerlányoknál, ő volt Sibyl legközelebbi barátja. Kisgyermek koruktól egészen a középiskoláig elválaszthatatlanok voltak. Órákat időztek együtt Sibyl szobájában, kettesben jártak moziba, és minden tavaszi szünetben együtt autóztak le Floridába. Amikor Sibyl elköltözött, mert egyetemre ment, megszakadt a kapcsolatuk, de az ilyen barátságok sose múlnak el igazán.

Charlotte-nak egy dologban igaza volt. Sibyl csakugyan elvárta volna Lenától, hogy gondot viseljen Hankre. Ő apaként szerette a nagybátyjukat. Bele is halna a bánatba, ha látná, hogyan él most az öreg. De mi lett volna akkor, ha Sibyl rájön, hogy Hank hosszú éveken keresztül hazudott nekik? Akkor hogy érzett volna iránta?

– Be van állítva – vetette oda a könyvtáros a terem másik feléből. Ingerülten odaintett a mikrofilmolvasóra.

– Köszönöm – felelte Lena, bár a hölgy már dugta is be a kulcsát a zárba, hogy kinyissa a liftet, és elpucoljon.

Lena visszasétált a készülékhez. Léteznek erre más, jobb módszerek is. Felhívhatná Jeffrey-t. Megkérhetné, hogy nézzen utána az anyjának a rendőrségi adatbázisban. Elmehetne a seriff irodájába, hogy kikérje az apja vizsgálati anyagát. Lenyomozhatná Hank dílerét, pisztolyt szegez a fejéhez, és megfenyegeti, hogy ha csak szóba mer állni a nagybátyjával, a tükörfényes, fehér kocsiján fogja szétloccsantani az agyát.

A díler a bökkenő. Jeffrey tudni akarná, hogy Lena miért kerestet rá az anyja nevére. Rosszabb esetben még segíteni is akarna neki. Márpedig Lena nem árulhatja el, hogy a nagybátyja megint rajta van a szeren, és őrült dolgokat mondott, amit le kell ellenőrizni. Még le se tenné a telefont, és Jeffrey száguldana Reese-be.

Ha kapcsolatba lép Elawah seriffjével, azzal megint csak nemkívánatos figyelmet kelt. Hank elég nagy mennyiségben fogyasztja a drogot, akár még megfigyelés alatt is állhat. De ha ezt nem számítjuk, akkor is jó harminc év telt el Calvin Adams meggyilkolása óta. Az ügy aktái bizonyára rég elkallódtak, vagy megsemmisítették őket.

Olyan eszközöket kell tehát használnia, amelyek kéznél vannak, és a könyvtár remek kiindulási hely. Hank annyi mindenben hazudott neki, hogy Lena minden bizalmát elvesztette. Elölről kell kezdenie, hogy lépésről lépésre eljusson az igazságig. Talán egy kicsivel több információ birtokában, ha már meg tudja vetni valamiben a lábát, majd megkeresi Jeffrey-t, és igénybe veszi a segítségét. Elég ideje dolgozott már vele, hogy tudja, milyen kérdésekre számíthat tőle. Most nem kell mást tennie, mint felkutatni néhányat a válaszok közül.

Lena leült a készülékhez, és átfutotta az *Elawah Herald* címoldalát.

HELYI RENDŐRT GYILKOLTAK MEG

Lena a szék szélére csúszva betűről betűre végigolvasta a cikket. Már nem tudta felidézni a közleményt, amelyet Hank mutatott neki, mikor még kicsi volt, de ennek kell lennie. Minden részlet stimmelt: az elkövetőt gyorshajtásért állították meg. A rendőr a helyszínen életét vesztette. Nincs gyanúsított.

Tehát ennyiben legalább nem hazudott Hank.

Lena állított a készülék gombjain, legördítette a szöveget, véletlenül átugrotta a következő kiadást, lassan visszatekerte. A *Herald* egy alig húszoldalas hetilap volt, és Lena apjának meggyilkolása vezető hírnek számított a városban. Egy teljes hónapon át minden szám címlapon hozta a sztorit, de ugyanazokon a részleteken kérődztek. Két lövés a fejbe. Gyanúsított nincs.

Megnyomta a gyorscsévélő gombot, és remélte, hogy filmcsere nélkül is elér az anyja halálának hetéig. Előreszaladt 1971-ig, és március első hetének környékén lelassított. Anyja nevét keresve pásztázta a gyászjelentéseket, aztán előreugrott egy héttel, majd még eggyel. Már éppen feladta volna, mikor megakadt a szeme egy fotón a szeptember 19-i kiadás címoldalán.

Hanknek egyetlenegy fotója volt az anyjukról. Egy természetellenes színekben tobzódó polaroid kép. Angela Norton tizenhét vagy tizennyolc éves lehet rajta. Egy nevenincs strandon áll valahol Floridában, szolid, egyrészes kék-fehér kockás úszódresszben, nagy masnival a derekán. Fel van tornyozva a haja, karja a teste mellett, tenyérrel lefelé, és pózol. Ez olyan kor volt, amikor a tinédzserek idősebbnek, érettebbnek akartak látszani, és Lenának mindig is tetszett az anyja arckifejezése: a csücsörített ajak meg a komoly tekintet, a kék szemhéjárnyékoló meg a sötét, kleopátrás szemceruza a szexuális forradalom szakadékának szélére helyezte a fiatal nőt.

Lena és Sibyl hatodik születésnapjára Hank felfogadott egy másik városból való művészt, hogy másolja le Angelát a fényképről. Az olajfestmény a nappaliban lógott a kanapé fölött. Valaha központi helyet foglalt el Lena életében, éppen ezért rá se bírt már nézni.

Az újságban anyjáról megjelent fényképet viszont alaposan megnézte. Angela Adams, lánykori nevén Norton öreg hintaszékben ült, amelyet Lena Hank házából ismert. Mindkét karjában egy-egy takaróba bugyolált csecsemőt dajkált.

A kép fölött az állt: A GYÁSZOLÓ ÖZVEGY AZ IKREKKEL.

6. FEJEZET

Kedd délelőtt

Jeffrey a falatozó egyik hátsó bokszában ült, és éppen a hangpostáját hallgatta le. Itt méregerős kávét adtak, ezért mikor megjelent a pincérnő, hogy újratöltse a bögréjét, Jeffrey mosolyogva hessentette el, úgy gondolta, ha csak még egy kortyot megiszik a kátránysűrű főzetből, lerobban a feje a nyakáról. Így is zúgott a füle, ami az odakint szakadó esővel kombinálva azt a képzetet keltette benne, hogy darázsfészekbe dugta a fejét.

Megnyomta a telefonján a hármas gombot, átugrotta Hearts-dale polgármesterének üzenetét, melyben arra kéri, hogy állítsa elő azt a randalírozó galerit, amelyik kukákat borogat fel az utcájában, mely tett a polgármester szerint az egyik első arra utaló jel, hogy a törvényre fittyet hányó banditák akarnak uralkodni a városon.

Az utolsó üzenet végén, mely egy burkolatokkal foglalkozó ügynöktől érkezett, aki izgalmas forgalmazási lehetőségekről szeretne vele beszélni, Jeffrey összecsukta a telefont. Sarától nem jött semmi, és nem veszi fel a telefont a motelban. Jeffrey remélte, hogy a kádban ejtőzik, aztán eszébe jutott a kád aljában látott kosz, és remélte, hogy Sara inkább friss levegőt szív. Aggódott érte. Sara egy ideje túl csöndes volt, már azelőtt is, hogy Lena túljárt az eszén. Sokszor megesett, hogy Jeffrey az éjszaka közepén fölkelt, és ébren találta a feleségét: összegömbölyödve feküdt, és a hátát fordította felé.

Nem szívesen hagyta magára ezen a reggelen, főképp abban az undorító szobában. Ki nem állhatta a gondolatot, hogy elhurcolta Sarát ebbe a mocsokba, aminek egészen tegnap éjszakáig a létezéséről sem tudott. Jeffrey szexmegállónak nevezte az ilyen motelokat, melyek elsősorban kamionosokat, kurvákat és nem is olyan ritkán félrelépő párokat szolgáltak ki. Jeffrey valaha gyakran éjszakázott hasonló motelokban több különböző nővel, így felismerte a jeleket. Még a hülye is rájönne, hogy itt valami nem kóser, amint bejelentkezik. A tag a pult mögött megkérdezte Jeffrey-től, hogy hány órára kell neki a szoba.

Jeffrey úgy parkolt le a BMW-vel, hogy rá lehessen látni az utcáról, ha Lena esetleg keresné őt. Bár persze Lena már félúton járhat Mexikó felé. Jeffrey bizonyos szempontból azt remélte, hogy ott is marad. Dühös volt rá, mert a nő nem bízott benne, azért pedig még dühösebb volt rá, mert felültette Sarát, de önmagára is haragudott, amiért hagyta, hogy ez egyáltalán megtörténjen.

Sarának igaza volt – Lena csakugyan rémültnek tűnt a múlt éjjel. Nyilván úgy érezte, ha nem sikerül eltávolítania Jeffrey-t, egyetlen lehetősége a szökés. Marad a kérdés: miért akart megszabadulni Jeffrey-től? Mi lehet olyan szörnyű, hogy megtagadja miatta a kollégája segítségét? Azt az embert az Escalade-ben megölték. Mégis, a nappal hideg fényében Jeffrey nem tudott olyat elképzelni – és ebben a gyilkosság is benne volt –, aminek a hatására teljesen elfordulna Lenától. Lennie kell valamilyen magyarázatnak, amely megindokolja, miért keveredett bele kolléganője ebbe az ügybe. Lena mindig szeretett kockáztatni, de tudatosan soha nem sodort veszélybe mást önmagán kívül.

Jeffrey azonban csak nem bírta kiverni a fejéből a gondolatot, hogy talán Hank Norton hulláját találták meg a kiégett kocsi hátsó ülésén. Ma reggel, útban a falatozó felé, Jeffrey felhívta a Grant megyei kapitányságot, és Lena személyi aktájából megszerezte Hank címét. Tett egy próbát a megadott telefonszámmal, de nem vették fel. Láss csodát, Sara kocsijának műholdas helymeghatározója felismerte a címet. Jeffrey ezt jelnek tekintette, hogy hajtson el oda, hátha otthon találja Hank Nortont. Lakatlannak tűnt a ház, de Jeffrey feltételezte, hogy csak azért, mert az utóbbi harminc évben nem festették újra, és hagyták lepusztulni. Ki is szállt volna a kocsiból, hogy közelebbről is szemügyre vegye a házat, ha nem parkol az utca túloldalán az Elawah megyei seriffhivatal egyik autója. A sofőr még oda is intett Jeffrey-nek, mikor az elhajtott mellette.

Ha Hank ült az Escalade hátsó ülésén, az megmagyarázná Lena eltűnését. Még ha konfliktussal teli volt is a viszonyuk, ha valaki megölte Hanket, Lena levadászná az elkövetőt, akár egy állatot. Ha viszont ő maga végzett a nagybátyjával… Jeffrey itt megállt, nem hagyta, hogy a gondolatai továbbvigyék ezen a sötét úton. Majdnem két évtizedes ismeretség után igazán tudnia illene, hogy a nő a jók közé tartozik-e.

Múlt éjjel a kórházban Lenának lehetősége lett volna a segítségét kérni, de köszönte szépen, nem kért belőle. Nyilvánvaló, hogy egyedül akar a dolgok végére járni. Az is nyilvánvaló, hogy Jeffrey ezt nem fogja hagyni. Lena továbbra is az ő nyomozója, és erőszakos bűnténybe keveredett. Azért hagyta ott a kórházat, mert menekül valami elől – és mindent elkövet, hogy Jeffrey ne tudhassa, mi elől fut. Akár köze van a robbantáshoz, akár ő maga okozta, Jeffrey ki fogja deríteni, mi történt. Az a süket Jake Valentine képtelen meglátni a fától az erdőt. Ha valaki kihúzza Lenát a szarból, az csakis Jeffrey lehet.

Persze lényegesen egyszerűbb lenne, ha valami fogalma lenne arról, ami itt folyik.

Miután elhajtott Hank háza előtt, Jeffrey felhívta a georgiai büntetés-végrehajtási minisztériumot, hogy megbizonyosodjon arról, Ethan Green még mindig rács mögött van. Ők azt mondták Jeffrey-nek, hogy igen, de akármilyen szívélyes volt vele a telefonos kisasszony, Jeffrey nem bízott a számítógépből előhívott információ hitelességében. Így aztán személyesen tárcsázta fel az állami fegyházat, és nem mással, mint az igazgatóval beszélt. Megkönnyebbülés volt hallania, hogy Ethan továbbra is az állami büntetőintézet lakója, de Jeffrey hülye lett volna, ha kihúzza a fickót a lehetséges elkövetők listájáról.

Habár állítólag már jó útra tért, Ethan Green taknyos kora óta bőrfejű volt. Fajgyűlölő családban nőtt fel, és a rasszista cimboráival együtt tartóztatták le. Jeffrey látta a fekete horogkereszteket meg a többi gyomorforgató ábrát, amelyeket a fiatalember a bőrére tetováltatott. Kizárt, hogy Ethan ne lépett volna valahogy kapcsolatba a bandájával, amint visszakerült a sittre. Ez az állatfajta csak hordába verődve éli túl. Az egyetlen kérdés, hogy milyen messzire ér Ethan keze a börtön falain túl. A kórháznál látott tegnap esti tag vörös szvasztikát viselt a karján. Van-e valami kapcsolódása Ethan Greenhez? Lehetséges, hogy a bebörtönzött bőrfejű küldte el az egyik emberét Lenához? Az megmagyarázná Lena riadalmát. Azt azonban nem, hogy miért utasította el Jeffrey segítségét.

Az órájára nézett: vajon hol késik Nick Shelton? A Georgiai Nyomozóhivatal délkeleti regionális képviselője elfoglalt ember volt. Azért választották a falatozót, mert pontosan félúton helyezkedett el – elég messze esett Reese-től, hogy avatatlan szemek ne lehessenek jelen, és elég közel Maconhöz, hogy Nick ne maradjon túl sokáig távol az

irodából. Jeffrey rébuszokban beszélt előző éjjel a telefonba, amikor egyeztették a találkozót, de remélte, hogy Nick új hírekkel szolgál majd Jake Valentine-ról, és tájékoztatja, hogy miket művel az új seriff. Nick olyan ügyeken dolgozott, amelyek keresztezték az államhatárokat, és Elawah az ő körzetéhez tartozott. Ha valaki, hát Nick Shelton biztosan meg tudja mondani Jeffrey-nek, ha bőrfejűek akcióznak a városban. A nyomozóhivatal ügynöke presztízskérdést csinált a nehézfiúk hatástalanításából, s bár szeretett hivalkodni, piszok jó zsaru volt.

És lassan egy órája késik.

Jeffrey fogta a mobilját, hüvelykujjával a motel számához görgetett. Indulás előtt megkérte Sarát, hogy lépjen kapcsolatba Frank Wallace-szel Grant megyében, de mindketten tudták, ez csak ürügy Jeffrey-nek arra, hogy később rátelefonáljon a feleségére. Jeffrey nemigen hitte, hogy a fehér szedán tulajdonosának lenyomozása eget rengető nyomokat tárna fel. Az efféle rutinmunkára Jeffrey általában újoncokat jelölt ki.

Jeffrey hallotta, hogy kicsöng, mellkasa minden csörgésnél összeszorult, mikor Sara végre felvette.

– Jeff?

– Lihegsz – közölte a férfi, megkönnyebbülve, hogy hallja a hangját.

– Sétálni voltam – mondta neki Sara, aztán belefogott a magyarázatba. Mikor a térképvásárlásig jutott a mesélésben, Jeffrey azon kapta magát, hogy mindjárt kiugrik a telefon a kezéből, úgy szorítja.

– Szóval – folytatta Sara, akit minden bizonnyal felüdített kis kiruccanása – üresen áll a telek, de arra gondoltam, hogy beugrom a megyei földhivatalba, és kiderítem, kinek a neve szerepel a tulajdoni lapon. Mi a véleményed?

Jeffrey szóhoz se jutott. Egy dolog utánanézni a kocsi regisztrációjának a motelszoba relatív biztonságából. És egészen más besétálni a bőrfejűek fészkébe, ami talán még nem is a legrosszabb eshetőség.

– Halló? – szólt Sara. – Ott vagy még?

Jeffrey megköszörülte a torkát, próbált nyugalmat parancsolni a hangjára, hogy ne ösztönből cselekedjen, mert akkor ráförmedt volna Sarára, hogy mégis mi a fenét képzel. – Itt vagyok.

– Mondom, beugorhatnék a földhivatalba…

Jeffrey kíméletlenül elvágta a szavát. – Maradj a szobában, Sara! Ne menj el a földhivatalba! Ne is telefonálj többet! Csak maradj ott abban a kurva szobában, és ne keveredj bele ebbe!

Ezúttal Sarán volt a hallgatás sora.

Jeffrey összeszorított foggal mondta: – Képtelen vagyok a munkámra koncentrálni, ha közben miattad is aggódhatom.

Sara várt egy keveset a válasszal: – Rendben.

Jeffrey kiérezte a hanghordozásából, hogy dühös, de az adott pillanatban nem tudott ezzel mit kezdeni. – Ígérd meg, hogy ott maradsz, amíg vissza nem érek.

Ismét habozás. Jeffrey hirtelen ráeszmélt, hogy téved. Sara nem dühös, hanem csalódott, mert megharagította. Jeffrey szinte hallotta a felesége gondolatait, tudta, hogy Sara önmagát kárhoztatja az újabb ostobaságért.

– Tudom, hogy csak segíteni próbálsz, de jézusom, Sara, ha belegondolok, hogy egyedül kóricálsz az utcán… ez nem Grant megye. Nem itt nőttél fel. Ezek az emberek nem ismernek téged. Nem vagy biztonságban, Sara. Érted, amit mondok?

– Igen.

– Kicsim… – Jeffrey megrázta a fejét, kifogtak rajta a szavak. – Kérlek, maradj a szobában. Sietek, ahogy tudok.

– Nem kell sietned. Végezd csak a munkádat. Igazad van. Itt maradok.

Jeffrey ettől mindjárt rohadt szemétládának érezte magát. Kinézett a falatozó ablakán. Nick Shelton éppen kászálódott kifelé a kisteherautójából.

– Nem a te hibád – mondta Sarának. – Figyelj, megérkezett Nick.

– Értem – mondta Sara. – Akkor viszlát.

Nem csapta le a kagylót, de Jeffrey azt kívánta, bár lecsapta volna. Sara nem volt ilyen elnéző. Önfejű volt, arrogáns, és követelődző – csupa olyan tulajdonság, amiért megvesznek a férfiak. Az utóbbi néhány hónapban Jeffrey végignézte, amint Sara vérbeli harcosból átalakul homokzsákká. Ő azt akarta, hogy Sara dühbe guruljon, mint régen, és küldje el őt a fenébe, mondván, pontosan tudja, mit csinál, és Jeffrey-nek inkább örülnie kéne, hogy itt vesztegeti vele az idejét, és segíteni próbál, amikor otthon is lehetne, hogy a betegeivel foglalkozzon. Arra vágyott, hogy Sara ordibáljon vele, és fakadjon ki Powellék meg a többi görény miatt, akik padlóra akarják küldeni.

Vissza akarta kapni a csodás, gyönyörű feleségét.

– Üdv, főnök. – Nick Shelton belépett a falatozóba, az eső lelapította hosszú, barna haját. – Bocs, hogy késtem.

Jeffrey felállt, és kezet rázott a másik férfival. – Semmi gond.

– Szakad, mintha dézsából öntenék. – Nick odaszólt a pincérnőnek: – Hozna nekem friss kávét, édes?

A nő szélesen elmosolyodott. – Máris.

– Ne töltse tele, jó? Hagyjon ennyicske helyet. – Nick egymáshoz közelítette a hüvelyk- és mutatóujját, úgy két és fél centire.

– Azonnal hozom – kuncogott a pincérnő, és rákacsintott. Jeffrey korábban egy „jó napot!”-ot is nehezen csikart ki belőle, de Nick a szűk farmerjában, nyakában vastag aranylánccal nyilván jobban tetszett a nőnek.

Nick a távozó pincérnő után nézett, és elismerő mosollyal nyugtázta termetes fenekét. – Ebbe a bukszába tudnék pakolni!

Jeffrey megpróbálta elterelni a beszélgetést a pincérnőről. – Hogy s mint, Nick?

– Melózom, mint a güzü. – Kicsípett néhány szalvétát az adagolóból, az első párat széjjeltépve. – Az állam a felére csökkentette a büdzsénket az istenverte nemzetbiztonság miatt. Bandák, drogok és gyilkosok vannak mindenütt, gyorsabban mozognak, mint nagyanyámban a halászlé, de a szövetségiek elvárják tőlünk, hogy minden pénzt a terroristák elleni harcba öljünk, akik azt se tudják, hol keressék a térképen Elawah vagy Grant megyét. De nem is kell fáradniuk a szarosoknak. Pár éven belül úgyis legyilkoljuk egymást.

Jeffrey soha nem tudott úgy elbeszélgetni Nickkel, hogy ne kellett volna végighallgatnia a panaszkodását, de nem akarta ezt tetézni a saját gondjaival. – Sajnálom, hogy rád jár a rúd, Nick.

– Bob Burg valami tanácsadói állásban van odafent északon, és a hússzorosát keresi annak, amit az államtól kapott.

Jeffrey-t ez már felcsigázta. Bob Burg azelőtt Nick kollégája volt, a Georgia délkeleti részén fekvő megyék tartoztak hozzá. – Mi történt?

Nick arra használta a szétcincált szalvétákat, hogy letörölgesse az esőt az ábrázatáról.

– Gondolom, rájöttek, hogy jobban is fel tudnám használni az időt, amit arra pazarolok, hogy hazaugrom szunyálni meg alsógatyát cserélni. Kirúgták, és én kaptam meg a körzetét.

– Elbocsátották Bobot?

– „A működés hatékonyabbá tétele érdekében összeolvasztották a hivatalokat” – idézte Nick üzleties hanghordozással. – Húgyagyú faszfej aktatologató csürhe, és neked egy szavad se lehet, mert egyfolytában csurgatják a manit a feljebbvalóknak, cserébe a sok nyalásért meg taposásért. – Fel-ült, mikor a pincérnő megjelent. – Tyűha, kösz, szivi. Remek munkát végzett. – Rákacsintott a nőre, aki nevetgélve sasszézott odább.

Nick folytatta: – Nem hibáztatom Bobot, hogy bepöccent, de rohadt nagy káoszt hagyott, amit most nekem kell rendbe tennem. Az aktázás több sebből vérzik.

– Ezt sajnálattal hallom.

Nick hanyagul vállat vont. – Sara hogy van? – kérdezte.

– Jól – hazudta Jeffrey a keserűségével küszködve.

Nick éles pillantást lőtt ki rá a kávés bögréje fölött. – Hallom, máris szereztetek pár barátot a városban.

– Gyorsan terjed a hír.

– Nem mindennap esik meg, hogy a főmufti elveszít egy fogvatartottat – Jeffrey-re kacsintott. – És még meg is gyomrozzák.

Jeffrey érezte, hogy elvigyorodik. – Ő kérte.

– Na persze.

– Mit tudsz Jake Valentine-ról?

Nick felkapta az asztalról a cukorszórót. – Jake Valentine – visszhangozta hetyke éllel. – A jó öreg Jake kábé két napja volt seriffhelyettes, mielőtt elindult a címért. – Folyamatosan zúdította a cukrot, miközben beszélt. – Van egy vén hülye, Don Cook, ő is pályázott a címre, de a helyieknek tele már a tökük az ilyen aggastyánokkal, akik csak meresztik a seggüket, és zsebre vágják az adófizetők pénzét, miközben szép lassan gajra megy a város.

– Met? – találgatott Jeffrey. Nem volt olyan város Amerikában, amelyet ne bénított volna meg szép lassan a metamfetamin. A szer olcsó volt, az előállítása még olcsóbb, leszokni róla úgyszólván lehetetlen. Mindenkinek tönkretette az életét, akinek köze volt hozzá, beleértve azokat a rendőröket is, akik gyanútlanul besétáltak a robbanásveszélyes laborokba.

– Met – erősítette meg Nick, aki csak ekkor tette le a cukrot. Megragadta a tejszínes kancsót, és azt mondta: – Jake tapasztalatlan, de jó gyerek.

– Ilyen kölyökképpel jogosítványérettnek se nézném.

– De hajlandó tanulni, és ez több, mint amit a legtöbb emberről el lehet mondani. Garantálom neked, ha meg bír maradni a posztján, míg megemberesedik, jó seriff lesz belőle.

– A helyetteseire nemigen számíthat.

– Lehet, hogy egy vagy kettő pácban fogja hagyni, de csak ha kritikusra fordul a helyzet. – Hozzátette: – Don Cooknak nincs akkora hatalma, mint hiszi.

– Mi van Jake elődjével?

– Al Pfeiffer. Rendes fickó volt, de az ember rögtön tudja, hogy ideje visszavonulni, ha bevágnak egy Molotov-koktélt az ablakán.

Jeffrey biztosra vette, hogy félrehallott valamit. – Micsoda?

Nick bólintott, és addig locsolta a tejszínt a bögrébe, míg a folyadék el nem érte a peremet. – Molotov-koktélt dobtak a házába. A felesége és az unokája még éppen ki tudott menekülni. Az öreg harmadfokú sérüléseket szenvedett az arcán meg a karján. Elvesztette egy ujját. Soha nem tett feljelentést, mert senki sem akart beszélni: se szemtanúk, se egy bizonyíték a tetthelyen, se semmi. Fényes nappal történt, egy vasárnap délután. Ezt akár figyelmeztetésnek is veheted. Ezek nem lacafacáznak. Túl nagy pénz van a bizniszben.

– Ezek? A bőrfejűek? – kérdezte Jeffrey.

– Megint ráhibáztál. – Nick gyanakvó pillantást vetett rá. – Valami azt súgja, hogy nem mondok neked újat.

Jeffrey tudta, hogy most rajta van a kitárulkozás sora. – Tegnap éjjel láttam egy fickót a kórház előtt, olyan bűnözőképűt. Egy nagy vörös horogkereszt volt a karjára tetoválva.

– Ennyi az egész? – Nick legyintett, akár egy pletykálkodó idős hölgy. – Az a Bőrtestvérek jele. Na, szóval, van egy érdekes náci csoportosulás. A késői ötvenes évek börtönvilágáig megy vissza. Külső integráció, belső szegregáció. A börtönben erőfölényben lévő fehér fiúknak nem volt ínyükre a fekete fiúk bejövetele, és ezt minden lehetséges módon ki is nyilvánították. – Nick előrehajolt, lehalkította a hangját. – Az ötvenes években a fehérek úgy hatvanöt-hetven százalékban voltak jelen a szövetségi és állami börtönökben, ami nagyjából tükrözte a kinti fehér populációt, így van?

– Így van.

– Most megfordult a helyzet. Egyes börtönökben hatvan–negyven, nyolcvan–húsz az arány. A fehérek kisebbségbe szorultak, és a feketék meg a spanyolok vannak többségben.

– Bandák szerveződnek.

– A Cripek, a Bloodok, a Boyz, a Kicsi Banditák, az MS–13, a Náci Low Riderek.

Jeffrey azt mondta: – És ezzel vissza is jutottunk a methez.

– Ami gyors pénzt hoz, az örök háborúskodáshoz vezet, valamelyik idióta mindig be akarja bizonyítani, hogy ő a legnagyobb fasza gyerek. Fehérek a fehérek ellen, feketék a feketék ellen, már semmi se szent, csak a cucc. Az Árják kioktatják a Low Ridereket, hogy hogyan is kell ezt csinálni, a Low Riderek erre elküldik őket a picsába, a puristák mindkettőnek a szemére vetik, hogy kiárusítják a fehér fajt… röviden, aki éppen nyeregben van, jobban teszi, ha hátrafelé is nézeget.

– Kik használják a fekete szvasztikát?

– A Bőrtestvérek kivételével szinte mind. – Előre tudta, mi lesz Jeffrey következő kérdése. – Egyik nem fér meg a másikkal. Ha összeteszel egy Bőrtestvért mondjuk egy Low Ri-der-rel, meglátják egymás tetkóját, mintha két kandúrt dugnál be egy kartondobozba. Csak az egyikük kerül ki belőle élve.

– Ez tényleg így van?

– A viszályuk olyan régről eredeztethető, hogy nincs, aki emlékezne a kezdetére. A belépéskor tett eskü része, hogy minden faszfejet kinyírnak, aki a másik csapatban játszik. Vörös vagy fekete, megkapod a tetkót, és biztosra veheted, hogy ez egy életre szól. Előbb lesz nyugalom a Közel-Keleten, mint hogy ez a két oldal békét kötne egymással.

Jeffrey ettől egy kicsit könnyebben lélegzett. Akármi folyik is Reese-ben, Ethan Greent momentán kihúzhatja az egyenletből.

Nick hátradőlt, és kezébe fogta a bögréjét. – Hallottad, mi történt a Pokol Angyalaival

a nyugati parton?

Jeffrey megrázta a fejét.

– Akkor elmondom, mert azok aztán tényleg gátlástalan faszfejek. Bandatagok, amióta az eszüket tudják, esélytelen, hogy kiszálljanak, és úgy ölnek, ahogy más levegőt vesz. A szövetségiek a RICO-törvényekkel{2} próbálják elkapni őket, mondván, hogy ez ugyanolyan, mint a szervezett bűnözés. A tárgyaláson oda kellett kötözni a rohadékokat a padlóhoz. Egyikük már a sittről jött oda, mert töltőtollat döfött az ügyvédjébe. Ezeknek a paliknak nincs vesztenivalójuk; leülik a büntetést a jó öreg SuperMaxben, kivárják a sorukat. Tudják, hogy ők már csak a rácsok árnyékából láthatják a napfényt, és leszarják, hány hulla marad utánuk.

Jeffrey érezte, ahogy meghűl ereiben a vér. – Maradjunk a Bőrtestvéreknél.

– Igazából a Tiszta Fehér Bőr Testvérisége, de ezt körülményesebb kimondani.

– Mesélj még róluk.

– Az utóbbi öt, talán tíz évben két testvér, Carl és Jerry Fitzpatrick vezette a bandát. Carl most éppen ül, Jerry meg a luxusrezidenciáján tengődik a család többi részével. Valamiféle prédikátornak képzeli magát.

– Igazhívő?

– A szadizmus igaz híve – helyesbített Nick. – Jerryvel nem ajánlatos szívózni. Saját kezűleg gondoskodik az elkódorgott báránykákról, lenyomozza őket, és összezúzza a lábacskáikat, hogy a falka megértse: jobban teszik, ha nem térnek le a kijelölt ösvényről. Felnőtt férfiak, kőkemény bőrfejűek, húsz gyilkossággal a hátuk mögött, mégis összehugyozzák magukat a gondolatra, hogy Jerry esetleg pikkel rájuk.

– Soha nem kapták még el?

– Ó, számtalanszor vádolták, de semmit sem sikerült ráhúzni. A tanúk hajlamosak meggondolni magukat, ha letépik a körmüket, vagy eltűnnek a gyerekeik.

– Hol van ez a luxusrezidencia?

– Egy Keene nevű kisvárosban, odafent New Hampshire-ben.

– Miért érzek megkönnyebbülést, hogy jenkikről van szó?

Nick meghökkenést tettetve kapott a melléhez. – Rasszisták a liberális északon? Hogy is gondolja, uram?

– Vérlázító – értett egyet Jeffrey, és sokadjára tűnődött el azon, vajon miért hiszi Amerika másik fele, hogy rasszizmus kizárólag a Mason–Dixon-vonaltól délre létezik. Mintha a Watts és a Harlem, Rodney King és Abner Louima esete nem volna több felfoghatatlan helyi anomáliánál.

Nick folytatta: – A Fitzpatrick testvérek rajta vannak az FBI megfigyelési listáján, de nem tudom, milyen besorolást kaptak. Ez az emigrációellenes szarkavarás, ami mostanában megy, ingyenreklám a neonáci csoportosulásoknak. Hirtelen nem is tűnik extrém retorikának, ha azt mondjuk, hogy le kell zárni a határokat, és mindenkit ki kell rúgni, akinek fura hangzású a neve.

– Még jó, hogy Fitzpatrickékat megkíméljük – kommentálta Jeffrey. – Carl miért ül?

– Lelőtt két zsarut.

– New Hampshire-ben még van halálbüntetés, nem?

– És éppen erre találták ki – mondta Nick. – Csak az a bibi, hogy tizenhét évnél húzták meg a korhatárt. Carlnak még két hete volt a tizenhetedik szülinapjáig, amikor meghúzta a ravaszt. Esélye sincs a feltételesre. Okos fiú ez a Carl. Azokhoz dörgölődzött odabent, akikhez kell, kapcsolatokat épített, feltornázta magát a hierarchiában, s ahogy ez már

lenni szokott, egy súlyzóval agyonverte a főnökét, és átvette az irányítást. Igazi ambiciózus lélek.

Jeffrey igyekezett nem gondolni a két lelőtt zsarura meg a családjukra és a gyermekeikre, akiknek együtt kell élniük a veszteséggel. – Na és miből fizetik Fitzpatrickék a számlái-kat?

– Nyakig benne vannak a metbizniszben. Az anyjukat is eladnák érte. Fitzpatrickék ellenőriznek mindent, ami áthalad a délkeleti folyosón, Floridától fölfelé. Milliárdosok is vannak ám köztük. Csak az a baj, hogy a harmincat se érik meg.

Ennyit Jeffrey is tudott. – És?

Nick még egy kis cukrot tett a kávéjába, miközben beszélt. – Azt mondják, hogy nekik előjoguk van a bőrszínük miatt, mert fehérekként mindenkinél különbek, vagyis nekik kell irányítaniuk. Ezt amolyan isteni elrendelésnek tekintik. – Elsétált mellettük a pincérnő, és Nick újból rákacsintott. Jeffrey felé fordulva megkérdezte: – Szereted a történelmet, ugye?

– Eléggé.

– Akkor hadd mondjak el egy történetet – fogott bele Nick. – A Bőrtestvéreket egy második világháborús veterán, a Nemzeti Gárda nyugat-amerikai tisztje, bizonyos Jeremiah Todd alapította. Állítólag ott volt az egyik gyalogoshadosztályban, amelyik segédkezett Dachau felszabadításában. – Nick újból megkóstolta a kávét, és már nyúlt is a tejszínért. Jeffrey-nek kedve lett volna elhajítani azt az átkozott bögrét, miközben Nick így folytatta: – Todd visszatér Németországból, és széltében-hosszában híreszteli, hogy az egészet csak felfújták, és a sajtó bolhából csinál elefántot. Ő ott volt, látta a saját szemével, csak egy maréknyi zsidó keveri a bajt, mert meg akarják dönteni Amerikát.

Jeffrey-t undor töltötte el. – Holokausztagadó volt?

– Úgy bizony.

– Hol jön be a képbe a vörös szvasztika?

– Todd Nemzeti Gárda egységének már Hitler színre lépése előtt – és ez nem vicc – vörös horogkereszt volt a jelvényén.

Jeffrey közbevetette: – Az amerikai őslakosoknál szerencseszimbólum volt.

– Ja – vágta rá Nick. – Sok déli és nyugati hadosztály a hívójelét is az őslakosoktól kölcsönözte. A háború kitörésekor a gárda természetesen parancsba adta, hogy ezt meg kell változtatni, de Jeremiah Todd hadosztálya egészen a harmincas évek elejéig viselte a szvasztikát az egyenruhán. Tudod, milyenek a katonák. Harc nélkül nem mondanak le a tradíciókról.

– Hogy kötött ki Todd a börtönben?

– Fegyveres rablást követett el pisztollyal vagy késsel, a részleteket nem tudom. Elég az hozzá, hogy ugyanolyan balfasz módon került sittre, mint a többi.

– Gondolom, halott.

– Úgy húsz évvel ezelőtt leszúrták az étkezdében egy darab kenyér miatt – mondta Nick. – De nyilván hagyott maga után követőket, akik a jelek szerint továbbvitték az evangéliumot egészen New Hampshire-ig. A börtönök az újjáéledő és többnyire kivagyi fehér seggfejekből összeverődő bandák valóságos melegágyai. Ha bekerülsz, első dolgod, hogy odaállsz valamelyik oldalra, akiktől a továbbiakban védelmet kapsz, így nem késel meg a Testvériség, nem erőszakolnak meg az Árják, és nem vernek össze a barnák. És a dolognak nincs vége a börtönkapuban. Ha egy bandatag felbassza az agyukat odabent, a fickó kinti családján állnak bosszút. Mint mondtam, a többségnek nincs mit veszítenie.

Mi a legrosszabb, ami történhet? Kapnak még egy életfogytiglant a hat másik mellé? A SuperMax két óra helyett csak heti egy óra sétát engedélyez nekik? Mit számít, ha úgyis tudják, hogy soha nem jutnak ki?

– És odakint is terjesztik a drogokat?

– Bent is, kint is – mondta Nick. – Valakinek fizetnie kell a világvégéért, és tuti biztos, hogy ezek az ipsék nem fognak beleszakadni a munkába. – Belekortyolt a kávéjába, mielőtt megkérdezte: – Lenának mi köze mindehhez?

– Gőzöm sincs – vallotta be Jeffrey.

– Megnéztem volna Jake fejét, mikor rádöbbent, hogy Lena kicselezte.

– Annyit mondhatok, hogy nem mosolygott.

– Tudod már, hogy miért lógott meg?

Jeffrey megrázta a fejét. – Annyi év után még mindig nem tudom, mit miért tesz.

Nick elismerőn nevetgélt. – Lena mindig is szeszélyes volt.

Jeffrey nem érzett indíttatást a nyomozónő sajátos jellemének megvitatására. – Hogyhogy ilyen sokat tudsz erről a csoportról?

– Emlékszel Amanda Wagnerre?

Jeffrey néhány évvel korábban találkozott a túszmentővel, amikor Grantbe hívták a nyomozóhivatalt egy elfajult helyzet megoldására. – Mi köze ennek a taktikaiakhoz? – kérdezte.

– Semmi. Wagner összeállított egy új csapatot a megyehatárokon átívelő erőszakos bűncselekmények kezelésére. Egy ilyen gyors reagálású egységet, amivel kikerülhető lenne a bürokrácia, hahaha. Ezek a fickók, a Bőrtestvérek, elég sokat ramazuriznak odafent északon: Cherokee, Rabun meg Whitfield környékén. Wagner pár hónappal ezelőtt egy kis észosztásra Atlantába csődítette az összes regionális képviselőt, hogy elmondja, milyen jelekre kell odafigyelnünk.

– Na és milyen jelekre kell odafigyelni?

– Elsősorban a vörös szvasztikára. Kisvárosokból szórják szét az anyagot, a drogfolyosón keresztül lefedik Atlantát, New Yorkot, New Englandet, egészen Kanadáig. Azt se lehet tudni, hányan vannak a szervezetben. A becslések néhány száz és néhány ezer között mozognak. – Szünetet tartott, a fejét ingatta. – A szokásos sztori: félreértett, befelé forduló tinédzser fiúkat pécéznek ki, megadják nekik a családhoz tartozás érzetét meg egy hitrendszert, amely megmagyarázza, miért kell fehér ember létükre szegénységben sínylődniük. Gyűlöletet oltanak beléjük, és fegyvert nyomnak a kezükbe. Te is láthattad eleget. Ezek a kölykök ki-be járnak a börtönből, aztán elkövetnek valami keményebbet, és legközelebb már a sitt kiskirályaiként találkozol velük. Pénzt szednek a rabtársaiktól, és közben utasításokat küldözgetnek a kinti katonáiknak. Fenébe, nézd meg Carl Fitzpatrickot. Gondolod, idekint is ilyen nagy hatalma lenne?

Jeffrey-t ólmos fáradtság rohanta meg. Abban sem volt biztos, hogy köze van-e mindennek Lenához. Csak a megérzéseire hagyatkozhatott, és azok most azt súgták, hogy semmi jó nem sülhet ki belőle, ha megpiszkálja ezt a csoportot.

– Elmondod Amandának, hogy már Elawah-ban is jelen vannak?

– De hát tőle tudom – válaszolta Nick. – A dolog úgy áll, és ezt te is ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy a hivatal nem folyhat bele a nyomozásba, amíg a helyiek nem kérik a közreműködését.

Jeffrey tudta, hogy Nick igazat beszél, ahogy azt is, hogy a nyomozóhivatal néha előre felkészült rá, hogy egy adott város a közbeavatkozását fogja kérni. – Van valami

információd az Elawah-ban működő csoportról?

– Nem sok – ismerte be Nick. – Elég szoros szerveződés. Egyes bandáknál pontosan lehet tudni, ki a főnök, mert az a szarevő direkt akarja, hogy tudd. Nem azért lesz belőlük gengszter, hogy a mama szoknyája mögött bujkáljanak. Nyíltan csinálják, játsszák a nagymenőt, és látják a félelmet az emberek tekintetében, amikor végighajtanak az utcán.

– De Elawah-ban nem ez a helyzet?

– Hát nem, a Testvériség nem így dolgozik – erősítette meg Nick. – Fitzpatrickéknak van a városban pár kulcsemberük, és ha gond van, másik államból küldenek segítséget a probléma megoldására. Így senki sem piszkolja be a kezét, és senki nem tudja, kit köpjön be, ha elkapják. Nagyon komolyan veszik ezt az armageddonos faszságot. Jézus eljő, elsöpri a niggereket, és a két Fitzpatrick örökli a Földet.

Jeffrey nyugtalansága nőttön-nőtt. Mindig az igazhívők azok, akik úgy érzik, hogy nincs vesztenivalójuk. Jóságos ég, mibe keveredett ez a Lena!

Nick azt mondta: – Elawah-ban két vagy három csatlós végzi a piszkos munkát. Ne kérdezd a nevüket, mert fogalmam sincs róla. Körbetapogatóztunk ugyan, de eredménytelenül. Bárki irányítja is őket, fedezékben marad. Óz, a nagy varázslót játszik a függöny mögött. Így működik a szervezet. Ez nem a villogásról, a fegyverpufogtatásról vagy a kurvákról szól, hanem a pénzről meg a hatalomról.

Jeffrey hátradőlt a bokszban, és nézte, hogy Nick még több cukrot szór a kávéjába. – Na és a seriff?

– Valentine? – Nick megrázta a fejét. – Kizárt, hogy ő állna a háttérben. Nem elég ravasz. Olyasvalaki mozgatja a szálakat, akinek nagy türelme és nagy hatalma van.

Vagyis egy idősebb, érettebb valaki. – Cook?

– Azt még csak-csak elhinném, hogy némi csúszópénzért hajlandó szemet hunyni, de hogy része lenne a mozgalomnak? – Nick újból megrázta a fejét. – Lehet, de meg lennék lepve.

– Akkor Pfeiffer? Talán elszaladt vele a ló, és azért kapta a Molotov-koktélt.

– Ennek már több értelme lenne, ha Pfeiffer űrt hagyott volna maga után. Tudod, hogy megy ez; valaki kihullik, és az összes hiéna odasereglik, hogy átvegye a helyét. Itt nem volt ilyen. Ami azt illeti, Pfeiffer távozása *után* rúgott a legmagasabbra a tisztasági szint.

Jeffrey tudta, hogy a kábítószer elleni ügynökségek az utcai drogok tisztaságából mérik le a hatékonyságukat. Ha az anyag gyenge, az azt jelenti, hogy sikeresen zárták el az utánpótlást. Viszont minél magasabb a koncentráció, annál valószínűbb, hogy a rosszfiúk nyerik a játszmát.

– Szerinted mennyi pénzről van szó? – kérdezte Jeffrey.

– Csak Elawah-ban?

Jeffrey bólintott.

– A francba, haver, te meg én életünkben nem fogunk annyi pénzt látni, hacsak nem a bizonyítékraktárban. Nemrég volt egy rajtaütés Atlantában. Elkaptak két fószert költöztető autóval, ami színültig tele volt rakodva kristálymettel. Az újság szerint háromszázmillió fölött van a rakomány utcai értéke.

Jeffrey fel se bírta fogni az összeget. – Az előző seriff, Pfeiffer, miért nem riasztotta a nyomozóhivatalt?

– Ezt tőle kérdezd. – Nick benyúlt a farzsebébe, és nedves noteszpapírt húzott elő. – Amikor szóltál, hogy Reese-ben vagy, feltételeztem, hogy nem tudok majd minden kérdésedre válaszolni. Bocs, hogy vizes lett – mentegetődzött, és széthajtogatta a lapot. –

Valahol kint a fenében lakik az öreg, úgyhogy szükséged lesz egy jó térképre. Kölcsönadom az enyémet, ha megígéred, hogy visszahozod.

Jeffrey vetett egy pillantást a címre, és megállapította, hogy a város legalább négyórás kocsiút Reese-ből. – Telefonja nincs?

– Ott az isten háta mögött szerintem még áram sincs.

Jeffrey ismét a papírdarabra nézett, amelyet Nick nyújtott felé. Elawah nem az ő megyéje. Nem ismeri az ittenieket. Jake Valentine egy szóval sem említette, hogy segítségre lenne szüksége, és ha így volna is, nem Jeffrey feladata, hogy kisegítse. Neki Lenát kell kihúznia a slamasztikából, nem ér rá a bőrfejűekkel szórakozni. Csakhogy semmi más nincs, amin elindulhatott volna. Azt leszámítva, hogy Sara ötlete nyomán elmehet a megyei földhivatalba, és utánanézhet a tulajdoni lapnak, Jeffrey nem tudott mást kitalálni.

Sara. Nem hagyhatja őt egyedül a motelszobában, hiszen majdnem Florida határáig kell autóznia. Sara természetesen kötetlenebb színben tüntetné fel a látogatást. Nick említette, hogy Pfeiffer házas ember. Sara segíthetne eltávolítani az asszonyt az útból, míg Jeffrey keresztkérdéseknek veti alá a férjét.

Nick még mindig a kezében tartotta a papírt. – Na, mi lesz, haver?

Jeffrey tovább tétovázott, felidézte Lena rémült hangját, amikor azt mondta Sarának, hogy tűnjön el a városból. Jeffrey nem akart hazudni, legkevésbé önmagának. – Szeretném kölcsönkérni azt a térképet.

7. FEJEZET

Lena

Az Otthon, Édes Otthon Motel Reese külvárosi részén Lena egyetlen lehetősége volt éjjel. Az emeletes salakbeton épületet mintha a hatvanas évekbeli horrorfilmekből vágták volna ki. Már kölyökkorában is Lotyóhotelként gondolt a helyre, ahová azok járnak, akik a másik alaposabb megismerése nélkül mindössze kefélni akarnak. Tizenhat évesen Lena itt játszotta meg szüzessége elvesztését. A fickó, Ben Carver harminckét éves volt, és ezt lehetett az egyetlen vonzó tulajdonságának tekinteni. Ostoba volt, és oly mértékben korlátolt, hogy az a retardáltság határát súrolta, Lena már épp arra az elhatározásra jutott, hogy szakít vele, mikor Hank megtudta, hogy járnak. Eltiltotta őt Bentől, és Lena másnap este hanyatt vágva találta magát a Lotyóhotelban.

Nem lehet mondani, hogy az volt élete legunalmasabb három perce, de majdnem. Azt viszont bátran kijelenthetjük, hogy Lena távol állt a kiborulástól, amikor Ben másnap nem hívta fel. Túlságosan lefoglalta ugyanis a rettegés, hogy esetleg teherbe esett. Ben megígérte, hogy kondomot fog használni, de ő szégyenében nem merte ellenőrizni. Leblokkolt, mikor arra került a sor, hogy védekeznie kell. A város egyetlen gyógyszerésze nem akarta felírni neki a fogamzásgátló tablettát. Lena úgy tudta, hogy ma is ugyanazé az emberé a patika. Fogadni mert volna, hogy az a szarházi minden további nélkül árulja a Viagrát nőtlen férfiaknak, darabját tíz dolcsiért.

Nem mintha a fogamzásgátlók százszázalékos biztonságot nyújtanának. Mindig ott van az az alig egy százalék esély, egyetlen alkalom, mikor a tabletta csődöt mond, a kondom elszakad, fel se fogja az ember, és már egy kemény műanyag széken csücsül valamelyik atlantai klinikán, arra várva, hogy szólítsák.

Lena mindmáig tisztán emlékezett arra a napra: a székek anyagára, a falakon lógó plakátokra. Hank odakint várakozott, halkan dünnyögve járkált a parkolóban. Nem értett egyet Lena döntésével, de a maga elcseszett módján átsegítette őt a dolgon. – Semmi jogom ítélkezni – mondta előtte Lenának. – Mindenki követ el hibákat.

Hiba lett volna? A legtöbben nagyon is szorgalmazzák az abortuszt, ha nemi erőszak történt, mintha a tény, hogy a nő nem élvezte a dolgot, minden fenntartást megszüntetne a procedúrával kapcsolatban. Lena Ethannel való kapcsolata sok minden volt: viharos, erőszakos, brutális… de időnként gyöngéd, szeretetteli, szinte érzelgős is tudott lenni. Az igazság az, hogy Lena legtöbbször örömmel szeretkezett vele. Sokszor a karját nyújtotta felé, és befogadta az ágyába. Vissza lehet-e vezetni egy konkrét estére tévedésük megfoganását, egy konkrét pontra az időben, hogy ki tudná jelenteni, közös megegyezés volt-e, vagy sem? Szét lehet-e választani azt az érzést, amikor Ethan verte, attól a másiktól, amikor szerette?

Mondhatja-e teljes bizonyossággal, hogy a gyermekük tévedés volt?

Lena felült az ágyban, nem akart erre gondolni.

A mosdóhoz ment, és elővette a táskájából a fogkeféjét; előző éjjel nem akarta a mosdón hagyni. Isten tudja, mi mindenfélét műveltek már az emberek a repedezett

műanyag kagylóban. A szoba visszataszítóbb volt, mint ahogy emlékezett rá; a szőnyeg undorítóan süppedezett a talpa alatt, és olyan koszos volt az ágy, hogy Lena inkább ruhában aludt. Tulajdonképpen egész éjjel csak feküdt álom és ébrenlét között, minden neszre felriadt, mert attól félt, hogy a förtelmes éjszakai portás aljas szándéktól vezérelve benyit hozzá a pótkulcsával. Ez pontosan az a hely, ahol ilyesmik történnek.

Úgy aludt, hogy kézre essen a pisztolya.

Az újságban látott fotó beleégett az agyába, s amikor épp nem azon aggódott, hogy megerőszakolják és megölik, egyfolytában az anyja járt az eszében, na meg a hazugságok, amelyeket neki és a testvérének beadtak róla. Világos, hogy Angela Adams nem két hét kóma után, a kórházban halt meg. A lányok születése után még legalább hat hónapig életben volt. Aznap, mikor a fénykép készült az újságnak, a karjában tartotta az ikreket, s mialatt a fotósnak pózolt, arról beszélt a riporternek: kész kabaré, hogy megoldatlan ügy lett a férje meggyilkolásából. – Az életemnél is jobban szerettem Calvint – mondta. – Most is itt lenne a helye, hogy apjuk legyen ezeknek az édes kicsi babáknak.

A megfogalmazás Lena ízlésének túlságosan is szirupos volt, de a mondanivaló célba talált. Anyja imádta őket. Porig sújtotta az apjuk halála. A karjában tartotta őket.

Fogmosás közben Lena körbejárta a szobát. Mikor halt meg valójában Angela? És hogyan? Hank azt mondta, az a tag ölte meg Angela Adamset, akit látott kijönni a házából. A drog hatására járt el a szája, és Lena biztosra vette, hogy igazat mondott, legalábbis a maga igazát.

De hogy értette Hank? A fickó ténylegesen, tettlegesen megölte Angelát? Az életkora stimmel, szóval ott lehetett, mikor lelőtték Calvin Adamset. Ez a tag adott volna parancsot a Calvin elleni támadásra, megfosztva Angelát a férjétől, aki így magára maradt az ikrekkel? Lehet, hogy Angela egyszerűen besokallt? Talán az öngyilkosság látszott számára az egyetlen útnak, amely kivezet a fájdalomból. Lena ezt meg tudta volna érteni. Az ő életében is adódtak helyzetek, amikor felvetődött benne, hogy végez magával.

Ha önkezével vetett véget az életének, az megmagyarázná, miért hazudott Hank a testvére halálának idejéről és mikéntjéről. Nem akarta terhelni a lányokat az anyjuk öngyilkosságával. Lena ezt meg tudta érteni – ha meg nem bocsátott is neki. Így legalább volt valami logika a hazugságok mögött.

Amennyiben az anyja megölte magát, érthető lenne, hogy Hank is erre készül. Zsaruként Lena számos példát látott az öngyilkosságok családon belüli ismétlődésére. Kétség sem fér hozzá, hogy ha Hank folytatja jelenlegi életvitelét, a hónap vége előtt halott lesz. Amit művel magával, az teljes egészében szándékos. Lena azelőtt mindig túlélőként gondolt Hankre. Ha az embernek halálvágya van, akkor nem történhet meg, hogy húsz éven át lövi magát valami szarral, és még mindig lélegzik. Ha addig körömszakadtáig kapaszkodott az életébe, akkor nem adja fel egyik pillanatról a másikra, hacsak valaki nem ad rá egy baromi jó okot.

Lena a mosdóba köpött, és a nála lévő ásványvízzel öblítette ki a száját.

Hank mindig vigyázott, azt hitte, van különbség fogyasztó és függő között. Akármennyire be volt tépve és akármilyen szörnyű sebeket ejtett a testén, egy dologra nagyon odafigyelt. Ha a speed volt Hank vallása, imáit a vénái oltárán mondta el. Ott lépett be a drog a szervezetébe, és Hank gondosan ügyelt a vénáira. A tűt, amellyel belőtte magát, soha nem használta a drog előállításához, mert a kanál vagy a vatta

meggörbíthette a tű hegyét, mely így nagyobb sebhelyet hagyott. Mindig új tűt és friss alkoholos vattát használt, és E-vitamint szedett, hogy ne látsszanak annyira a tűnyomok. Soha nem dohányzott, mielőtt betépett, mert akkor nehezebb lett volna rátalálni a vénára.

Persze megesett, hogy a kábítószeréhség elmosta Hank logikáját; erről tanúskodtak a pontocskák az alkarján, időnként nem érezte a kezét meg a lábfejét, mert az erek nem tudtak elegendő vért juttatni a végtagokba. De az átlagos drogfüggőhöz képest Hank aránylag felelősségteljesen csinálta.

Egészen mostanáig.

Lena megnyitotta a zuhanyt, de rögtön el is zárta, hiszen csak még piszkosabbnak érezné magát, ha mezítláb lépne a mocsokfoltos, szürke kabinba. Megnézte, hogy be van-e zárva az ajtó, aztán hamar levetkőzött, tiszta alsóneműt vett fel, és belebújt a tegnapi farmerjába. Talált a táskájában egy pólót, és az ajtón tartotta a szemét, miközben magára kapta.

Hank nem fog beszélni. Ezt előző nap világossá tette. Bármi legyen is a hallgatás oka, Lena tudta, hogy a nagybátyja ugyanolyan makacs, mint ő. Mindegy, mit mond Lena, könyöröghet neki napestig, ütheti-verheti, Hank nem fogja szóra nyitni a száját, ha nem akarja. Ahogy tegnap kinézett, hacsak nem történik valami csoda, nagy valószínűséggel sírba viszi a titkait.

Lena megpillantotta tükörképét a fiókos komód fölött. A tükör kissé meg volt döntve az ágy irányába, sarkait pókhálószerű karcok, repedések csipkézték. Már nem Sibylt látta, ha tükörbe nézett. Sibyl mindörökre a múlt idő foglya maradt. Neki már soha nem lesz szarkalábas a szeme, senki nem láthatja azt a halvány sebhelyet a bal halántékán. Hajában nem jelennek meg azok az ősz szálak, amelyeket Lena fedezett fel előző héten a fürdőszobai tükörben, és szégyenszemre csipesszel kitépdeste őket. De ha élne, Sibylnek akkor sem keményedett volna így meg a tekintete, hogy hűvös közönyével hadat üzenjen az egész világnak.

Sibyl már soha nem tudja meg, hogy anyjuk igenis élt még egy darabig – a karjában tartotta őket. Soha nem tudja meg, hogy Lena jóslata beigazolódott, és Hank végül is visszaesett. És nem állhat oda Hank sírja mellé, hogy átkokat szórjon a nagybátyjukra a gyöngeségéért.

Hank haldoklott. Lena tudta, hogy orvosi segítség nélkül a nagybátyja képtelen lesz kikeveredni ebből az állapotból. Mégis valahányszor rágondolt, nem az elmúlt huszonöt év Hankjét látta, aki kötelességtudóan eljárt az anonim alkoholisták találkozóira, és Lena segítségére sietett, amikor csak szükség volt rá. Megint gyerekkorának kábítószeresét látta, a speedest, aki a tűt választotta az unokahúgai helyett. Amikor Lena a nagybátyja hanyatlására gondolt, olyan haragot érzett, amilyet csak egy gyerek érezhet a szülő iránt: csak te vagy nekem ezen a világon, és cserbenhagysz a drogért, amely mindkettőnket elpusztít.

Ez az, amivel a függők nincsenek tisztában. Nem csupán a saját életüket barmolják el, hanem a körülöttük élőkét is. Voltak olyan éjszakák Lena gyerekkorában, mikor az ágya mellett térdepelt, és azért imádkozott, hogy Hank fuserálja el, hatoljon túl mélyre a tű, legyen túl ütős az anyag, és haljon meg végre. Már az örökbefogadásról ábrándozott, új szülőkről, akik magukhoz veszik őt és Sibylt, tiszta otthonról fantáziált, rendről az életükben, olyan ételről, amely nem konzervdobozból jön ki. Ahogy most látta Hanket, tudván, hogy milyen állapotban van, Lena agyában feltolultak az egykori álmatlan éjszakák.

És egy része – igencsak tetemes része – azt mondta: hagyd megdögleni.

Lena leült az ágyra, hogy bekösse a tornacipőjét. A Hanken való merengéssel nem megy semmire, legfeljebb vissza az ágyba, hogy sajnálja magát. Nem volt biztos abban, mit is akar csinálni, de mindenekelőtt ki kell jutnia ebből a rémes szobából. A könyvtár mikrofilmarchívuma csak az 1971-ig terjedő anyagot tartalmazta. Az újság szerkesztősége egy biztosítócég hátsó szobájában kapott helyet, így Lena nem táplált túlzott reményeket, hogy megőrizték a régebbi számokat. Mindenesetre megpróbálja majd felvenni a kapcsolatot a hetilap szenzációhajhász főszerkesztőjével.

Feltételezte, hogy az anyja halotti bizonyítványát a megfelelő állami hivatalból is kikérhetné, csakhogy ahhoz szüksége lenne Angela társadalombiztosítási számára, születési helyére, de legalább az utolsó bejelentett tartózkodási helyére, hogy szűkítsék a kört. Anyja-apja születési idejét tudta a saját születési bizonyítványából, de semmi más nem volt a kezében. A kórházban talán megvan még a számlázási cím vagy valami egyéb adat, ám ezekhez az információkhoz hivatalos engedély nélkül nem férhetett hozzá. Felmerült benne, hogy tesz egy próbát a földhivatalban, de a telefonjukon hallható üzenet szerint az azbeszt padlólapok eltávolításának idejére zárva tartanak.

Mivel a motel Hank kocsmájának közvetlen szomszédságában állt, Lena úgy döntött, akár onnan is elindulhat. A Bódé tulajdonképpen kívül esett Reese városhatárán. A legtöbb amerikai kisvároshoz hasonlóan Elawah is „száraz” megye volt. Ha az ember alkoholra vágyott, át kellett kelnie a megyehatáron Seskatogába, s ez megmagyarázta, miért töltötték az elawah-i seriff emberei majdnem minden hétvégéjüket azzal, hogy tinédzsereket szednek össze a városból kivezető útról.

Lena kinyitotta a szobája ajtaját, és azonnal behunyta a szemét, retinája visított, ahogy hirtelen fény érte. Pislogással próbálta visszanyerni a látását, és lebámult a tornác beton-padlójára. Balra, pontosan a lába mellett, egy nagyjából tíz négyzetcentiméteres vörös krétával rajzolt X-et pillantott meg a földön.

Letérdelt, végigsimított a vörös jelen, és azon tűnődött, hogy előző éjjel is ott volt-e, amikor bejelentkezett a motelba. Akkor sötét volt, de a motel özönvíz előtti neontáblája adott azért valamicske fényt. Csakhogy Lena nem a földet nézte, mikor a szobába lépett, hanem olyan alapvető dolgokra koncentrált, mint hogy bevigye a táskáját, előkeresse a fogkeféjét, és bezuhanjon az ágyba.

Megnézte az ujjai hegyét, látta, hogy krétásak lettek. A krétajel csupán annyit jelentett, hogy a takarítónő felületes munkát végez. Ez már a Lena szobájában uralkodó állapotokból is kitűnt.

Ettől függetlenül körülnézett, ahogy felállt, de senki sem akarta rávetni magát. Kilépett a tornácra, és a parkolót kezdte pásztázni. Egy motorkerékpárt leszámítva, amelyik a mozgássérülteknek fenntartott helyen parkolt, az ő Celicája volt ott az egyetlen jármű.

Újból lenézett a földre. Egy X. Nem szvasztika, nem is kereszt. Csak egy vörös X, azzal jelölték meg a helyet.

Lena a nadrágjába törülte a kezét, ahogy átsétált a tornácon a lépcső felé. Tekintetét a földre szegezte, további jeleket keresett, hátha más szobákat is megbélyegeztek. Nem fedezett fel semmi különöset, csupán cigarettacsikkeket, szemetet meg néhány falevelet, holott a legközelebbi fa is vagy hat méterre volt a moteltól az épület háta mögötti kiserdőben.

Az irodánál megállt, hogy igyon egy csésze kávét. A kanna mellett aprópénzes doboz

meg egy kiírás: csészénként ötven cent. Lena bedobott egy dollárt, és tovább figyelte a parkolót, miközben töltött magának egy csészével.

– Jó reggelt! – mondta egy férfi. Lena a recepciópult felé fordult, és látta, hogy nem is férfi, csak egy kölyök: a vörös kiskakas, akit tegnap látott az iskola előtt a Mustanggal.

– Nem kéne suliban lenned? – kérdezte tőle.

– Feltételes szabadlábon vagyok – felelte a srác a falnak dőlve. Hatalmas pólójának válla a könyökére lógott. Volt egy kis pocakja, de a nagy kezéből, lábfejéből ítélve ezt pár év alatt ki fogja nőni. De akkor is ott van még a répafeje, és a szeplői sem fognak eltűnni.

– Rod vagyok – így a kölyök. – Kér halloweeni cukorkát?

– Nem. – Lenának erről eszébe jutott a könyvtár dekorációja. Két napja volt halloween. Ő már arra se emlékezett, hogy milyen napra esett.

– Maga zsaru? – kérdezte Rod.

Ennyit az álcázásról. – Ezt meg honnan veszed?

– A dumájából.

Lena beleivott a kávéba, és kis híján öklendezni kezdett. – Honnét tudod, milyen egy zsaru dumája?

– A tévéből.

Lena kihalászta a visszajáróját a becsületkasszából. – Nem kell ám mindent elhinni, amit a tévében látsz.

– Junior egész éjjel nézi – mondta Rod, minden bizonnyal az éjszakai portásra célozva, aki úgy bámult Lenára a bejelentkezésnél, mintha először látna nőt életében. – Pornókazettákat rejteget a kanapé alatt. Mr. Barnes nem tudja. Ő a tulaj. – A kölyök szélesen elvigyorodott. – Megnézheti valamelyiket, ha akarja.

– Kihagyom. – Lena távozni készült, de meggondolta magát, végül is próba szerencse. – Hékás. – A kölyök a falat támasztotta, és várt. – Láttam egy férfit a minap – kezdte Lena színlelt közönnyel, kávéscsészéjét a kilincsen nyugtatva. – Egy horogkereszt volt a karján.

A kölyök erre ellökte magát a faltól. Hangja három oktávval feljebb szökött. – Horogkereszt? Mint Hitlernek?

– Aha.

– Zsír.

– Szerinted ez menő?

– Hát, ja. Úgy értem, nem, nyilván, izé, helytelen. – Újból nekidőlt a falnak. – Úgy értettem, hogy jó neki, már hogy nem szégyelli magát. – Hangját lehalkítva: – Van a városban pár fazon, akik tudnának mesélni.

– Például kicsoda?

– Hát… – A kölyök rájött, hogy eltértek a tárgytól. – Szerintem menjünk be az irodába, ott elbeszélgethetünk.

– Majd ha szőrösödni kezdesz. – Lena pont akkor fordult az ajtó felé, hogy kinyissa, mikor egy nő jött befelé.

– Jézus – szisszent fel a nő, ahogy Lena kávéja végigloccsant a szoknyáján. Idősebb nő volt, őszes haját kék szalag fogta hátra. Csinos, nagyjából egy magas Lenával és pokolian dühös. – Nézzen már a lába elé!

– Bocsánat – kért elnézést Lena, de a nő továbbra is gyilkos- szemeket meresztett rá, mintha Lena szándékosan tette volna.

– Menjen a fenébe – vetette oda a nő, és elviharzott Lena mellett az irodába. Olyan erővel vágta be az ajtót, hogy megremegtek a képek a falon.

Lena a pult mögött ácsorgó kölyökre nézett: – Ennek meg mi baja?

– Ő a takarítónő.

Ez megmagyarázta, miért hasonlít a motel egy patkányfészekre. – Mindig ilyen kedves?

Répafej megrántotta a vállát, még duzzogott Lena elutasítása miatt. – Legalább maga kapta, és nem én.

Lena elhagyta az épületet; sajnálta a nőt, mert úgy gondolta, ő is paprikás lenne, ha ezen a szeméttelepen kéne dolgoznia. Más tészta, ha valaki fiatalon végez szar melót, de a hölgy erősen hatvan felé járhatott. Nyugdíjba kéne vonulnia, hogy elköltözzön Floridába, ehelyett apropénzért takarít motelszobákat.

Lena átment a parkolón, és mindjárt megbánta, hogy nem vett kabátot, de nem akaródzott visszamennie érte nyomorúságos szobájába. A nap máris bőszen oszlatta a ködöt, és tudta, hogy néhány óra múlva már örülni fog neki, hogy rövid ujjúban van.

Ahogy átment az utcán, egy csatornába löttyentette, ami a csészéjében maradt, és oda is nézett, hogy nem marja-e szét a betont. Egy vegyesbolt volt a hotellal átellenben, pontosan Hank kocsmájával szemközt. Az üres csészét a szemeteskukába hajította, és bement a boltba, ahol leginkább csak olcsó sört árultak. Lena valamikor gyakorta osont ki éjjelente Hank házából, hogy a bolt háta mögött bandázzon a többi semmirekellő kölyökkel, akikkel együtt járt iskolába.

Bent a boltban a várható hőségre készülve teljes gőzzel működött a légkondicionáló. Lena elsétált a kávéfőzőgép mellett, és megragadott egy kólát. Ahogy fizetett, az a homályos érzése támadt, hogy ismeri a kasszában ülő nőt, valószínűleg még középiskolából, de egyikük sem mutatott különösebb hajlandóságot a beszélgetésre. Lena bedobott pár pennyt az adománygyűjtő ládába, és kisétált a boltból.

Megállt a járdán, míg arra várt, hogy a forgalom gyérüljön. A motel épp átellenben volt, és észrevette, hogy kreatív garázdaelemek összetörték a fénycsöveket a táblán, így az „Otthon, Édes Otthon”-ból éjjelente „Oh, Édes Oh” lett. Mást is műveltek vajon a motelnál? Ők firkálták fel a vörös X-et Lena ajtaja elé? Zavarta az a jel. Azon tűnődött, mióta lehet ott, s hogy vajon üzenet-e. Akármit jelentsen, ő nem értette. Körbenézett, míg egy teherautó elhaladására várt, bőre bizsergett, mert az ösztöne azt súgta, hogy valaki figyeli.

Próbált lehetőleg fesztelenül hátrapillantani. A vegyesbolt pénztárosnője merőn bámult kifelé.

Candy, jutott egyszerre Lena eszébe. Candynek hívják. Corny volt a gúnyneve, mert valaki egyszer azt mondta, hogy úgy jár, mintha kukoricacsövet dugtak volna a valagába.

Lena olykor úgy érezte, semmi pénzért nem szeretne újra középiskolás lenni.

Az út üres lett, és Lena átkelés közben kinyitotta a kólát. Közben elmerengett, hogy az ördögbe bírta Hank a lerobbant krimójából egyetemre járatni Sibylt, és olyan sokszor kihúzni Lenát a szarból, hogy szégyellt belegondolni. A Bódé háromórás kocsma volt, ahol csak hajnali három felé kezdenek kisimulni az arcok. A reménytelenség fekete fellegként ülte meg a helyet, a hideg futkosott Lena hátán, ahogy közeledett az épülethez.

Még tábla se volt rajta; így is mindenki tudta, hogy az a kocsma. Nádfedelét vagy tizenöt évvel azelőtt megtámadta valami kórokozó, de Hank soha nem bajlódott a javíttatással. Narancs és vörös izzójú tiki fáklyák övezték a bejáratot, amelyet úgy

festettek le, hogy fűhatást keltsen. A külső falak dekorációja hasonló volt, de annyira kifakult a festék, hogy csak úgy magától senki nem jött volna rá, mit is lát pontosan. Elöl végig ablakok voltak, de ezeket már nagyon régen feketére festették, ettől olyannak tűnt, mintha rohadna a fa.

Az ajtóra ragasztott sárga ATF-es szalag volt az egyetlen újdonság. Hank nem is említette, hogy a hatóság bezárta a kocsmát. Mindössze két oka lehet annak, hogy az Alkohol-, dohány- és lőfegyverhatóság ellátogatott a Bódéba: rajtakapták Hanket, amint kiskorúakat szolgál ki alkohollal, vagy drogot árul.

Lena megpróbálkozott az ajtóval, de zárva volt. Felnyúlt, és végigtapogatta az ajtó fölső keretét, de a pótkulcs nem volt a helyén.

Feladta, és megkerülte az épületet. Úgysem kell bejutnia a kocsmába. Hank irodája, mely leginkább budira emlékeztetett, a kocsma mögött bújt meg, egy lomhán csörgedező csermely partján.

Lena a rend kedvéért a kalyiba ajtajával is tett egy próbát, de az is zárva volt. Nyilván Hank maga zárta be; itt nem volt ATF-es szalag. A szövetségiek feltehetően nem vesződtek a kalyibával. A kocsma belsejében folyó kábítószer-árusítás önmagában is elegendő lehetett egy szalagcímhez.

Letette a kólát, és megpróbálta benyomni a magasban lévő kisablakot a patak felőli oldalon, de az meg se moccant. Egy kő sokat segített, és az üveg ripityára tört, néhány szilánkocska egyenest a kólásdoboz nyitott szájába pottyant. Lena keresett egy botot, és kiütögette vele a törött üveget. Ám továbbra sem tetszett neki az ötlet, hogy átmásszon az ablakon. Magasan volt, létra nélkül talán föl sem érné. Nagyobb hülyeségeket is elkövetett már, de az adott pillanatban, ha megfeszült, se jutott eszébe, miket.

Dühében rugdalni kezdte a falat, haragudott magára meg a körülmények buta összejátszására. A deszka tompa hangot adott ki, Lena tovább rugdosta, míg be nem hasadt. Még néhány rúgás, és jókora lyuk nyílt a falban. Lena fintorogva rángatta ki a rózsaszín szigetelést, tüsszögött a portól, és azon tűnődött, vajon azbesztet lélegez-e be. Átküzdötte magát a fekete penészrétegeken meg valami állati ürüléken, amire gondolni se akart, és addig tépdeste az üveggyapotot, amíg láthatóvá nem vált az iroda hátulsó, furnérlemez fala. Ezt megint a lábával rúgta be, s a lemez csikorogva vált el a rozsdás tartószögektől.

Néhány perccel később Lena már Hank irodájában volt.

Farmerját porolgatva körbekémlelt a villanykapcsoló után. Félresöpört egy pókhálót, aztán rájött, hogy az a villany zsinórja. Lena meghúzta a zsinórt, a meztelen körte életre sercegett, majd hangos pukkanással kiégett.

Lena újból elkáromkodta magát. A kocsijában volt ugyan egy elemlámpa, de nem volt kedve visszamenni érte. Valamicske fény beszűrődött a kitört ablakon, így Lena inkább a tartalék körték után nézett, melyeket Hank az íróasztalában tartott. Nagybátyja egy vascsövön átkígyóztatott hosszabbítóval saját kezűleg vezette be az áramot az irodába, a hosszabbító másik vége a kocsmában volt bedugva. Nem először égett ki a körte. Az alsó fiókban megtalálta a tartalék izzókat, és miközben körtét cserélt, próbált nem belegondolni, mi mindenhez érhet hozzá a keze a sötétben. Az üvegcserép csikorgott a talpa alatt, ahogy becsavarta a körtét, a foglalat szárazon nyikorgott. Végül fény gyúlt, és Lena elkapta a kezét a hirtelen felforrósodó villanykörtéről.

Ez nem pusztán paranoia volt a részéről. Hanket néhányszor kevés híján agyonütötte az áram, amikor izzót akart cserélni.

Lena körülnézett a sör- és röviditalgyártó cégek plakátjaival kitapétázott, levegőtlen szobában. A plakátokról félmeztelen nők bámultak rá vissza, legtöbbjük orális játszadozásba merült a kezében tartott üveggel. A hátsó falnál a kocsma megnyitásának idejéből származó hivatalos papírokkal telezsúfolt fehér kartondobozok álltak halomban, a maradék szűk egy négyzetméternyi helyen alig fért el az íróasztal meg két szék. Az asztal körül szerteszórt cipősdobozokban számlakupacok.

Hat éve Lena ott ült az egyik vacak műanyag széken Hank-kel szemben, és a rosszullétig döntögette magába a whiskyt, hogy legyen mersze megmondani a nagybátyjának: Sibyl meghalt.

Lehet, hogy Hank akkor kezdte újra az anyagozást? Lehet, hogy az ő drága kicsikéjének, kedvenc unokahúgának halálhíre billentette át a peremen?

Vagy hat hónapja kezdődött volna, amikor Hank elvitte Lenát az abortuszklinikára? Nagybátyja a kórház előtt állt, egyik cigarettáról a másikra gyújtva, és hallgatta a felbőszült tüntetőket, akik az undorító transzparenseiken poklot és elkárhozást ígértek Lenának s a klinika valamennyi betegének és dolgozójának a bűneikért.

Ő tette ezt a nagybátyjával? Cselekedeteivel Lena lökte vissza a tűt a vénájába?

A vörös horogkeresztes tagnak is benne van a keze – Lena ebben biztos volt. Meg kell találnia a fickót, hogy kiderítse, kinek dolgozik. Az ilyen alakok az izom funkcióját töltik be. Volt valahol egy agy, és amint Lena megtalálja, rá fogja gyújtani a rohadékra a házát.

Lena leült Hank székébe, úgy nyikorogtak alatta a rugók, akár egy öreg fészerajtó. Az íróasztal felső fiókja kulcsra volt zárva, elővette a kését a farzsebéből, és kiugrasztotta a pengét a fehér gyöngyház nyélből. A zár könnyen megadta magát. A fiókban Lena megtalálta Hank csekk-könyvét, pár ingyen kupont a hegyekben fekvő Harrah's kaszinóba meg a nagybátyja pótkulcsait a kocsmához. Az öblösebb fiókokban leginkább az üzletvezetéssel kapcsolatos iratokat talált. Italforgalmazók, bérlista, adó- és biztosítási papírok. Átlapozta a csekk-könyvet, és látta, hogy az utolsó egyenleg három héttel korábban kelt. Hanknek körülbelül hatezer dollárja volt akkor a bankban.

Mikor zárták be a kocsmát? Ezt még meg kell érdeklődnie a seriffhivatalban. Lena eltűnődött, vajon még mindig az a vén barom Al Pfeiffer van-e hatalmon, és elmosolyodott a gondolatra, hogy bevonul az irodájába, és belenyomja a jelvényét annak a szarházinak a pofájába. Pfeiffer régen azzal szórakozott, hogy fiatal lányokat állított meg gyorshajtásért, és jó alaposan megmotozta őket, különös tekintettel a testük alsóbb régióira. Egyszer Lenával is megcsinálta, ám ő hamar rájött a turpisságra, és a térdével Pfeiffer ágyékába vágott. Az meg bedutyizta, anélkül hogy elárulta volna, mégis mivel vádolja. Telefonálni se engedte, így Lena hat órán át dekkolt a cellában, mielőtt Hank bement a kapitányságra, hogy bejelentést tegyen az eltűnéséről.

Hank arca. Úristen, még most is maga előtt látta a nagybátyja arcát abban a töredékmásodpercben, amikor megpillantotta az ő Lenáját, könnyes lett a szeme, leesett az álla, és szűkölő hangot hallatott, ahogy megértette, hogy jól van. Aztán a szája éppily hamar összezárult, haragos nézés lett belőle, és Hank nyakon vágta Lenát, ráripakodott, hogy mégis mit művel, kinek képzeli magát, hogy a rendőrséggel kekeckedik? Nem volt kíváncsi Lena meséjére. Pfeiffer is eljárt az anonim alkoholistákhoz, cimboraságban álltak, így Hank még köszönetet is mondott a seriffnek, hogy nem történt hivatalos vádemelés.

De az arca…

Lena oly sokszor látta végbemenni ugyanezt a változást a nagybátyja arcán, hogy

kezdett skizofrénként gondolni rá. Az egyik pillanatban Hank szerető gyám, és bármit megtenne érte, a másikban már haragszik és fegyelmez, és azzal fenyegeti, hogy félholtra veri.

Most meg drogfüggőként játssza újra hajdani szerepét, míg le nem gördül a függöny.

Rákönyökölt az asztalra, és a kezébe ejtette a fejét. Fullasztó hőség volt a kalyibában, Lena érezte, ahogy az izzadság a hátáról a nadrágjába csurog. Mégis ülve maradt, hagyta, hogy elborítsa a hőség, s a patak monoton duruzsolását hallgatta, miközben Hankre gondolt, meg arra, ahogy kinézett, mikor becipelte a zuhanyba, durva szavaira, amelyekkel el akarta kergetni Lenát.

Kell hogy legyen magyarázat Hank szétesésére. A kocsma bezárása kergette bele ebbe? Az taszította vissza a régi szokásokhoz? Lena körbejártatta a tekintetét a szűk kis irodában, próbált Hank fejével gondolkodni. Nem szereti ezt a helyet. A Bódé pénzkereseti lehetőség a számára, semmi több. Már-már perverz örömöt merít a tényből, hogy leszokott alkoholistaként van ereje egész álló nap piák közelében tartózkodni, és nem issza le magát. Ez volt Hank mankója annyi éven át?

Lena ellökte magát az asztaltól, és a cipője megcsúszott egy darab papíron. Lenyúlt érte, de keze félúton megdermedt, és meredten bámulta a halványkék jegyzetpapírt a betonpadlón. Gyöngybetűs kézírás, ahogy az iskolában tanították egykor régen, amikor még adtak az ilyesmire. A szavakat ilyen távolságból is el lehetett olvasni, de azért felvette a papírt, és hátradőlt vele a székben. Kétszer is végig kellett olvasnia az oldalt, mire felfogta a szavak jelentését.

Lena feltúrta az íróasztalt, a levél folytatását kereste. A cipősdobozok alatt talált még három oldalt meg még néhányat az asztal mögé esve. Amikor összerendezte a lapokat, Lena rájött, hogy ez nem is egy, hanem három levél, és valamennyit az elmúlt két hónapon belül írták. Ahogy átolvasta őket, úgy érezte, mintha valakinek a naplójába pillantana bele. Itt-ott olyan banális dolgokról volt szó, mint hogy mi szerepel a bevásárlólistán, vagy hogy el kell menni a gyerekekért a suliba. Aztán akadtak egészen bizalmas jellegű részek, csupa olyasmi, amit az ember csak egy közeli baráttal oszt meg.

Mikor végzett, Lena szétterpesztett ujjakkal a levélkupacra nyomta a tenyerét, mintha így akarná kiszívni belőlük a lényeget.

Hogy lehetett ennyire vak?

8. FEJEZET

Kedd délután

Al Pfeiffer úgy lakott a lehető legmesszebb Elawah megyétől, hogy még Georgia állam területén maradt. Dug Rut határváros volt az Okefenokee-mocsár szélén, vagyis útjuk egy olyan lápvidékre vezette Jeffrey-t és Sarát, amely elsősorban az emberre egyaránt veszélyes aligátorairól és moszkitóiról volt nevezetes. Középiskolában Jeffrey két barátjával azt tervezte, hogy a nyári vakációból néhány hetet a mocsár felfedezésére fordítanak, csakhogy ugyanebben az évben jött ki a *Gyilkos túra,* s bár a filmet Georgia északi hegyei közt forgatták, az élmény untig elég volt ahhoz, hogy elvegye a srácok kedvét a kenuzástól.

Jeffrey az olvasmányaiból így is emlékezett egy-két apróságra a lápról. Tudta, hogy a Suwannee és a Saint Mary folyók a mocsár területén erednek, hogy azután a Mexikói-öbölbe, illetve az Atlanti-óceánba torkolljanak. Több száz veszélyeztetett madár- és emlősfaj lakja a védett nemzeti parkot, a vegetáció sci-fibe illő. A vidék már csupán távolságából adódóan is teljesen elszigetelt, az itt lakó családok úgy élnek-halnak, hogy mit sem látnak a külvilágból. Az 1900-as évek elején olyan népek is éltek a lápon, akiknek újdonság volt, hogy a polgárháború véget ért. Nem sokat változott az életük a hír hallatán.

Csöndes útjuk volt. Sara nemigen tudott mit mondani, mikor Jeffrey visszament hozzá a motelba. Furcsamód kitakarította a fürdőszobát, amit odahaza ritkán tett, hacsak Jeffrey fel nem bosszantotta, vagy tudta, hogy az anyja érkezik látogatóba. Sara kimondottan büszkének tűnt, hogy sikerült néminemű tisztaságot csempésznie a mocsokba. Jeffrey a maga részéről kétkedve bámulta a kádat pisilés közben, és uralkodnia kellett magán, hogy ne vegye célba a sugárral, összemocskolva Sara munkáját. Ha olyan asszonykára vágyott volna, aki élvezettel pucol vécét, akkor a középiskolai szerelmét vette volna el, még odaát Alabamában.

Sara udvariasan meghallgatta tőle a részleteket a Testvériségről meg arról, hogy a metbiznisz a teljes keleti partot lefedi, és Elawah is a kartell által érintett megállók közt lehet. Sara bólogatott, de nem mondta el a véleményét. Nem kérdezte, mit remél elérni Jeffrey azzal, hogy beszél Al Pfeifferrel, és nem kérdezte, mi köze mindennek Lenához. Pedig Jeffrey örömmel vette volna, ha megkérdezi, bár maga sem tudta, mi lenne a válasza. Talán segített volna a megértésben, ha megbeszéli a dolgokat Sarával.

Kétórás vezetés után Jeffrey már abban sem volt biztos, hogy még Georgiában vannak. A kudzu és a bütykös fenyők átadták helyüket a homoknak és a pálmafáknak. Amikor leengedte az ablakot, sós tengerillat csapta meg, amelybe orrfacsaró szarszag keveredett, s ebből rögtön tudta, hogy egy papírgyár felől fúj a szél. Egy órával ezután már egy hátsó utat követett, mely átszelte az államot Georgia azon része felé, amely a Saint Mary partja mentén benyúlt Floridába. Addigra már alig tudta kivenni az utat. A kocsi szélvédője csupa csík volt az üvegen koppanó bogaraktól, öklömnyi példányok is akadtak közöttük.

Jeffrey éppen félre akart állni, hogy vessen egy pillantást a Nicktől kapott térképre, amikor észrevette a jeleket, amelyek arra utalnak, hogy az ember két déli állam határára ért: főtt mogyoró, friss áru, tűzijáték, tuti topless csajok. Sarának vécéznie kellett, ezért megálltak a floridai oldalon lévő pihenőhelyen. Jeffrey kiszállt a kocsiból egy pillanatra, de már menekült is vissza, képtelenség volt elviselni a tűző napot. Megpróbált visszagondolni a gyerekkorára, amikor november első hete azt jelentette, hogy elkél a kabát, és még egy kis hóesésben is lehetett reménykedni, hogy ne kelljen iskolába menni.

Bekapcsolta a gyújtást, és felcsavarta a légkondit, hagyta, hogy a hűs, mesterséges légáramlat az arcába leheljen. Kiteregette a térképet az ölében, és az útvonalat nézte, összehúzott szemmel silabizálva Nick kézírását azokon a részeken, ahol a nyomozóhivatal embere olyan utcákat vagy iránypontokat jelölt be, amelyek az eredeti kartográfus figyelmét elkerülték, vagy csak lényegtelennek ítélte őket. Mindazonáltal Nick soha nem járt Al Pfeiffernél, s a térkép csupán Dug Ruthoz navigált el, Pfeiffer házához nem. Az utca volt az egyetlen kiindulópont: West Road Six 8. Nem rossz, de Jeffrey-nek ennél pontosabb eligazításra lenne szüksége.

Sara visszaült a kocsiba, és egy üveg vizet nyújtott felé.

– Kösz.

– Nincs mit.

Jeffrey ránézett, és azon tűnődött, hogy mit is mondjon.

Sara a térképre mutatott. – Tudod, merre kell menni?

– Meg kéne állni egy benzinkútnál, közelebb a városhoz, ott majd eligazítanak.

– Jó. – Sara lehúzta és becsatolta a biztonsági övét.

Jeffrey várt, de a felesége nem mondott semmi többet. Átadta neki a térképet. Sara összehajtogatta, mialatt ő kifarolt a parkolóból.

Felhajtottak az autópályára, és követték a Dug Rutba vivő jelzést. Alig egy mérfölddel azután, hogy letértek a főútról, Jeffrey megértette, honnan kapta nevét a város. A táj nyilvánvalóan annak az 1900-as évek elején kiépített csatornahálózatnak volt a része, amellyel le akarták csapolni a mocsarat. A New York-i Central Park is hasonló sorsra jutott, ám az Okefenokee szívósabbnak bizonyult. Az Amerikában fennmaradt maroknyi láp a kontinens azon kevés helye közé tartozott, ahol az embert eltartja a föld, mely étellel, fedéllel, orvossággal és kristálytiszta ivóvízzel látja el. Jeffrey eltűnődött, vajon mennyi időbe telik, míg valamennyit végérvényesen megsemmisítik.

Dug Rut belvárosa említést sem érdemel. Egy kocsma, egy postahivatal, és nagyjából ez volt minden. A főutcán sorakozó boltocskák egytől egyig zárva tartottak. A tulajdonosok arra se vették a fáradságot, hogy kibiggyesszék a kirakatba a „KIADÓ” táblát. Volt ebben valami szomorú, s ahogy Jeffrey áthajtott egy piroson, kezdte feladni a reményt, hogy talál benzinkutat.

Az utca kellős közepén fordult meg, és visszagurult a postához. Amikor leparkolt az épület előtt, Sara nem mozdult meg, hogy kiszálljon, noszogatni kellett: – Csak nem gondolod, hogy én fogok útbaigazítást kérni? Az a férfiúi mivoltom elvesztésével érne fel.

Sara feszes mosolyra húzta a száját, és kiszállt a kocsiból.

Jeffrey elnézte, ahogy az épülethez lépdel. A farmerja hátul kissé buggyos volt, ezek szerint megint fogyott. Ez nem tetszett neki. Sara mindig is karcsú nő volt, de így már túl sovány. Szeretkezés közben a bordái szúrták Jeffrey mellkasát. A csípője is kezdett lelappadni, és beesett lett a dereka. Hátulról tinédzser fiúnak nézhette az ember.

Jeffrey mély lélegzetet vett, és lassan fújta ki. Nyolc éve Sara korábban jött haza a munkából, és rajtakapta Jeffrey-t az ágyukban egy másik nővel. Aktus közben. Sara arckifejezése – megcsalatás, fájdalom, düh – kijózanító erővel hatott Jeffrey-re, aki minden elképzelhető taktikát bevetett, hogy visszahódítsa a feleségét. Kemény dió volt már csupán az is, hogy Sara újra hajlandó legyen beszélni vele. Amint képes volt merev arc nélkül szóba állni a férjével, Jeffrey tovább dolgozott azon, hogy becsábítsa az ágyába. Nem ment olyan könnyedén, mint legelőször, de a Sara melletti ébredés mindenért kárpótolta Jeffrey-t. Hat hónapja úgyszólván könyörgött Sarának, hogy legyen a felesége. Igen, könyörgött, még le is térdepelt elé. Sara hagyta szenvedni egy kicsit, de végül kimondta az igent.

Most meg itt fog a semmibe veszni Jeffrey szeme láttára.

Sara kilépett a postahivatalból, és Jeffrey azon kapta magát, hogy inkább belebújik a térképbe, csak ne kelljen ránéznie.

– Nagyon kedvesek voltak – mondta neki Sara a kocsiba ülve. Postai űrlapot tartott a kezében, arra írta fel az instrukciókat. – Azt mondták, körülbelül három mérföldre van innét, nyugatra.

– Ne menjünk inkább Floridába?

Jeffrey hallotta, ahogy a saját szavai belebegik a kocsi üres terét, tudta, hogy az ő szájából jöttek ki, de fogalma sem volt, honnét jött ez a kérdés.

Sara mosolyogva ingatta a fejét, mégis azt kérdezte: – Kortyolgassunk Margaritát a strandon?

Jeffrey visszamosolygott rá. – Tetőtől talpig bekenlek napolajjal.

– Aztán aloe verával, ha leégtem a naptól. – Sara odafordult felé, még mindig mosolygott. – Balra kell majd lekanyarodni a főutcáról.

– Én komolyan gondoltam Floridát.

– Én is komolyan gondolom, hogy balra.

Jeffrey kinyújtotta a kezét, és megérintette a nő ajkát. – Gyönyörű vagy. Tudsz róla?

Sara megcsókolta az ujjait, aztán visszarakta a kezét a volánra. – Balra – ismételte. – Onnan jobbra kell kanyarodni egy Kate's Way nevű útra.

Jeffrey hátratolatott, és kikanyarodott a főutcára. Egy kavicsos úthoz érve lelassított, és megpróbálta leolvasni a kézzel írt utcatáblát. Ezt három utcánál is megtette, mielőtt megtalálta Kate útját, egy hepehupás, szűk kis ösvényt, melyet minden jel szerint nem nagyon használtak. Minél messzebb jutottak, a látvány annál radikálisabb változáson esett át. Georgiának ez a része maga volt a láp, hatalmas, vastag törzsű ciprusok nőttek ki a teaszínű vízből. Spanyol moha lógott az ágakról, akár a csipke, és tücskök, békák, madarak szüntelen zajongása hallatszott, időnként egy-egy krokodilbőgéssel tarkítva, amelyet feltekert ablakok mellett is hallottak az autóban.

Az út kanyarulataiból úgy vélték, hogy egy patak mentén haladnak, amely azonban Nick térképén nem volt feltüntetve. Jeffrey vánszorgásig lassított, nem volt kedve frontálisan ütközni egy szembejövővel. Biztosan valami teherautó lenne, a sofőr meg helybéli, aki nem számít rá, hogy idegenek közlekednek erre, még ha nincs is az áthaladást tiltó tábla.

De még teherautókkal sem találkoztak, s mikor Sara szólt, hogy a következő lehetőségnél forduljon jobbra egy újabb, néptelennek látszó kavicsútra, Jeffrey tréfásan megjegyezte, hogy kenyérmorzsákat kéne hagyniuk.

Két mérfölddel később nagyobbfajta, rozsdás postaládát pillantottak meg egy silány

kis utacska mentén, és Jeffrey lehúzódott, hogy ellenőrizze rajta a számot. Az az olvashatatlanságig lekopott, de Sara jegyzeteinek gyors áttekintése meggyőzte őket, hogy jó helyen járnak.

Jeffrey rákanyarodott a behajtóra, és lefékezett, mivel egy nyúl átugrált előttük az ösvényen. Gurultak még néhány métert, és megint megálltak, ezúttal egy csapat csirke miatt. Miután a szárnyasok ráérősen áttotyogtak a túloldalra, Jeffrey rálépett a gázra, a kerekek porfelleget kavartak. Igazából nem akart feltűnést kelteni, de bölcsebbnek érezte, ha előre jelzi az érkezésüket, hiszen akihez készülnek, azt egyszer már kimolotovkoktélozták az otthonából.

– Hűha – mondta Sara meglepetten, mikor a házhoz értek.

Jeffrey ugyanígy érzett. Pfeiffer birtoka valamivel fényűzőbb volt annál, amilyet elképzelt volna, ha ráér erről merengeni. Dombon állt a ház, dús zöld gyep ölén, ahonnét köves kis út ereszkedett alá a patakhoz. A gyarmati stílushoz híven két jókora fehér oszlop támasztotta alá az emeleti balkont. Hatalmas, padlótól a mennyezetig érő ablakokon áradt be a délutáni napsütés, ugyanitt enyhébb napokon hűs szellő fújdogált be a házba. Az alsó szinten korláttal övezett tornác tette teljessé a képet.

Jeffrey a kúria előtt húzódó kikövezett térségen parkolt le.

– Jó kis nyomortanya – jegyezte meg Sara.

– Maradj a kocsiban – javasolta Jeffrey. – Megyek és kiderítem, jó címre jöttünk-e.

Sara először mondani akart valamit, aztán meggondolta magát, és bólintott.

Ahogy kiszállt a kocsiból, a férfi meghallotta a légkondicionáló duruzsolását, a ház oldalából jött, állhatatos zúgása elnyomta a tücsök- és madárhangokat, egyedül a sebesen csobogó patak kelt versenyre vele. Körülnézett, kereste a villanyvezetékeket, de nyilván a föld alá rejtették őket. Szép summa lehetett megcsináltatni. Háromszor drágább mulatság a vezetékeket a földbe ásni, mint ha a levegőbe függesztik fel őket. Jeffrey feltételezte, hogy Pfeiffer telefonvezetéket is lefektetett, és eltűnődött, vajon hogy sikerült úgy telefonvonalhoz jutnia, hogy Nick Shelton ne tudja lenyomozni a számot. Talán a felesége vagy egy családtag nevén van. Al Pfeiffer láthatóan nem sajnálta a fáradságot, hogy teljes legyen az elszigeteltsége.

Jeffrey zsebre dugta a kezét, lezserséggel próbálva leplezni izgatottságát. Kitapintotta a kocsikulcsot, és rájött, hogy kikapcsolta a légkondicionálót, ráadásul Sara még az ablakokat sem tekerheti le. Hátrapillantott a BMW-re. Sara odaintegetett neki, ő visszabiccentett.

Ment tovább. Minél közelebb ért a házhoz, annál világosabban látott rajta valami túlzottan újszerűt: a burkolat takaros fehérsége, a tornáclépcső makulátlansága meghazudtolta a gyarmati gyökereket. A cementgrádicsokon fellépdelve Jeffrey arra jutott, hogy valószínűleg helyi mesterember tervezte a házat. Itt a semmi közepén ez nem kevés pénzbe kerülhetett.

Nyugdíjba vonult seriffként, a rokkantsági támogatásból és mindabból, amit az évek során felhalmozott, Al Pfeiffer szemlátomást kényelmesen él. Jeffrey nem pont ezt a helyet választaná a visszavonulásra, de az izoláltságnak is megvoltak a maga előnyei, főképp ha valaki az emberek azon csoportjába tartozik, amelyik vadászpuskával a kezében nyit ajtót.

– Mit akar?

Jeffrey már emelte a kezét, hogy bekopogjon, amikor az ajtó kivágódott. A rászegezett puska centiméterekre volt az orrától. Jobban belegondolva, ahogy felemelte a kezét,

Jeffrey hallotta is a csőre töltött puska jellegzetes kattanását. Másodpercekre volt tőle, hogy beazonosítsa a hangot, ezek a másodpercek azonban az életébe kerülhettek volna, ha a puskás férfi nem elég óvatos. Bár talán csak rémült volt. Minduntalan Jeffrey válla mögé kapkodta a tekintetét, hátha látogatója nincs egyedül.

Jeffrey egyik keze még mindig a zsebében volt. Kitapogatta a kocsikulcsot, és megnyomta a zárógombot, erősen remélve, hogy a BMW a jelzés hatótávolságán belül van.

– Háromig számolok, mielőtt szétlövöm a fejét, és csak utána kérdezek.

– Maga Al Pfeiffer?

– Ki a rossebb lennék?

– Hadd mutassam meg a… – Jeffrey kibujtatta a kezét a zsebéből, hogy elővegye a jelvényét, de megdermedt, mikor a férfi közelebb lépett, és odanyomta a Remington csövét Jeffrey jobb szeme alá.

Pfeiffer nyálat fröcsögve rivallt rá: – Hülyének néz, fiam?

Jeffrey lassan mindkét kezét a magasba emelte. Hátra akart nézni. Merre van Sara? Biztonságban van? Úgy dörömbölt a szíve a mellkasában, hogy a saját szavát is alig hallotta: – Zsaru vagyok.

A fegyver meg se moccant, de a férfi tekintetéből csak úgy sütött a félelem. – Azt én is tudom.

– A feleségem a kocsiban van. Nem szeretném, ha megsérülne.

A másik elnézett Jeffrey válla fölött. – Teszek rá, ki van a kocsiban. Ha a nő kiszáll, magának annyi.

Jeffrey tekintete végigsiklott a puska csövén Al Pfeifferig, és látta, mennyire erőlködik, hogy ne remegjen a keze. A Molotov-koktél nyomait is látta. Arca fél oldalát márványos sebhelyek borították, bal szeme félig csukva volt a hegek miatt. Rövid ujjú inget viselt, fehéret, keményítettet, és groteszk sebek virítottak a karján ott, ahol leégett a csontról a hús. Könnyes volt a szeme, de Jeffrey nem tudta, hogy a fájdalomtól vagy a félelemtől. Közvetlen közelről úgy tűnt, hogy mindkettőtől.

Jeffrey egy lépést hátrált, el az arcába nyomódó puskacsőtől. – Grant megye rendőrfőnöke vagyok.

Pfeiffer most Jeffrey mellére célzott a puskával. – Az se érdekel, ha maga az Egyesült Államok szaros elnöke. Takarodjon a földemről!

– Miért fél egy kollégától?

– Nem jött volna ide, ha nem tudná a választ.

– Csak beszélni szeretnék magával.

– Én meg nem szeretnék.

– Tudnom kell…

– Látja ezt a puskát a kezemben, fiam? – Egy lépéssel közelebb jött, a puska csöve keményen Jeffrey mellkasába fúródott. Pfeiffer vagy egy fejjel alacsonyabb és húsz évvel öregebb volt nála, de a hangja szilárdan dördült: – Hallja, amit mondok, fiam? – Szünetet tartott, de nem várt választ. – Megmondtam, hogy nincs mit mondanom. Felfogta?

– Én csak…

– Hordja el magát, és mondja meg nekik, hallja? Mondja meg, hogy Al Pfeiffer elküldte magát a fenébe, vissza oda, ahonnan jött.

– Kérem, csak egy…

– Takarodjon a földemről! – rikoltotta az öregember. – Üljön be a flancos kocsijába,

és ha megint idetolja a képét, feldarabolom, és behajítom az aligátorok közé. Világos?

Jeffrey tudta, hogy nincs értelme vitázni, főképp mivel teljességgel biztosra vette, hogy Al Pfeiffer kész beváltani a fenyegetését. – Világos.

– Na, pucolás – mondta Pfeiffer, és a puskacsővel megtaszajtotta Jeffrey-t.

Jeffrey hátrafelé lépkedett, nem akaródzott hátat fordítania a férfinak, amíg nem muszáj. A dühöngés kezelhető, a félelem viszont kiszámíthatatlanná teszi az embereket. Jeffrey nem akart a vadászpuska lőtávolában lenni, amennyiben Al Pfeiffer úgy dönt, hogy nem helyes őt ép bőrrel elengedni.

Amint megfordult, az öreg pontosan erre a következtetésre jutott.

Az első lövés a levegőbe ment, de így is akkorát dörrent, hogy Jeffrey behúzta a vállát. Hallotta, hogy Sara sikít, és eldördült a második lövés. Ez már egyértelmű figyelmeztetésként szórta szét a kavicsot néhány lépésre Jeffrey-től. Ő szaporázni próbálta, megcsúszott egy kövön, és a tenyerén landolt.

– A francba – szitkozódott, ahogy feltápászkodott. Ezt nem fogja hagyni, nem fog a porban csúszni-mászni, miközben egy elmebeteg azt hiszi, hogy lőgyakorlaton van. Jeffrey feltartotta a kezét, úgy kiabálta: – Kénytelen lesz hátba lőni, ha ilyen hitvány ember!

A puska újból kattant egyet.

– Ne! – sikoltotta Sara, és ököllel csépelte az ablakot. – Jeffrey!

Jeffrey feltartott kézzel megindult a kocsi felé, a háta ezúttal tiszta célpontot nyújtott. Sarára nézett. A nő ökle megállt a levegőben, centiméterekre az ablaktól. A központi konzolon van egy pót indítókulcs. Sarának tudnia kell róla. Jeffrey szólt neki, mikor odatette, és Sara még viccelődött is, hogy Atlantáig kéne utazniuk, mire találnak egy szállodainast, akinek a kezébe nyomhatják.

Sara szája mozgott. Jeffrey leolvasta róla a szavakat. – Siess, siess, siess…

Egy örökkévalóságnak tetszett, mire megtette a pár méteres távolságot a kocsiig. Tűzforrónak érezte a hátát, nem is a perzselő melegtől, mint inkább a ráfestett célkereszttől.

Míg a kocsihoz menet ólomlábakon járt az idő, az óra ismét ketyegni kezdett, amint Jeffrey visszaült a volán mögé. Addig-addig ügyetlenkedett a kulccsal, hogy Sara kikapta a kezéből, és maga indította be a kocsit.

– Gyerünk – esedezett. – Siess már!

Jeffrey rükvercbe tette a kocsit, és a gázra lépett. Egy gyors pillantással meggyőződött róla, hogy Al Pfeiffer nem mozdult el a helyéről, szétvetett lábbal, egyenes háttal továbbra is a levegőbe irányozta a puskát. Önelégült mosoly terült el a képén a rohadéknak, ahogy végignézte Jeffrey megfutamodását. Ő feljebb engedte a gázpedált, míg kifarolt a behajtóról, így jelezve a vénembernek, hogy egyelőre ne bízza el magát.

Jeffrey ugyanazon az úton hajtott ki, amelyiken jöttek. A kocsi huppant egyet, ahogy kifordult a főútra. Megkockáztatott egy pillantást Sarára: a nő úgy szorította az ajtónyitót, hogy belefehéredtek az ujjai.

Amint elhagyták a postahivatalt, Sara megszólalt: – Állj félre!

Jeffrey lelassított, attól félt, hogy a felesége rosszul lesz.

– Állj félre! – ismételte az asszony, és nyitotta az ajtót.

Jeffrey padlóféket nyomott. Sara meg se várta, amíg megáll a kocsi, és kiugrott.

Jeffrey átcsusszant a másik ülésre, majd ő is kiszállt. – Jól vagy…

Sara szembefordult vele, és se szó, se beszéd, megpofozta. Jeffrey ettől tíz egész

másodpercre lefagyott. Még soha nem emelt rá kezet a felesége.

Megdörzsölte az arcát, megtapogatta belülről a nyelvével. – Elárulnád, hogy ezt most miért kaptam?

Sara mindkét kezét a szájára téve járkálni kezdett. Amikor nagyon dühös volt, ordítani se tudott, Jeffrey tudta jól. Olyankor nem jöttek ki szavak a torkán, és úgy elmélyült a hangja, hogy mukkanni se bírt.

– Sara…

– Te seggfej – sziszegte a nő. – Te hülye, arrogáns *seggfej*.

Jeffrey mosolygott, tudván, hogy ezzel bosszantja a legjobban. Fogalma sem volt, mitől pöccent így be, azt azonban tudta, hogy ha Sara megint megüti, nagy gondok lesznek.

Az útra pillantott, ahol egy zöld terepjáró éppen lelassított a műsor kedvéért. Az első kocsi, amellyel Dug Rutba érkezésük óta találkoztak. Nyilván az ő kis perpatvaruk volt a legnagyobb szenzáció a városban, mióta fölszerelték a stoptáblát a főutca végében.

Sara megvárta, míg a terepjáró elhajt, csak utána kérdezte meg: – Miért lassítottál le?

– Mármint mikor… – Elhallgatott. A behajtón. Tényleg lelassított, mikor meglátta Al Pfeiffer önelégült ábrázatát.

– Nem hagyhattad, hogy föléd kerekedjen, igaz? Muszáj volt lelassítanod, hogy tovább hergeld. – Sara megrázta a fejét, könnybe lábadt a szeme. – Te se vagy különb Lenánál. Játszadozol az emberekkel, vetélkedsz velük, mintha nem élet-halál kérdésről lenne szó. – Megütögette a mellét. – Az *én* életemről, Jeffrey. És a *te* halálodról.

Jeffrey próbálta félvállról venni. – Mellé lődözött. Csak figyelmeztetésnek szánta.

– Ó, ha tudnád, hogy megnyugodtam.

– Nem hagyhatjuk, hogy az ilyenek megérezzék rajtunk a félelmet.

– *Te* nem tudod hagyni, hogy megérezzék rajtad a félelmet – helyesbített Sara. – Fegyvere volt, Jeffrey. Egy vadászpuska.

– Lőtávolon kívül voltunk.

– Lőtávolon kívül? – visszhangozta a nő hitetlenkedve. Feltartott ujjal vetett gátat a férjéből kikívánkozó szavaknak. – Bezártál a kocsiba. Az az alak puskát nyomott a képedbe, te meg bezársz engem a kocsiba.

– Meg akartalak védeni.

– És téged ki véd meg? – szegezte neki a kérdést Sara. – Ne nézz gyereknek, Jeffrey. Nem egy ijedt kislány vagyok, akinek fogni kell a kezét, ha átkel az utcán.

– Én talán gyerek vagyok?

Sara nem felelt. Valami Jeffrey válla mögött elterelte a figyelmét. A zöld terepjáró jött vissza, és ismét lelassított, hogy megbámulja őket. Sötétített ablakai voltak, ám ahogy a tovaguruló jármű után nézve megfordult, Jeffrey ki tudott venni két alakot az üveg mögött. Akkor az jutott eszébe, hogy a sofőr talán nem is egyszerű kíváncsiskodó. Talán be akarja fejezni, amit Al Pfeiffer elkezdett.

– Szállj be a kocsiba! – parancsolta.

Sara nem vitatkozott. Fürgén a BMW-hez lépdelt, Jeffrey utána. Beült a volán mögé, beindította a motort, és körül se nézve kihajtott az útra. A tükörből látta, hogy a terepjáró újból visszafordul.

– Megfordultak – mondta Sarának.

Ő a biztonsági övével volt elfoglalva.

A BMW enyhén megugrott, ahogy Jeffrey padlógázt adott. A terepjáró is felgyorsított.

Jeffrey háta csupa víz volt, ahogy követte az út kacskaringóit. Két perccel később a dzsip letért egy földútra. A pasas vagy elunta, vagy pontosan tudta, hogy semmi esélye egy hathengeressel szemben.

Vagy Jeffrey is és Sara is paranoiás.

– Nem követnek – mondta Jeffrey a feleségének, bár ezt ő is láthatta a tükörből.

Sara összeszorította a száját, és az ablakon bámult kifelé.

– Jól vagy? – kérdezte Jeffrey.

– Minek jöttünk ide?

– Hogyan?

– Minek jöttünk ide? – Sara most a normális hangján beszélt, de Jeffrey így is tudta, hogy még neheztel. – Miért kellett idejönnünk?

– Mondtam már. Beszélni akartam Al Pfeifferrel.

– Hogy?

– Hogy kiderítsem, miért hagyta el a várost.

– Azért hagyta el a várost, mert valaki megpróbálta megölni őt és az egész családját.

Jeffrey egyszerre sóvárogni kezdett a felesége hallgatása után. – Ez a munkám, Sara. Beszélek azokkal az emberekkel, akik nem akarnak velem beszélni.

– Ha jól tudom, eddig még senki se lőtt rád ezért.

Jeffrey hagyta, hogy a némasága fejezze ki a beleegyezését.

Sara megkérdezte: – Mi köze mindennek Lenához?

– Nem tudom.

– Mit segít ez annak kiderítésében, hogy kié az összeégett holttest, és miért ölték meg?

– Nem tudom.

– Hát – mondta Sara, és lejjebb engedte az ablakot, hadd jöjjön be egy kis levegő. – Nem sokat tudsz.

Ekkor állt be a csönd. Jeffrey örömmel fogadta, meredten bámulta az üres autópályát, és számlálta a mérföldjelző táblákat. Gombócot érzett a torkában, ha fölidézte a szerteszóródó kavicsokat, a fülében csengő puskalövéseket. Miért is lassított le? Miféle primitív ösztön késztette rá, hogy felengedje a lábát a gázpedálról, csak hogy visszaüssön annak az embernek, aki kis híján a másvilágra küldte?

Pfeiffernél egy Remington Wingmaster vadászpuska volt, rendőrségi berkekben sokan használták ezt a típust. Jeffrey hazudott Sarának, mikor azt mondta, hogy lőtávolon kívül voltak már, amikor levette a lábát a gázról. Ha Pfeiffer jó lövő, márpedig annak kellett lennie, hiszen vagy ötven évig viselte a jelvényt, akkor egy csettintéssel kilőhette volna akár Sarát, akár Jeffrey-t.

El kell innen vinnie a feleségét. Sarának igaza volt abban, hogy Jeffrey olyan, mint Lena, de csak azért hasonlítanak, mert mindketten zsaruk. Vannak emberek, akik előtt nem szabad kimutatnod a gyönge pontod. Jeffrey-nek Sara volt a gyönge pontja. Az ő biztonsága volt az első gondolat, amely a vadászpuska megpillantásakor Jeffrey eszébe jutott. Azért zárta le a kocsit, mert nem akarta, hogy Sara odafusson a házhoz, és szétlövesse a fejét. Amíg a nő élete veszélyben forgott, Jeffrey nem gondolhatott a saját biztonságára, és ezt a problémát csak egyféleképpen lehet orvosolni: vissza kell küldeni Sarát Grant megyébe.

Na de akkor miért lassított Jeffrey a kocsival? Miért tette ki Sarát további veszedelemnek puszta erőfitogtatásból? Meg is ölethette volna.

Bő félórás vezetésbe telt, mire megszűnt a feszítő érzés Jeffrey mellkasában, és újabb

fél óra, mire felfogta, hogy azért ragad a keze a kormányhoz, mert a kavicsos behajtón lenyúzta a bőrt a bal tenyere éléről.

Az első benzinkútnál megállt.

Sara vetett egy pillantást az üzemanyagszint-jelzőre. Ugyan nem ezért álltak meg, de mert a mutató már lefelé kezdett ívelni, Jeffrey úgy határozott, hogy egyúttal meg is tankol. Ha Sara észrevette is a vért a férje kezén meg a kormányon, nem tett rá megjegyzést.

Jeffrey pisztolya tokkal együtt még mindig az ülése alatt volt, most azonban, ahogy kiszállt, felcsatolta az övére. Babrált egy keveset a tanksapkával, mert a sok vezetéstől elgémberedtek az ujjai, majd bedugta a töltőpisztolyt, és besétált a kis shopba. Amikor kinyitotta az üvegajtót, az utolsó pillanatban hajolt félre a szemöldökfán lógó kolomp elől.

– Elnézést – szabadkozott a benzinkutas, holott csúfondáros ábrázatából ítélve alighanem egyik kedvenc időtöltése volt nézni, ahogy a mit sem sejtő vásárlók beütik a fejüket. – Odább kéne már tennem azt a vacakot.

Jeffrey haragosan nézett a fiatalemberre, és megindult a bolt hátulsó traktusa felé. A vécében megszemlélte a tükörképét, és megállapította, hogy csupa lucsok a haja az izzadságtól, és az inge is bepiszkolódott a szétverődő kavicsoktól. A keze szörnyen nézett ki, ezért papírtörülközővel nyitotta meg a csapot, nehogy mindent összevérezzen. A hideg víz veszettül csípte, de a sugár alatt tartotta a kezét, és próbálta kimosni a koszt a sebeiből.

– Jézusom – mormogta, ismét a tükörbe pillantva. Megrázta a fejét, és próbálta átgondolni a történteket. Eredendően az volt a szándéka, hogy beszél Pfeifferrel mint zsaru a zsaruval, nem hivatalosan eldiskurálnak az elawah-i helyzetről, hogy Jeffrey megértse végre, mibe mászott bele Lena. Bőrfejűekkel van dolga? Jake Valentine tud-e neki segíteni valamiben? Bízhat-e a seriffhivatal embereiben?

Pfeiffert Molotov-koktéllal üldözték el a városból, így Jeffrey nem hitte, hogy a fickónak lenne bármilyen valós hatalma. Önelégültségétől eltekintve a volt seriff nyilvánvalóan halálra rémült, mikor megpillantotta Jeffrey-t a küszöbön. Egy zsaru csak egyvalamiért tarthat egy másik zsarutól, és ez a korrupció. A kérdés már csak az, hogy kit lehet megvásárolni az elawah-i seriffhivatalban? Jake Valentine-t Jeffrey nem tette volna a lista élére, de sosem lehet tudni. És persze ott van Donald Cook helyettes, akiről Nick egyből kijelentette, hogy csúszópénzt fogad el. Cook nem elégedett az állásával, ez egyértelmű. Nem is próbálta leplezni, hogy vadbaromnak tartja a főnökét.

Ám ez minduntalan visszavezette Jeffrey-t Sara nagy kérdésére: mi köze mindennek Lenához?

Semmi. Mindezek csupán laza szálak, amelyek vagy összefüggnek, vagy nem. A bőrfejűek mettel kereskednek, Hank Norton metet használ. Ethan Green bőrfejű, a fehér szedános fazon is bőrfejű. Al Pfeiffer retteg a zsaruktól, Lena pedig meglépett a zsaruk elől.

Valaki meghalt Lena jelenlétében. Kell hogy legyen itt valami, ami elkerülte Jeffrey figyelmét, egy információmorzsa, amely összerendezné a képet. Oka van annak, hogy Lena megszökött a kórházból anélkül, hogy előbb vele beszélt volna. Lena sok szempontból makacs, de nem hülye. Lennie kell valamilyen logikus magyarázatnak.

Tépett egy hártyavékony lapot a papírtörlő adagolójából, és úgy-ahogy letörölgette vele az arcát, aztán odanyomogatta a nyakához meg a melléhez, és felitatta az alvadt vért.

Még mindig lüktetett a keze, de próbált nem figyelni rá, ahogy visszament a boltba.

– Mennyi lesz? – kérdezte Jeffrey a hitelkártyáját elővéve.

– Bocs. – A kutas odamutatott egy táblára a háta mögött, melyen az állt: „Istenben bízunk. A többiek fizessenek készpénzzel."

– Rendben. – Mikor előző délután elindult Grant megyéből, Jeffrey szerencsére útba ejtett egy bankautomatát. Az elsősegélydobozokra mutatott a kutas háta mögött. – Egy csomag aszpirint is kérnék.

– Harmincnyolc ötvenhárom – közölte a kutas az aszpirint a pultra ejtve, és elvette a pénzt. – Rossz napja van?

Jeffrey a fogával szakította fel a csomagolást. – Maga szerint?

– Ne rajtam vezesse le, haver – húzta fel az orrát a pasas. Beütötte az összeget, és odaadta Jeffrey-nek a visszajárót. – Vigyázzon magára.

– Maga is – erőltette meg magát Jeffrey, és a kolomp elől elhajolva távozott.

A kocsiban Sara továbbra is magába zárkózott. Jeffrey kihajtott az útra, és követte az autópályára felvezető jelzést.

A nap végre-valahára alábukóban volt, mikor elérték az összekötő utat. Az aszpirin véletlenül sem enyhítette Jeffrey fejfájását. Sara biztosan elfáradt. Mire beléptek Elawah megye területére, feje a vállára billent, és azt a halk, kattogó hangot adta ki, amit alvás közben szokott.

Jeffrey elővette a bontatlan üveg ásványvizet, amit Sara a pihenőhelyen vásárolt neki, és felhajtotta az egészet. Nagy bölcsesség rejlik a szállóigében: vigyázz, mit kívánsz! Ma reggel Jeffrey arra gondolt, milyen jó lenne látni egy villanásra Sara haragját. Most meg az járt a fejében, hogy sokkal könnyebb szeretnie őt, amikor alszik.

A motel neontáblája alig derengett, mikor Jeffrey leparkolt a szobájukkal szemben. Nyolc árva betűnek kellett megbirkóznia a teljes parkoló bevilágításával. Jeffrey leállította a motort, és felmérte a környezetét. Egy fekete Dodge Ram parkolt néhány hellyel arrább. Az irodából kiszűrődő vibrálás arra utalt, hogy a recepciós tévét néz. Amikor Jeffrey korábban bejelentkezett, a fiú üveges tekintettel nézett föl rá a tévékészülékről, olyan unottan, hogy pislogni se volt ereje. Jeffrey rosszabb munkát is el tudott képzelni. Például ha az ember bolti eladó, és az villanyozza fel a legjobban, ha idegeneket kólinthat fejbe egy kolomppal.

Jeffrey finoman megrázta Sarát. Ő hunyorogva nézett a motelra, s csak egy pillanatig tűnt zavartnak, aztán máris felült, nyilván elég hamar eszébe jutott, hol vannak, és mi történt.

Jeffrey-nek muszáj volt megkérdeznie: – Jól vagy?

Sara bólintott, és nyitotta az ajtót, hogy kiszálljon.

A férfi követte a példáját, hátát kinyújtóztatva állt fel. Keze a pisztolytáskájához kapott, mikor valami neszt hallott a háta mögül.

– Bocsásson meg – lépett ki Jake Valentine az árnyékból, egyik kezében nyitott sörrel, a másikban kis jeges vödörrel. Meghökkenve pillantotta meg Jeffrey-t. – Történt valami?

– Csak kocsikázni voltunk. – Jeffrey ennél jobbat nem tudott kitalálni.

Sara megindult a motelszobájuk felé, és azt mondta: – Magatokra hagylak benneteket.

– Öööö, hölgyem! – szólt utána Valentine. – Azt szeretném mondani, röstellem, amit akkor este mondtam. A pillanat hevében történt, ugyebár. Tartanom kellett volna a szám. Nem úgy gondoltam.

Sara biccentett. – Értékelem a bocsánatkérését.

Ha Valentine ennél hálásabb választ remélt, akkor rossz nőt választott. Jeffrey kulccsal kinyitotta az ajtót Sarának. Felesége megfogta a csuklóját, hosszú másodpercekre. Jeffrey szánalmasan hálásnak érezte magát ezért a gesztusért, s mintegy szimbolikusan, átadta a szobakulcsot Sarának. Ő rámosolygott – igazán mosolygott –, és Jeffrey érezte, ahogy még tovább lazul a mellkasát összeszorító nyomás, amelyet immáron négy órája hordozott.

– Egy perc az egész – szólalt meg Valentine, mintha attól tartana, hogy Jeffrey bemegy a szobába Sara után.

Valóban erős volt a kísértés, de ahogy becsukódott az ajtó, Jeffrey Valentine-hoz fordult: – Mi a helyzet, Jake? Megtalálta Lenát?

Valentine nevetgélve tette le a földre a vödrét, és felkapott még egy sört. Jeffrey látta, hogy már négy üres üveg csücsül a jég között. – Ezt önnek hoztam. Békeajándék.

– Kösz – mondta Jeffrey, és az arcához nyomta a hideg üveget. Legalább tíz órát vezetett ma, és mindezt két óra alvás után. Sajogtak az izmai, hasogatott a feje, és nagyon nem fűlött hozzá a foga, hogy Jake Valentine-nal cseveréssszen.

Mégis megindult a motel eleje felé, a seriff majd jön utána. Nyilván kérni akar valamit, és ő tenni fog róla, hogy amennyire csak lehet, megnehezítse a seriff dolgát. Tekintse ezt bosszúnak a múlt éjszakai, ágyneműraktáros toporgásért.

A motel irodája mögött mindkét irányban nyitott, hosszú folyosó futott. Jeffrey nem volt igazán éhes, de tudta, hogy ennie kéne valamit. – Van magánál pénz? – kérdezte Valentine-tól.

Valentine egy halom aprót markolt ki a zsebéből. Jeffrey elvett annyit, amennyire szüksége volt, és bedobálta a gépbe. Áttekintette a csokoládék és rágcsálnivalók kínálatát, próbálta eldönteni, melyikkel árt kevésbé a gyomrának. Végül a SunChips mellett döntött.

– Azt én is szeretem – jegyezte meg a seriff.

Jeffrey odakínálta neki a zacskót. – Kér? – Valentine megrázta a fejét, és Jeffrey letelepedett az ételautomatákkal szemben lévő fapadok egyikére. Foggal nyitotta ki a zacskót, és evett pár darab chipset. Állott volt.

Valentine csak állt és nézte, nyilván nem tudta, mihez kezdjen. Civilben még inkább fiatalnak látszott, a magas derekú farmer meg a nagyméretű pólóing kiemelte nyurgaságát. Tovább rontotta a képet a piros Georgia Bulldog-os baseballsapka, mely féloldalasan ült a seriff keskeny fején. A feltűnően dudorodó bokatok ellenére úgy festett, mint valami egyetemi kosárlabdacsapat kezdőjátékosa.

Ha Jake Valentine Elawah megye titkos kábítószerbárója, hát ügyesen álcázza magát.

– Szép esténk van – dünnyögte Valentine. – Kocsikázni voltak a nejével?

Jeffrey egy csavarintással kinyitotta az üveget, nem törődve a kezébe hasító fájdalommal. Utálta a sört, de annyira fájt a feje, hogy a méregpoharat is hajlandó lett volna kiinni, csak szűnjenek a kínjai.

– Viccet félretéve – mondta Valentine –, még nem találtuk meg a nyomozóját.

Jeffrey nem lepődött meg. Hacsak Lena nem kopogtat be a börtön ajtaján bebocsátásért esedezve, erősen kétséges, hogy megtalálják. Jeffrey már megkérte Frank Wallace-t, hogy tartsa szemmel a nő hitelkártyáit, de feltételezte, hogy eddig még nem történt semmi, másképp Frank felhívta volna. Arra is megkérte a rangidős nyomozót, hogy tartsa rajta a szemét Heartsdale-en, de mindketten egyetértettek: valószínűtlen, hogy Lena visszamegy Grant megyébe.

Jeffrey a szemközti elhagyatott épületre meredt, egy bádogfedelű kulipintyóra, melyet egy vállalkozó szellemű egyén úgy festett le, hogy fűkunyhónak lássék.

– Hank kocsmája – jegyezte meg Valentine, fejével az építmény felé bökve. – A csapos metet árult a pult alatt. Az ATF állítása szerint egy névtelen informátor adta le nekik a drótot. Persze én ezt csak később tudtam meg. Először Junior, az éjszakai portás hívott fel a motelból, tudok-e róla, hogy az állami rendőrség hatvan kocsival körülzárta Hank krimóját.

Jeffrey ivott még egy kortyot. Csermelycsobogást hallott, a motel és a kocsma mögött elterülő erdőben hangosan susogtak a fák. Hazavágyott, hogy a hátára fordulva lebegjen a tó vizén, miközben a hűs víz eltompítja Sara és a húga kacagását. Ágyban akart lenni, hanyatt fekve, Sara ajkával a száján.

Valentine kiszakította a merengéséből. – Szerintem maga már tudott Hank kocsmájáról – mondta. – Szerintem maga tépte le az ATF-es szalagot a hátsó ajtónál.

– Ráhibázott – mondta Jeffrey, bár volt egy olyan érzése, hogy ez Lena műve. Ezek szerint keresett valamit. A letépett szalag olyan, mint egy ujjlenyomat. Csupán annyi derül ki belőle, hogy járt ott valaki. Hogy mikor vagy miért, az kérdés marad. Lehet, hogy pénzért ment oda. Talán ott volt a múlt éjjel, miközben Jeffrey és Sara aludni próbált.

– No mindegy… – Cipője orrával Valentine az aszfaltot piszkálgatta. – A közelben jártam, és gondoltam…

Jeffrey nagy sóhajjal felállt a padról, túl fáradt volt ahhoz, hogy tovább kerülgessék a forró kását. – A vödörben lévő üres üvegekből arra következtetek, hogy már vár rám egy ideje. Civilben van, vagyis úgy tesz, mintha nem lenne szolgálatban, de az a tény, hogy egy hároméves is kiszúrná azt a bokatokot, nekem azt súgja, hogy vagy túl sokat tévézik, vagy fél valamitől. Én az utóbbira fogadok.

Valentine elnevette magát, de Jeffrey látta a fiatalemberen, hogy fel van zaklatva. Kinézett a parkolóra, és húzott egyet a söréből.

Jeffrey a szemetesbe hajította a kiürült chipes zacskót. – Beszéljen nekem Al Pfeifferről.

– Nyugdíjba ment.

– Miért?

– Hogy több időt töltsön az unokáival.

– És kevesebbet a lángok között?

Valentine összehúzta a szemét. – Miért érdekli magát az öreg?

Jeffrey ivott egy emberes kortyot, és majdnem kirázta a hideg a keserű íztől. Valentine nem csupán külsőleg hasonlított egy kölyökre, de az ízlése is egy srácra vallott. Jeffrey fogadni mert volna rá, hogy legfeljebb három dolcsijába fájt a hatüveges kiszerelés.

– Nézze – így Valentine. – Csak annyit akartam mondani, hogy holnap érkezik a halottkém.

Ez hát a látogatás oka. – Igazán?

– Átvizsgálja az Escalade-ben talált tetemet, és tudatja velünk, hogy szerinte mi történhetett.

– Jó terv.

– Maga korábban említette, hogy a felesége… – Valentine elhallgatott. Amikor látta, hogy Jeffrey nem fogja kisegíteni, hozzátette: – Szóval, arra következtettem, hogy nagy tapasztalattal bír.

Jeffrey nem akart hinni a fülének. – Így igaz.

– Rendkívül hálás lennék, ha ő is átjönne, hogy megtekintse a testet, és esetleg megosztaná velünk a véleményét.

Jeffrey próbálta átlátni a helyzetet, vajon miért kér tőle ilyet Valentine. Semmi nem jutott eszébe, és a sör sem segített. – Nem azt mondta, hogy az emberük érti a dolgát?

– Ó, hogyne, de ez most… nézze, nem ingyen gondoljuk. Még mindig maradt valami kis pénzünk a kasszában. Csak mondja meg, milyen tarifával dolgozik a neje.

Jeffrey kiitta a sört, és mindjárt megkívánt még egyet, aztán eszébe jutott az apja, és az első üveget is megbánta.

Valentine rosszul értelmezte a hallgatását. – Kápéban is meg tudom oldani, hogyha…

– Magát lefizetik?

– Tessék?

Jeffrey a seriff melléhez nyomta az üres üveget. – Valami bűzlik a maga kis városában, és maga vagy benne van, vagy pénzért szemet huny fölötte.

Valentine kényszeredett nevetést hallatott. – Biztos benne, hogy nincs más lehetőségem?

– Ide hallgasson, maga szuperzsaru – intette Jeffrey –, így vagy úgy, de rá fogok jönni, mi folyik itt, és nem érdekel, kinek a tyúkszemére taposok rá közben.

– Megint meg fog ütni?

Jeffrey-nek erről eszébe jutott Sara pofonja, s hogy milyen tehetetlennek érezhette magát a kocsiba bezárva. – Lehetséges.

Valentine lehajolt, hogy a vödörbe tegye Jeffrey üvegét. Amikor fölegyenesedett, lusta félmosolyt vetett Jeffrey-re, mintha öreg cimborák volnának. – Valamikor eljöhetne hozzám vacsorára.

Jeffrey megindult a folyosón, vissza a parkoló felé. – Miért tenném?

Valentine hozzáigazította a lépteit. – Körbevezetem, és megmutatom, miken ügyködöm. – Megvillantotta gügye vigyorát. – Hasznosabb vagyok, mint hinné.

– Mire akar kilyukadni?

– Szeretnénk kibővíteni a házat egy hátsó terasszal. Minden fizetésnapon vásárolunk hozzá valamennyi faanyagot. A nejem szerint egy évbe is beletelik, mire mindent beszerzünk, de nekünk birkatürelmünk van. Mi nem szórjuk a pénzt, mint egyesek, hogy palotákat emeljünk a mocsár közepén. Mi kivárjuk a sorunkat, annak rendje és módja szerint.

Al Pfeifferről beszélt. Jeffrey eltűnődött, tudja-e vajon Valentine, hogy egykori főnökének ma látogatói voltak. Pfeiffernek valószínűleg vannak még kötődései a közösségben, talán visszajárogat a cimboráihoz. Az embereknek tudniuk kell, hol lakik. Biztosan tartják a kapcsolatot.

Jeffrey a motelszoba elé ért. Rámutatott az ajtóra. – Én idáig- jöttem.

Valentine megemelte a sapkáját. – Kellemes estét, főnök. Majd tudassa, mit szólt a felesége.

Jeffrey elnézte a seriffet, ahogy fekete terepjárója anyósülésére teszi a jeges vödröt, azután átmegy a sofőrülés felőli oldalra. Kinyitotta az ajtót, és odaintett Jeffrey-nek, mielőtt beszállt. Amint a terepjáró elhajtott, Jeffrey észrevette, hogy a motel recepciósa kifelé bámul az ablakon. A hátában érezte a kölyök tekintetét, ahogy bezörgetett az ajtón.

Sara nem volt éppen mosolygós hangulatban, mikor beengedte, de már legalább négy órája nem nevezte hülye seggfejnek, úgyhogy Jeffrey-nek talán újból felragyogott a

szerencsecsillaga.

A szoba éppolyan nyirkos volt, mint amilyen lehangoló; pontosan ahogy Jeffrey a múlt éjszakáról emlékezett rá. Sara már lehúzta az ágyról a sötét, tarkabarka ágytakarót. Vajon mennyi DNS cserélt gazdát eközben?

– Mit akart újdonsült kebelbarátunk? – kérdezte Sara.

– Hogy te szemléld meg a hullát.

– Miért pont én?

– Jó kérdés – felelte Jeffrey az ágyra leülve. Aztán jobb ötlete támadt, az oldalára heveredett, feje alá tornyozta a párnákat, és lerúgta a cipőjét. – Egy újabb tétel azon dolgoknak a hosszú-hosszú listáján, amikről gőzöm sincs.

Sara az ajtóhoz ment, ellenőrizte, hogy be van-e zárva, aztán leoltotta a lámpát. A matrac mozgolódni kezdett a sötétben, ahogy Sara bebújt az ágyba. Jeffrey-hez hasonlóan ő se vetette le a ruháját. A férfi várta, hogy odabújjon hozzá, de nem tette.

Az asszony egyszer azt mondta neki, hogy még a válásuk után is rémálmai voltak arról, hogy az éjszaka közepén megcsörren a telefon. Erről még a zsaruk se viccelődtek, a végzetes telefonhívásról, mely tudatja a feleséggel, barátnővel vagy szeretővel, hogy vége a dalnak. Valami narkós szarrágó vagy egy hülye részeg kést rántott, meghúzta a ravaszt, és a szeretteid nem tehetnek mást, mint hogy felveszik a telefont, és várnak a bejelentésre.

Ez járhatott ma Sara fejében, amikor Al Pfeiffer elsütötte a puskát. Biztosan halálra rémült, hogy fogoly marad a kocsiban, nem tud segíteni a férjén, és végig kell néznie a halálát.

– Jeff? – Jeffrey nem sejthette, mit akar mondani a felesége, s mint mindig, Sara most is valami olyasmivel hozakodott elő, amire egyáltalán nem számított. – Azon gondolkoztam, hogy rendbe kéne hozni a teraszt, kicserélhetnénk a törött köveket, és meg lehetne magasítani a falat, hogy az ember ne úgy nézzen ki, mint majom a köszörűkövön, ha leül oda. – Szünetet tartott. – Mit gondolsz?

Jeffrey átfordult a hátára. A függönyszárnyak között átszűrődő keskeny fénycsíkban épp csak ki tudta venni a felesége arcélét. – Mikor legutóbb betonozással próbálkoztál, kölcsön kellett kérnünk apád légkalapácsát.

– A zsákon azt írták, önkiegyenlítő.

Jeffrey elmosolyodott az ismerős kifogáson.

– Én akarom elvégezni a boncolást.

Jeffrey nem tudta, mit mondjon. Az ösztöne azt súgta, hogy mondjon nemet, de csak azért, mert nem óhajtott szívességet tenni Jake Valentine-nak. – Nem hiszem, hogy ez felgyorsítaná a dolgokat.

Sara hallgatása arról árulkodott, hogy nem lesz őt könnyű megingatni. Jeffrey próbálta megválogatni a következő szavait: – Megkérhetem Franket, hogy utazzon ide, és vigyen haza, ha végeztél.

– Nem – így Sara. – Nem hagylak magadra.

– Na és ha én kérlek rá?

Megcsörrent a telefon, mielőtt Sara felelhetett volna. Jeffrey áthajolt fölötte, és felvette a kagylót.

– Halló?

– Mit keresel ott még mindig?

Jeffrey olyan hirtelen pattant fel, hogy lerántotta a készüléket az éjjeliszekrényről. –

Lena?

– Nem lenne szabad ott lenned – mondta Lena, a hangja reszelős suttogás. – Mit keresel ott még mindig?

– Merre vagy? – kérdezte Jeffrey. – Megyek érted.

Lena sírva fakadt, szavai zokogásba fúltak. – Miért? Miért nem engem öltek meg inkább?

– Kik? – szegezte neki a kérdést az értetlen Jeffrey. – Kikről beszélsz?

– Menj el! – könyörgött neki Lena. – El kell menned, mielőtt azok az emberek…

– Milyen emberek, Lena? Üldöz téged valaki? – Nem hallott semmit, csak Lena lélegzésének staccatóját. – Lena? – Odanyomta a kagylót a füléhez. – Lena? Ott vagy még? Hol vagy? Hadd menjek el érted!

De a vonal süket lett.

9. FEJEZET

Szerda délelőtt

Ahogy Jake Valentine dzsipjét követte Reese belvárosán át, Sara a BMW kormányára száradt vért piszkálta a hüvelykujjával. A sokk, a trauma vagy e kettő kombinációja teljesen kiütötte múlt éjjel, hónapok óta nem aludt ilyen mélyen. Ha Jake Valentine nem kezd dörömbölni az ajtajukon reggel fél nyolckor, valószínűleg még mindig ágyban lenne.

Látta, hogy Valentine elöl haladó kocsijában Jeffrey élénk beszélgetésbe merült a seriffel. Sara bízott benne, hogy a férjének sikerül végre kiszednie valamit a férfiból. A józan ész viszont azt súgta, aligha erről van szó. Jeffrey nem tett említést a seriffnek Lena éjszakai telefonhívásáról, mert tudta, hogy Valentine lenyomozná a számot. Ami Valentine-t illeti, nem szolgált új hírekkel a hajtóvadászatról. Ma reggel, amikor a nappali világosságban meglátta a vágásokat Jeffrey arcán és kezén, mindössze annyit mondott: – Képzelem, hogy fest a másik fickó.

Sara addig észre se vette, milyen csúnyán megsérült a férje. Pedig mindig ő ápolta Jeffrey-t. Az évek során fertőtlenített már vágott sebeket, kenegetett horzsolásokat árnikabalzsammal, kötözgetett kificamított bokákat és törött ujjakat. Jegelte Jeffrey térdét a rögtönzött focimeccsek után, hogy másnap lábra bírjon állni. Hosszú hátmasszázzsal és egyéb pihentető módszerekkel jutalmazta férje többórás ház körüli tevékenykedését. Még a válás után is, amikor Sara nem bírt egy légtérben lenni vele, rohant a kórházba, mikor egy eltévedt lövés söréttel szórta be a férje lábát.

Tegnap meg észre se vette, hogy Jeffrey megvágta a kezét. Látta Pfeiffert a levegőbe tüzelni, aztán jött a második figyelmeztető lövés, ez már olyan közel volt, hogy Sara szíve kihagyott egy ütemet. Látta, ahogy Jeffrey meglódul, és elcsúszik a kavicson, de eszébe se jutott, hogy átvizsgálja, vágásokat-zúzódásokat keresve. Teljesen eluralta a rettegés, ami Al Pfeiffer minden lövésénél újra beléhasított, na meg az eszeveszett düh, amikor Jeffrey később lassított a kocsival.

Egyszerűen levette a lábát a pedálról. Sara először azt hitte, a kocsival van valami. Pánikba esve nézett le, hogy mi lehet a baj, és rögtön megértette, mitől lassult le a kocsi csaknem megállásig. Akkor Jeffrey-re nézett, és látta megrándulni a szája sarkát, ahogy Al Pfeiffer ránézett. Istenem, az a nézés. Sara legszívesebben egy pofonnal törölte volna le a képéről. Úgy viselkedtek, mint két kisfiú a játszótéren, azon versenyezve, hogy ki tud több homokot rúgni a másik arcába, mielőtt a tanár közbeavatkozik. Lena egy tőről fakadt velük – ha a férfiúi kakaskodásból kimaradt is, a rugdosásból jócskán kivette a részét.

Sara ekkor döbbent rá, miért is zarándokoltak el a mocsárhoz, és miért kapaszkodik Jeffrey minden szalmaszálba, amely magyarázatot adhat Lena eltűnésére. Sara volt az, aki a fürdőszoba előtt várakozott, mikor Lena meglépett, de Jeffrey is ott volt a folyosón. Alig néhány méter választotta el Lenától és attól, hogy megakadályozza a nő szökését.

Lena Jeffrey-t is átrázta, és a férfiúi önérzete nem bírt ezen felülemelkedni.

Sara egy éve elvégzett egy ballisztikai tanfolyamot a Georgiai Nyomozóhivatal maconi akadémiáján. Azt megelőzően két agyonlőtt áldozatot is fel kellett boncolnia, és szeretett volna nagyobb felkészültséget szerezni a fegyveres bűnesetek kivizsgálásához. A tanfolyam keretén belül egy gyakorlati órára is sor került a lőtéren. Az oktató több különféle fegyverrel és lövedékkel lőtt a különböző távolságokban elhelyezett, zselével töltött babákra, hogy a diákok jobban értsék a lövések mintáját és szórását. A Remington Wingmaster az egyik legnépszerűbb vadászpuskának számított a piacon, rendőrök és nehézfiúk egyaránt kedvelték. A fegyver hatvanméteres távolságból a lövedék hatvan százalékával eltalálta a célt.

Sara becslése szerint ők is nagyjából hatvan méterre lehettek Al Pfeiffertől akkor, amikor Jeffrey lelassított.

A férje még örülhet is annak a pofonnak, mert azt jelenti, hogy túlélték.

Előtte Valentine indexelt és kanyarodott. Sara követte a dzsipet Elawah megye lefoglalt járműveinek telepére. Körülbelül ötven kisteherautó vesztegelt a helyszínen a pusztulás különböző stációiban, hűtőrácsok kókadoztak, akár egy-egy mozgó fog, hátsó ütközők voltak felgyűrődve. A kisvárosok ismeretében Sara gyanította, hogy a tulajdonosok többségének vagy nincs pénze kiváltani a járművét a telepről, vagy még mindig a börtönben csücsülnek ittas vezetésért, és a tárgyalásra várnak. A telep tulajdonképpen a biztosítási eljárás szemet gyönyörködtető lerakata volt.

A seriff kocsija huppanva tért rá egy rövid kavicsútra, majd egy lebetonozott részen megállt. Sara nagyjából négy és fél méter magas, tíz méter széles, terjedelmes fémépítményt pillantott meg, és feltételezte, hogy oda vontatták be a balesetet szenvedő járművet átvizsgálásra.

Nem mintha balesetnek lehetne nevezni azt, ami a Cadillac Escalade esetében történt. Sara igyekezett előfeltételezések nélkül közelíteni minden egyes ügyhöz, de egy lángoló dzsip nem kerülhetett oda a focipályára merő véletlenségből. Valaki leparkolta, szándékosan felgyújtotta, és a testet a kocsiban hagyva elsétált.

Marad a kérdés: Lena Adams volt ez a valaki?

Sara kiszállt a kocsiból. A benzin- és olajszag enyhe kipufogógázzal keveredett a levegőben. A műhelyből pisszenés sem jött. A szerelők nyilván kávészünetet tartanak.

Jeffrey és Valentine odament a BMW-hez. A seriff lerúgott a kerékről egy darab sarat. – Látom, durva terepen jártak, főnök.

Jeffrey azt mondta: – Tegnap kimentem az Okefenokee-mocsárhoz.

Valentine fölvonta a szemöldökét. – Tényleg? – kérdezte, és látványosan megvakarta az állát. Ennyit a közös úton kialkudott békéről és megértésről. – Ismerek pár embert, akik nemrégiben leköltöztek a mocsárhoz.

– A barátai?

– Azt azért nem mondanám. – Mintha akkor pattant volna ki a fejéből a gondolat, a seriff bejelentette. – A „Reszkető Föld”.

Jeffrey hallgatott, így Sara kérdezte meg: – Tessék?

Valentine kifejtette: – Így hívták az indiánok. Okefenokee, a Reszkető Föld. Ugyanis a mocsárnak mindössze hat százaléka van szilárd talajon. A maradék nem más, mint vízen úszó, letarolt növényzet. Ha rámegy az ember, mintha gumimatracon sétálna, csak annál egy fokkal könnyebb rajta járni. – Előrebillentette a sapkáját, hogy ne süssön a szemébe a nap. – Ön is ott volt, hölgyem?

– Nekem is kijutott az örömből, igen.

– Szúnyogok dögivel, aligátorok, de még húsevő növények is előfordulnak. – Fölnevetett, mintha kedves emlék jutna eszébe. – Apám elvitt egyszer a mocsárhoz engem meg az öcsémet, amikor gyerekek voltunk. Három napba telt, mire átvergődtünk a keletiről a nyugati oldalra; alighogy megúsztuk élve. Mindenféle vad dolgot láttunk. – Tekintete továbbsiklott Jeffrey-re, pajtáskodó hangja baljóssá vált. – Veszélyes hely az.

Jeffrey karba fonta a kezét. – Egyesek talán annak tartják.

Sara újabb kakasviadalba csöppent. Összeütötte a tenyerét, hogy megtörje a varázst, és Valentine-hoz fordult: – Szóval, feltételezem, hogy odabent van a holttest.

– Igen, hölgyem – mondta a seriff, és az épület melletti irodára mutatott.

Sara megindult az iroda felé, a két férfi a nyomában.

Valentine azt kérdezte Sarától: – Milyen útjuk volt a mocsár felé?

– Kellemes, köszönöm.

Valentine átnyúlt előtte, hogy kinyissa az ajtót. Halkan kun-cogott. – Nem találkoztak véletlenül egy Lena Adams nevű stoppossal?

Sara újabb mosolyt eresztett meg. – Sajnos nem.

Valentine ajtónyitás közben visszamosolygott rá. – Meg kellett kérdeznem.

Sara iratszekrényekre meg íróasztalokra számított, ám ahova beléptek, az csakis a hullaház lehetett. Nagyobbfajta rozsdamentes acél hordágy állt a betonpadlóhoz rögzítve, rajta nyitott, üres hullazsák. A mosdókagyló és a bonctálak a falnál nagyon hasonlítottak a granti halottasház felszerelésére, a testeket viszont itt olyan hűtőkamrában tárolták, ahová be lehetett sétálni, mint a nagyobb éttermekben. Sara sehol nem látott diktafont. Jeffrey kénytelen lesz jegyzetelni.

– Nem rossz – jegyezte meg Valentine, noha Sara látta az arcán, hogy kissé szégyenkezik a helyszín miatt. – A boncolások java része autóbalesetekből adódik. Hozzánk jön be Seskatoga, Ahlmira és még pár megye termése. Ha a telephelyen van a hullaház, könnyebb ide-oda szállítani őket.

– Hát hogyne – mondta Sara, és olyan érzése volt, hogy éppen most sértette meg a seriffet, pedig igazán nem lehetett panasza a körülményekre. Még szerencsésnek is mondhatta magát, hogy nem valami balzsamozóterembe kerültek. – Merre van az Escalade?

– Erre – mondta a seriff, és kinyitott még egy ajtót. Tágas raktár nyílt a túloldalon. A sarokba két asztal meg egy sor iratszekrény volt bezsúfolva. A távolabbi falon szerszámok lógtak. Hat kocsit lehetett látni hidraulikus emelőkön, de a szerelőknek nyomuk se volt. Mindenütt autórészek hevertek, kocsironcsok a kibelezés különböző fázisaiban, hogy a kár felmérésével megállapítsák az igazi felelőst. A raktár kellős közepén alighanem az Escalade állt. Szürke ponyvával takarták le, alulról műanyag lepel védte a padlót.

Valentine odament a Cadillachez, és elmagyarázta: – Bevontattuk, amint lehűlt a fém. Hogy őszinte legyek, a tűzoltóság csupán annyit tett, hogy nedvesen tartották a pályát, és hagyták, hadd tombolja ki magát a tűz. Nem sok maradt belőle.

Sara a zsebébe nyúlt, és hajgumit vett elő, hogy felkösse a haját. – Tudják már, mi okozta a tüzet? – kérdezte a serifftől.

Valentine megrázta a fejét. – Annyi bizonyos, hogy berobbant a benzintank. Azt nem tudjuk, hogy megpiszkálták-e, de a kocsi hátuljából világosan látszik, hogy a tank felrobbant. Ránézésre jól tele lehetett.

– Hallotta a robbanást? – kérdezte Jeffrey.

Valentine tűnődve nyúlt a ponyva után, és kezdte felgörgetni. – Most, hogy belegondolok, azt hiszem, igen. Nehéz így utólag összeilleszteni a darabkákat.

– Gondolom – mondta Jeffrey, s ez úgy hangzott, mintha azt gondolná, hogy a seriff hazudik. Előbbre lépett, és segített Valentine-nak feltekerni a ponyvát.

A férfiak elhallgattak, amikor Sara megállt a Cadillac maradványai előtt. Szinte csak egy váz maradt a kocsiból. A gumik annyira megolvadtak, hogy a kormos acéltárcsákon ült a kocsi. A fedél egy része szétégett, a bőrülések viszont meglepő módon aránylag épen maradtak.

– Nyilván lekezelték valamivel az üléspárnákat – vetette fel Valentine. – Ha már el lehet mozdítani a testet, szólok a szakiknak, hogy nyissák szét a vázat.

Sara a hátsó ülésre pillantott. Órákba fog telni, mire levágják a tetemet a bőrülésről. Olyan lesz, mint nedves vécépapír-darabkákat széthajtogatni.

Mégis meg kell lennie.

Behajolt a kocsiba, és megszemlélte az áldozatot. Kistestű volt, ám ez még nem feltétlenül jelenti, hogy nő. Lehet tinédzser fiú is, vagy egy Valentine-hoz hasonló alkatú férfi. De bárki legyen is, ez az ember iszonyatos módon halt meg. A karok és a lábak harci pózba merevedtek, mintha az áldozat a lángokkal birkózott volna. Hő okozta repedésháló látszott a csontok romjain. Bal keze nem volt, azt teljesen elemésztette a tűz. A haja leégett, a szemgolyói szemhéjtalanul mélyedtek az üregükbe.

– Készítettek róla fotókat? – kérdezte Sara.

Valentine bólintott, és Sara még jobban behajolt a kocsiba, próbált semmihez sem hozzáérni, miközben ellenőrizte, hogy be van-e csatolva a biztonsági öv. Maga az öv is elégett – egy része ráolvadt a tetem húsára –, de látszott, hogy a fémcsat rögzítve van, tehát az utas nem mozoghatott.

Sara azon töprengett, vajon próbált-e az áldozat kiszállni. Milyen érzés lehetett egy égő dzsip hátsó üléséhez kötözve lenni, miközben körös-körül felcsapnak a lángok, a biztonsági övvel hadakozni, tíz körömmel kaparni az ajtónyitót, ahogy kétségbeesetten menekülni próbál?

Borzalmas, állapította meg. Biztosan borzalmas volt.

Hosszú másodpercek, talán egy teljes perc is eltelt, mielőtt a test feladta, mielőtt a szervek beszüntették működésüket. És ebben még nincs benne az az idő, amíg várta, hogy szétterjed a tűz, és felrobban a benzintank. Nem lehetett megmondani, hány perc telt el, míg az áldozat az elkerülhetetlenre várt.

Sara ajka elnyílt, ahogy szemlélődött, de vigyázott, nehogy belélegezze az égett hús semmihez sem hasonlító bűzét.

A test felszínének körülbelül hetvenöt százalékáról leégett a bőr. Az alatta lévő izmok és inak jobbára csak megperzselődtek. A fejcsúcs, valamint a koponya hátulsó fele viszont lényegében szénné égett, Sara az áldozat állkapcsának bal felén tátongó lyukon át rálátott a széttöredezett fogdarabkákra és a nyelv oldalára. Az állkapocscsont szokatlanul fehérlett, Sara feltételezte, hogy akkor vált le róla a hús, amikor elszállítás közben a test megsérült.

A törzsről hiányzott egy A4-es papír méretű bőrrész, kilátszott a mellkas és annak tartalma. Ugyanígy a hasi szervek is: a máj odakozmált húscafatként csücsült a gyomor tépett foszlányai alatt; nyilván a rettenetes nagy hő vetette szét. Sara úgy gondolta, hogy a vékonybelet szenes parafa dugók módjára pettyező darabkák a gyomortartalom összeégett maradványai lehetnek.

A combok környékén megmaradt bőr ráolvadt az ülésre, az inak úgy lógtak ki a lábakból, akár a karácsonyi girland. Kék farmer és fehér alsónemű kérges maradványai látszottak ott, ahol a testnedvek rácsurogtak az anyagra, és megszáradtak. A bal bokát fehér zokniperem fogta körbe. Bár mindkét lábfejről levált a bőr, a jobb nagylábujjon megmaradt a köröm egy darabkája: csorba, rózsaszín lakknégyzet színezte. Sara még közelebb hajolt. A medence területe csúnyán összeégett, de Sara szinte biztosra vette, hogy női genitáliát lát.

Egy pillanatra lehunyta a szemét, hihetetlen megkönnyebbülés töltötte el, hogy nem Hank Norton az áldozat. Ez reményt adott arra vonatkozóan, hogy Lena részvétele a bűnténybben talán nem olyan komoly, ahogy Jake Valentine hiszi.

– Sara? – szólította meg Jeffrey némi éllel a hangjában. – Jól vagy?

– Igen – felelte, és apró fejrázással válaszolt a kérdésre, mely a seriffet kivéve mindenki számára nyilvánvaló volt.

– Elég szörnyű, ugye? – így Valentine.

Sara bólintott. – A halottkém már látta?

– Aznap éjjel a focipályán vetett rá egy futó pillantást – válaszolta Valentine. – Fred azt mondja, soha nem látott még ilyet. Az eddigi legdurvább esete. Ó… – hallgatott el hirtelen, mintha akkor jutna eszébe: – Amint kiemeltük a testet, felhívjuk Fredet, hogy jöjjön át, és segítsen a röntgennel. Elég szeszélyes masina. Egyedül nem bírnának vele.

– Fred a halottkém? – kérdezte Jeffrey.

– Ühüm – erősítette meg Valentine. – Fred Bart. E pillanatban épp egy foggyökérkezelés közepén van, de azt mondta, bármikor hívhatjuk.

Sara zavart képet vághatott, mert Valentine öblösen felnevetett. – Ő csinálja a gyökérkezelést, nem neki csinálják. Fred a város egyetlen fogorvosa. A halottkémi munkáját csak fizetéskiegészítésként végzi, azt mondja. Rendes tag, de pontosan tudja, mikor kell átadnia a stafétabotot egy profinak. – Valentine szája bágyadt mosolyra húzódott. – Hadd köszönjem meg még egyszer a segítségét, dr. Linton. Tudom, hogy pénzről még nem esett szó, de délelőtt útba ejtettem a bankot.

Előhúzott egy köteg bankót, és Sara érezte, hogy nyaktól fölfelé elvörösödik. Eddig azt hitte, szívességet tesz. Van egy kis különbség aközött, hogy Grant megyétől kap egy csekket, vagy Jake Valentine-tól kap készpénzt. A gazdát cserélő pénz gondolatától megvásárolhatónak érezte magát.

Valentine leszámolt néhány húszast, és közben magyarázott: – Frednek kétszázötvenet szoktunk fizetni alkalmanként, de most… – Elhallgatott, ahogy a nadrágzsebéből felcsendültek az „I wish I was in Dixie” kezdőütemei. – Elnézést – szabadkozott, és a bankókkal szerencsétlenkedve próbálta előhalászni a mobilját. A szokásos hallóval nyitotta szét a telefont, aztán nem mondott többet, csak hallgatott. Néhány másodperccel később leesett az álla.

– Azonnal ott vagyok – mondta sietősen a hívónak, és letette.

Jeffrey összenézett Sarával, mielőtt megkérdezte a seriffet: – Valami gond van?

– Mennem kell – közölte Valentine, egyszerre komoly hangon. – Volt egy csúnya baleset az autópályán. Egy tizennyolc kerekű elütött egy srácot, akivel együtt jártam iskolába. – Visszagyömöszölte a bankókat a zsebébe, aztán rájött, mit művel, és Sarának nyújtotta a pénzt.

– Nem – mondta ő elutasítón. – Köszönöm.

Valentine gondolatban másutt járt, így nem lepődött meg, csak elrakta a pénzt. – Nem

haragszanak, ha magukra hagyom önöket?

Sara hagyta Jeffrey-t válaszolni. – Ugyan, dehogy. Segíthetek esetleg valamit?

– Nem – mondta Valentine, kissé talán gyorsan és túl emelt hangon, mintha attól félne, hogy Jeffrey mégis vele tart. Észrevette magát, és hozzátette: – Mindenesetre köszönöm. – Fürgén, szinte futva ment az ajtóhoz.

– Hát, legalább megtudtuk, miért akarta, hogy te végezd el a boncolást – szólalt meg Jeffrey.

Sara ránézett a tetemre, és azt számítgatta, mennyi időbe telhet felboncolni szerencsétlen nyomorultat. – Itt fogjuk tölteni az egész napot.

– Mit takargathat előlünk ez az ember? – Hallották, ahogy a seriff kocsija felbőg, s a kerekek megcsikordulnak a kavicson. Jeffrey azt mondta: – Ez a fickó vagy nagyon ravasz, vagy nagyon hülye. Nem tudom eldönteni.

– A rendőrök nem a kimagasló intelligenciájukról híresek.

Jeffrey rávillantotta a szemét. – Látom, jobban érzed magad.

Az asszony nem tudta mire vélni a megjegyzést. Jeffrey egyértelmű szarkazmusától eltekintve, Sara valóban jobban érezte magát. Talán az esti mély alvás vagy az előző napi kitörése tette, mindenesetre úgy érezte, kezd újra önmaga lenni. A legkisebb tétovázás nélkül lépett be a hullaházba. Hatalmas rutinra tett szert a tetemek vizsgálatában. Soha nem másította meg a saját ítéletét, és nem kellett attól tartania, hogy tévedésen érik, lehülyézik, vagy inkompetensnek nevezik. Csak tette a dolgát.

– Ha tudtam volna, hogy ez ilyen sokat segít – mondta Jeffrey –, hamarabb is előások egy hullát.

Sara nevetett, mert ebben alighanem volt némi igazság. – A szerető férj.

– Nem fogok bocsánatot kérni.

Sara tudta, hogy az előző napra céloz. A férje mellett eltöltött, millió évnek tűnő időből azt is tudta, hogy nincs mindjárt vége a világnak attól, ha egy kicsit összezördülnek.

– Én se kérek bocsánatot – mondta Jeffrey-nek.

A témát lezárva, Jeffrey az összeégett maradványokra mutatott. – Szóval nem Hank az.

– Nem, ez egy nő.

– Gondolom, megkönnyebbültél.

– Meg – bólintott rá Sara. – Így viszont még kevésbé világos, hogy…

Jeffrey fejezte be helyette a mondatot: – Ki ez, és mi köze Lenához? – Előrehajolt, hogy alaposabban szemügyre vegye a tetemet. – Te mit gondolsz?

Sara őszinte választ adott. – Azt gondolom, hogy inkább a teraszt törném fel odahaza.

Jeffrey hátranézett rá. – Még nem késő visszatáncolni.

– Tudod, hogy nem tehetem.

– Ezt láttad? – kérdezte Jeffrey, az áldozat nyakára mutatva. – Szerinted mi ez?

Sara éppen meg akarta kérdezni, mire gondol, de ahogy megfordult, a fény megcsillant egy vékony, a bőrbe beleégett aranyláncon. – Valamiféle nyaklánc. Tényleg szükség lesz arra a röntgenre.

– Megkeresem Fred Bartot a telefonkönyvben, és felhívom. Megpróbálom kideríteni, egyáltalán mikorra tud ideérni.

Sara letérdelt a jármű mellé, hogy megnézze az ülés rögzítését. Fred Bart valószínűleg épp elég autóbalesetet látott. Amennyiben Jeffrey-nek van igaza, és Jake Valentine azért

passzolta le a halottszemlét Sarának, hogy rajtuk tartsa a szemét, akkor Bart nem lesz túlzottan készséges. – Kiszedhetnénk a nőt, mielőtt Bart ideér – mondta Jeffrey-nek.

– Biztos vagy benne, hogy nő?

– Hacsak nem felejtettem el az anatómia alapjait – válaszolta Sara. – Jake-et mintha nem nagyon érdekelte volna a felfedezésem.

Jeffrey vállat vont.

– Csak képzelem, vagy tényleg úgy tűnt, mintha ide se figyelne. – Jeffrey újból megvonta a vállát, ezért Sara folytatta: – Lehet, hogy már tudja, ki ez a nő? És ha most megint megrántod a vállad…

– Fogalmam sincs, Sara. Nem mondhatok semmit, mert nem tudom.

Sara ránézett, és azon tűnődött, miért felejti el folyton, milyen bosszantóan makacs tud lenni a férje. Talán ugyanazon okból, amiért Jeffrey meg az ő állhatatosságáról feledkezik el minduntalan.

Sara visszafordította a figyelmét a kocsira. – Hoznál egy nagy csavarhúzót? – Szemrevételezte az ülést rögzítő csavarokat. – Nem is – mondta. – Inkább elemlámpát keress.

Hosszú nap elé néztek.

10. FEJEZET

Lena

Lena beállt az iskola tanároknak fenntartott parkolójába, és konstatálta, hogy az ő nyolcéves Celicája ott a legmenőbb kocsi. Egyszer azzal heccelte Sibylt, hogy miután annyi éven át gürcölt mindenféle tudományos fokozatért, a Technológiai Intézetben kapott professzori fizetése csak nyamvadt évi ötezer dollárral több annál, amennyit Lena zsaruként megkeres. Mire Sibyl rámutatott, hogy Lenát egy egyetemi professzor éves jövedelménél ötezer dollárral kevesebbért bármikor lepuffanthatják, és ez így már nem is volt olyan vicces.

Nem titok, hogy Lena nem volt éltanuló az elawah-i középiskolában. A középiskoláig vagy még pontosabban a pubertáskorig csupa négyest meg hármast hozott, de akkor aztán zuhanórepülésbe kezdett. Kétszer is elhasalt algebrából, két nyara ment el a felzárkózásra, hogy idejében fejezze be az iskolát. Soha még csak nem is gondolt rá, hogy kimarad, de tudta Hanktől, hogy Elawah-ban jelenleg csaknem ötven százalék a lemorzsolódók aránya. A gyerekek többsége nem látta értelmét az alkalmazott fizikának, hisz ők is tudták, hogy nagy valószínűséggel úgyis az autógumigyárban fognak kikötni.

Charlotte Warren férje a gyárban dolgozott. A nőt persze már nem Charlotte Warrennek hívták. Larry Gibson ugyanabban az évben fejezte be az iskolát, mint Charlotte. Amikor Sibyl egyetemre ment, szinte magától értődött, hogy ők ketten találkozgatni kezdtek. Három gyerekkel később Larry már középvezető volt a gyárban, míg Charlotte tanítónőnek állt. Egyenes úton haladtak az amerikai álom felé, ha eltekintünk attól a ténytől, hogy a Hank irodájában Lena kezébe került levelek tanúsága szerint a nő nyomorultul érezte magát.

„Mi van velem? – írta Charlotte. – Miért nem tudok boldog lenni?”

Csakhogy Lena most nem ér rá Charlotte kisiklott házaséletével foglalkozni. Azért jött ide, hogy Hankről tudakozódjon, és kiderítse, miért tért vissza a régi rossz szokásokhoz. Ki kell puhatolnia, miért hazudott nekik Hank, és mi történt az anyjukkal. Charlotte Warren talán ismeri ezeket a titkokat. Az ember nem ír meg egy vadidegennek olyan bizalmas titkokat, amelyeket Charlotte fedett fel a leveleiben. Noha a legutolsó levél egy hónapnál is régebben kelt, Charlotte őszintén kiöntötte a lelkét Hanknek. Lena fogadni mert volna rá, hogy Hank viszonozta ezt. Ha a nagybátyjából képtelenség kiszedni a válaszokat, majd kiszedi őket a bizalmasából.

Az iskolaportás nem volt a helyén, így Lena egyszerűen besétált. Az előtérben függött a teremrend, Lena könnyedén megtalálta a Charlotte Gibsonét.

Számos vidéki iskolához hasonlóan az épület egyszintes volt, s bár lehetőség lett volna továbbterjeszkedni, pénz nem volt rá. Tíz konténerház, másképpen mondva „átmeneti osztályterem” sorakozott az épület mögött, mind a focipályára nézett. Lena a nyitott hátsó ajtónál állva nézte a nyomorúságos konténereket. Hiába aggatják rájuk az „átmeneti” jelzőt, Lena tudta, hogy legalább kettő már az ő felső tagozatos korában is létezett. Egyik-másik betonkockákon állt, de az osztálytermek java cölöpökön. Gyom nőtt az üres

üdítős dobozok és papírgalacsinok között, amelyeket a diákok dobáltak a konténerek alá. Rozoga falépcső vezetett a nyitva hagyott ajtókhoz, és Lena azon tűnődött, van-e vajon az építményekben légkondicionálás. A méretük nem lehetett nagyobb háromszor öt méternél, és a megyei viszonyokat ismerve a gyerekek nyilván egymás hegyén-hátán szorongnak odabent, mint a heringek. Nem csoda, hogy magas a kimaradók aránya. Lena alig öt perce érkezett, és máris mehetnékje volt.

Elsétált a konténerek előtt húzódó betonösvényen, és arra gondolt, milyen furcsa, hogy Charlotte-ot ide hátra száműzték. Pedig biztosan megvan hozzá a fokozata, hogy igazi osztálytermet igényeljen magának odabent, az épületben. Mindamellett szerencséje van, hogy egyáltalán megtarthatta az állását. A Lena kezébe akadó levelekből az derült ki, hogy Hank volt Charlotte szponzora az anonim alkoholistáknál. Egy évvel azelőtt Charlotte még az ágyból sem bírt felkelni egy kupica gin nélkül.

– Akarod, hogy beküldjelek az igazgatóhoz? – bömbölte egy tanárhang az egyik nyitott ajtóból, és Lena megborzongott, ahogy eszébe jutott, hogy valaha tőle is rengetegszer kérdezték ugyanezt. Nem mintha kérdés lett volna; ha az ember annyira felbosszantotta a tanárát, hogy ezt kérdezte, nagy valószínűséggel elkerülhetetlen volt a séta az igazgatói irodába.

A legutolsó konténer volt a Charlotte-é, és az tűnt a legsilányabbnak. Az alsó lépcsőfok szétrohadt, salaktéglával pótolták. Az ajtó nyitva állt, szúnyogháló lógott ferdén a félfáról. Odabent Lena két hosszú padsort látott, melyek a konténer hátsó falára néztek, ahol Charlotte épp egy nagy halom papír fölé görnyedt. Más nem is volt az osztályteremben.

Lena megállt az ajtóban, és elnézte a dolgozatokat javító Charlotte-ot. Most, hogy itt volt, hirtelen nem is tudta, mit mondjon a nőnek. Lena úgy érezte, mintha valamilyen módon erőszakot tett volna Charlotte-on azzal, hogy elolvasta a leveleit. Talán tényleg így volt. Hiszen Charlotte csakis Hanknek szánta a vallomását. Fordított helyzetben, ha Charlotte olvassa el Lena bizalmas leveleit, ő iszonyú dühös lett volna.

Mindazonáltal most már világos, hogy Charlotte többet tud Hankről annál, mint amennyit a könyvtárban elárult. Nyilván szoros barátság fűzi őket egymáshoz. Ez a nő aztán tud titkot tartani. Lena megszokta már, hogy az emberek a legsötétebb tetteiket is megvallják neki, legyen az akár kocsilopás, akár a házastársuk meggyilkolása. Ezt a jelen helyzetet is nyomozati kihallgatásnak kell tekintenie, nem személyes ügynek. Jeffrey szavai visszhangzottak a fülében: *Érd el, hogy a gyanúsított feloldódjon, fecsegj vele semmiségekről, aztán szedd ki belőle az igazat.*

Lena rákoppintott a szúnyogháló fájára, és rögtön rájött, hogy az ajtó nincs odarögzítve. Le akart borulni, ő elkapta, és közben szálka fúródott a tenyerébe.

– Francba – szisszent fel, és hagyta leesni az ajtót a földre.

– Szálka? – kérdezte Charlotte felállva, és odament hozzá, míg Lena az ajtóval birkózott.

Lena a tenyerét szívogatva bólintott.

– Gyere be – invitálta Charlotte. Ha meglepte is Lena felbukkanása, nem mondta.

– Mit csináltál, hogy ide menesztettek? – kérdezte Lena belépve. Színes plakátok díszítették a falakat, és takaros rend uralkodott a teremben, de semmi sem leplezte azt a tényt, hogy ez egy bádogdoboz, melyet kitettek a napra. Ruganyosnak érezte a padlót a talpa alatt, az egyszárnyú ablakokat valaki élénk ezüstszínű szigetelőszalaggal foltozta be.

Charlotte betette az ajtót, és bekapcsolta a falon lógó légkondicionáló berendezést. Kénytelen volt felemelni a hangját, hogy túlharsogja a gép zümmögését: – Ne nézzem meg a kezed?

Lena leült Charlotte íróasztalának szélére, és kinyújtotta a kezét.

– Nem vészes – állapította meg Charlotte, összehúzott szemmel vizsgálgatva a szálkát. Az osztályteremben nyugodtabb volt, mint korábban a könyvtárban. Itt felnőttnek tűnt, mint aki elemében van. – Tűvel kiszedhetem, ha…

Lena elkapta a kezét. – Inkább ne, kösz. Majd kijön magától.

Charlotte elmosolyodott, és az egyik padba telepedett. – Még mindig félsz a tűtől?

– Te félsz még a bohócoktól?

Charlotte nevetett, mintha már el is feledte volna gyerekkori félelmét. – Az ember sok mindent meg tud szokni.

Kivéve a szexet a férjeddel, gondolta Lena. Körbenézett, látta a vízfoltokat a mennyezeten, és érezte, hogy húznak a rosszul szigetelt ablakok. – Ki szúrt így ki veled?

– Sue Kurylowicz. – Amikor Lena nem reagált, Charlotte megmagyarázta: – Te még Sue Swallowsként ismered.

– Torkos Sue, aki leszopta a srácok farkát a vegyesbolt mögött?

Charlotte újból felnevetett; ő már ezt is elfelejtette. – Most Sue az igazgatóhelyettes.

– Jézusom, akkor nem csoda, hogy ez a hely egy disznóól.

– Arról nem Sue tehet – sietett felettese védelmére Charlotte. Körbemutatott a teremben. – Disznók elé gyöngyöt.

– Attól még egy csomó srácot leszopott. – Lena megrázta a fejét. – Nem tudom elhinni, hogy ő a főnököd. Istenem, ezt a szívást!

– Azért nem olyan rossz a helyzet – dünnyögte Charlotte, tenyerével lesimítva a szoknyáját. Most megint a könyvtárban látott Charlotte-ra emlékeztetett: csöndes lett, és visszafogott. – Tudom, hogy nem úgy néz ki, de Sue az utóbbi pár évben igazi jó barátom lett.

– Úgy, mint Sibyl?

Charlotte összepréselte a száját. – Nem. Természetesen nem úgy.

Lena látta megvillanni a riadalmat a másik nő szemében, és ettől egy kissé megingott az elszántsága. Újdonság volt a számára, hogy tapintatosságra törekszik, de azért igyekezett. – Mikor zárták be a kocsmát? – kérdezte.

– Körülbelül két hete – válaszolta Charlotte. – Benne volt az újságban. A csapos titokban metet árult.

– Deacon? – kérdezte Lena a fejét ingatva. Deacon Simms harminc éven át dolgozott Hanknek. Priusza volt és faragatlan modora, ami elsőrangú csapossá tette, máshová gyakorlatilag föl se vették volna. Hank a testvéreként szerette.

– Deacon nemrégiben elment – mondta Charlotte. – Ez valami új fickó volt.

Hank nem is említette Deacon távozását, bár igaz, hogy sok minden mást is elhallgatott. Lena tudta, hogy a csapos lobbanékony természet – folyton marták egymást Hankkel –, de az évek során Deacon milliószor is megesküdött, hogy elmegy, és nem jön vissza többé. A leghosszabb idő, amíg távol bírt maradni, három nap volt. Aztán összefutott Hankkel az anonim alkoholisták gyűlésén, és minden meg volt bocsátva.

Lena azon tűnődött, hogy Charlotte látta-e Deacont valamelyik gyűlésen. Na persze ha Charlotte is olyan, mint Hank, akkor azt se vallaná be, hogy magát a pápát látta ott, amint ingyensütit majszol és kávét kortyolgat. Azért tett egy kísérletet: – Nem tudod, hova ment

Deacon?

– Azóta se láttam.

– Volt itt egy fickó – kezdte Lena. – Láttam kijönni Hank házából. Horogkereszt van a karjára tetoválva.

– Még mutogatja is? – Charlotte fel volt háborodva. – Undorító. Ki volt az?

– Azt reméltem, te majd megmondod – vallotta be Lena. Nehezebb lesz a fickó nyomára bukkanni, mint hitte. Lena kezdett eljutni arra a pontra, hogy hacsak nem cirkál céltalanul körbe-körbe a városban a pasast keresve, kénytelen lesz segítséget kérni. Már csak azt kellett kifundálnia, hogyan kérje meg Jeffrey-t úgy, hogy Hanket kihagyja a történetből. Mert arról szó sem lehet, hogy rácsörög a főnökére, és megkéri, ugyan segítsen már lenyomozni a nagybátyja dílerét.

– Sajnálom, nem segíthetek – mondta halkan Charlotte.

Lena vállvonással söpörte félre a szabadkozását. – Szerinted miért szokott vissza Hank a drogra?

– Ki tudja? – válaszolta Charlotte, és egy láthatatlan foltot kapirgált a szoknyáján. – Talán csak beleunt abba, hogy érez.

Ez úgy hangzott, mintha tapasztalatból beszélne. És Lena természetesen tudta, milyen igazság rejlik a nő szavai mögött. – Megtaláltam a leveleidet.

Charlotte megint nevetett, ám ezúttal örömtelenül. Lenézett a kezére, azután a padlóra; csak Lenára nem akart nézni. – Gondolom, elolvastad őket.

– Bár ne tettem volna! – vallotta be Lena.

Charlotte lassan kifújta a levegőt az ajka közt. – Sok mindenről írtam azokban a levelekben. Olyan dolgokról, amelyekről még senkinek sem beszéltem.

– Megpróbálkoztál az öngyilkossággal.

Charlotte egyszerre bólintott és vonta meg a vállát.

– Miért? – kérdezte Lena. – Ha olyan rosszul érzed magad itt…

– Akkor? Dobbantsak?

– Igen.

– Te könnyen beszélsz – kezdte Charlotte. – Nincsenek gyerekeid, se házad, amit a saját két kezeddel varázsoltál otthonná, se férjed nincs, aki mindent feladna érted, se… – Itt elhallgatott, hogy megzabolázza magát. – Szeretem a férjem. Nagyon, de nagyon szeretem. El se tudom mondani, milyen lenne az életem Larry nélkül. Ő mindvégig mellettem állt ebben a szarban, amibe belerángattam a családomat. Még amikor… – Elakadt a hangja. – Ott volt, mikor bevettem a pirulákat. Ő hívott mentőt. Őt pillantottam meg először, mikor felébredtem a kórházban. Nem ment be a munkahelyére, pedig tudta, hogy az előléptetését kockáztatja. Takarította a házat, etette a gyerekeket, intézte a bevásárlást, és éjjelente részmunkát vállalt abban a rettenetes motelban, hogy fizetni tudja nekem a pszichoterápiát. Larry csinált mindent, miközben én csak feküdtem az ágyban, és sajnáltam magam.

– Hat évvel ezelőtt – idézte fel Lena a levelekből. – Mikor Sibyl meghalt.

Charlotte enyhe mosolyra húzta a száját. – Tudod, még csak nem is Sibyl miatt volt. Persze nagyon megviselt a dolog. Nem csupán a halála, hanem ahogy történt, az még borzalmasabbá tette az egészet. – Megállt, erőt gyűjtött. – Sibby olyan kedves volt, s hogy épp így legyen vége…

Lena nem akart belegondolni, nem akart emlékezni a részletekre. – Megértem – mondta. – Te tudod a legjobban, hogy mennyire.

– Rájöttem, hogy az életem csak úgy elillant, és én oda se figyeltem. Te is így éreztél, Lena?

Lena még nem gondolkozott ezen, de alighanem vele is így volt.

– Egyszer csak azon kapom magam, hogy felnőtt, férjes asszony vagyok, egyterűt vezetek, és próbálom úgy alakítani a napomat, hogy el tudjam hozni a fiúkat a fociedzésről, miközben vacsorát is kell főznöm, és a férjemmel is törődnöm kell.

Lena már attól klausztrofóbiás lett, hogy végighallgatta a leírást, de kötelességének érezte azt mondani: – Ez nem is hangzik olyan rosszul.

– Hát épp ez az – értett egyet Charlotte. – Volt egy tökéletes életem, én meg csak arra tudtam gondolni, hogy még egy templomi ebéd vagy softballmeccs, és végzek magammal. Aztán egyik reggel felkeltem, és eldöntöttem, hogy megteszem.

– A férjed tud Sibylről?

– Larry tudta, hogy közel álltunk egymáshoz, de ez minden. – Végre föltekintett Lenára. – Szerintem tönkremenne bele, ha tudná. Nem azért, amire gondolsz, hanem mert ő is érzi… tudja, hogy hiányzik valami a kapcsolatunkból, és úgy igyekszik…

– A terapeutáddal beszéltél a dologról?

– Egy keresztény terapeutával, aki egyben templomunk lelkésze? – Irónia árnyalta Charlotte szavait. – Hát hogyne. Jól átrágtuk, imádkozott értem, és Jézus csodája megszabadított a terhemtől. – Potyogtak a könnyei. – Ez az én keresztem, Lena. Ki mint veti ágyát, nem igaz?

– De hogyha…

Charlotte konokul rázta a fejét. – Larry kikészülne, ha megtudná. Nem tehetem ezt vele. Értsd meg, én tényleg, őszintén szeretem. Szinte bármit el tudna viselni, akár egy másik férfit is, de ez olyasmi, amivel nem versenyezhet, és ebbe beleőrülne.

Lena igyekezett tapintatosan fogalmazni. – Gondolod, hogy tényleg van mivel versenyeznie?

Charlotte szúrósan nézett rá. – Arra célzol, hogy ez az egész csak múló *fázis* volt? – Keserű hanglejtése arra utalt, hogy találkozott már ilyen magyarázattal. – Szerelmesnek lenni, olyan erősen kötődni valakihez, mintha egy lenne a szívetek, ez nem csak egy *fázis*.

– Tudom – mondta Lena, mert Charlotte nyilván ezt akarta hallani.

– Voltam más férfiakkal, Lee. Nem az a baj, hogy még nem találtam meg az igazit.

– Ne haragudj – szabadkozott Lena. – Nem ezt akartam mondani.

Charlotte a kezére nézett. Gyémántköves jegygyűrűje beragyogta az ütött-kopott konténert. Egy férfi csak akkor vesz ilyen gyűrűt a kiszemelt nőnek, ha fülig szerelmes belé. Charlotte így szólt: – Amikor randevúzni kezdtünk Larryvel, tudta, hogy éppen véget ért egy kapcsolatom. Csak azt nem tudta, hogy egy nővel.

Lena volt a látó, de végül vak húgánál is vakabb lett. Ahogy Hank rozoga irodájában Charlotte legbensőbb érzéseiről olvasott, Lenának eszébe jutott, hányszor zárta be előtte Sibyl a szobájuk ajtaját, és kérte meg Lenát, hogy hagyja őket Charlotte-tal nyugodtan tanulni. Lena soha nem jött rá, miben is állt pontosan ez a tanulás.

Sibyl leszbikusságáért Lena évekig Nan Thomast hibáztatta, azt a nőt, akivel a húga a halálakor együtt élt. Sok időbe telt, mire Lena el tudta fogadni, hogy Sibyl szexuális beállítottsága nem fog megváltozni. Lena még amolyan barátságfélét is kialakított Nannel. Ám valahol a lelke mélyén továbbra is ártatlan áldozatként gondolt a húgára, akit akarata ellenére szakítottak ki a normalitás világából. Ha viszont Charlotte Warrenig

nyúlik vissza a történet, akkor kihajíthatja az ablakon a Sibyl átformálásáról kreált elméletét.

Az igazság az, hogy Sibyl nem megváltozott, hanem mindig is olyan volt, csak Lena ezt ostoba fejjel nem vette észre.

– Tudja a férjed, hogy az anonim alkoholistákhoz jársz? – kérdezte Lena.

– Nehéz lenne titkolni, hiszen ittasság miatt függesztettek fel az állásomból. – Nevetett, bár nem mondott semmi vicceset. – Ez még azelőtt történt, hogy ide menesztettek volna az épületből. Hasra estem az iskolaújság teljes szerkesztőségének szeme láttára. Ha nincs Torkos Sue, el is veszítem az állásom. – Elmosolyodott. – Na persze a tanév közepén jártunk, és egyébként is szinte lehetetlen embert fogni, aki hajlandó tanítani, nekem mégis jobban esik azt gondolni, hogy Sue hisz bennem, és azért engedte meg, hogy folytassam a munkámat.

– Úgy viselkedsz, mintha mulatnál a dolgon.

– Jaj, Lee. Ha nem nevetnék rajta, képtelen lennék reggelente kikelni az ágyból.

– Miért kezdtél inni?

– Mert az ivás az öngyilkosság lassúbb, társadalmilag elfogadottabb módja. – Hozzátette: – És remek érzéstelenítő. Nem akartam érezni semmit.

– Ugyanezt mondtad az előbb Hankről.

– Igen. – Charlotte hangja elakadt. Az imént még ránézni sem bírt, most le sem tudta venni a szemét Lenáról. – Nagyon hasonlítasz Sibbyre, ugye tudod?

Lena megrázta a fejét. – Már nem hasonlítok rá.

– Ez belülről fakad – bizonygatta Charlotte, és a mellére tette a kezét. – Belül mindig egyformák voltatok.

Lenának nevethetnékje támadt. – Sibyl kicsit sem hasonlított rám. Én folyton valami zűrt csináltam. Talán el is neveztek rólam egy széket az igazgatói iroda előtt.

– Ő egyszerűen ügyesebb volt, és megúszta – vetette ellen Charlotte. – Emlékszel, hogy visszabeszélt Hanson tanár úrnak biológiaórán?

Lena érezte, hogy elmosolyodik. – Simán lekörözte a fickót. Hanson ki nem állhatta.

– Emlékszel, milyen rémes zenét hallgatott? Úristen, teljesen odavolt Joan Jettért.

– Sibyl volt, aki… szóval ő… – Lena érezte, hogy lángvörös lesz a képe. – Krisztusom. Na mindegy.

– Kölcsönös volt – felelte Charlotte. – Az ágyon tanultunk. Nyitva volt az ablak, eleredt az eső, áthajoltam fölötte, hogy becsukjam az ablakot, aztán egyik dolog követte a másikat, és egyszerűen… megtörtént.

Lena gyomra görcsbe rándult. Sibyl ágya a falnál állt. Tehát Lena ágyán csinálták.

– Minden oké?

Lena bólintott, és megpróbálta törölni az agyába bevillanó képet.

Charlotte félreértette Lena reakcióját. – Sibyl azt hitte, soha nem tudod majd elfogadni.

– Nem is fogadtam el – ismerte be Lena, ahogy meglegyintette a jól ismert szomorúság. – Most már igen, de már nem számít.

– Tudta, hogy szereted, Lee. Ebben egy percig sem kételkedett. – Charlotte felállt, és az ablakhoz ment. – Milyen ez a Nan?

– Nan? – visszhangozta Lena. – Honnan tudsz te Nanről?

– Sibyl halálakor felhívott.

– Ó. – Lena szégyellte magát, hogy neki ez eszébe se jutott.

Charlotte mintha megérezte volna. – Nagy nyomás volt rajtad, Lee. Semmi baj.

– Akkor is tudatnom kellett volna veled. Te voltál… – Lena hirtelen nem tudta, miként jellemezze Sibyl és Charlotte viszonyát. – Fel kellett volna hogy hívjalak.

– A telefonban felvágósnak tűnt.

– Nan? – Lena megvonta a vállát. – Pedig nem az. Néha kicsit ingerlékeny, de egyébként rendes. Egy ideig nála laktam.-

– Hank mesélte – mondta Charlotte. – Jót derültünk rajta.

Lena érezte, hogy összeszorul a gyomra. – Mit mesélt még rólam Hank?

– Azt mondta, aggódik érted. Mert van egy zűrös fickó, akivel együtt jártok, és attól tart, hogy soha nem tudsz majd megszabadulni tőle. – Szünetet tartott, és tétovázva tette hozzá: – Mondta, hogy elkísért téged Atlantába.

Gombóc gyűlt Lena torkába. – Azért kezdett újra anyagozni? Mert nekem… – Lena nem bírta kimondani a szót, nem tudott beszélni a klinikán történtekről.

– Ide hallgass – szólt rá keményen Charlotte. Megvárta, míg Lena feltekint. – Senkit nem lehet rákényszeríteni a drogozásra, ahogy abbahagyatni se lehet velük. Nincs ilyen hatalmad sem Hank, sem bárki más fölött. Hank saját indíttatásból kezdte újra.

Ez úgy hangzott, mint az anonim alkoholisták brosúrái. – Neked elmondta, hogy mi volt rá az oka?

Charlotte a fejét rázta. – Többnyire csak végighallgatott. Én meg nem láttam ki saját magamból, így nem vettem észre, mi történik vele, csak amikor már késő volt.

– Mikor szokott vissza?

– Szerintem úgy három hónapja, talán négy vagy öt, ha lassan kezdte.

– Mondott erről valamit a gyűléseken?

– Nem beszélhetek arról, ami a gyűléseken elhangzott, Lena. Tudod jól. – Feltartotta a kezét, hogy elejét vegye a következő kérdésnek. – Annyit elárulhatok, hogy két hónappal ezelőtt azt mondta, nem lehet többé a szponzorom. Megbántódtam, és nem vontam kérdőre, ahogy kellett volna, mert túlságosan lefoglalt a harag és az elutasítottság. Egy részem boldogan konstatálta Hank elmaradását a következő gyűlésről és az azután következőkről. Néha lement Cartersonba, feltételeztem, hogy az ottani gyűlésekre jár.

Carterson körülbelül ötven mérföld távolság, egy Hank-félének, aki imád úton lenni, nem nagy dolog levezetni oda.

– Mikor jöttél rá, hogy egyáltalán nem jár már a gyűlésekre? – kérdezte Lena.

– Pár hete. Felülemelkedtem a sértettségemen, és megkértem egy cartersoni barátot, hogy adja át üdvözletemet Hanknek, ő pedig elmondta, hogy réges-rég nem látta.

– Láttál bármikor egy fehér dzsipet a házánál?

– Nem. – Majd: – Larryvel sétálni szoktunk vacsora után. Majdnem minden este elmegyünk Hank háza előtt. Soha nem láttam nála senkit. Már arra gondoltam, hogy talán magaddal vitted. A kocsija ott volt a felhajtón, de a konyhai lámpát leszámítva egyszer sem láttam odabent fényt.

Hank mindig égve hagyta a konyhalámpát, hogy elriassza a tolvajokat; elfuserált stratégia, ha az egész környék ismeri a trükköt.

– Mikor láttad őt utoljára? – kérdezte Lena.

– Négy napja, azért hívtalak fel. Odakint volt, a postaládáját próbálta megszerelni. Valaki petárdát dugott bele, gondolom, valamelyik környékbeli kiskölyök gyakorolt halloweenre. Larry felajánlotta a segítségét Hanknek, de ő mindkettőnket elküldött a fenébe, úgyhogy ott is hagytuk.

Ez szöget ütött Lena fejébe. – Hónapokon keresztül ki se dugja az orrát a vackából, és egy törött postaláda az egyetlen dolog, ami kimozdítja?

– Nagyon be volt tépve, Lee, csoda, hogy lábra bírt állni, arról nem is beszélve, hogy hat métert kellett mennie a postaládáig. A bőre borzalmasan nézett ki. Nyilván nem fürdött már egy ideje. A bolond is látná, mire készül.

– Mire készül?

– Véget akar vetni neki.

Lena érezte, hogy elszorul a torka. – Az életének?

Charlotte megvonta a vállát. – Inkább a nyomorúságának.

– Mi változott? Mi indította el a lejtőn?

– Fogalmam sincs. Ez az igazság. Mindennap, amikor felkelek, arra koncentrálok, hogy ne igyam. Alkoholista vagyok. Minket nem az önzetlenségünkről ismernek.

Lena nem hitte, hogy ez lenne a helyzet. Tovább ütötte a vasat: – De te már két, talán három hónapja is láttad, hogy Hanknek gondjai vannak.

– Nem is tudom – vallotta be Charlotte. – Talán tényleg láttam rajta, hogy depressziós, magába fordul, és furcsán viselkedik, de csak magammal törődtem. Megkezdődött a tanítás, és a poklok poklát álltam ki: a gyerekek összenevettek a hátam mögött, a tanárok meg egyenesen a pofámba röhögtek. Keményen küzdöttem, hogy józan maradjak. Minden erőmre szükségem volt, hogy ne térjek le a helyes útról. – Tehetetlenségét mutatva feltartotta a kezét. – Mire felfogtam, hogy valami baj van vele, már késő volt. Hank nem szólt hozzám, nem hívott vissza, nem nyitott ajtót. Egyre csak azt hajtogatta, hogy hagyjak neki békét, és hogy azt csinál, amit akar.

Lena unalomig ismerte ezt a refrént. – Ekkor kezdtél leveleket írni neki?

– Igen. – Charlotte tartott egy kis szünetet, elmerült a gondolataiban. – Először kínosnak éreztem, de mikor Hank nem válaszolt, az szinte felszabadító volt. Mert bármit leírhattam. Soha nem csináltam még ilyet, mindent kiírtam magamból.

– Sokat írsz Sibylről, arról, hogy milyen volt vele. – Egyik-másik bekezdést rettenetesen nehéz volt elolvasnia. Lena akkor azon kapta magát, hogy kibámul az ablakon, és valahol a múltban jár. Charlotte-nak kiválóan sikerült megragadnia Sibyl lényegét: a jó természetét, törődő kedvességét. Az érzés akkor is Lenával maradt, amikor végzett a levelek olvasásával, és ez olyan volt, mintha Sibyl feltámadt volna hamvaiból.

Charlotte azt mondta: – Egyedül Hank tudott róla. Rólunk. Arról, amit egymás iránt éreztünk, hogy ez szerelem, és nincs benne semmi bizarr. – Nekidőlt az ablaknak, karba fonta a kezét. – De tudod, mit? Hank egyszer régen megkérdezte tőlem, mi lett volna, ha működik köztünk a dolog Sibyllel. Tudod, én is átmehettem volna a Technológiai Intézetbe. Nem fogadtak volna tárt karokkal, mint Sibbyt, de azért én is szépen teljesítettem az egyetemen, az elsők között voltam. Nem jöttem ki az öregeimmel, és ide-oda ingáztam Milledgeville és Reese között. Én is elmehettem volna, hogy munkát keressek Atlantában, ösztöndíjat szerezzek, csinálhattam volna valamit, de nem tettem.

– Miért?

– Azt hiszem, féltem. Akkoriban mindentől féltem. Atlanta olyan hatalmas, olyan ismeretlen. Itt biztonságban éreztem magam. És a szüleim belepusztultak volna.

– Nekünk könnyebb volt kirepülnünk, mint neked – vigasztalta Lena. – Az öregeid…

– Az öregeim soha többé nem álltak volna velem szóba, ha követem Sibylt Atlantába. Egyszer rajtakaptak minket. Tudtál róla? – Lena a fejét rázta, megdöbbent, mert Sibyl ezt soha nem említette. – Másodéves koromban történt, az őszi szünetben, Sibby akkor

készült elutazni. Úgy volt, hogy a szüleim Jeannie néném nél töltik a napot, de összekaptak. Akkoriban mindig veszekedtek. Anyám nagyjából ez idő tájt jött rá, hogy apa már öt éve csalja Mrs. Forddal a templomból. – Nevetnie kellett a helyzet iróniáján. – Szóval korán jöttek haza, és ott találtak minket… El tudod képzelni. Felhívták Hanket a kocsmában, és követelték, hogy azonnal jöjjön oda. Hank iszonyú dühös volt, de nem Sibylre, hanem rájuk. Azt mondta, mindketten felnőttek vagyunk, és semmi közük a dolgainkhoz.

– „Az vesse rá az első követ…” – idézte Lena. Ez volt Hank egyik kedvenc bibliai passzusa. Mindig ezt vette elő, ha rá akart pirítani az emberre, hogy helytelenül cselekszik.

– Nagy szerencsétek volt Hankkel – mondta Charlotte.

Lena felnevetett. – Viccelsz? Gyerekként ölni tudtam volna a szüleidért.

– Neked adom őket.

– Oké – így Lena. – Nem volt helyes, amit a szüleid tettek, de ők soha nem zártak ki téged véletlenül egész éjszakára a házból, nem felejtettek el enni adni, nem hagytak egyedül mindenféle idegennel, soha nem tintáztak be annyira, hogy elüssenek a kocsijukkal, és…

– Micsoda?

– Tudod, mit tett Hank.

Charlotte-on értetlenség látszott. – Mit tett?

– Megvakította Sibylt. Megfosztotta a látásától. Hogy vagy képes…

– Lena, az nem Hank volt.

Lena szíve egy pillanatra megszűnt dobogni. – Miről beszélsz?

Charlotte elébe állt, még mindig nem értette Lena reakció-ját. – Ott voltam aznap.

– Nem voltál ott.

– Te meg én és Sibby a kertben játszottunk egy ócska teniszlabdával, amit elcsórtam a bátyámtól. Átdobtad a labdát Sibyl feje fölött, ő kiszaladt a felhajtóra, és…

– Nem – makacskodott Lena. – Te nem voltál ott. – Miközben ezt mondta, szinte maga előtt látta az ominózus napot: ahogy áthajítja a labdát Sibyl feje fölött, és ő utánaszalad. És a felhajtó másik oldalán Charlotte Warren felkapja a labdát, és visszadobja Lenának. – Nem – rázta Lena a fejét, mintha így kitörölhetné az emléket. – Te nem voltál ott.

– Dehogynem, Lee. Láttam a kocsit kitolatni. Kiabáltam, de nem állt meg. A lökhárító fejen találta Sibylt. Láttam őt összeesni. – Eközben Lena előtt újból lejátszódott az egész: Sibyl kifut a felhajtóra, Charlotte sikít. – Csak egy vékony csíkban vérzett. – Charlotte végighúzta az ujját a saját halántékán, le az állkapcsára, pontosan úgy folyt le Sibyl vére is. – Te hisztérikusan bőgni kezdtél, Hank kirohant a házból, anyád meg csak…

– Anyám? – Lena már szédelgett. Megtámaszkodott az íróasztalban. – Mégis miről beszélsz? Anyám is ott volt? Ott volt, amikor Sibyl…?

– Lee – kezdte Charlotte, Lena vállára téve a kezét. – Nem Hank műve. Anyád vezette a kocsit. Ő vakította meg Sibylt.

11. FEJEZET

Szerda este

Sara az ágyban feküdt, és próbált nem gondolni rá, hogy mi lakhat a matracban. Tíz kimerítő órát vett igénybe a boncolás, és amikor végre-valahára visszaértek a motelba, Sara majdnem elsírta magát a mocskos szoba látványától. Tudta, hogy lennie kell valahol egy takarítónőnek. Délelőtt látta is a nőt egy nagy takarítókocsit tologatva, rajta különféle tisztítószerek meg egy porszívó. De azonkívül, hogy be volt ágyazva, semmi más nem változott a szobában. Nem mintha Sara köszönőlevélkére számított volna, amiért kisúrolta a fürdőszobát, de a takarítónő legalább a szőnyeget kiporszívózhatta volna. A zöld M&M cukorka, amire a múlt éjjel figyelt fel, még mindig ott lapult a bojtok közé ragadva.

Sara becsukta a szemét, és Jeffrey neszezését hallgatta, ahogy a zuhany alatt a víz a műanyag kád oldalát csapkodja. Sara a hullaházban talált fertőtlenítővel már kitisztította a vágást a férje kezén, bekötöznie azonban Jeffrey-nek kell majd, ha végzett a zuhanyozással. Ő túl fáradt hozzá, és az igazat megvallva még mindig nem múlt el az előző délutáni haragja. Annak ellenére, hogy az egész napot együtt töltötték, egyikük sem mutatkozott hajlandónak arra, hogy megtörje a jeget, és átbeszéljék a történteket.

Jeffrey a jelek szerint nem is bánta, amivel csak még jobban feldühítette Sarát. Ebben a helyzetben a vicces sorozatok házsártos feleségének érezte magát, aki szünet nélkül szekírozza szegény, meg nem értett férjét. Ő mindig támogatta Jeffrey-t, akkor is, ha úgy vélte, hogy a férjének nincs igaza. Ezért nem fair, hogy Jeffrey hárpiaszerepbe kényszeríti.

Ráadásul Sarának továbbra sem tetszett ez az elawah-i ügy, amelybe Lena belerángatta őket. Az aznapi boncolás csak arra volt jó, hogy fokozza az aggályait. Az évek során Grant megyében is szép számmal előfordultak erőszakos halálesetek, de Sara nehezen bírt elképzelni iszonyatosabb halálnemet annál, mint hogy élve elégetik az embert. Általában könnyedén elválasztotta az áldozat személyét a bűnténytől. Ha az embernek bele kell vágnia egy holttestbe, nem gondolhat rá valós személyként. Olyankor részletekben kell gondolkozni: keringési rendszer, légzőrendszer, szövetek, szervek, csontváz.

Sara a boncolás közben mégis azon kapta magát, hogy a meggyilkolt nő életéről, halála módjáról, hátrahagyott családjáról töpreng. Azután az elkövetőn kezdett merengeni. Miféle ember képes ilyet tenni? Annyi biztos, hogy nem olyanféle, akinek a közelébe nyugodt szívvel odaengedné Jeffrey-t.

Nem várták meg Fred Bartot, nélküle kezdték meg a boncolást, és jól tették, mert a fogorvos később sem mutatkozott. Mint kiderült, a tetem kocsiból való kiemelése volt a kisebbik feladat. Amint a tetem felkerült az asztalra, Sara rádöbbent, hogy a tűz olyan nagy pusztítást vitt végbe a nő testén, hogy nem követheti a szokásos eljárást. Nem volt szükség az oszcillációs fűrészre, a koponya hátulsó fele ugyanis már Sara kezében letört, s az agy kibuggyant, mint érett barackból a mag. Nem volt szükség Y-metszésre a törzs

feltárásához, hiszen alig maradt rajta felvágható bőr.

A hő kettő kivételével az összes bordát szétrepesztette. Megégett a gége és a légcső, a nyelv rásült a nyaki szervekre. A tüdő mindkét lebenye szénné égett, a légutakat eltömítette a korom. A vázizmok java része jól átsült steakre hasonlított. Megfeketedett a csontvelő.

A tüdőben talált korom bizonyította, hogy a tűz keletkezésekor a nő még élt, hiszen belélegezte a füstöt. Sara természetesen nem volt tűzszakértő, de feltételezte, hogy a benzintank felrobbanása csupán következménye volt a jármű belsejében fellobbanó tűznek. A tank a robbanás pillanatában letépte a terepjáró farát. Még ha a nő a hátsó ülésen ült is, ki tudta volna csatolni az övet, és kiszállhatott volna, még mielőtt megkezdődött az igazi pokol.

Nemi erőszakra minden jel szerint nem került sor. Sara eltűnődött, vajon miért érez ettől megkönnyebbülést? Őt magát is megerőszakolták, méghozzá brutálisan, amint arra egy bizonyos ügyvédnő kedvesen rámutatott. De bármilyen borzasztó volt is ez az élménye, élve elégni kétségkívül fájdalmasabb.

Sarát az rémítette meg a legjobban, hogy a nő nyilván pontosan tudta, mi következik. Nem volt kivehető sérülés a koponyán; tehát nem ütötték le, mielőtt a tüzet meggyújtották. Vagyis nyitott szemmel várta, hogy elnyeljék a testét a lángok.

Abbamaradt a vízcsobogás, Sara hasra fordult, és arra gondolt, bárcsak elhozták volna az otthoni párnáikat. Zoknit, melegítőnadrágot és nyakig begombolt, hosszú ujjú inget viselt, holott a szoba fülledt volt, és sült csirke szagát árasztotta. A műanyag asztalon még ott hevertek az általuk rendelt pizza maradványai. Sara szívesen evett volna még egy szeletet, de moccanni sem bírt. Szólhatott volna Jeffrey-nek, de a férje az előbb a jól átsütött darált marhahús puszta látványától öklendezni kezdett.

Besüppedt az ágy, ahogy Jeffrey bebújt mellé. Sara várta, hogy eloltsa a villanyt, felrázza a párnáját, és megigazítsa a takarót, ahogy lefekvés előtt szokta. De semmi ilyet nem tett, helyette megkérdezte: – Alszol?

– Igen – morogta Sara. – Bekötözted a kezed?

Jeffrey nem válaszolt a kérdésre. – Nem lett volna szabad lelassítanom. – Majd hozzátette: – Tegnap. – Mintha ez magyarázatra szorulna, végül megismételte: – Nem lett volna szabad lelassítanom.

Sara becsukta a szemét. – Nem lett volna szabad megpofoznom téged – válaszolta, noha bármennyire igyekezett, és bármennyire szégyellte, hogy erőszakra vetemedett, Sara nem érzett valódi megbánást.

Azért átfordult a másik oldalára, és a férje mellére hajtotta a fejét. Ő nagyot sóhajtott, és Sara utolsó csepp mérge is elpárolgott.

– Olyan szagod van, mint a hotelszappannak – mondta.

– Rosszabb is lehetne – mutatott rá Jeffrey, bár szerencsére nem fejtette ki. – Felhívtad anyádat?

– Éppen szunyókáltak apámmal. – Sara hozzátette: – Este hatkor.

Jeffrey felnevetett; Sara soha nem említette neki, hogy huszonkét éves volt, mikor rájött, hogy a szülei elmaradhatatlan vasárnap délutáni „szunyókálásai” az alvásnál jóval pajzánabb tevékenységet takarnak. Azt sem kötötte az orrára, hogy erről a tizenkilenc éves húga világosította fel.

Jeffrey megszorította a kezét, és fölvetette: – Nemsokára talán mi is rákapunk majd a szundikra.

Egy baba. Az ő kisbabájuk.

– Lehallgattam a rögzítőt, míg a boncolási jegyzeteiddel voltál elfoglalva – mondta Jeffrey. – Még nem hívtak az örökbefogadási ügynökségtől.

– Én is lehallgattam, amíg zuhanyoztál.

– Hívni fognak – mondta Jeffrey. – Érzem.

– Ne beszéljünk erről – így Sara. – Nem szeretném elkiabálni. – Az igazság az, hogy évekbe telhet, mire megkapják a kisbabát, bár viszonylag elöl szerepeltek a listán, beleegyeztek ugyanis, hogy akár kétéves gyermeket is vállalnak faji és nembeli kikötések nélkül. A nő az ügynökségen azt mondta, lehet egy év, de lehet bármelyik nap. Most már csak várniuk kell, ám abban egyikük se remekelt.

Jeffrey megsimogatta a felesége karját, keze továbbsiklott a derekára. Becsúsztatta a hüvelykujját a melegítő pereme alá, és fölvetette: – Most is szunyókálhatnánk egyet.

Sara felkönyökölt, és belenézett a szemébe, hogy világos és érthető legyen a válasza: – Meztelen testem egyetlen porcikája sem érhet hozzá semmihez, ami ebben az undorító motelszobában van.

Jeffrey ravaszkás mosolyra húzta a száját. – Ezt vehetem biztatásnak?

Sara visszaejtette a fejét a férje mellére, nem akart meginogni. – Kérlek, mondd, hogy a mai munkámmal segítettem neked, és hamarabb szabadulunk.

– Nem tehetem – ismerte be Jeffrey, és újból megcirógatta a karját. – Továbbra sem tudjuk, ki az áldozat. Ha Lena nem lép olajra, mostanra már kerítettünk volna neki egy ügyvédet, aki…

– Ne beszélj ügyvédekről – kérlelte a nő.

– Nem is mondtad, hogy ment a meghallgatás.

– Jól ment – mondta Sara, de elakadt a hangja. Buddy Con-fordtól sem volt üzenet a rögzítőn. Vagyis az orvosi felelősségbiztosító még mindig nem döntötte el, hogy a szakmai megítélésének fényében érdemes-e rá Sara, hogy harcoljanak érte, vagy pedig meg kell hódolni Jimmy gyászoló szülei előtt.

Sara életében először önként terelte vissza a beszélgetést Lenára. – Örülök, hogy nem Hank volt a kocsiban.

– Én is – mondta Jeffrey, aki mindenkinél jobban tudta, hogy a helyi zsaruk rögtön Lena nyakába varrták volna a gyilkosságot, ha kiderül, hogy az áldozat a nagybátyja. – Nem tudom, hogy akarja Jake megoldani ezt az ügyet az áldozat azonosítása nélkül. Kell lennie valamiféle motivációnak. Ha nem tudja bizonyítani, hogy Lena kapcsolatban állt az áldozattal, akkor ennyi volt.

– Az, hogy nem tudjuk az áldozat nevét, még nem változtat a tényen, hogy a nő halott. – Sara lesimította Jeffrey mellkasszőrzetét, mert csiklandozta az orrát. – És Lena ott volt a helyszínen. Egy benzineskannával a lábánál.

– Amin valószínűleg nem fogják megtalálni az ujjlenyomatát.

– Ez még nem bizonyítja egyértelműen az ártatlanságát.

– Nincs a kezükben vallomás. Lena egy szót se szólt.

Sara meg akarta kérdezni tőle, hogy miért adja meg Lenának az ártatlanság vélelmét, hiszen ha bárki másról lenne szó, minden bizonnyal a bűnösség beismerésének tekintené a tetteit, de túl fáradt volt egy újabb vitához.

– Csak Hanket megtalálnánk végre! – mondta Jeffrey. – Neki tudnia kell valamit.

– Biztos, hogy nincs otthon? Talán bujkál.

– Én úgy láttam, hogy nincs ott senki. – Hozzátette: – Valen-tine az utca másik

oldaláról figyelteti a házat. Biztosra veszem, hogy nem felejtett el bekopogni, mikor Lena eltűnt.

– Lehet, hogy erősebben kéne kopogtatni.

Jeffrey meglepődve nevetett fel. – Azt hiszem, kezd hatni rád, hogy zsaruhoz mentél feleségül.

– Akkor hallgass meg. Félek, hogy Lena elkövetett valamit, amivel veszélybe sodorhatja Hanket.

Jeffrey nem felelt azonnal. – Nem gondolod, hogy éppen fordítva van? – Sara nem válaszolt, ezért folytatta: – Hank valószínűleg megint drogozik. Talán berágott rá a dílere. Lena meg ideutazott, hogy elrendezze a dolgokat, csak a díler nem akarta, hogy elrendezzék.

Sara felnézett, állát a férje kezére tette. – Folytasd.

– Ezek a fickók nem szeretik, ha baszakodnak velük – mondta tovább Jeffrey. – És nem riadnak meg a zsaruktól.

A megérkezésük óta ez volt az első logikus dolog, amit Sara hallott tőle. Könnyen el tudta képzelni, hogy Lena rossz embert talált felheccelni, mert hát mit neki a következmények! Feltehetően Elawah megyében is ugyanazt a sémát követte, mint Ethan Greennel – addig provokálta bőrfejű szerelmét, míg az odacsapott.

– Te nem láttad Pfeiffert közelről – mondta Jeffrey Sarának. – Meg volt rémülve. Biztos azt hitte, engem küldtek, hogy bevégezzem a feladatot. – Habozott, mintha csak most rakosgatná össze a következő részletet. – Lehetséges, hogy Lena azért nem akart velem szóba állni akkor este, mert nem kívánt kiszolgáltatni ezeknek a fickóknak.

Sara visszafektette a fejét Jeffrey mellkasára. Ő nem hitt Lena ártatlanságában, de vitatkozni sem akart, ami elkerülhetetlen lett volna, ha hangot ad a véleményének. – Gondolod, hogy az, akit a kórháznál láttunk, Hank dílere?

– Jake szerint tényleg díler.

– Jake azt is mondta, hogy az egyik emberét ment meglátogatni – mutatott rá Sara. – A seriffnek számos alkalma lett volna tudatni veled, hogy az az ember látja el Hanket anyaggal, és Lena az útjában állt.

– Az adott pillanatban nem tartoztam a seriff kedvencei közé – emlékeztette Jeffrey. – Az ő verziója szerint te meg én éppen előtte segítettünk Lenának megszökni.

Sara ezt inkább nem akarta taglalni. – Gondolod, hogy Hank valahogy segített Lenának?

Jeffrey vállat vont. – Ahhoz, hogy kijusson a városból, Lenának kocsira, ruhára és pénzre volt szüksége. Egyedül is megszerezhette ezeket, de lehet, hogy segítettek neki.

– Nem hinném, hogy Hank képes lenne mindezt megszervezni.

– Öreg már, az igaz – ismerte el Jeffrey. – No meg nyilván nem a vasárnapi iskolában szerezte a karjára azokat a tűnyomokat.

Ebben volt igazság. Valójában sok igazság volt abban, amit Jeffrey mondott. Sara azon tűnődött, hogy ha a férje egy nappal korábban is így gondolkodott volna, az rengeteg vesződségtől kímélte volna meg őket, nem beszélve a csaknem nyolcszáz mérföldes autóútról.

– Na és mi a holnapi program? – kérdezte.

– Azt hiszem, jó erősen bekopogtatunk Hanknél. – Elnevette magát, szemlátomást tetszett neki, hogy Sara adta az ötletet. – Ha nem nyitnak ajtót, azt hiszem, tovább nyomozok Jake Valentine után. Vannak kapcsolataim a tiftoni rendőrakadémián. Tőlük

remélhetőleg többet is megtudhatok arról, hogy milyen zsaru ez a Valentine. Aztán felhívom Nicket, hogy végezzen nekem egy kis átvilágítást.

– Azt Frank is megtehetné a kapitányságon, nem?

– A nyomozóhivatal alaposabb – mondta Jeffrey. – Egy teljes körű profil elkészítése napokba telik.

– Jake nem lehet büntetett előéletű, különben fennakadt volna az alkalmassági rostán.

– Át kell nézni a teljes adatbázist, hátha kapcsolatba hozható egyik-másik elkövetővel.

– Azt biztosan feltüntették volna az aktáján.

– Attól függ.

– Na és ha neki is vannak kapcsolatai a tieid körében, és rájönnek, hogy szaglászol utána?

– Gondolom, nem fogja meglepni a hír.

Sara megkereste a férje kezét, ujjai előbb bőrt tapintottak, aztán egy ügyetlenül felhelyezett ragtapaszt. A kezébe szorította a Jeffrey-ét. – Gondolod, hogy Jake-nek köze van ehhez az egészhez?

– Jake itt nőtt fel. Csak kis időt töltött helyettesi rangban, és máris főnök lett belőle. Szerintem mindenről tud, ami ebben a városban folyik. Már csak az a kérdés, hogy résztvevőként vagy tétlen szemlélőként van benne.

– Ezt mikor raktad így össze?

Sara arra számított, hogy Jeffrey most majd elsüt egy viccet a briliáns elméjéről, figyelemre méltó nyomozói képességeiről. De Jeffrey meglepetést okozott neki.

– Az a nő… – kezdte, és Sara rögtön tudta, hogy az összeégett tetemre céloz. – Van odakint valaki, akinek hiányzik. És ez a valaki vagy fél a seriffhez fordulni, vagy tudja, hogy úgyis hiába, mert Jake nem tud, vagy nem hajlandó segíteni. – Sara kihallotta a hangjából a felháborodást. – Mire jó a rendőrség, ha már nem védik meg az embereket? – Elhallgatott, de Sara tudta, hogy nem vár választ. – Nincs ez így jól, Sara. Egyszerűen nincs jól.

Huszonnégy órával korábban Sara még meg tudta volna ölni, most viszont egyre az járt a fejében, hogy soha nem szerette még ennyire a férjét.

– El tudod képzelni, mit éreznél, ha Grant megyében történne valami hasonló?

Kizárt dolog, gondolta Sara. Először a megyei középiskola focipályáján találkozott Jeffrey-vel. Csapatorvosként az oldalvonal mellől figyelte a játékot. Valamiért hátrafordult, és felnézett a lelátóra. Akkor pillantotta meg Jeffrey-t a polgármester, Clem Waters mellett. Úgy fölébe tornyosult, hogy Clem törpének tűnt mellette. Volt valami Jeffrey megjelenésében, amitől Sarának a lélegzete is elakadt. Erről még soha nem beszélt a férjének, de a szíve akkor kihagyott egy ütemet. Ahogy aztán Jeffrey komótosan lebattyogott a pályára, Sara térde remegni kezdett. Ha az egyik játékosból nem épp ebben a lélektani pillanatban verik ki a szart, Sara bizonyosan hülyét csinál magából. Így csak félig.

Átölelte a férjét. – Te nem hagynád, hogy megtörténjen – mondta magabiztosan. – A mi városunkban nem. Soha.

Jeffrey csókot nyomott a feje búbjára, és karját kinyújtva leoltotta az éjjeliszekrényen álló lámpát. Sara kényelmesen elhelyezkedett, hozzábújt. Éppen ellazult, mikor érezte, hogy Jeffrey megmerevedik.

– Mi baj? – kérdezte Sara.

– Te nem érzed? Mintha égne valami.

– A mai nap után én már mindenütt füstszagot érzek.

– Nem. – Jeffrey felkapcsolta a lámpát. – Komolyan mondom. Valami ég.

– Nem érzem…

Jeffrey felkelt, és belebújt a farmerjába. Sara kelletlenül fel-ült az ágyban, tudta, hogy a férje úgysem fekszik le, amíg nem lokalizálta a szag forrását. A motelban uralkodó állapotokat tekintve az se lett volna meglepő, ha valamelyik elektromos vezeték füstöl.

Jeffrey elhúzta a függönyt, és kinézett a parkolóra. – Nem látok semmit.

– Gondolom, ez még nem jelenti, hogy visszajössz az ágyba.

Jeffrey magára kapott egy pólót a bőröndből, és kinyitotta az ajtót. Azután csak állt ott, hagyta beáramlani a hideget, és a levegőt szimatolta. – Kintről jön.

Sara felállt. – Már én is érzem.

Mindketten cipőbe bújtak, mielőtt kimentek a parkolóba. Sara ráhúzta a kezére a melegítő ujját, hogy megóvja az éjszakai hidegtől. Odakint még intenzívebb volt a szag, mintha valami hatalmas tábortűz felől jönne a füst. Jól hallatszott a ropogás is, és ők követték a hangot a motel irodája mögött húzódó folyosóig.

A folyosó végén csapatnyi szállóvendég tolongott, akik láthatóan mind szégyellték, hogy itt látják őket. De még a félelmük, hogy a szomszéd vagy a házastársuk netalán rajtakapja őket, sem vetekedhetett azzal a vágyukkal, hogy bámészkodjanak. Bámulni pedig volt mit: a motel melletti épület lángokban állt, s csak úgy ömlött a füst az éjszakai égboltra.

Ahogy Jeffrey és Sara a tömeg élére verekedték magukat, egy hatalmas robbanás kivetette az épület ablakait. Jeffrey átkarolta a feleségét, és elfordította a törmelékesőtől. Újabb detonáció következett. A bejárati ajtó lerepült, és a parkolóban ért földet.

Jeffrey a tűz robaját túlharsogva kérdezte: – Hívta már valaki a 911-et?

– Kétszer is – válaszolta valaki a tömegből.

Jeffrey Sarához fordult: – Az ott Hank kocsmája.

– Remélem, senki nincs odabent – válaszolta a nő, kezével árnyékolva a szemét a nagy fény elől. Mintha az épület perifériáján lángolt volna jobban, talán mert valaki körbelocsolta benzinnel. Az ablakok helyén támadó lyukakon a tűz már befelé terjedt, felkúszott a falakon, rácikázott a gerendákra, áttáncolt a tetőn. Ha volt is az építményben tűzoltó berendezés, nem működött. Sara úgy saccolta, hogy öt percen belül az egész kocsma lángolni fog.

Fülrepesztő hang hallatszott, amilyet sebzett állatok vagy szirének adnak ki. Sara egy tűzoltóautó érkezésére számítva kinézett az útra, de csak néhány kocsi meg egy motor húzott el mellettük lassan.

– Lena – dünnyögte Jeffrey az épület felé lépdelve.

A kitört ablakok egyikén át Sara észrevett odabent egy mozgó alakot. A perzselő fényben jól látszott, hogy az alak néz valamit a kezében.

– Hé, maga! – Ezek szerint Jeffrey is rájött arra, amire Sara, hogy az ott bent nem Lena, hanem egy széles vállú, testes férfiember. Feltekintett, amikor Jeffrey másodszor is rákiáltott, de tapodtat se mozdult.

Jeffrey hátranézett Sarára. Bólintott, mintha azt mondaná: „Tudod, hogy meg kell próbálnom”, és megiramodott az épület felé.

– Jeffrey! – ordította a nő. Ez túl veszélyes. Másodpercek kérdése, és a tűz eléri azt az embert. – Jeffrey!

A férje visszahőkölt, ahogy hirtelen felszökött előtte egy tűzfal, de nem hátrált meg.

Sara esdeklésével mit sem törődve megkerülte az épületet, másik bejutást keresett.

– Ne! – suttogta Sara, tehetetlenül nézve a lángoló épületbe bevetődő Jeffrey-t. A benti alaknak már égett az inge, érthetetlen módon mégis hátat fordított Jeffrey-nek, és eltűnt az épület mélyén. Jeffrey utánalódult, s ekkor mindketten elvesztek szem elől.

– Ne! – ismételte Sara. Várt, és nézte az üres ajtókeretet, hátha Jeffrey megjelenik benne. Aztán elkezdte körbejárni az épületet, talpa alatt üvegszilánk recsegett, és belesett a tátongó nyílásokon, ahol azelőtt az ablakok voltak. Félúton járt, éppen a kiserdő szélénél állt, amikor újabb robbanás történt, de ez olyan erős volt, hogy ledöntötte Sarát a lábáról.

Másodpercek teltek el. Csengett a füle, az agyát meg mintha statikus zörej kebelezte volna be. Megrázta a fejét, törmelékdarabokat hullajtva a hajából. A ledöngölt földre támaszkodva felnyomta magát az oldalára. Az épületből lángok csaptak ki. A bőrén érezte a forróságot. Valahogy feltápászkodott a térdére, de képtelen volt lábra állni. Kinyitotta a száját, de nem bírt beszélni.

– Sara! – loholt elő Jeffrey a fák közül, és a porban megcsúszva térdre zuhant a felesége mellett. – Jól vagy? – Két keze közé fogta Sara arcát. – Megsérültél?

Sara rátette a kezét a kezére. – Már azt hittem…

Egy sziréna jellegzetes sivítása hasított a levegőbe. Ezt már nem lehetett eltéveszteni, egy tűzoltóautóból jött a hang. Csikorgó hátsó kerekekkel kanyarodott be a parkolóba egy rohammentővel a nyomában. A tűzoltók hangyamód nyüzsögve letekerték a tömlőket, és elhajtották a kíváncsiskodókat az égő épület közeléből.

– Sara – hajtogatta Jeffrey. – Beszélj hozzám. Megsérültél?

Ő a fejét rázta, ráborult a férjére, és olyan szorosan ölelte a derekát, hogy csoda volt, hogy Jeffrey egyáltalán kap még levegőt.

– Semmi baj – mondta neki a férje, és hátrasimogatta a haját. – Nincs semmi baj.

Sara nem hitte, hogy meg bírna szólalni zokogás nélkül. Dermedtség telepedett rá, mintha a hangot és az érzéseket elfojtó légüres térbe került volna.

Jeffrey köhögött, és Sara lazított az ölelésén, de nem engedte el.

Ő már halottnak hitte a férjét. Egyetlen parányi másodpercre felvillant előtte az élet nélküle, átélte, milyen érzés lenne elveszíteni.

– Beszaladt az erdőbe – mondta Jeffrey, de Sarát cseppet sem érdekelte az az alak, aki becsalta a férjét az épületbe. – Volt valami a kezében. Nem láttam, mi.

Az egyik mentős letérdelt Sara mellé, és a hátára tette a kezét. – Jól van, hölgyem?

Sara nagy nehezen bólintott. Sokk. Nyilván sokkot kapott.

A másik mentős megkérdezte: – Kap levegőt? Nincs szüksége oxigénre?

Meg kellett reszelnie a torkát, hogy ki bírja nyögni: – Nincs. – A mentős természetesen nem hitt neki. Megpróbált a szájára tenni egy oxigénmaszkot, de Sara ellökte.

Jeffrey láthatóan aggódott. – Talán mégis jobb lenne…

– Semmi bajom – mondta Sara mindenkinek, hülye érzés volt, hogy ilyen sokan sürgölődnek körülötte. Jeffrey ingébe kapaszkodva megkísérelt lábra állni. Végül Jeffrey húzta fel a földről a derekánál fogva, és Sara rátette a kezét a kezére, hogy ne is engedje el.

– Szeretnék visszamenni a szobába – mondta, és Jeffrey nem kérdezett semmit, csak keresztülvezette a tömegen, a kezével tolva félre az embereket az útból. Mindenki őket bámulta, Sara a földre szegezte a pillantását, arra összpontosítva, hogy egyik lábát a

másik után tegye, végig szorosan magához ölelve Jeffrey-t.

– Várjon, főnök! – Jake Valentine volt az.

– Ne most – mondta neki Jeffrey.

A seriff levette a baseballsapkáját. – Csak egy pillanatra…

– Ne most – ismételte meg Jeffrey, és még erősebben szorította Sara derekát. Az ételautomaták vibráló fénnyel üdvözölték őket, ahogy elhaladtak mellettük, a kompresszorok méhkas módjára zúgtak. Sara nem csukta be rendesen az ajtót, amikor elhagyták a szobát, Jeffrey óvatosan, fél kézzel lökte be. Megfeszülő izmokkal nézett körül, és meggyőződött róla, hogy senki nincs odabent.

Anélkül, hogy túl nagy feneket kerítene a dolognak, a testével fedezte Sarát, miközben benézett a mellékhelyiségbe, ahol a vécé meg a kád volt. Amint megbizonyosodott róla, hogy egyedül vannak, megnyitotta a csapot, és lekapott egy rongyot a törülközőrúdról.

– Tudni akarom, miért szaladt el – mondta Jeffrey, és benedvesítette a rongyot, még mindig az épületben látott férfin tűnődve.

Sara felült a fürdőszobapultra, és lelógatta a lábát. Kezdett magához térni. Jeffrey testéből a füst és az izzadság keverékének csípős szaga áradt. Az inge nedves volt, és csupa korom.

– Nem tudtam jól megnézni – mondta Jeffrey. – Túl nagy volt a füst.

– Kapsz levegőt rendesen? – kérdezte Sara, ahogy feltámadt benne az orvos. – Nem fáj a mellkasod vagy a torkod?

Fejrázás. – Hadd nézzelek. – Miközben finoman tisztogatni kezdte Sara arcát a ronggyal, azt mondta: – Van egy patak az épület mögött, mellette valami kalyiba. A fickó a parthoz érve megbotlott, és a vízbe esett. Most megvagy, gondoltam, de egyszerűen nyoma veszett. – Jeffrey kiszedett valamit Sara hajából, és behajította a szeméttartóba. – Nem tudom, eldobta-e, ami a kezében volt. De bármi volt is az, megért neki annyit, hogy befusson érte egy égő épületbe. – Kiöblítette a rongyot. Sara látta, milyen koszos lett, és eltűnődött, hogy nézhet ki akkor az arca. Jeffrey azzal fejezte be: – Aztán felrobbant a ház, és megláttalak a földre zuhanni.

Sara valami hűvöset érzett az arcán, és rájött, hogy sír.

– Hékás. – Jeffrey letörölgette a könnyeit. – Nincs semmi baj.

Sarát elárasztották az érzelmek, nem bírt uralkodni rajtuk. – Én csak… bementél az épületbe, és utána már csak annyit láttam, hogy… azt hittem…

Jeffrey értetlen mosolyt küldött felé, mintha Sara túlreagálná a helyzetet. – Ugyan, kicsim. Hisz jól vagyok.

Sara megérintette a férje arcát, s közben próbált úrrá lenni a keze remegésén. Tisztában volt vele, hogy Jeffrey a szívóssága, független természete miatt szereti. De most nem tud olyan lenni, egy pillanatra sem keltheti Jeffrey-ben azt az érzést, hogy kibírná nélküle. – El se tudom képzelni, mihez kezdenék, ha történne veled valami.

– Ugyan már – Jeffrey próbálta elviccelni. – Sorban állnának a palik, hogy a helyembe lépjenek.

Sara megrázta a fejét, nem mehetett bele ebbe a játékba. – Ne mondj ilyet.

– Nick Shelton elérné végre a célját. Hordhatnátok ugyanolyan nyakláncot.

Sara megcsókolta a férjét, érezte, hogy földes a szája, de nem érdekelte. Átkarolta a vállát, lábát a csípőjére fonta, szorosan magához húzta. Érezni akarta Jeffrey minden egyes porcikáját, hogy tudatosítsa magában, ez a férfi még mindig hozzá tartozik. Hirtelen elfogta a vágy, nekiesett Jeffrey ingének, hogy letépje róla.

– Hé – húzódott el a férje, megint azzal az értetlen mosollyal az arcán. – Jól vagyunk, ugye? Nincs baj.

Többes számot használt, de Sarát nem ez nyugtalanította. Átlátott rajta – látta, hogy a szeme nem vesz részt a mosolyában, hogy túl gyorsan peregnek a szavai, hogy nyomasztja valami, amiről nem akar beszélni. Finoman megérintette a férje ajkát, és hagyta lecsúszni az ujjait a nyakára, a mellére. Amikor a körmei végigcirógattak Jeffrey nadrágján, férje végre abbahagyta a mosolygást.

– Soha ne hagyj el! – mondta neki Sara, miközben kigombolta a nadrágját, és lehúzta a cipzárt. Ez úgy hangzott, mint egy fenyegetés, holott a legnyersebb rémület beszélt belőle, mert elképzelte az életét a férje nélkül. – Soha ne hagyj el!

Jeffrey már azelőtt készen állt, hogy Sara átölelte volna. Mélyen bedugta a nyelvét a nő szájába, és hosszan, erősen csókolta. Sara még erősebben csókolt vissza, és egyszerre két kézzel cirógatta. Jeffrey leráncigálta róla a nadrágot, szétfeszítette a lábát. Sara kiült a pult szélére, és teljes súlyával Jeffrey-re nehezedett, ahogy az beléhatolt. Jeffrey újból megpróbálta visszafogni, de Sara fél kézzel a pultba kapaszkodva mozgatta a csípőjét, hogy gyorsítson a tempón.

– Basszus… – zihálta a férfi, nekidöntötte Sarát a tükörnek, és csókolni-harapdálni kezdte a nyakát. Fogai a nő mellét karistolták, és két kézzel markolt a fenekébe, miközben egyre keményebben és egyre mélyebbre hatolt. Sara körmei a férje hátába vájtak, érezte, hogy Jeffrey közel jár a csúcshoz, és az volt minden vágya, hogy ő elélvezzen.

– Annyira jó vagy – suttogta bele a fülébe, hogy Jeffrey érezze a lélegzetét. – Annyira jó… – Tovább beszélt, a szavaival izgatta még tovább.

Jeffrey lélegzete elakadt, hátán keményen megfeszültek az izmok. Sara szorosan összezárta a szemét, és minden idegszálával a benne kibomló érzésre figyelt, miközben a férje teste megremegett a kielégüléstől. Jeffrey lassított a tempón, és ő ezúttal már hagyta, kiélvezett minden egyes mozdulatot, és arra gondolt, bárcsak örökké tartana.

Amikor vége volt, Jeffrey újból megremegett, ráborult az asszonyra, és megmarkolta a pultot, mintha támaszra lenne szüksége. Sara a körmével lágyan cirógatta a hátát. Forró és ragacsos volt a bőre, de ő így is érezni akarta. Megcsókolta a vállát, nyakát, arcát.

– Jézusom – zihálta Jeffrey. – Ne haragudj, hogy nem bírtam… – Megrázta a fejét. – Jézusom.

Sara gyöngéden szájon csókolta. Egy kezén meg tudta számolni, hányszor élvezett el a férje nála előbb. És az is igaz, hogy Sara soha életében nem érezte őt ennyire közel magához.

Jeffrey megint mosolygott, azzal a félmosollyal, amely egyszerre volt bosszantó és szeretnivaló. – Fogadok, hogy Nick nem tud ilyet.

Sara hátradöntötte a fejét a tükörre, még mindig nem volt kedve viccelődni.

– Azt mondják, az alacsony férfiak túlkompenzálnak.

Sara ránézett, és látta a férjén, hogy azt várja tőle, szálljon be a játékba. – Hidd el nekem – adta be a derekát Sara –, én olyat is tudok, amit Nick nem.

Jeffrey hátrasimította az asszony haját. – Tudsz róla, hogy első pillantásra beléd szerettem?

– Hiszen valaki mással volt randid ugyanaznap este – nevetett Sara.

– Nem is igaz.

Sara oldalba bökte. – Még fel is hívtad, hogy késni fogsz.

Jeffrey végighúzta az ajkát a nőén. – Szeretlek, Sara.

Ő érezte, hogy összeszorul a torka. A szokványos, tréfás választ adta, amivel az első együtt töltött évükben az őrületbe kergette Jeffrey-t, mert soha nem mondta neki, hogy ő is szereti. – Tudom.

– Valami mást is tudnod kell – mondta Jeffrey, ahogy besimított egy hajtincset Sara fülé mögé. – Nem csak a fantáziád piszkos. – Sara érezte magán, hogy elvörösödik, és Jeffrey hangos nevetésben tört ki. – A szó legszorosabb értelmében piszkos vagy. Nézz a tükörbe!

Sara megfordult, és szemrevételezte a tükörképét. Jeffrey-nek nagyjából sikerült ugyan letisztogatnia az arcát, de még mindig úgy festett, mint aki kamionnal ütközött.

– Meg kell hogy mondjam – szólalt meg a férje –, nem tetszik így a hajad.

Sara visszafordult. – Éppenséggel a te külsőd se tökéletes.

– Akkor fejezzük ezt be a zuhany alatt. – Lepillantott, és végigsimított Sara combján. – Vagy adsz nekem egy esélyt, hogy most rögtön visszaszerezzem a becsületem?

– Emlékszel még, hogy kell?

Mindketten összerezzentek, ahogy valaki zajosan dörömbölni kezdett az ajtón.

Sara lecsusszant a pultról, és egyetlen gyors mozdulattal felhúzta a melegítőnadrágját, és összehúzta magán az ingét. A szíve úgy zakatolt, mintha megint tizennyolc éves lány lenne, akit rajtakaptak egy Buick hátsó ülésén valami fiúval, és nem egy férjes asszony, akinek minden joga megvan ahhoz, hogy kivegyen egy olcsó motelszobát a férjével.

Folytatódott a dörömbölés az ajtón, akár a kalapácsütések. Fény folyt be a felső résen, ahol a vékony furnérlemez meghajlott a rázkódástól. A parkolóra néző üvegablak baljósan nyikorgott.

Sara az ingét gombolgatta, miközben Jeffrey farmerba bújt. – Ha Jake Valentine az – kezdte a férfi, de nem volt ideje befejezni a mondatot. Az ablak betört, üveg záporozott a szobába, a függönyök hullámozva lebegtek, ahogy egy nagy tárgy zuhant a műanyag asztalra, s onnét a padlóra esett.

Jeffrey térdre vetette magát, és mindkét karjával a fejét védte. – Mi a…

Odakint kerekek csikorogtak az aszfalton.

Sara szája kinyílt a döbbenettől. A nagy tárgy egy ember volt. Valaki bedobott egy embert az ablakukon.

Sara ösztönösen megindult felé, Jeffrey azonban elkapta a karját, és lerántotta a földre.

– Menj a fürdőszobába – parancsolt rá, és kihúzta a pisztolyát a matrac alól. – Most rögtön.

Sara legörnyedve szaladt fedezékbe, miközben Jeffrey odament az ajtóhoz. Rátette a kezét a kilincsre, lenyomta, de az ajtó nem engedett.

Nekivetette a hátát az ajtónak, azután a falnak, így közelítette meg az ablakot. Fürgén kitekintett az ablakon, a parkolót pásztázta, aztán letérdelt a párkány alá. Ezt kétszer is megtette, és Sara mindannyiszor lélegzet-visszafojtva várta, hogy valaki mindjárt szétlövi a fejét.

Jeffrey hátrapillantott Sarára. – Maradj itt – mondta neki, azzal átugrott a kitört ablakon.

Sara levegőt sem véve hegyezte a fülét, várta a pisztolydurranást. Térden csúszott oda a férfihoz, hogy megnézze, életben van-e még. Mindenütt üvegszilánkok voltak, óvatosan kellett mozognia, nehogy megvágja magát. Még mindig behúzott fejjel rányomta az ujjait a férfi nyakára, de nem volt benne biztos, hogy a pulzust érzi, vagy a saját keze

reszketését.

– Sara.

Felsikoltott, és a válla közé kapta a fejét, de mindjárt rájött, hogy csak Jeffrey az.

– Akárki volt is, már elment. – Jeffrey a pisztollyal kiütögette az üveg maradékát a keret széleiről, mielőtt visszamászott. – Halott?

Sara csak ekkor nézett le a férfira. A bal oldalán feküdt, arccal az ablaknak. Hátából értékesnek látszó kés fehér gyöngyház nyele meredezett. Jókora üvegszilánk állt ki a nyakából, de éppen csak szivárgott a vére, nem spriccelt, ami arra utalt volna, hogy még dobog a szíve. Sara azért a biztonság kedvéért kitapintotta az artériát.

– Semmi – mondta aztán Jeffrey-nek.

Ő már-már megkönnyebbültnek látszott. – Az ajtót beszögezték.

Sara ráült a sarkára, és néma hálaimát rebegett, hogy egy lángoló tűzgolyó helyett csak egy embert hajítottak be az ablakukon.

Jeffrey megdöntötte a férfi fejét, és az arcába nézett. – Szerintem őt láttam a kocsmában.

– Nyilván – mondta Sara. Ez az ember ugyanis nemrégiben tűznek volt kitéve. A szeme nyitva, de a szempillája leégett. Rövidre nyírt haját korom fedte. Inge jókora foltokban kiégett, alatta első- és másodfokú égésnyomok a húson.

Jeffrey nekiállt feltépni a férfi ingujját.

– Ne – szólt rá Sara, arra gondolva, hogy bizonyítékok maradhattak az ingen, de hamar megértette Jeffrey indítékát.

A halott ember karjára jókora vörös horogkeresztet tetováltak.

12. FEJEZET

Lena

Lena Hank konyhaasztalánál ült, háttal a falnak, és várta, hogy a nagybátyja hazajöjjön. A tűzhely fölött hangosan ketyegett az óra, Lenának kemény erőfeszítésébe került, hogy ne ugyanerre a ritmusra lélegezzen. A Mercedes a felhajtón állt, tehát Hank valamikor hazajött, de most nyoma se volt. A ház üres, a fészer meg a viharvert öreg kisteherautó a hátsó kertben úgyszintén. Lena elhajtott a kocsmához, érdeklődött a kórházban, de még a seriffhivatalban is, ahol valami dilinós vénembertől azt a sablonos választ kapta, hogy várjon huszonnégy órát. Pedig Hank nyilvánvalóan eltűnt. A mobilja a konyhaasztalon hevert, lemerülve. Az üzenetrögzítőn semmi. A kék fémkazetta, Hank drogkészletével, nem volt sehol. A nagybátyja nem tenné ki a lábát a házból a készlete nélkül. Bizonyára magával vitte, vagyis saját elhatározásából távozott – csakhogy ebből még nem derült ki, hogy hová ment.

Lena azt se tudta, mit csináljon, ha Hank előkerül. Mit mondana neki, ha most, ebben a pillanatban besétálna az ajtón? Mit tudna kérdezni tőle? Négy órája, hogy beszélt Charlotte-tal az iskolában, ám az eltelt idő mit sem segített, hogy tisztábban lásson.

Nem Hank vezette a kocsit aznap.

Angela Adams vakította meg a saját lányát – és aztán? Elhajtott? Szépen faképnél hagyta Hanket, hogy ő vigye el helyette a balhét?

Lena megesküdött, hogy ezért az egyetlen dologért soha nem bocsát meg a nagybátyjának, erre kisül, hogy nem is a vén szarházi tette. Mindaz a harag, melyet egész életében dédelgetett magában iránta, továbbra is ott fortyogott a lelkében, csak már nem volt célpontja. Haragudjon talán az anyjára, akire nem is emlékszik? Mi lehet olyan rettenetes Angela Adamsben, hogy Hank inkább meghagyott mindenkit abban a hitben, hogy ő vakította meg a saját unokahúgát, de nem mondta el a lányoknak, hogy az anyjuk él? Mit követhetett el Angela? Mit tett ellenük, mindnyájuk ellen?

A mosogató fölötti neonfény kékbe vonta a szobát, ahogy kezdett aláhanyatlani a nap. Az anonim alkoholisták füzetkéi még mindig ott voltak szanaszét az asztalon, a padlón, feltornyozva a gáztűzhelyen. Az óra tovább ketyegett, mérte a perceket, azután a következő órát.

A baleset után Sibyl minden emléke törlődött arról, hogy kiszaladt a felhajtóra, vagy hogy egyáltalán labdáztak Lenával. Az orvos azt mondta, súlyos fejsérülésnél ez teljességgel normális jelenség, és az emlékek olykor végérvényesen elvesznek. A két nővér soha nem is beszélt róla a későbbiekben. Gyerekként hébe-hóba talán még igen, ám ahogy múlt az idő, Sibyl vaksága, illetve az azt kiváltó ok elfogadott dologgá vált kettőjük közt. Olyan lett volna a balesetről beszélni, mintha minden reggel megbeszélték volna, ami előre látható: hogy fölkelt a nap.

Lena egyfolytában Hanket hibáztatta, Hank pedig semmit sem mondott, amivel rácáfolt volna a vádra. Valahányszor Lena a képébe vágta, Hank összeszorította az állkapcsát, a semmibe révedt, és várt, amíg Lena befejezi.

Biztos, hogy Charlotte Warren többet tud annál, amennyit elmond; lévén hogy három évvel idősebb, mint Lena és Sibyl, a memóriája jobb, az őt ért sokk kevésbé traumatikus. A nő ennek ellenére a puszta tényekre szorítkozott: a kocsi elüti Sibylt, Hank futva jön, Angela elhajt, le se fékez, hogy megnézze, jól van-e a lánya, vagy magyarázatot adjon a történtekre. Perceken belül kiérkezik a rendőrség, majd a mentők. Charlotte anyja hazaviszi a lányát, és a lelkére köti, hogy felejtse el, amit látott.

Charlotte saját bevallása szerint komolyan vette az anyja szavait. Még amikor elmélyült a kapcsolata Sibyllel, Charlotte akkor is úgy gondolta, hogy némely dolgok túlontúl szörnyűek vagy fájdalmasak ahhoz, hogy beszéljünk róluk.

Ennyire egyszerű volna? Charlotte és Sibyl tényleg soha nem beszéltek arról a napról? Lena valószínűnek tartotta, hogy ha Sibyl a saját nővérével is kerülte a témát, akkor Charlotte Warren előtt sem hozta fel. Sibyl irtózott a gondolattól, hogy bárki is szánakozzon rajta. Úgy rendezte el az életét, hogy a látókhoz hasonlóan önellátó tudjon lenni. Soha nem hódolt be a fogyatékának, és nem élt vele vissza. Talán csak azért nem beszélt a balesetről, mert nem akarta, hogy bárki is megsajnálja.

Megannyi titok, megannyi ember, aki falaz Angela Adamsnek, és egyik sem hajlandó elárulni, hogy miért.

Lena hátranyúlt a falon lévő telefonért. A kagyló ragadt, a nyomógombok piszkosak voltak. Bepötyögte Nan Thomas számát, arra gondolt, megkérdi Sibyl szeretőjét, hogy pontosan mit is tudott a húga arról a vészterhes napról. Szíve hangosan zakatolt, mire kicsöngött a telefon. Lena várt, és számlálta a csörgéseket, aztán bekapcsolt a hangposta.

Bontotta a vonalat, nem hagyott üzenetet.

Na és ha Sibyl tudta, hogy az anyjuk tette? Biztos, hogy mondott volna valamit Lenának. Kizárt dolog, hogy éveken keresztül hallgatott volna előtte arról, hogy hazudtak nekik, és az anyjuk még évekkel azután is életben volt, hogy Hank mesélt nekik a haláláról.

Hacsak Sibyl nem így próbálta megvédeni Lenát.

– A francba – átkozódott Lena a szemét dörzsölve. Kimerült volt, és Hanknél üldögélni még annál a retkes motelszobánál is rosszabb. Mocskosabb.

Felállt, és a hátsó ajtóhoz sétált. Lena rátette a kezét a kilincsgombra, aztán mégsem fordította el. Leejtette a kezét, és visszament a folyosóra. A fürdőszoba előtt megállt, sarkon fordult, és bement a konyhába. A szék lábai a parkettát karistolták, de Lenát nem izgatta a lakkozás.

Sok-sok évvel azelőtt Hanknek annyi vacka gyűlt fel, hogy már nem tudta hová tenni őket. Elővágott furnérlemezt vásárolt hát a vasáruboltban, amit Lenának a padlásfeljárón keresztül, egyesével kellett feladogatnia, hogy Hank a helyükre szögelje őket. Nagybátyja rendkívül bölcsen az év legmelegebb hónapjában, augusztus derekán kerített erre sort. Amikor az utolsó darabot is a helyére illesztve lekóválygott a padlásról, elájult a folyosón a hőgutától.

Másnap újból fent volt a padláson, dobozokat pakolt, rendezkedett. Lena tíz-, talán tizenkét éves lehetett akkor. Ez csak pár évvel azután történt, hogy Angela Adams megvakította Sibylt. Vajon mit suvasztott el Hank odafent? Miféle papírok rejtőztek mind ez idő alatt Lena feje fölött? Annyi szar hányódott most is mindenütt, hogy a padláson lévő holmi eddig eszébe se jutott.

Lena föllépett egy székre, és megpróbálta fölnyomni a padlásajtót. Úgy tűnt, be van ragadva, de nem a festéktől. Valami volt a tetején, talán egy doboz, és Lenának ököllel

kellett felütnie az ajtót, hogy az a valami leessen róla. Mire sikerült felnyitnia a padlásajtót, a keze már lüktetett és vérzett. Áporodott szag hömpölygött le odafentről, de Lena nem hagyott magának időt a töprengésre, hanem felnyúlt az ürességbe, megkapaszkodott kétoldalt a gerendákban, és felhúzódzkodott.

Nyeregtető volt a házon, de fölegyenesedni nem lehetett alatta. Lena kétrét görnyedve tapogatódzott a villanykapcsoló után, miközben tudta, hogy hosszú, rozsdás szögek állnak ki a zsindelyből, csak arra várva, hogy felhasítsák a koponyáját. Noha lement már a nap, rettenetes hőség volt a padláson. Verítékcsepp gördült le Lena hátán. Tudta, hogy csak az idejét vesztegeti, de azért lámpát gyújtott. Legnagyobb meglepetésére a lámpa működött, a körte a zsúfolt padlás egy parányi szegletét világította meg. Kiégett körte feküdt a padlón egy üres papírdoboz mellett, amiből Lena arra következtetett, hogy Hank nemrégiben idefent járt. Vajon mit művelt? Mindenütt dobozok és papírhegyek. A furnérlemez padlót patkányszar pettyezte. Cincogó hang hallatszott, ahogy valami állat Lena betolakodása ellen ágált.

Váratlan hirtelenséggel csapta meg a szag, a halál émelyítő bűze.

Újonc zsaru korában Lenának elég olyan esettel volt dolga, amikor más városban élő férfiak és nők riasztották a rendőrséget, mert anya vagy apa vagy a nagyi nem veszi fel a telefont. Általában alapos okuk volt rá, és a magasabb rangú tisztek munkahelyi tréningként fogták fel, hogy az újoncokat küldték ki a hullák felfedezésére.

Lena egyszer rátalált egy idős nőre, a karosszékében ült, és szikrányi élet sem volt benne. Ölében félkész sál és kötőtűk, a háttérben a tévé csicsergett. A nőnek vizelet- és rothadóhús-szaga volt. Lena előbb a hátsó tornácon kiokádta a belét, aztán rádión beszólt az őrsre, hogy tájékoztassa őket a felfedezéséről.

Most a padláson megint hányinger kerülgette – nem a stressztől, hanem félelmében. Tudta, milyen a halott ember szaga: a bomlás folyamatában a testnedveik kiszivárognak, a gázok elszöknek. Bőrük ráfonnyad a csontjaikra, és több mint valószínű, hogy ott rohad meg rajtuk a saját ürülékük, miközben arra várnak, hogy valaki megtalálja őket.

Egy gondolat ötlött Lena eszébe, és nem akart eltűnni: lehet, hogy megtalálta az anyját? Lehetséges, hogy Angela Adams a sok hosszú éven át mindvégig idefent volt, rothadó teste beleivódott a furnérlemezekbe, miközben Lena és Sibyl közvetlenül alatta élte az életét?

Nem. Ki van zárva. Ahhoz túl sok idő telt el. Már nem bűzlene. Hank mostanra már elvitte volna a hullát.

Lena szíve a torkában dobogott. Hank. Most is, mint mindig, utolsóként gondolt a nagybátyjára. Könnybe lábadó szemmel nyúlt fel a feje fölé, hogy megkapaszkodjék egy gerendában. Lett még egy hang a padláson: saját zokogásának hangja, akár egy bús szirén jajongása.

Ekkor vette észre, ott volt a padlás távolabbi végében: a dobozok mögül kikandikáló fehér lábfej, férfiláb, kevés szőrrel a bokája körül, bőrén a halál viaszos fényével.

– Ne – suttogta Lena, mert többre nem telt tőle.

Szóval Hank végül mégis megtette. Felmászott ide a drogkészletével, fogta az utolsó tűt, elégette az utolsó tasak port, és végzett magával. Megmondta Lenának, hogy így lesz. Lena sok-sok évvel azelőtt titkon remélte is, hogy megteszi.

Elhúzhatná a csíkot. Visszamehetne Grant megyébe. Hétfőn bemegy dolgozni, végzi a munkáját, hazamegy, megvacsorázik, talán megnéz egy filmet a tévében. Felhívhatná Nant, és átlátogathatna hozzá. A hátsó kertben üldögélve söröznének, Sibylről

beszélnének, és Lena talán megkérdezné a húga szeretőjét, hogy pontosan mennyit is tudott Sibyl. Vagy nem tenné. Talán csak az időjárásról fecsegnének, vagy egy könyvről, amit Nan mostanában olvas, s amiből ő egy kukkot se értene. Nan Hankről kérdezné, és Lena elmondaná, hogy már jó ideje nem hallott felőle, fogalma sincs, mi lehet vele.

Lena négykézláb mászott oda. Úgy reszketett a karja, hogy félúton meg kellett állnia, hogy erőt gyűjtsön. Megint hallott valamit, halk szavakat, mintha egy kislány beszélne. – Sajnálom – hallotta. – Én tehetek róla… Nem lett volna szabad itt hagynom téged… mentőt kellett volna hívnom… bevihettelek volna a kórházba… megállíthattalak volna. – Lena rádöbbent, hogy amit hallott, az a saját hangja volt. Zokogva kapkodta a levegőt az ablaktalan padláson.

Kinyújtotta a karját, és félrelökdöste a dobozokat. Megpillantotta az ott heverő meztelen, halott férfit.

Nem Hank volt.

13. FEJEZET

Csütörtök délelőtt

Jeffrey soha nem szeretett furcsa helyeken aludni. Féktelenebb napjaiban is ódzkodott attól, hogy az egész éjszakát együtt töltse egy nővel, és nem csupán azért, mert a férj esetleg rájuk nyithat. Szerette, ha úgy kel fel az éjszaka közepén, hogy tudja, hol a fürdőszoba. Szerette tudni a villanykapcsolók helyét, vagy hogy melyik szekrényben vannak a poharak.

Azt sem szerette, hogy Jake Valentine házában kell ébrednie.

Éjjel könnyedén megtalálta a seriffet a Hank kocsmája melletti parkolóban, bár azonkívül, hogy végignézi, ahogy leég az épület, a seriff sem tehetett semmit. Amikor Jeffrey megtalálta, épp az egyik helyettese mellett álldogált, hüvelykujja a farmerja derékszíjába akasztva, és nézi a már lankadó tűz lobogását. Valentine még mindig viselte a bokatokot, és határozottan olyan volt a szaga, mint a sörnek, amelyet az előző éjjel ivott meg Jeffrey-vel. Amikor Jeffrey arra kérte, hogy menjen vele vissza a motelba, a seriff nem kérdezett semmit.

– Ez Boyd Gibson – mondta Valentine, amikor Jeffrey megmutatta neki a Sarával közös motelszobájuk padlóján heverő hullát. – Együtt jártunk iskolába.

Semmi „Hogy a fenébe került a szobájukba ez a halott fickó?”, vagy „Ki szúrhatta hátba?”. Helyette: – Francba, az apja teljesen ki fog borulni.

Jeffrey arra gondolt, hogy hálásnak illene lennie, amiért Valentine felajánlotta nekik a vendégszobáját éjszakára. Grant megye messze volt, és Sara megint hallgatásba burkolódzott – túlontúl mély hallgatásba. Amikor Jeffrey megkérdezte tőle, hogy nem bánja-e, ha a seriff házában alszanak, Sara csak bólintott, és némán elrámolta a ruháit az otthonról hozott bőröndbe. A Valentine házához vezető rövid kocsiúton sem beszélt. Amikor Jeffrey bemászott melléje az ágyba, Sara a mellére hajtotta a fejét, és átkarolta.

Jeffrey azon kapta magát, hogy fülel, nem hallja-e pityeregni Sarát. Az asszony ritkán sírt, s olyankor Jeffrey úgy érezte, mintha satuba fognák a szívét. De most nem sírt. Gondolkodott. Ez világosan kiderült abból, ahogy felkönyökölt, és elszánt hangon közölte: – Nem megyek innen sehová, csak veled együtt.

Jeffrey vitába akart szállni vele, de ő a szájára tette az ujjait, és elnémította. – Amikor hozzád mentem – itt engedélyezett magának egy mosolyt –, úgy értem, legutóbb, tudtam, hogy az a fajta vagy, aki elébe szalad a bajoknak ahelyett, hogy elfutna előlük. – Szünetet tartott, hangja lágy, mégis szilárd volt. – Nem akadályozhatlak meg, ha meg akarod váltani a világot, de nem hagylak magadra közben.

Jeffrey akkor utolsó szarnak érezte magát – nem azért, mert továbbra is azt akarta, hogy Sara hazamenjen, nem is azért, mert idehozta őt a tűzvonalba, hanem azért, mert hazudott neki attól a perctől fogva, hogy behajították a hullát a szobájukba.

Jeffrey látta a tetovált férfit a padlón, látta kibuggyanni a feketén sötétlő vérvirágot a hátába döfött gyöngyház nyelű kés alól, és nem mondott semmit.

– Nem megyek sehová, csak veled együtt – mondta neki Sara.

Ezután már nem volt mit mondani. Jeffrey lehunyta a szemét, de elkerülte az álom, ezért Sara lélegzésére kezdett fülelni. Hallatszott, hogy a nő nyugtalan, s egy idő után átfordult a hasára. Legalább egy órába telt, mire lassúbbá vált a lélegzése, és végre álomba merült.

Jeffrey felkelt és felöltözött, bár nem volt hová mennie. Borzasztóan vágyott egy zuhanyra, de csak egy fürdőszoba volt a házban, és nem akart senkit felzavarni. Ahhoz sem volt kedve, hogy összevissza bóklásszon Valentine otthonában, ezért aztán odahúzott egy fém tábori széket az utcára nyíló ablakhoz, és leült. Megigazította a reluxát, hogy éppen ki lehessen látni. A vendégszobához hasonlóan a nappali is az utcára néző oldalon helyezkedett el, és Jeffrey úgy képzelte, hogy amikor a seriff észlelte a tüzet a focipályán, nagyjából ugyanazt láthatta, amit ő most. Kevesebb mint öt perc lehetett, míg átszaladt, hogy megnézze, mi történt. Ennyi legalább biztosan igaz a seriff sztorijából.

Habár a házuk szerény volt, Valentine vagy talán inkább a neje láthatóan imádott kertészkedni. A kerti világítás apró fényecskéi rávilágítottak a kezük munkájára: ültetések és a takarosan lenyírt fű zöld takarója. Az ember számos módon varázsolhatja otthonná a házát, akár csak azzal is, ha lecserél egy elrothadt deszkát az eresz alatt, átfesti a falakat, vagy felteszi a felesége választotta virágos tapétaformedvényt a fürdőszobában. Sara nemigen favorizálta a nagyvirágos mintákat, ám a házban mindenütt jelenlévő Laura Ashley-tobzódásból ítélve Mrs. Valentine épp ellenkezőleg.

Jeffrey megpróbálta átgondolni mindazokat a változásokat, amelyeket Sarával az évek során végbevittek az otthonukon, de csak a legfrissebbek jutottak eszébe. Mielőtt az örökbefogadási ügynökség kijött volna hozzájuk családlátogatásra, Sara rávette Jeffrey-t, hogy ereszkedjen vele együtt négykézlábra, és nézzék meg a házat egy kisbaba szemével. Ő belement, és nevettek egészen addig, amíg fel nem fedeztek egy kiálló szöget a mosogató alatti szekrényen. Amikor Jeffrey észrevette, hogy ujjnyi lyuk tátong az egyik konnektor meg a mosókonyha gipszkarton fala között, kész lett volna ledönteni a házat, hogy újraépítsék az alapoktól.

Most meg azon kapta magát, hogy eltűnődik, vajon milyen lehetett Al Pfeiffer háza, mielőtt bedobták az ablakán a Molotov-koktélt. Mi járhatott Pfeiffer fejében, miközben végignézte, ahogy leég a háza? Vagy a sérülései annyira lekötötték volna a vén seriffet, hogy fel se fogta, mit veszít? Jézus ereje, lehetséges, hogy hallotta, amikor beszögezték a bejárati ajtaját, és pontosan tudta, mi vár rá?

Jeffrey odapillantott Sarára az ágyban. Mibe sodorta a feleségét? Vagy ami még rosszabb, mibe sodorta mindkettőjüket Lena? Jeffrey előző nap még azt se tudta, hogyan bogozza ki a szálakat. Ma este meg az ablakán repült be a megoldás. A Boyd Gibson hátából kiálló gyöngyház nyelű kés Lenáé volt.

Jeffrey felsóhajtott, és lomhán hátradőlt a kényelmetlen fémszékben. Kibámult az ablakon az üres utcára. Alighanem elszenderedhetett, mert legközelebb arra lett figyelmes, hogy fény kúszik be az ablakon. Odakint megállt egy kocsi. A sofőr kiszállt, és a szemközti ház irányába botladozott, kétszer is elejtette a kulcsait, mielőtt sikerült kinyitnia a bejárati ajtót. Alig egy perccel később újból előkerült, és dülöngélve visszatámolygott a kocsihoz. Jeffrey már azon volt, hogy közbeavatkozik, amikor a férfi rázuhant a hátsó ülésre. A ház bejárati ajtaja résnyire nyílt, egy nő dugta ki rajta a fejét, vetett egy pillantást a pasasra, majd újból becsukta az ajtót.

Sara mocorogni kezdett, Jeffrey hátrafordult, hogy lássa, felébredt-e. Még mindig hasra volt fordulva, kihasználta, hogy csak az övé az ágy, és karját-lábát kinyújtóztatta.

Most már volt annyi fény, hogy Jeffrey lássa az arcát. Utált veszekedni a feleségével, nem bírta elviselni, ha haragban voltak. Elnézte őt a hullaházban, ahogy óvatosan és tisztelettel nyúl annak a szerencsétlen nőnek a teteméhez, s ez eszébe juttatta mindazt, amiért szüksége van Sarára. Ő az egyetlen ember, aki képes a sok hülyeség mögé látni és megmutatni azt, ami igazán fontos. Sara az ő lelkiismerete.

Amikor Jeffrey életében először találkozott Cathy és Eddie Lintonnal, az volt az első gondolata, hogy ma már nem köttetnek ilyen házasságok. Most, Sarával megértette, hogy igenis köttetnek.

Megnyikordult a padló a szobájuk ajtaja előtt, valaki elment előtte. A fürdőszoba a folyosó végében volt, az választotta el egymástól a két hálószobát, és Jeffrey hallotta az elhalkuló lépéseket a csempére csosszanni. Azután egy ajtókattanást.

Előző éjjel, a ház láttán Jeffrey arra gondolt, kizárt dolog, hogy Jake Valentine kenőpénzt fogad el – hacsak nincs egy titkos palotája valahol az erdő mélyén. A seriff háza kimondottan lepukkant volt. A nappalit fahatású burkolat fedte, és megőrizték az eredeti konyhaszekrényeket – ami nem feltétlenül előny, ha az ember egy 1960-ban épült kulipintyóban él. Ha Jake pénzt fogad el azért, hogy félrenézzen, biztosan nem magára költi el.

Folyni kezdett a víz a zuhanyozóban. Jeffrey azon tűnődött, vajon a seriff az, vagy a felesége. Myra Valentine nem volt különösebben barátságos velük a múlt éjjel, de melyik feleség örülne, ha két vadidegen toppanna az otthonába éjjel egykor? Alacsony nő volt, legfeljebb százötven centi, a feje búbja alig ért fel Jake mellkasáig. Amit magasságban elvesztett, behozta szélességben. Jeffrey úgy saccolta, hogy legalább negyvenöt kiló fölösleg van rajta. Egymás mellé állva Valentine-ék úgy néztek ki, mint a tízes szám.

Myra, akárcsak a férje, nem faggatózott. A szükséges bemutatkozás után középiskolai tanárnőtől elvárható agilitással terelte be Jeffrey-t és Sarát a vendégszobába, törülközőt és mosdókendőt hozott Sarának, és sebtében áthúzta az ágyneműt, hogy tisztába fekhessenek le. Amikor Jeffrey felajánlotta neki a segítségét, a nő haragos tekintetétől puskázáson kapott diáknak érezte magát.

Abbamaradt a vízcsobogás. A ház többi részéből különböző zajok érkeztek. Edénycsörömpölés. Valaki bekapcsolt egy rádiót, de halkra tette. Hajszárító zúgott fel a fürdőszobában. Sara meg se moccant. Mindig mély alvó volt. Egyszer azt mondta Jeffrey-nek, hogy ez még a hajszás gyakornoki időszak maradványa, amikor is az alvás versenysportszámba ment. Két éve átaludt egy hurrikánt, mialatt Jeffrey idegesen kémlelt kifelé az ablakokon, és várta, hogy mikor dől a házukra az előkertben álló tölgyfa.

Jeffrey felállt, és kinyújtóztatta a karját, gerince ropogva alkalmazkodott a tábori széktől való elszakadáshoz. Feje tompán lüktetett, a bőrén meg a haján még mindig érezni lehetett az előző éjszakai füstszagot. Teste izgalomba jött a gondolatra, hogy Sara illata is ott rejlik valahol. Ha nem éppen Jake Valentine házában tartózkodnak, Jeffrey visszabújt volna Sarához az ágyba, és kezd valamit ezzel a felajzottsággal.

Helyette tiszta ruhát készített ki, takaros halomba tornyozta a ruhadarabokat az ágy szélén, és úgy ki volt éhezve egy zuhanyra, hogy szinte a hátán érezte a meleg vizet. Sara a motelban csak bedobált mindent a bőröndbe. Jeffrey most összehajtogatta az asszony blúzait, és kisimította a farmerját, hogy ne gyűrődjön még jobban össze.

Nyílt és csukódott a bejárati ajtó, Jeffrey újból odament az ablakhoz, és kilesett a redőnyrésen. Azt gondolta, hogy Jake Valentine lopódzik ki, de a nyakigláb fiatalember csak megállt az előkertben, és csípőre tett kézzel fürkészte az utcát, akár egy úr. A seriff

nevetségesen kurta, pár centivel a térde fölött végződő, piros velúrköntöst viselt, s ahogy lehajolt a reggeli újságért, Jeffrey eltorzuló arccal pillantott meg egy kivillanó fehér alsónadrágot.

Valentine az újságot a hóna alá csapva a háza előtt parkoló kocsihoz sétált. Barna edzőcipő és zokni volt a lábán a köntös alatt, a szomszéd kocsija felé haladtában léptei nyomokat hagytak a fűben. Bekukkantott a hátsó ülésre, Jeffrey feltételezte, hogy a részeg még mindig ott pihen, aztán körülnézett az utcán, mielőtt visszabattyogott a házhoz.

Jeffrey leeresztette a redőnyt, nehogy a fény fölébressze Sarát. Amikor megfordult, látta, hogy ezzel már elkésett.

Sara az oldalára fordulva őt figyelte. – Hogy aludtál?

– Akár egy csecsemő.

– A csecsemők általában nem fémszékben ülve alszanak.

– Na és az etetőszék? – Jeffrey elmosolyodott felesége kétértelmű szavain, és leült melléje az ágyra. – Jól vagy?

– Jobban. – Sara mindössze ennyit mondott. – Most mit fogunk csinálni?

– Továbbra is maradni akarsz? – fogta meg Jeffrey a kezét.

– Ühüm.

Jeffrey nem örült a dolognak, de bolond lenne, ha nem élne vele. – Abban reménykedem, hogy tudsz majd mondani nekünk valamit a tegnap esti váratlan látogatónkról.

– Boyd Gibsonról? – Sara felült, nekidőlt a fejtámlának. – Gondolod, hogy Jake engem fog felkérni a boncolásra?

– Fogadni mernék rá – mondta Jeffrey. Valentine nyilván figyelni akarja őket Sarával, és nincs is annál jobb módszer az idejük lekötésére, mint ha álló nap a hullaházban dekkoltatja őket. Amivel azonban Valentine nem számolt: Jeffrey nyugodt lélekkel magára fogja ott hagyni Sarát.

– Szeretnéd, ha én csinálnám? – kérdezte a nő.

– Nem lenne rossz – válaszolta. – Talán megtudunk valamit.

Sara suttogásig halkította a hangját. – Például megtaláljuk Lena késén az ujjlenyomatát?

Arcon is rúghatta volna, az se lepte volna meg Jeffrey-t ennyire.

Sara megmagyarázta: – A nyél eléggé jellegzetes. Láttam már nála ezt a kést.

– Ne haragudj – mentegetőzött Jeffrey, hiszen órákkal korábban el kellett volna mondania neki. – Azt hiszem, egyszerűen nem akartam belegondolni, hogy kerülhetett oda az a kés.

– Én meg nem akarok úgy élni veled, ha titkolózunk egymás előtt. Egyszer már megtettük, és nem működött.

– Igazad van – értett egyet Jeffrey, és még nagyobb szemétládának érezte magát attól, hogy ilyen kevéssel megúszta. Muszáj volt folytatnia a mentegetőzést. – Tényleg sajnálom.

– Talán önvédelemből tette.

– Kötve hiszem – mondta Jeffrey száraz nevetéssel. Nehéz önvédelemre hivatkozni, amikor az áldozatot hátba szúrták. – Gondolod, hogy a boncolás után okosabbak leszünk?

– Tudod, hogy nem szeretek jóslásokba bocsátkozni – kezdte Sara. – De a tegnap este látottak alapján rendkívül egyszerű a kép: kés a hátban, a penge áthatolt a szíven, a halál

valószínűleg azonnal beállt. – Megvonta a vállát. – Számít valamit, hogy fejbe verték-e, mielőtt megölték, vagy hogy mi volt az utolsó vacsorája?

– Csinálhatnánk egy toxikológiai vizsgálatot.

– Hónapokba telne, mire megjönne az eredmény, és egyébként is, mire mennénk vele?

– Semmire – ismerte be Jeffrey. – A tetoválásból már tudjuk, hogy a fickó fajgyűlölő. Tudjuk, hogy ott volt a kocsmában, mielőtt az leégett, mert láttuk őt.

– Gondolod, hogy ő gyújtotta fel?

Jeffrey megrázta a fejét. – Nekem úgy tűnt, hogy kívül kezdődött a tűz. Továbbá biztos vagyok benne, hogy a pasas nagyon keresett valamit abban a kocsmában, amikor észrevettük.

– Ha kábítószer van a dologban, az megmagyarázná a viselkedését.

– De a motivációját nem – mutatott rá Jeffrey. Próbálta átgondolni a napját, leszögezni néhány fix pontot, amely közelebb vinné a céljához, vagyis ahhoz, hogy kiderítse, pontosan mibe keveredett bele Lena, és segítsen neki megtalálni a kivezető utat. – El akarok menni Hank házához, hátha találok ott valamit.

– Előtte tegyél ki a hullaháznál, elkezdem a boncolást.

Jeffrey-nek tennie kellett egy próbát: – Ha egy óra tájban elindulsz, vacsorára Grant megyében lehetsz.

– Vagy kereshetnék magunknak egy másik hotelt – vágott vissza Sara. – Emlékszem, hogy alig félórányira innen láttam egy várost, amely nem csak egy kocsmából meg egy postahivatalból áll. Talán szállás is akadna.

– Tudod jól, hogy nem akarom, hogy itt légy. Úgy értem, akarom én, csak…

Sara csendre intette. – Tudom.

Megnyikordult a parketta a folyosón, de bárki volt is, nem a fürdőszobába vezetett az útja.

Sara felhúzta a térdét a melléhez, megigazította az ágyneműt, hogy be legyen takarva, s ekkor halkan kopogtattak.

– Bújjon be – szólt ki Jeffrey.

Jake Valentine vigyori képe tűnt fel az ajtórésben. – Bocs a zavarásért. – Időközben átvedlett a szűk köntösből seriffuniformisba, ami kétségtelenül előnyére vált, bár még mindig úgy festett, mintha apuci ruháját vette volna fel. – Myra már elment az iskolába, de ha éhesek, hagyott maguknak szalonnás tojást a tűzhelyen. – Fürge kis mosolyt villantott, mintha felüdítené a gondolat, hogy a felesége reggelit készít.

– Köszönjük – mondta neki Sara. – Ez igazán kedves.

Valentine levette a sapkáját, és Sarához intézte a szavait: – Igaz is, hölgyem, reménykedtem benne, hogy ma ismét lekötelez bennünket, és elvégzi Boyd boncolását. A tegnap esti hulla. Boyd Gibson. Készpénzben fizetek, hogyha…

– Erre semmi szükség – vágta el a szavát Sara. – Szívesen segítek.

– Pompás. – Valentine a kezében gyűrögette a sapkáját. – Akkor én most elmegyek Groverért, és odacipelem a hullaházba a hivatalos azonosításra.

Sara soha nem tudta takargatni a meglepettségét. – Még nem is értesítette a fiáról?

Valentine abbahagyta a sapkababrálást. – Grover éjszakai műszakban dolgozik a gumigyárban – mondta Sarának, mintha ez kifogás lenne. – Gondoltam, hagyom, hadd fejezze be a munkáját, aludjon egyet, és majd utána szólok neki Boydról.

Sara bólintott, de nyilvánvaló volt, hogy helyteleníti az eljárást. Főképp egy kisvárosban, ahol a szóbeszéd majdnem szentírás, egy zsarunak kötelessége azonnal

felkeresni a családot, hogy az igazságot hallják, ne valami hajmeresztő kitalációt. Épp elég szörnyű, ha meg kell mondani egy szülőnek, hogy a gyermeke halott, de ha az ember ismeri az áldozatot és annak családját, úgy még nehezebb.

Sara felvetette: – Jeffrey-t is magával vihetné, hogy együtt beszéljenek az apával. Mr. Gibsonnak nyilván lesz pár kérdése a fia halálának körülményeiről, és Jeffrey volt az egyik, aki utoljára látta őt életben.

Valentine elhúzta a száját, ahogy Sara javaslatán töprengett, alighanem egy jó okot keresett, hogy nemet mondhasson. – Huh… ma nem lesz szüksége a férjére a hullaházban?

Sara színlelt meglepődéssel fogadta a kérdést. Megrázta a fejét, és ártatlan hangon közölte: – Nem igazán.

Jeffrey közbevetette: – Az odavezető úton ki is tudna hallgatni.

– Miről?

– A múlt éjszakáról – világosította fel Jeffrey. – Feltételezem, hogy szüksége lesz a vallomásomra. Hogyan égett le a kocsma. Hogyan dobtak be egy halott embert az ablakomon.

– Ja, igen – bólintott rá Valentine. – Rendben van. – Az órájára pillantott. – Akkor talán induljunk is.

– Csak tíz percet adjon, míg gyorsan lezuhanyozom – mondta Jeffrey, és felmarkolta a ruháit az ágyról. – Mindjárt jövök.

Jeffrey nem tudhatta, hogy nem csak az ő kedvéért teszi-e, mindenesetre Jake Valentine kínosan óvatos vezetőnek bizonyult. Minden kereszteződés előtt lelassított, és a külvárosi részen képes volt megállni egy zöld lámpánál, arra hivatkozva, hogy „itt mindig nagyon gyorsan vált pirosra”. Szeretett beszélni, így Jeffrey jobbára hallgatott, bólogatva biztatta folytatásra a Grover Gibsonhoz vezető útjukon, melynek végén majd közlik egy apával, hogy leszúrták a fiát.

Félórás szünet nélküli fecsegés után úgy tűnt, Valentine kimerítette az időjárás témáját, és kifogyott a középiskolások csínytevéseit ismertető helyi anekdotákból. Egyszer sem hozta fel, hogy miért is vannak úton, és nem spekulált Boyd Gibson gyilkosának kilétéről. Jeffrey tudta, hogy még egy Jake Valentine is levette volna az ujjlenyomatokat a Boyd hátából kiálló késről. Mindent át kellett vizsgálnia, amit talál, hogy továbbküldje az állami laborba egyeztetésre. Ha nem csap a lovak közé, ami erősen kétségesnek látszott, akkor napok múlva várható az eredmény.

– Került már hasonló helyzetbe? – kérdezte Jeffrey.

– Mire gondol?

– Hogy ismeri az áldozatot – válaszolta Jeffrey. – Azt mondta, együtt jártak iskolába ezzel a Boyd Gibsonnal.

– De más csapatban játszottunk.

– Maga volt az élsportoló, ő a füves?

– Még hogy én – nevetett Valentine. – Azzal okoztam a legnagyobb csalódást apámnak, hogy nem tudtam tisztességesen kosarazni. – Jeffrey-re pillantott. – Apám indult a bajnokságon utolsó éves egyetemistaként. A második félidőben szinte teljesen egyedül harminchét pontot szerzett. Én? Én csak villanykörtét cserélek, meg dobozokat emelek le a legfelső polcról.

– Mi csábította a jelvényviselésre?

– Ó. – Legyintéssel söpörte félre a kérdést. – Nem jutott jobb az eszembe.

– Ez elég veszélyes munka, hogy puszta szeszélyből beleugorjon, tekintetbe véve, hogy az elődjét kiüldözték a városból.

– De a talpára esett.

– Szerintem nem volt választása.

Valentine éles pillantást lövellt Jeffrey-re. – Arra célozgat, hogy követnem kéne a példáját?

– Én csak azt mondom, hogy veszélyes munka ez olyasvalakinek, aki nem szívvel-lélekkel csinálja.

Valentine lelassított egy egysávos földútra vezető kanyar előtt. – Lehet, hogy még meglepetést fogok okozni, főnök.

– Tudja, mi lep meg engem? – kérdezte Jeffrey, és érezte, ahogy a napsütésből kiérve, a fák árnyékolta ösvényen leesik a hőmérséklet az autóban. – Meglep, hogy nem tesz fel kérdéseket.

– Milyen kérdéseket kéne feltennem?

– Kezdjük azzal, hogy miért lépett meg a nyomozóm – így Jeffrey. – Ki tüntette el Hank Nortont? Ki záratta be a kocsmáját? Ki gyújtogat? Ki ölte meg a maga iskolai cimboráját?

Valentine megállt a kocsival, üresbe tette, és Jeffrey felé fordult. Ekkor két dolog jutott Jeffrey eszébe. Az egyik, hogy a semmi közepén vannak, a másik, hogy kettőjük közül csak Jake Valentine-nak van fegyvere.

Érezte, hogy egy verítékcsepp folyik le a hátán.

Valentine a kormánykerék alsó ívén nyugtatta a kezét, ujjai centiméterekre voltak az övén lógó pisztolyától. – Idegesnek látszik, főnök – mondta.

– Szeretném tudni, miért állt meg.

– Hogy feleljek a kérdéseire – mondta. – Jöjjön, járjunk egyet. – Kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Jeffrey csak ült tovább, kalapáló szívvel. Az út, amelyen megálltak, döngölt földnél alig volt több, mindkét oldalán sűrű erdő szegélyezte. Sarát kivéve senki sem tudott az ittlétükről, és számos magyarázatot ki lehetne eszelni, hogy Jeffrey miért nem tért vissza soha.

Valentine megállt az úton, pár méterre a kocsi orrától. Intett Jeffrey-nek, hogy szálljon ki. – Mi lesz már?

Jeffrey kinyitotta az ajtót. A pisztolyát a bőröndjük mellett, Sara kocsijának csomagtartójában hagyta. Azt hitte, azért jöttek ide, hogy elmondják egy embernek, hogy meghalt a fia, nem nehézfiúkat hajkurászni.

– Kezd hűvösödni – mondta Valentine.

– Valóban – értett egyet Jeffrey. Amint kiszállt a kocsiból, megérezte, hogy feltámad a szél. Könnyű dzsekit vett fel reggel a hosszú ujjú pólóra, de nem cipzárazta be. Higgye csak azt a seriff, hogy Jeffrey bármelyik pillanatban benyúlhat a kabátja alá.

Jeffrey becsukta a kocsiajtót. Az ösvényt lehullott levelek szőnyege fedte, a ráhajló fák kirekesztették a fényt. Pazar látvány lett volna, ha nem motoszkál Jeffrey-ben olyan erősen a gyanú, hogy tőrbe akarják csalni.

– Erre. – Valentine megindult az ösvényen, komótos tempóban, hogy Jeffrey utolérhesse.

– Nem vagyok sétához öltözve – mondta Jeffrey.

– Pedig gyönyörű időnk van. Talán húzza fel a cipzárját.

– Megvagyok – hárított Jeffrey.

Valentine az egyik alácsüngő ágról leszakított egy élénk narancssárga levelet, amelyet az ujjai között pörgetett, miközben beszélt. – Derék vidéki népek élnek erre. Egyszerű emberek. Legtöbbjük beéri azzal, ha van munkája, felesége és gyerekei, akikhez hazamehet, és esetleg marad valamicske pénze a hétvégére, hogy vegyen rajta pár sört, és megnézze a meccset a tévében.

Jeffrey az oldalánál tartotta a kezét. Máshogy kell járni, ha az embernél pisztoly van, valahogy úgy, mintha térdig lógnának a golyói. – Akárcsak Grant megyében.

– Nyilván. – Valentine hagyta, hogy Jeffrey leelőzze. Észrevehetetlen mozdulat volt, de Jeffrey így is tudta, hogy a másik most nézi meg, látszik-e a derekánál egy pisztoly árulkodó dudora.

– Azt hiszem, a legtöbb kisváros ugyanolyan – mondta Valentine. – A politika meg a többi badarság elhomályosítja a dolgokat, de mindenkinek egy a célja, akár Georgia déli részén, akár Dél-Franciaországban vagy Timbuktuban lakik. Biztonságban akarjuk érezni magunkat. Azt szeretnénk, ha a gyermekeink jó iskolákba járnának, és megkapnák azokat a lehetőségeket, amelyeket mi nem kaptunk meg. Élni akarjuk az életünket, és érezni akarjuk, hogy hatalmunk van a saját sorsunk fölött.

Most más ember benyomását keltette, eltűntek a mafla gesztusai meg az öregfiús argó.

– Hová akar kilyukadni, Jake?

Lusta mosolyt vetett Jeffrey-re. – Erre. – Keskeny erdei csapásra mutatott.

– Mi van arra?

– Majd meglátja.

Ezúttal Valentine haladt az élen, és Jeffrey követte, tarkóján felmeredt a szőr, ahogy egyre beljebb nyomultak a fák közé. Látszott, hogy nem sokan használják ezt a csapást. Az út lefelé lejtett, Jeffrey lelassított, távolságot ékelt önmaga és a seriff közé. Úgy tűnt, Valentine nem veszi észre; egyre csak gyalogolt tovább a levelet pödörgetve. Csak akkor állt meg, mikor kiért egy kis tisztásra, és bevárta Jeffrey-t.

– Ezt nézze meg – mondta Valentine egy lejtős sziklára mutatva, amelyben egy lyuk volt. Hosszú, fehér PVC-cső támaszkodott a lyukhoz, ahonnét vékony vízfolyam szivárgott a csőbe.

– Ez egy természetes forrás – mondta Jeffrey elámulva. Letérdelt, hogy megnézze anélkül, hogy belegondolt volna, mit művel. Felnézett a seriffre, és várta, hogy ő tegye meg a következő lépést.

– Nézze. – Valentine a kezét nyújtotta, és fölsegítette Jeffrey-t. – A cső itt fut le a hegyen. – Elindult a cső nyomában. Megritkultak a fák, ahogy folytatták az útjukat a lejtőn lefelé, egy elhagyatott kunyhóféleség irányában. Jeffrey becslése szerint úgy ötven métert tehettek meg, mikor egy jókora műanyag víztározóhoz érkeztek. Jeffrey tisztán hallotta a tározóba csöpögő forrásvíz hangját, és látott egy nagyobb műanyag csövet, mely a tisztás közepén álló kunyhóba vezetett.

– Vízvezeték – mondta Valentine Jeffrey-nek. – Így jut be a forrásvíz a házba. Fürödni jéghideg, de rendkívül ötletes, nem gondolja?

– Tényleg az – értett egyet Jeffrey. Viharvert Ford parkolt a kunyhócska előtt. Hosszú vezeték kígyózott a tetőről egy elektromos oszlopig. A tetőből kimeredő kis parabolaantennától eltekintve ez a kunyhó akár a nagy gazdasági válság korszakának valamelyik otthona is lehetett volna.

– Csak pár éve hozták ki ide az áramot – mondta Valentine. – A megye folyton húzta-halasztotta. Grover kénytelen volt egymaga elvégezni a munka javát.

– Ezen a helyen él Boyd Gibson apja?

– Igen. Miért, mit hitt, hova viszem? – Valentine levette a sapkáját, és megtörölte a homlokát a ruhája ujjával. Erősen verítékezett, mint Jeffrey is, akiben csak most tudatosodott, hogy a seriff ugyanúgy gyanakodott rá az erdőn átvezető feszültségterhes gyalogútjukon, mint ő Valentine-ra.

A seriff egy roskatag, fából készült piknikasztalra mutatott a fák között. Látszott, hogy ott van már egy ideje; teljesen befonta a kudzu. Valentine így szólt: – Boyddal gyakran ültünk ki oda füvezni kölyökkorunkban. Állandóan lógtunk a suliból, kerestük a bajt. Boyd testvére, Larry volt az élsportoló. Boyd meg én, mi voltunk a füvesek. – Egy pillanatra elhallgatott, és elmerengve bámulta a piknikasztalt. – Boyd faterja nem bírta a burámat. Na persze én se rajongtam érte. Előbb a feleségét verte, aztán mikor az asszonyt sírba tették, a fiaival folytatta. Egyszer engem is megruházott, mert engem hibáztatott Boyd kábszerezése miatt, és azt hiszem, joggal. – Megdörgölte az állát, talán a kapott ütésekre emlékezve. – De lehet, hogy ez hülyeség, mert az már biztos, hogy túl sokat iszom, a drogokkal viszont az a helyzet, hogy aki akar, az le tud állni. Én mindenbe belekóstoltam: egy kis koksz, egy kis speed, egy kis zöld. Nem volt rossz, de utána találkoztam Myrával, ő meg ellene volt a drogoknak, úgyhogy szépen abbahagytam. Boyd nem volt rá képes. Durván rákapott a metre, lőtte magát, amit én soha nem mertem; a tűtől összeszarom magam. Amint Boyd elkezdte a vénájába fecskendezni azt a szart, már nem volt számára visszaút. Maguknak vannak gyerekeik?

A kérdés váratlansága meghökkentette Jeffrey-t. – Próbálkozunk.

– Myra azt mondja, nem szül gyereket ebbe a világba, amíg nem biztos benne, hogy lesz apja is.

Jeffrey és Sara rengetegszer beszélgettek ugyanerről. – Veszélyes szakma a zsaruké, de az ember attól még nem függesztheti fel az életét.

Valentine bólintott, és visszanézett a piknikasztalra. Jeffrey észrevette a feje tetején lévő kopaszodó részt. Szóval ezért hord mindig sapkát. Jeffrey apja páratlan seggfej volt, Jeffrey mégis elégedettséget merített abból a tényből, hogy az öregének egyetlen szál haja se hiányzott, amikor meghalt.

Valentine folytatta: – Myra meg én már a középiskolában is tudtunk egymásról, persze csak annyira, amennyire az ember tudja, hogy kik a jó fejek, és kik a szar fejek. Másodéves voltam, mikor a családja felköltözött a városba. Nagyvárosi fruska lett belőle. – Felnevetett valamin, amit csak ő értett. – Myra igazi jó kislány volt, ha ez még nem derült volna ki. Mélyen vallásos, istenfélő. Nagyot nézett, amikor felbukkantam az egyetemén, azt hitte, csak egy üresfejű idióta vagyok, aki úgyis a gumigyárban végzi. Halálra güriztem magam, mire meggyőztem, hogy nem csak egy skalpvadász vagyok. – Újból felnevetett. – Ez tíz évvel ezelőtt volt, és Myra semmit se változott. Oltári egy nő. Vág az esze, mint a borotva, és imád helyre tenni engem, ami legtöbbször rám is fér. El se tudom képzelni, milyen lenne nélküle az életem. Nyomorúságos, gondolom. Talán sitten ülnék, és nem a rács másik oldaláról irányítanék. Boyd helyett akár engem is bedobhattak volna az ablakán a múlt éjjel.

Jeffrey összefonta a karját, és azon tűnődött, hogy amit hall, az az igazság, vagy gondosan kitervelt sztori, amellyel be akarják palizni. Valentine nem volt különösebben készséges az elmúlt néhány napban, most meg kiteríti előtte élete történetét, mintha

valami hitgyülekezeti eseményen vallaná meg a vétkeit.

Valentine a sarkán hintázott, feltette a sapkáját. – Tudni akarja, ki gyújtogat, ki üldözte el Hanket, és ki záratta be a kocsmáját? – Hátrapillantott a házikóra, mintha meg akarna győződni, hogy senki sem hallhatja őket. – Mindkét kérdésre Boyd Gibson a válasz. Ő volt a csapos, világos sört mért, és egyébként metet árult, mikor az ATF lefülelte. Ami a gyilkosát illeti, van némi elképzelésem, hogy ki tehette, de sokkal jobban kell bíznom magában ahhoz, hogy elmondjam.

– Az Escalade-et is ő gyújtotta fel?

– Nem lennék meglepve.

– Miért futott el a nyomozóm?

– Gondolom, ugyanolyan keményfejű és arrogáns, mint a főnöke. Azért vettem őrizetbe, mert úgy vélem, hogy nyakig benne van ebben az ügyben. De meg fogom találni, és átkozott legyek, ha másodszor is kisiklik a markomból.

Jeffrey tapasztalatból beszélt. – Vesztes csatát vív.

– Hát… – Vállrándítás. – Majd meglátjuk.

– Ki a főnök? – kérdezte Jeffrey. – Ki vezeti a bőrfejűeket?

– Ha tudnám a választ erre a kérdésre, maga meg én soha nem találkoztunk volna. – Visszatért Valentine vigyora. – Na mindegy, főnök, azt hiszem, jobb, ha figyelmeztetem, hogy amikor utoljára láttam Grover Gibsont, azzal fenyegetett, hogy a szart is kiveri belőlem, ha még egyszer idetolakszom a földjére.

Jeffrey egyik fele örömét lelte abban a gondolatban, hogy a tejfelesszájú seriffnek szétrúgják a seggét. – Ez esetben hívjon erősítést. Én nem egészen hivatalos minőségben vagyok jelen.

– Erre magam is rájöttem, mikor a pisztolya nélkül szállt be a kocsimba. – Rákacsintott Jeffrey-re, mielőtt megindult a ház felé, és azt mondta: – Remélem, tényleg orvos a helyre kis asszonykája. Van egy olyan érzésem, hogy szükségem lesz néhány öltésre.

14. FEJEZET

Lena

Deacon Simms azok közé tartozott, akik egész életükben, már húszévesen is vénnek és a világtól elmaradottnak látszanak. Lena feltételezte, hogy Deacon valaha lázadónak képzelte magát, és azt hitte, hogy a társadalommal szembeni állásfoglalását fejezi ki, mikor ősz copfja a hátán csapdos, ahogy ősi Harley-ján a kocsma felé robog. Most is szakasztott ugyanaz a Pokol Angyala volt, mint fiatalabb napjaiban hatalmas bajuszával. Konföderációs zászló a hasára feszülő pólón. Bőrrojtok a koptatott farmer fölött.

Deacon már a hetvenes években is úgy festett, mint aki időcsapdába került, egy öreg hippi, akinek vontatott beszéde és komótos észjárása bizonyította, hogy az ember akkor sem szűnik meg betonfejűnek lenni, ha már évek óta felhagyott a füvezéssel. Hankhez hasonlóan Deacon is ott ragadt az anonim alkoholisták, névtelen narkósok meg az összes többi anonim között, aki csak befogadta. Hankkel ellentétben – istenem, add, hogy a nagybátyjára ez ne legyen igaz! – Deacon halott volt.

Ahogy most a férfi teste fölé hajolt Hank padlásán, Lena megállapította, hogy Deacont halálra verték. Az arca leginkább széttrancsírozott szilvára emlékeztetett, beesett pofacsontjára alvadt vérkéreg száradt. Ajka felrepedt, a nyílás a bajszába is belelógott, ami ettől lekókadt, mintha színházi kellék volna. Deacon biztosan nem halt meg azonnal. Lena nem volt orvos, de épp elég tetemet látott Sara Linton hullaházában, hogy tudja, ilyen horzsolásokat csak akkor lehet szerezni, ha a szív még nagyban pumpálja a vért. Ránézésre ez itt egyhetes, esetleg tíznapos hulla. Meddig várt vajon a halálra? A horogkeresztes, bűnözőképű alak cipelte fel ide? Vagy Hank?

Megszabott procedúra volt rá, hogy mit kell tenni, ha valaki holttestet talál. Lena ezt a második héten tanulta meg a rendőrakadémián, amikor azokról a lényegi dolgokról folyt az oktatás, amelyeket nem kívántak elfecsérelni az első héten kihulló kadétokra.

Először is kötéllel körbe kell keríteni a helyszínt, aztán telefonálni kell. A törvény szerint a halottkém állapítja meg a halál tényét akkor is, ha a test már úgy bűzlik, hogy belekönnyezik a szem. A halottkém feladata eldönteni, hogy a halál körülményei gyanúsak-e, vagy sem. Deacon Simms esetéhez agymunka sem kell, az ember máris hívja a főnökét, aki értesíti a gyilkosságiakat, hogy vegyék át az ügyet. Ezután következik a törvényszéki bizonyítékok begyűjtése, mindent lefotóznak, aprólékosan átvizsgálják a test körüli területet, és a gyilkosra utaló ujjlenyomatokat keresnek. Csak ezután mozdítják el a testet, és boncolják fel, hogy a talált tények ismeretében felkutassák az elkövetőt.

Hank padlásán a patkányürülék és a por mintázatából, amely széles csíkban, a feljárótól Deacon végső nyughelyéig fel volt kavarva, bárki rámutatna, hogy a testet arra vonszolták végig. Észrevennék a tetem előtt felhalmozott dobozokat, és levonnák a következtetést, hogy az áldozatot elrejtették, és hagyták meghalni. Természetesen nem kerülnék el a figyelmüket a tenyéren és az alkarokon lévő mély vágások, melyek arra utalnak, hogy az áldozat védeni próbálta magát valakitől, aki egy igen éles kést tartott a kezében. Az a tény, hogy a ruhája hiányzik, arra utal, hogy a szóban forgó ruhadarabokra

rákerült valami, amiről a gyilkos feltételezte, hogy elvezethet hozzá. De az is lehet, hogy az elkövető beteges élvezetet merített abból, hogy halálra ver egy hatvanéves embert, és lemeztelenítve otthagyja egy padláson.

A trófea volt a legborzasztóbb részlet: pontosan a bal mellbimbó fölött kimetszettek egy darabot Deacon bőréből. Vér volt körülötte, de ez a seb még nem halálos. A gyilkos csak a bőrre pályázott, egy két és félszer két és fél centiméteres négyzetre, amelyet szakértő módon hámozott le a testről. A hiányzó húsdarab mellett látható fakó tetoválások adtak némi támpontot, hogy mi lehetett az eltávolított részen. Deacon halála előtt Lena egyszer sem látta őt póló nélkül, ám így is jól ismerte a mellkasát díszítő ábrákat. Deacon a Pokol Angyalainak legelvetemültebb frakciójához tartozott.

Valaki levágta róla a horogkeresztjét.

A hiányzó bőrből egyetlen pozitívum következett, mégpedig az, hogy Hanknek semmi köze nem lehet Deacon halálához. Ők ketten az ismeretségük majdnem minden napján összekülönböztek, de Hank egy ujjal se bántotta volna az egyetlen férfit, akit a barátjának nevezhetett. Akármilyen sötét gondolatok fogalmazódtak meg Lena fejében az elmúlt napokban, azt minden kétséget kizáróan tudta, hogy Hank szándékosan senkinek sem ártana saját magán kívül. Ő nem gyilkos alkat.

E gondolatból rögtön adódott a kérdés: mit csinált Hank, mialatt valaki holtra verte Deacont, és otthagyta meghalni a padláson?

Muszáj lesz megtalálnia Hanket. A helyi rendőrség abból fog kiindulni, hogy Hanknek köze van Deacon halálához. Egy mindenre elszánt drogfüggő és az erőszakos halál ténye a kézenfekvő következtetésre vezeti majd őket. Még Jeffrey is nehezen tudna hinni Hank ártatlanságában. Tudni akarná, hány nap telt el úgy, hogy Hank odalent éldegélt a házban, miközben Deacon holtan hevert a feje fölött. Ő egy hiányzó bőrdarabnál konkrétabb bizonyítékot akarna kapni Hank ártatlanságára. De Lena nem szolgálhat ilyennel. Hank eltűnésének ténye ugyancsak nem jó irányba lendíti a dolgokat. Csak az fut el, akinek takargatnivalója van.

De az is lehet, hogy Hank rejtőzködik valaki elől. Talán éppen előle.

Négykézláb mászott vissza a padlásfeljáróhoz, és leereszkedett a konyhaszékre. Aztán felnyúlt, és körbetapogatózott a dobozért, hogy a helyére húzza. Mikor végzett, keresett egy rongyot a fürdőszobában, és letörölgette a feljáró pereméről a piszkos ujjlenyomatait. Visszavitte a széket a konyhába, a mosogató fölötti kivételével minden lámpát lekapcsolt, és bezárta maga után az ajtót.

Bűnözőnek érezte magát, ahogy Celicájával keresztülhajtott a városon. A francba, hiszen *tényleg* törvénytelenségeket követ el. Nem csupán nem jelentette Deacon halálát, de elrejtette a testet, és letörölte a saját ujjlenyomatait. Szinte látta magát Al Pfeiffer irodájában ülve, ahogy az a vén szar gunyorosan fixírozza, miközben ő beszámol a történtekről. Al megtalálná Hanket. Bevinné, és a nyakába varrná a gyilkosságot, mielőtt Lena akár csak annyit tehetne, hogy kinyitja a telefonkönyvet, és keres egy ügyvédet.

A kocsma külső világítása részben égett, mikor Lena lehúzódott az útról, de nem látott más autót a parkolóban. Feltételezte, hogy időzítős a világítás, aztán észrevette a zsinegeket, amelyekkel Hank összetákolt néhány olcsó napelemtáblát. A körték fakó narancsszínűek voltak, és alig volt bennük élet. Mielőtt kiszállt volna a kocsiból, Lena előkereste a kesztyűtartóból az elemlámpát.

A szalag az Alkohol-, dohány- és lőfegyverhatóság logójával még mindig ott volt a bejárati ajtón. Lena megvilágította a pecsétet az elemlámpájával, hogy ellenőrizze, nem

törték-e fel, azután megindult az épület hátsó része felé. Érezte, hogy a tarkóján minden pihe égnek mered, ahogy kiért a félhomályos parkolóból, és a földúton Hank irodája felé ment. Ha tekintetbe veszi, milyen hét áll mögötte, cseppet sem érezte betegesnek a paranoiáját.

Korábban a kocsma szemeteskukáival megpróbálta eltakarni a lyukat, amelyet Hank irodájának falába rúgott. Ha valaki nem tudja, mit keres, nem is olyan feltűnő a dúlás, gondolta. Hátrapillantott a válla fölött, bevilágított a fák közé, aztán félretologatta a kukákat, és bemászott az irodába.

Bent a kalyibában minden ugyanúgy volt, ahogy hagyta. Nem tudta eldönteni, jó vagy rossz jel, hogy Hank azóta sem tért vissza. Deacon Simms halott. Charlotte Warrent és az immár halott Deacont leszámítva Hanknek nem voltak barátai. Sehol egy kanapé, ahol meghúzhatná magát, vagy vendégszoba, amelyben elbújhat.

A csekk-könyv azóta is nyitva hevert az íróasztalon. Lena leült a székbe, és átlapozta. Emlékezete szerint minden úgy volt, mint mikor rábukkant Charlotte leveleire. Lena mindenesetre átpörgette, nem hiányzik-e egy csekk. Aztán újból átnézte az íróasztalt, ezúttal olyasmit keresett, aminek köze lehet Deacon Simmshez. De csak Hank pótkulcsait találta meg az *I Am the Cheese{3}* egy rongyos példánya alatt.

Lena zsebre vágta a kulcsokat, és átpörgette a könyvet, mely az elawah-i megyei könyvtár pecsétjét viselte a gerincén. A borító belső felére papírzsebet ragasztottak, még benne volt a kölcsönzési cédula. „Lena Adams” neve állt rajta firkabetűkkel, lassan egymillió éve már. Egy angoldolgozathoz volt szüksége a regényre. Lena imádta a könyvet, de a dolgozatot ellógta. Amikor a tanár felhívta Hanket, hogy erről tájékoztassa, Lena hazudott, azt mondta, elvesztette a könyvet. Hank azonkívül, hogy kiporolta a fenekét, még ki is fizettette vele a könyvet a zsebpénzéből.

Pedig mindvégig itt őrizgette. A szemét.

Lena az asztalra dobta a kötetet, véletlenül lesodorva egy halom számlát. Ahogy felszedegette, és próbálta összerendezni őket, észrevette a földön a telefont. Öreg készülék volt, az a típus, amelyet röviddel azután kezdtek gyártani, hogy a tárcsás változat kiment a divatból. Lena kitapogatta hátul a zsinórt, és végigkövette, az üzenetrögzítőt keresve. Feltételezte, hogy, akárcsak az áram esetében, Hank nem bajlódott vele, hogy fizessen a szolgáltatónak, és a kalyibába is beköttesse a telefont. A kocsmába vezető galvanizált cső, benne a hosszabbítóval, elég széles volt ahhoz, hogy elférjen benne még egy hosszabbító a telefonnak.

A csekk-könyvet a hóna alá csapva letérdelt, hogy a lyukon keresztül kimásszon a kalyibából. Nem volt mit ellopni az irodából, de azért inkább visszarendezte a kukákat a nyílás elé.

A kocsma hátsó kijárata le volt lakatolva, de ezt még Hank csinálta, nem az ATF-esek. Csakúgy, mint a bejárati ajtónál, az ATF itt is felragasztotta a szokásos szalagot az ajtófélfára, de Lena az egyik kulccsal könnyedén átvágta a pecsétet. Beillesztette a Kryptonite kulcsot a lakatba, egy kisebb Yale kulcsot meg a zárba. A fémajtó felmordulva nyílt ki, s az állott füst és a sör nehéz szaga tódult ki rajta az éjszakai levegőre.

Lena cipőtalpa nyekergett a műanyag szőnyegeken, ahogy keresztülsétált a konyhán. Valami átfutott a lábán, Lena megmerevedett, remélte, hogy csak egy patkány volt, aztán meg azt, hogy csak egy van belőle. Elemlámpájával a villanykapcsolót kereste, miközben az agyában felködlött egy támadásra kész, veszett rágcsálóhad képe. Valami zajt hallott a

sarokból, de inkább nem törődött vele, és lépegetett tovább.

A kocsma elülső traktusába érve köhögni kezdett, nem volt hozzászokva az állott füsthöz meg az oxigénhiányhoz. Menet közben felkattintgatta a villanykapcsolókat, az egyikkel a zenegépet hozta működésbe, amely mindjárt egy dal közepébe vágott. Csupa szemét volt minden, a kiloccsantott italok fényes, ragacsos foltokat hagytak a linóleumon. Nem kellett nyomozónak lenni ahhoz, hogy az ember olvasson a jelekből. A zsaruk bejöttek, kizavarták a vendégeket, elvégezték a letartóztatásokat, és kifelé menet leoltották a villanyokat.

Lenának ekkor hirtelen az eszébe villant valami. Letérdelt a bárpult mögé, és megkopogtatta a padlót, miközben próbálta kirekeszteni a zenegép csörömpölését. Végre megtalálta, amit keresett, és a késével felfeszítette az egyik csempét. Alatta szivardoboz ékelődött a fagerendák közé. Hank dugipénze. Lena felnyitotta a dobozt; úgy kétezer dollár lehetett benne. Habozott, mert egyszerre tolvajnak érezte magát. Ez Hank pénze. Lopásnak számít-e, ha elveszi, hogy a nagybátyja ne költhesse anyagra?

Felállt a bárpultra, és bedugta a pénzt egy üveg, az üledékességéből ítélve nagyon olcsó skót whisky mögé. Leugrott, és visszarakta a kiürült szivardobozt a rejtekhelyre. Valami countryénekes, akit nem ismert fel, éppen belefogott egy lírai számba, mikor Lena a cipősarkával helyrepattintotta a csempét. Jobban érezte magát, hiszen olyasmit tett, amivel segített Hanken, és nem a pusztulását támogatta vele.

A telefon a szokott helyen volt, a pult mögött, a pénztárgép alatt. A mellette lévő üzenetrögzítő tizenkét hívást mutatott. Lena megnyomta a lejátszás gombot, és rögtön megállapította, hogy a legfrissebb üzenetek jönnek először, amikor meghallotta a saját hangját: „Hank, itt Lee. Hol vagy?” Döbbenetes volt, ahogy a hangja visszhangot vert a kocsmában, harag sütött minden szavából. Vajon mindig ilyen gyűlölködve beszélt, mikor Hanket hívta? Lena megrázta a fejét: ez megint olyan dolog, amelyre most nem gondolhat.

A második hívás Nantől, Sibyl szeretőjétől jött. Az ő szavai már nyájasabbak, üzenete világos volt. – Napok óta nem hallottam felőled, kezdek aggódni. Kérlek, üzenj, hogy jól vagy-e.

Következett a tizedik üzenet, statikus csend, Lena már éppen bele akart tekerni, aztán egy automatikus üzenet kezdődött, amitől görcsbe rándult a gyomra.

A legtöbb tagállamhoz hasonlóan Georgia is elektromos rendszeren keresztül intézte a fogvatartottak telefonálásait. Egy géphang bejelentette, melyik börtönből érkezik a hívás, és javasolta a hívott félnek, hogy biztosan legyen tisztában a díjszabással, mielőtt a készülékén lenyomja a hívást fogadó gombot. Majd ugyanez az automata hang kétpercenként belépett a vonalba, és emlékeztette a hívott felet, hogy egy állami börtön fogvatartottjával beszél. A borsos díjak fedezték a lehallgatószofvert, amellyel ellenőrizték a fogvatartottak hívásait, és ez védte meg a gyanútlan idegeneket attól, hogy húszdolláros számlát kapjanak egy kétperces hívásért.

A felvétel teljesen szokványos volt, először megadta a hívás eredetét, majd hagyott három másodpercnyi szünetet, hogy a fogvatartott bemondhassa a nevét. Az évek folyamán Lenának a nyomozások keretében volt alkalma meghallgatni néhány telefonhívást, amelyet a Grant megyei fogház lakói folytattak. Elképesztő volt, mit bele nem tudnak sűríteni a rabok az engedélyezett három szűk másodpercbe. A nevüket ritkán adták meg, de ez volt a világ leggyorsabb lehetősége, hogy kikönyörögjék, valaki hallgassa meg őket. A „szeretlek, mama, kérlek, beszélj velem”-től Lena személyes

kedvencéig, a „kinyírlak, te ribanc”-ig terjedt a skála, ez utóbbi egy olyan férfi szájából hangzott el, aki egyfolytában azt hangoztatta a bírónak, hogy nem jelent veszélyt a feleségére.

Hank rögzítője továbbugrott az ötödik üzenetre, mely a megelőző, negyedik ismétlése volt. „A georgiai állami fegyintézet egyik fogvatartottja R beszélgetést kezdeményez. Amennyiben fogadja a hívást, nyomja meg az egyes gombot…”

Lena a bárpultba kapaszkodva felhúzódzkodott. Hagyta forogni a szalagot, miközben olyan érzés volt a torkában, mintha üveget nyelt volna.

Ötször ismétlődött az üzenet, ötször kellett hallania azt a hangot. Nem bírta megállni. Meghallgatta a következőt és a rá következőt. Ötször ugyanazt. Ötször ugyanazt a kemény, érzelemmentes hangot, mely mintha a gépi hang mása lenne.

Felvillant a kijelzőn az egyes szám, ahogy lejátszódott az utolsó üzenet.

„A georgiai állami fegyintézet egyik fogvatartottja R beszélgetést kezdeményez. Amennyiben fogadja a hívást, nyomja meg az egyes gombot…” Lena visszatartotta a lélegzetét, remélte, hogy ezúttal mást fog hallani, hogy ez csak valami beteges vicc.

De nem.

A beszélő tökéletesen uralta a hangját, a tőle megszokott hanghordozással, lassan és biztosan ejtette ki a szavakat.

„Ethan Green.”

Lena kitépte, és a falhoz vágta a készüléket.

15. FEJEZET

Csütörtök délelőtt

Odahaza Grant megyében Sarának volt egy segítője, egy *diener,* aki a hangyamunkát végezte a boncolásoknál. Carlos lajstromba vette a sebészi eszközöket, rendszerezte a mintákat, röntgenfelvételeket készített, eltakarította, amit kell, és a puszta jelenlétével is nagymértékben megkönnyítette Sara munkáját. Feljegyzéseket készített, lemérte a szerveket, és ami a legfontosabb, elvégzett egy „bélfutam" nevű feladatot, azaz a mosogató fölött állva átmosta a beleket, hogy megvizsgálható és lemérhető legyen a tartalmuk. Igen, csinálni is éppilyen undorító volt, így aztán égi ajándéknak számított, ha az ember lepasszolhatta valakinek.

A *diener* szolgát jelent a németben, de Sara mindig is az asszisztenseként gondolt Carlosra, aki lényegi részt vállalt a munkájában. Ha valaha is megkérdőjelezte volna Carlos értékét, az asszisztens hiánya most kíméletlen emlékeztetőül szolgált. Előző nap legalább ott lábatlankodott körülötte Jeffrey, most viszont magára volt utalva. Attól a perctől kezdve, hogy kinyitotta a hűtőkamrát, és meglátta Boyd Gibsont a hordágyon, arccal lefelé fekve, Sara rögtön tudta, hogy hosszú és fáradságos nap elé néz.

Sara sem volt éppen pöttömnek nevezhető, de így is majdnem beszakadt a háta, mire átmanőverezte Gibsont a fém hordágyra. A halott ember teste ólomnehéz volt, izomból ugyanannyi volt rajta, mint zsírból. A testfelépítése vaskos, az ilyeneket hívta az apja tűzoltócsapnak, de Sara hosszas huzavonával csak kihámozta valahogy a hullazsákból, és sikerült úgy átküszködnie az asztalra, hogy nem mozdította el a kést a hátában.

Miután röntgenfelvételeket készített, hogy dokumentálja a kés elhelyezkedését, Sara visszatolta a tetemet a hullaház központi termébe, ahol lemérte a súlyát és a magasságát. Ezután a férfi cipőjével-ruházatával foglalkozott. Az edzőcipője, nem új darab, lazán volt befűzve. A farmerja meg az alsóneműje már újabb volt, de nem sokkal. Sara megtalálta a tárcáját, benne a szokványos tárgyakkal, az egyik övbújtatójához láncolva. Az övén egy bőrtok volt, rajta hasonló mintázat, mint amely a benne tartott kés csontnyelét díszítette. Sara biztosan nem ezt az ábrát választotta volna: vadászjelenet, két kopó fácánokat kerget ki a fák közül.

Miután ellenőrizte, hogy az ingen lévő lyuk egyezik-e a Gibson hátában lévővel, óvatosan levágta róla az inget, a lehetőségekhez mérten fényképezve is, amit csinál. A boncterem özönvíz előtti felszerelésére való tekintettel Sara ugyancsak meglepődött a modern digitális készüléken. Előző nap Jeffrey fotózott, de ő is hamar ráérzett a számos funkció kezelésének mikéntjére. A makrónagyítás jobb volt, mint Sara otthoni gépén, a hátsó nagy LCD kijelző pedig lehetővé tette, hogy áttekintse a képeket, és meggyőződjön arról, hogy úgy sikerültek-e, ahogy szerette volna.

Készített néhány felvételt az asztalon kiterített papíron fekvő ruhadarabokról is, aztán átvizsgálta az anyagot tárgyi bizonyítékok után. Némi piszkot és pár hajszálat leszámítva, amelyek ránézésre az áldozat saját hajából származtak, Sara semmi különöset nem talált Boyd Gibson ruháin. A New Balance márkájú edzőcipője ugyanígy: sáros volt, de ez

minden. Sara ettől függetlenül gondosan bezacskózott és katalogizált minden egyes tételt, különös figyelmet fordítva a férfi tárcájának tartalmára: egy Boyd Carroll Gibson névre, kora harminchét, kiállított jogosítvány, egy Delta SkyMiles American Express hitelkártya, egy Elawah Bank Visa kártya, két pillanatfelvétel csermelyparton ülő kék pettyes mosómedvekopókról, valamint öt dollár készpénzben. Boyd Gibson vagy kivételesen rendszerető ember volt, vagy valaki már átkutatta a tárcáját. Sara feljegyezte, hogy ezt meg kell majd említenie Jeffrey-nek.

Fogta a fényképezőgépet, és lefotózta a meztelen testet, csinált egy közelit a kés – Lena kése – körüli területről. Amikor Sara előző éjjel megpillantotta a fegyvert, azonnal tudta, kié. Jeffrey arckifejezése megerősítette a vélekedésében. Sara rögtön látta rajta, hogy nem akarja megosztani az információt, nem akarja beismerni, hogy Lena több passzív szemlélőnél ebben a zűrzavarban, amelybe alaposan belekeveredtek.

Na és Hank? Két ember kellett hozzá, hogy belódítsák Boyd Gibsont a motel ablakán. Sara csak elvétve találkozott Lena nagybátyjával, de Hank Norton egyszálbélűként élt az emlékeiben, nem is volt túl magas. Ha nem ő volt Lena cinkosa, akkor ki? Lena egyedül nem lehetett képes rá.

Az is lehet, hogy nem ő tette. Csak mert Lenáé a kés, ez még nem jelenti, hogy ő szúrta le a férfit. Sarának tiszta fejjel kell megközelítenie ezt az ügyet. Nem foghat neki a boncolásnak előítéletekkel, különben átsiklik a figyelme a többi lehetőség fölött.

Gibson teste fölé hajolt, hogy közvetlen közelről is lefotózza a szúrt sebet. Homlokráncolva vette észre, hogy eltérés mutatkozik a penge mérete és a seb mérete között. Lena késének nyele majdnem pontosan függőlegesen helyezkedett el a testhez képest – kissé felfelé s talán egy leheletnyit balra dőlt, ez jobbkezes gyilkosra utalt, aki hátulról támadott, és szíven szúrta az áldozatot. A seb nyújtott alakja azonban azt jelezte, hogy a kés éles szögben, eléggé magasról hatolt be. Lena jobbkezes volt, de csak százhatvankét centi. Tehát a kést vagy a szállítás közben lökték meg, vagy Lena létráról sújtott le.

Az elawah-i seriffhivatal ismeretében Sara a fele fizetését fel merte volna tenni rá, hogy a kést a szállítás közben mozdították el. Felírta, hogy erről még meg kell kérdeznie Jake Valentine-t. Ez az eltérés pontosan az az apró részlet, amelyről a védőügyvédek álmodnak. Sarának rendkívül körültekintően kell majd fogalmaznia a feljegyzéseiben a seb jellemzésénél, hiszen meglehet, hogy bíróság elé kerül az ügy. Ha nem így tenne, darabokra szednék a keresztkérdéseikkel.

Tegyük hozzá, hogy a műhibaperben adott vallomása bebizonyította Sarának, hogy akármilyen alapos az ember, és akármilyen felkészült, mindig akad valahol egy éhes sakálhoz hasonlatos ügyvéd, aki elferdíti a szavait.

Sara elmormogott néhány szitokszót az ügyvédek dicséretére, mielőtt folytatta a külső vizsgálatot.

A tenyereken talált pár vágást és horzsolást, ezek alighanem akkor keletkeztek, amikor az áldozat lecsúszott a csermely partján Hank kocsmája mögött. A karjain látható égésnyomok nem voltak érdekesek, és hacsak komolyan el nem fertőződnek, mindenképpen túlélhetők. A leégett hajrész néhány hónap alatt visszanőtt volna, a szempillák pár hét alatt. Meglepő módon Gibsonnak csak egy tetoválása volt, a csúf vörös horogkereszt, melyet Jeffrey vett észre a múlt éjjel. Az ilyen fickók általában úgy ki vannak dekorálva, mint a vécé fala. Sara egyik kezével apró fémvonalzót helyezett a tetoválás mellé, a másikban a fényképezőgépet tartotta, és dokumentált.

Abbahagyta, és letette a gépet, míg felírt valamit; sokadszorra hiányolta Jeffrey-t, hiszen vele sokkal gyorsabban menne. Előző nap kialakítottak egy ritmust, és Sara azon kapta magát, hogy szeretné, ha Jeffrey is ott lenne, legalább megbeszélhetné vele a hullával kapcsolatos megfigyeléseit. Gibson hátán egy sereg régi sebhely futott keresztül-kasul, ebből Sara arra következtetett, hogy valamikor megkorbácsolták egy övvel vagy valami hasonlóval. Hosszú, fehér, minden bizonnyal egy nyílt törés után maradt heg húzódott a jobb combja oldalán.

Felberregett az időzítő a röntgenfilm-előhívón, jelezve, hogy elkészültek a felvételek, és Sara szemügyre vette őket az ajtó mellett lógó ősi készüléken. Sötét vonalak beszélték el a történetet: egy régi spirális törés jelei a bal alkaron, és még régebbi hátsó, oldalsó törések a bordákon. A koponyán rég begyógyult törésnyomok a varratnál. Legalább tízéves, hosszanti csonttörésre utaló jelek. Sara mindebből azt gyanította, hogy Boyd Gibsont rendszeresen bántalmazták gyerekkorában.

Visszafordult a testhez, és elöntötte a sajnálat a férfi iránt. Hány ugyanilyen post mortem röntgenfelvételt látott Grant megyében! Nagyon ritkán került elé olyan halott bűnelkövető, akinek a teste ne mutatta volna a gyermekbántalmazás valamiféle jelét. Gyermekorvosként Sara csodálkozott ezeken az embereken. Vegyük például Boyd Gibsont. Hogy tudta elrejteni a tanárai, az orvosa, a lelkipásztora elől, hogy verik? Hányszor hivatkozott Gibson anyja vagy apja a fiú sutaságára, szeles természetére, hogy megmagyarázzák a törött csontokat és agyrázkódásokat? Hány felnőtt hagyta figyelmen kívül a látható bizonyítékot, és hitte el a hazugságokat?

Jóllehet az a tény, hogy gyerekkorában bántalmazták, természetesen nem mentette fel a férfit felnőttkori tettei alól, Sara kénytelen volt feltenni magának a kérdést: Boyd Gibson vajon akkor is a boncasztalon végezte volna, ha boldog a gyerekkora?

Persze rengetegen vannak a világban, akik sokkal többet szenvedtek, mégse lett belőlük náci drogdíler. Vagy azok gyilkosa.

Lena műve lenne ez a borzalom? Ő szúrta hátba ezt az embert? Sara nem tudta elképzelni, ahogy azt sem, hogy Lena élve elégessen valakit. Igaz, hogy forrófejű, de ha Lena Adams ölni akarna, belenézne az áldozata szemébe, amikor megteszi.

Védekezésnek gyenge érv, de az igazság gyakran esetlen.

Sara a gyilkos fegyverre fordította a figyelmét. A gyöngyház nyélen látható pornyomokból ítélve Jake Valentine már ellenőrizte az ujjlenyomatokat. Látszólag minden eredmény nélkül. Lena kesztyűt használt volna, és biztosan letörölgeti a fegyvert. Lehet, hogy ő mozdította el a kést, amikor eltüntette róla az ujjlenyomatait?

Sara ráközelített a fényképezőgéppel, hátha akadnak rajta olyan miniatűr nyomok, amelyeket az elawah-i seriff emberei nem vettek észre. Ahogy kiélesedett a kép, egy pillanatra káprázni kezdett a szeme, félretekintett, hogy kitisztuljon a látása.

– Na, álljon meg a menet – mondta csak úgy, bele a levegőbe. Ahogy az előbb elfordította a tekintetét, észrevett valamit, méghozzá három kis kerek zúzódást a halott karjának hátulsó felén. Egy erős ember megragadta Gibsont, és rajta hagyta a nyomát. Sara látta a zúzódás színéből, hogy ez közvetlenül Gibson halála előtt történt.

Odatette a vonalzót a zúzódások alá, és több különböző szögből lefotózta őket. Aztán a biztonság kedvéért még egyszer centiméterről centiméterre átnézte a testet, hátha további nyomokat is talál, amelyek fölött addig átsiklott.

Elégedetten, mert minden tőle telhetőt megtett, Sara levette a kesztyűt, és átlapozta a jegyzeteit, hogy olvasható-e, amit írt, és nem ad-e okot félreértelmezésekre. Attól a

pillanattól fogva, hogy Sara belépett egy boncterembe, az agya valamely hátsó zugában szüntelenül ott motoszkált a tudat, hogy minden, amit tesz, végül majd a bíróság ítélőszéke elé kerül. A műhibaper árnyékában üldöztetési mániája megkettőződött.

Folyton visszatért a késhez, nem azért, mert Lenáé volt – ezt a tényt nagyvonalúan kifelejtette a jegyzeteiből –, hanem mert továbbra is zavarta a seb.

Sara levette az olvasószemüvegét, és megdörzsölte a szemét. Az előző alkalommal ellentétben, most gőzerővel folyt a munka a szomszédos műhelyben, légkompresszorok zúgtak és hallgattak el, kipufogógáz szivárgott be a hullaházba. Nem örült neki, hogy ilyen átható szagok jönnek a műhelyből, nemcsak mert megfájdult tőle a feje, hanem mert a boncolás nem merül ki a puszta látványban. Bizonyos, a testből jövő szagok alapján a cukorbetegségtől a mérgezésig terjedő következtetések vonhatók le.

Sara feltette a védőszemüvegét, és új pár gumikesztyűt húzott, miközben a terem közepén álló asztalhoz lépett. Injekciós tűvel vért és vizeletmintákat vett, és mindegyiket felcímkézte. A lábával odahúzott egy kisebb fellépőt, hogy kellő magasságban legyen a testhez képest. Amint elhelyezkedett, a jobb kezét Gibson hátára nyomta, a ballal megmarkolta a kés nyelét. Éppen kihúzta volna a kést, amikor kopogtattak.

– Halihó! – mondta egy férfi, és hívatlanul besétált. Meglátta Sarát kezével a késen, és halkan füttyentett. – Remélem, kifelé húzza, nem befele tolja.

Sara elvette a kezét. – Segíthetek?

A férfi fürge, menyétszerű mosolyra húzta a száját, felfedve apró, szögletes fogak egyenletes sorát. Nyújtotta a kezét, aztán inkább visszahúzta. – Fred Bart – mondta. – Éppen a munkámat végzi.

Sara leszállt a fellépőről. Legalább egy fejjel magasodott a férfi fölé, aki valamiért az első perctől kezdve irritálta. Mindenesetre elnézést kért tőle: – Ne haragudjon. A seriff kért meg, hogy…

Bart öblös nevetést adott ki magából. – Rá se rántson, bogaram, csak vicceltem.

Mivel délen nőtt fel, Sara számára nem volt újdonság, ha bogaramnak, drágának vagy akár bébinek szólítják. A nagyapja hercegnőnek hívta, a postás cukorfalatnak, ám ők ezt kedvesen tették, nem pedig lekicsinylőn; olyannyira, hogy Sara a karácsonyi és a születésnapi képeslapjaikat is a becenevén írta alá nekik. Keskeny határvonal választotta el azokat, akiktől még elmegy ez a fajta becézés, azoktól, akiktől már nem. Fred Bart az olcsó, szűkre szabott öltönyében meg a tükörfényes cipőjével szigorúan az utóbbi kategóriába tartozott.

– Nagyon örvendek – mondta neki Sara udvariasságra törekedve. – Éppen hozzákezdtem a… – Elhallgatott, ahogy Bart felkapta a jegyzeteit. – Az még nincs kész.

– Nem baj, drága. Azt hiszem, így is kiigazodom. – Olvasott, és Sara próbálta türtőztetni magát, nehogy kitépje a papírokat a kezéből. Helyette csípőre tette a kezét, és várt, megcélozva a pasas kopaszodó feje búbját a gyűlölet lézersugarával. A maradék haj, Bart füle környékén mesterséges hatást keltett, és Sara hosszas tanulmányozás után arra jutott, hogy minden bizonnyal festi.

Bart tíz évvel, ha nem többel idősebb volt Saránál, az a fajta, aki soha nem bocsátja meg a világnak, hogy már húszévesen kopaszodni kezdett. Sarának az volt a benyomása, hogy Bart az a típus, aki másokat hibáztat sok olyan dologért, amely nem tetszik neki önmagában. Lepillantott a férfi kezére, van-e rajta jegygyűrű, és örömmel konstatálta, hogy nincs asszony, akinek el kell viselnie ezt a buzgómócsingot.

Mikor Bart befejezte végre a jegyzetei olvasását, rámosolygott Sarára, és visszadobta a

lapokat oda, ahonnét elvette. Sara arra számított, hogy mindjárt tesz valami pökhendi megjegyzést a kézírására, Bart azonban csupán annyit mondott: – Tudok valamit segíteni?

– Azt hiszem, egyedül is menni fog.

Bart kivett a dobozból egy pár kesztyűt. Felvette, miközben beszélt: – Azért a kést legalább segítek eltávolítani. Nem tudom, volt-e már dolga ilyesmivel, de minél tovább várunk vele, annál nehezebben jön ki.

– Megoldom, köszönöm – mondta Sara, aki nem tudta, hogyan tessékelhetné ki a fogorvost úgy, hogy közben ne szedje le a fejét a nyakáról, és ne hajítsa ki az ablakon, mint egy focilabdát.

– Nem gond – válaszolta Bart, és ráállt a fellépőre, amelyet Sara csak az imént hagyott üresen. Két kézzel megmarkolta a kést, majd kérdő pillantást vetett Sarára. Amikor a nő nem mozdult, azt mondta: – Egyedül nem megy, bogaram. Le kell őt fognia.

Sara ekkor ébredt tudatára, hogy csípőre tett kézzel áll, és összeszorítja a száját, vagyis úgy fest, mint a férfigyűlölő feminista sztereotípiája, aminek Fred Bart hiheti, és nyilván ezzel magyarázza, hogy csődöt mondott az a hatalmas vonzereje.

Sara rányomta a tenyerét a tetem hátára, és Bart kihúzta a kést. Sara felfigyelt rá, milyen könnyedén csusszan ki a húsból a penge.

Ez Bartnak is feltűnt. – Nem is volt vészes – mondta, és a tetem mellé helyezett tálcára ejtette a kést. – Talált ujjlenyomatokat?

– A serifftől kérdezze. Én csupán a boncolást végzem.

– Nem ártana, ha maga is megnézné – javasolta Bart, lehúzva az orvosi kesztyűt. – Tapasztalataim szerint Jakey fiúnak nem erőssége a törvényszéki adatgyűjtés. – A szemetesbe hajította a kesztyűt, és elővett egy doboz cigarettát.

– Megköszönném, ha idebent nem gyújtana rá.

Bart a szájába dugta a cigarettát, és hagyta fityegni, miközben beszélt. – Maga is a nikotinnácik közül való?

Sara a fogorvos szóválasztásán merengett, tekintettel az áldozat karján lévő vörös horogkeresztre. – Kérem, ne dohányozzon – felelte színtelen hangon.

Bart újabb mosolyt villantott, látványosan kivette a cigarettát a szájából, és visszatette a dobozba; csakis az ő kedvéért. – Szóval, talált már valami érdekeset?

Sara fogta a fényképezőgépet, hogy megörökítse a sebet. – Egyelőre semmit.

– Ugye, maga gyermekorvos?

– Az vagyok, igen. – Szükségesnek érezte hozzáfűzni: – És orvos szakértő.

– Az ember azt hinné, manapság senki sem engedheti meg magának, hogy orvos legyen. – Bart száraz nevetést hallatott, és Sara nem tudta eldönteni, hogy ő az, aki túlérzékeny, vagy Bart tényleg tud a műhibaperéről. Nem kis kutatómunkába telhetett kideríteni; de biztosan ő paranoiás. Mindazok után, amiken az elmúlt néhány napban keresztülment, Sara úgy érezte, jó oka van az üldöztetési mániára.

Bart körbejárta a testet, és a tetováláshoz érve megállt. – Aha – mondta. – A múlt hónapban már volt szerencsém egy ilyen szarházihoz. Kidöntötte az egyik telefonpóznát a 16-os úton. Oldalba kapott egy minifurgont, családostul. – Gyorsan felpillantott. – A család megúszta néhány zúzódással.

Sara rájött, hogy ha ügyesen keveri a kártyáit, akár még némi információt is kiszedhet belőle. – Sok zűrt csinálnak errefelé a bőrfejűek?

Bart vállat vont. – A met a nagyobbik baj, a bőrfejűek csak vele járnak. Ami nekem

persze szerencse. – Sara furcsa képet vághatott, mert Bart tisztázta: – Fogorvos vagyok. Biztosra vettem, hogy Jake említést tett róla. – Összefonta a karját, olcsó öltönyének vállrésze a füléig felszaladt. – Tíz évvel ezelőtt örültem, ha havonta egy gyökérkezelésem volt. Most minden hétre kettő vagy három is jut. Az egész megyéből jönnek hozzám, néha még a szomszéd megyékből is. Koronák, hidak, kerámiahéjak. Virágzik az üzlet.

Sarának volt alkalma látni, mit művel a met az ember szájával. A keményebb fogyasztók zöme egy éven belül elhullajtja a fogait.

– Dől a pénz – mondta Bart. – De mindet odaadnám, csak ne lássak több kölyköt, aki rabja annak a szarnak. – Kivörösödött a képe. – Elnézést a szóválasztásomért, hölgyem.

Sara nem tudta, hogy a bocsánatkérés vagy Bart őszinte aggódása miatt, de úgy érezte, már nem utálja annyira.

– Hadd segítsek átfordítani a testet – mondta Bart.

Sara még mindig vonakodott elfogadni a segítséget, de be kellett látnia, hogy nem kimondottan élvezet Gibson átforgatásával vesződnie. Készített még néhány felvételt, aztán megvárta, míg Bart ismét kesztyűt húz. Ő fogta meg a fejét meg a vállát, míg Sara a lábait. Némi elégedettséggel látta, hogy a fogorvos is küszködik Gibson súlya alatt, ahogy átgördítették a tetemet a hátára. Ez egyszersmind el is gondolkoztatta Sarát, hiszen ha kettőjüknek együtt már az is kemény erőfeszítésükbe telik, hogy átfordítsák a testet az asztalon, akkor rendkívül erős kezek kellhettek hozzá, hogy behajítsák Gibsont az ablakon.

– Jó nagydarab, ugye? – jegyezte meg.

Bart megvonta a vállát, de Sara észrevette az arcán lecsurgó verítékcseppet. – Láttam már rosszabbat is.

– El tudom képzelni.

Bart szeme megvillant, alighanem azon tűnődött, hogy Sara gúnyolódik-e vele. Ő hagyta a fogorvost töprengeni, és épp csak a szempilláját nem rebegtette, mikor azt mondta: – Igazán köszönöm, hogy rendelkezésemre bocsátotta jelentékeny izomerejét.

Bart ösztönösen a cigarettájáért nyúlt, de megálljt parancsolt magának. – Látom, sikerült szót értenie Berthával – mutatott a röntgenképekre. – Folyton nyaggatom a megyét, hogy cseréljék már le azt a vacakot, de állandóan beintenek nekem.

– A célnak megfelel – mondta Sara. Ha valaki elég sokat néz tévét, azt feltételezi, hogy valamennyi rendőrőrs rendelkezésére állnak a legmodernebb törvényszéki technológiai újítások. A valóságban az ország egyetlen laboratóriuma sem engedhette meg magának, hogy milliárdokat költsön az átlagos csütörtök esti sorozatban felbukkanó készülékekre. Az állami tulajdonban lévő csekély felszerelésnek hatalmas igényeket kellett kielégítenie, így időnként egy kerek évbe telt, mire megjött egy vizsgálati eredmény.

Bart még mindig Boyd Gibson röntgenfelvételeit nézegette. Halkan füttyentett. – Cudar gyerekkor – mutatott egy halvány vonalra a kulcscsonton. – Csúnya törés.

– Ismerte őt?

Bart megfordult, és először azóta, hogy a terembe lépett, ténylegesen ránézett Sarára. – Igen – mondta, és szomorúság színezte a hangját. – Azelőtt mindig a mamája hordta be. Az egy érzelmi roncs volt. – Rámutatott Gibson arcára, és Sara megértette, hogy a bántalmazásokra céloz. – Boydon meg a testvérén, van egy bátyja is, soha nem láttam a jeleket, Ella miatt viszont, így hívták az asszonyt, nemegyszer hívtam a seriffet. – Hátat fordított Sarának, és ismét a felvételekre nézett, vagy egyszerűen csak nem akarta, hogy

Sara lássa rajta a zaklatottságát. – Csodálatos asszony volt. Csendes, tisztelettudó, remek szakácsnő. Ideális feleség. De vannak, akiknek még ez sem elég. Grovernek például.

Sara várt egy kicsit, hátha mást is akar még mondani, aztán megkérdezte: – Mit tett a seriff, mikor jelentést tett neki a dologról?

– Ez még Al idejében történt – mondta Bart visszafordulva. – Al jó ember, de a vádemeléshez akkoriban a feleség vallomására is szükség volt, és Ella egyetlen szót se mondott volna Grover ellen. Nem mintha maradt volna benne akár csak egy szemernyi szeretet iránta, de tudta, mit tenne a férje a fiúkkal, állást meg nem talált volna magának, amiből mindnyájukat el tudja tartani.

– A férjével él most is?

– Nem – mondta Bart, és lenézett a lábára. – Elvitte a rák, mikor Boyd úgy tíz-, tizenegy éves lehetett. Utána már alig láttam a fiút. Grovernek esze ágában se volt a srácok fogaira költeni a piapénzét. – Rámutatott a hullára. – Az utóbbi időben persze gyakrabban találkoztunk.

– Hogyhogy?

Bart Gibson alkarjára irányította a tekintetét, ahol tűnyomok látszottak a húson. Már begyógyultak, úgy négy-hat hónaposak lehettek. Gibson testes is volt, márpedig a metfogyasztók általában csontsoványak.

– Úgy látszik, mostanában már nem lőtte magát – mondta Sara.

– Igen, egy ideje tiszta volt. – Bart vállat vont. – Sokuk egy hónapig, néha egy évig is tiszta marad. Aztán történik valami, és egy szempillantás alatt máris visszaszoknak a tűre.

– Boyddal is így volt?

Bart nem egészen a kérdésre válaszolt. – Hat héttel ezelőtt felkeresett. Nem volt pénze, de megállapodtunk, hogy részletekben fog fizetni. Keserves fájdalmai voltak. Az egész szája be volt gyulladva. Az összes fogát elvesztette volna, ha nem csinálok valamit.

– Láttam a hidat – mondta Sara, a fogászati röntgenképre mutatva. Még nem vizsgálta meg Gibson száját.

Bart megnézte a felvételt. – Sokkal rosszabb is lehetne. – Hirtelen elmosolyodott. – Maga nyilván sűrűbben találkozik ezzel a jelenséggel.

– Mire gondol?

– A nélkülözőkre. – Bart élesen ejtette a szót, de Sara nem tudta eldönteni, hogy ezt megvetésként vagy szánakozásként kell értelmeznie. – Bejönnek a rendelőbe, és hiába tudjuk, hogy nem képesek fizetni, nem utasíthatjuk el őket, hiszen nem azért jártunk egyetemre.

Sara bólintott, és egyidejűleg megvonta a vállát, ehhez nem volt mit hozzátenni. Nem akart hosszas eszmecserébe bonyolódni ezzel az emberrel a siralmas egészségügyi helyzetről.

Bart az órájára pillantott, mintha abban a pillanatban jutott volna eszébe, hogy találkozója van. – Csak azért ugrottam be, hogy lássam, kiismeri-e magát. Szóljon, ha szüksége van valamire, rendben?

– Köszönöm – mondta Sara, és így is gondolta egészen addig, amíg Bart fel nem villantotta jellegzetes menyétvigyorát.

– Vigyázzon magára, drága. Nem volna jó, ha maga is bele-keveredne.

Sara érezte, ahogy megfagy az arcán a mosolya. – Köszönöm – ismételte, de Fred Bart már elment.

Sara visszanézett az asztalon fekvő halottra, mintha tőle várna valami fanyar

megjegyzést a történtekre. De a tetem természetesen hallgatott. Sara lehúzta a kesztyűjét, és visszasétált a jegyzeteihez. Kikereste a megfelelő oldalt, és lejegyezte, hogy Fred Bart segédkezett neki a kés eltávolításánál. Azt is leírta, hogy a kés könnyen kijött a sebből. Egy dologban igaza volt Bartnak: a penge többnyire tapadni szokott, akár az alvadt vértől, akár azért, mert a szövet merevvé válik a fém körül.

Sara megőrizte ezt a gondolatot, és folytatta a külső vizsgálatot, lefotózta a tűhasználatra utaló begyógyult sebeket, valamint a sípcsonton látható karcolásokat. Gibson szája már ki volt nyitva, jól látszott a hiányzó elülső fogakat átívelő híd. Bár nem szívesen tette, Sarának be kellett ismernie, hogy Bart remek munkát végzett. Az íny jóformán begyógyult, és nem volt jele, hogy a híd rosszul illeszkedne.

Sara ellenőrizte az időt, és eltűnődött, vajon hol marad ilyen sokáig Jeffrey és Jake Valentine. Eredetileg Boyd Gibson apjáért indultak, hogy behozzák az azonosításra, ám ennek már jó két órája. Igazság szerint Jake már azonosította Boyd Gibsont, de Sara tapasztalatból tudta, hogy a teljes bizonyossághoz általában a családnak is látnia kell az áldozatot.

Felhívta Jeffrey-t a mobilján, de a férje nem vette fel. Hagyott neki üzenetet, de miután húsz percen keresztül nem hívta vissza, Sara úgy döntött, folytatja a halottszemlét. Ráér letakarni a testet, amikor Gibson apja megérkezik, hogy megkímélje a fia halálának látványosabb részleteitől.

Megint kesztyűbe bújt, és visszament az asztalhoz, ahol szikét fogott, és megkezdte az Y-metszést. Mivel Grant megyében a boncasztal fölött volt egy diktafon, Sara magában minden egyes mozdulatát alámondta, így amikor felnyitotta a mellkast, vagy megvizsgálta a mellhártyát, egy halk hang a fejében visszhangozta a mozdulatait.

Követte a szúrt seb útját a szívbe, és pontosan azt találta, amire számított. A penge a bal hátulsó mellkasfalnál hatolt be, és az elülsőn jött ki, csaknem azonnali halált okozva. Sara itt megállt, jegyzetelt egy keveset, további fényképfelvételeket készített, és megmérte a penge útját, aztán lerajzolta a felfedezéseit.

A szív a szúrt seb nélkül is elég ramaty állapotban volt. Gibson túlsúlya következtében meg volt nagyobbodva, a főbb artériák kóros elváltozások jeleit mutatták. Ha nem a kés végez Gibsonnal, egészségtelen életmódja gondoskodott volna róla, hogy ne érje meg a békés öregkort.

Bár egyértelmű volt a halál oka, Sara minden apró részletre kiterjedő vizsgálatot végzett, gondosan lemérte és felboncolta a szerveket, szövetmintákat vett. Boyd Gibson utolsó vacsorája ugyanaz volt, mint amit Jeffrey és Sara fogyasztott: pizza. Gibson a jelek szerint a pepperonist kedvelte, amelyet egészséges salátával ellenpontozott. Talán dohányzott is evés közben. A tüdők színezetéből és a megnagyobbodott légutakból ítélve Gibson nagy dohányos volt. Ennek fényében Sara különösnek találta, hogy nem volt cigaretta a zsebeiben.

Ezt felírta, további fotókat és olyan sok rajzot készített, hogy begörcsölt a keze. Sajnos a részleteket illető mániájával csak a saját dolgát nehezítette. Mire az óramutatók elhagyták a déli tizenkettest, Sara már alig állt a lábán, és borzasztóan fájt a háta.

Művészi tehetség egyáltalán nem szorult belé. A rajzai egy pszichotikus óvodás firkálmányaira emlékeztettek.

Letakarta a testet, és lerogyott, nyakcsigolyái egyesével roppantak meg, ahogy feltekintett a mennyezetre, remélve, hogy ezzel ellensúlyozni tudja az utóbbi két órát, amikor egyfolytában lefelé nézett. Éppen átadta volna magát a Jeffrey iránti aggódásnak,

mikor meghallotta, hogy odakint lefékez egy kocsi.

Jake Valentine nyitott be, és ezzel egyidejűleg kopogtatott is. – Bocs a késésért – mondta Sarának idétlen vigyorral a képén. Egy darabka vécépapír volt az orrába tömködve. Orrnyerge megduzzadt, bal szeme alatt véraláfutás sötétlett.

Sara riadtan pattant fel. – Hol van Jeffrey?

Mielőtt befejezhette volna a kérdést, Jeffrey lépett a terembe Valentine mögött, és becsukta az ajtót.

– Volt egy kis civódás – magyarázta Jeffrey. Ő is vigyorgott, mint a seriff, mintha remekül mulattak volna együtt.

– Miféle civódás? – Sarának olyan érzése volt, hogy két neveletlen kölyökhöz beszél, és Jeffrey kitörő bruhahája kicsit sem oldotta ezt az érzést.

Valentine is nevetett, bár Sara látta a könnyes szemén, hogy fáj neki a mozdulat. – Grover nem repesett, hogy láthat – mondta Valentine.

Jeffrey megmagyarázta: – Pofán verte Jake-et, ahogy kinyitotta az ajtót.

Sara figyelmét nem kerülte el, hogy a keresztnevén nevezte a seriffet. Csakis két zsaru képes összehaverkodni az után, hogy egyiküket „pofán verték”.

– Még jó, hogy reggel felvetette nekem, hogy vigyem magammal a férjét – mondta Valentine Sarának. – Ha ő nincs, valószínűleg én feküdnék most azon az asztalon.

– A francba – kontrázott Jeffrey. – Mindketten kiterülve feküdnénk, ha nem üti ki a vén szarházit.

Sara megállta szemforgatás nélkül. – Gondolom, Mr. Gibson nem fárad be, hogy hivatalosan azonosítsa a testet.

Valentine szolgált magyarázattal: – Nem rázta meg különösebben a fia elvesztése. Nem álltak közel egymáshoz. – Megvonta a vállát, és hagyta, hogy árnyalatnyi komolyság hassa át a szavait: – Ha kijózanodik, majd leesik neki a tantusz.

Jeffrey is komolyra váltott. – Nem volt beszámítható. Megbilincseltük, és bevittük a kapitányságra, hogy kialudja a részegségét. Úgy néz ki, nem most először vendégeskedik ott.

– Hát nem – értett egyet Valentine. – És feltehetően nem is utoljára.

– Több fotót is készítettem az áldozat arcáról. Mutassák meg az apának – vetette fel Sara. – Az talán megkönnyíti a dolgot.

Jeffrey megkérdezte tőle: – Találtál valamit?

– Nem igazán. – Kézbe vette a gyilkos fegyvert, és egy barna papírra tette, hogy lefotózhassa. Sara most először szemlélte meg alaposabban a pengét és a nyelet. Ahogy nézegette, két dologra lett figyelmes a kés kapcsán: a pengéje keskeny, legfeljebb két és fél centi széles, és legalább tíz centiméter hosszú. S ami a leglényegesebb, az általa látott legtöbb összecsukható késtől eltérően nem volt rajta fogazat. A penge az egyik felén sima, a másikon éles volt.

Megszólalt Valentine mobilja, a „Dixie” kezdőütemei betöltötték a szobát. A seriff lenézett a kijelzőre, és azt mondta: – Megbocsátanak egy percre?

Sara megvárta, míg becsukódik az ajtó, aztán fogta a fényképezőgépet, és végiggörgette az elkészült fotókat.

– Hívtad a kórházakat Lena és Hank után érdeklődve? – kérdezte Jeffrey.

– Három kórház van ötven mérföldes körzetben – mondta Sara fényképnézegetés közben. – Egyikben se hallottak felőlük.

– Azt hiszem, ez jó hír – mondta Jeffrey, bár látszott rajta, hogy csalódott. Ha Lena

kórházban feküdt volna az éjjel, akkor semmiképp nem állhatott volna módjában megölni Boyd Gibsont.

Sara megtalálta a fotót, amit keresett. – Ettől majd felvidulsz.

– Mitől?

– Nézd meg a sebet – mondta Sara, miután előkereste a közeli képeket. – Lent is, fent is recés. Tudtam, hogy valami nem stimmel.

Jeffrey lenézett az asztalon fekvő késre, majd vissza a fényképezőgép LCD kijelzőjére. Nyilvánvalóan tudta, mire akar kilyukadni Sara, mégis csak annyit mondott: – Aha.

– A kés, ez a kés – mutatott Sara Lena késére az asztalon – alul V alakú, felül szögletes szélű sebet ejtett volna. A fogazott penge ezzel szemben recés élű sebet hagy a bőrön. A Boyd Gibson hátában lévő seb alul-felül recés.

Jeffrey bólogatott. – A sebből következtetve a kés, amelyik végzett Gibsonnal, kétélű és fogazott. – Sara kihallotta a hangjából az izgatottságot. Statisztikailag a leszúrt áldozatok többségét egyélű, fogazott késsel ölik meg, mert általában az van kéznél a konyhaszekrény fiókjában. Sara nem is látott még kétélű fogazott kést, ilyen késtől származó szúrt sebet pedig még annyira se. Ha valaki efféle fegyverrel mászkál Elawah-ban, több mint valószínű, hogy megvan a gyilkos.

Jeffrey ujjaival az asztalon dobolva emésztette magában az új értesülést.

– Lefogadom, hogy rendelésre készült. Talán katonai fegyver, kereskedelmi forgalomban nem kapható. Biztosan teljes markolattüskés, és a nyél is egyedi, a hüvelyhez illő… Szerinted milyen hosszú lehet a pengéje?

– Markolattól a hegyéig legalább tizenöt centi, és a seb alapján azt mondanám, úgy négy centi széles, maximum. – Gib-sonra mutatott. – Nézd meg, mekkora ez az ember. A mellkasa hatalmas, a szíve megnagyobbodott. Találtam egy bemeneti meg egy kimeneti sebet a bal kamrán. – Újból rámutatott Lena késére. – Ez a penge elérte volna ugyan a szívet, de semmiképpen nem hatolhatott volna olyan mélyre, hogy elöl jöjjön ki. Nem elég hosszú, hiszen csak húsz centi a teljes hossza.

– Valaki nyilván helyben készíti ezeket a késeket. – Jeffrey képtelen volt letörölni a mosolyt a képéről. – Nyéllel együtt egy tizenöt centis kés úgy huszonhárom-huszonöt centi hosszú lehet. Annak a fickónak az övén, akit a kórház előtt láttunk, egy jó nagy kés volt. A kocsijában hagyta, mielőtt kiszállt.

– Férfiaknál korántsem szokatlan, ha kést hordanak maguknál – jegyezte meg Sara. – Apám is hord egyet az övén, kell a munkájához.

– Mikor legutóbb láttam, apádnak nem volt egy nagy horogkereszt a karján – vágott vissza Jeffrey. – Bárki tette is, Lenát akarta gyanúba keverni. Nem csoda, hogy meglépett.

– Az is lehet, hogy a fickó szerette a kését, és nem akart megválni tőle. – Sara odasétált az egyik asztalhoz, ahol már bezacskózta Gibson személyes tárgyait. – Nézd meg Gibson kését. Nem bolti darab. Szép pénzt fizethetett érte. Egy ilyen késtől nem egykönnyen válik meg az ember.

Nyílt az ajtó, és Valentine jelent meg. Kitámasztotta az ajtót a lábával, mint aki nem kíván sokáig maradni. Látható dühvel mondta: – Most beszéltem az iskolaigazgatóval.

Jeffrey összenézett Sarával. – És?

– Takarókat meg pár üres chipses zacskót talált az egyik ideiglenes osztályteremben. – Megrázta a fejét, és úgy összeszorította a fogát, hogy az állkapcsa teljesen előreugrott. –

Úgy néz ki, megtaláltuk a helyet, ahol a nyomozója az éjszakát töltötte. – Jeffrey elvigyorodott, és Valentine-nál ez volt az utolsó csepp a pohárban. – A feleségem is ebben az iskolában dolgozik, maga barom!

– Ettől ne érezze rosszul magát, Jake – így Jeffrey. – Biztosra veszem, hogy Myra nem direkt hagyta, hogy ott aludjon.

Valentine összepréselte a száját, alighanem egy kellően éles visszavágáson töprengett. Végül a „menjen a pokolba!” mellett döntött, azután sarkon fordult, és bevágta az ajtót maga mögött.

16. FEJEZET

Lena

Két évvel korábban Jeffrey Lena arcába vágta Ethan Green aktáját, és ráparancsolt, hogy olvassa el.

Ő természetesen nem tett eleget a parancsnak.

Megjátszotta, hogy átfutja a szöveget, de csak minden ötödik-hatodik szót fogta fel, majd egy hányaveti „na és?”-sel visszalökte az aktát Jeffrey-nek.

Jeffrey kiemelte neki a főbb mozzanatokat, röviden fölsorolta előtte Ethan bűnlajstromát: kocsilopás, testi sértés, erőszakos szodómia, nemi erőszak. Egyetlen szava sem ért célba; Lena még mindig ott tartott, hogy két különböző személyiséget látott Ethanben: az egyik szerette őt, a másik végül megölte volna. Ez a fajta kettősség nem volt idegen tőle, Lena ugyanis akkoriban önmagára is hasonlóképpen gondolt.

Sibyl csaknem egy éve halott volt már, amikor Lena először találkozott Ethannel. Lena a kollégiumban lakott, biztonsági őrként dolgozott a campuson, és próbálta átvészelni a napokat anélkül, hogy golyót röpítene a saját fejébe. Ethan mesterképzésre járt. Levakarhatatlanul, már-már zaklatásszerűen üldözte Lenát.

Pár hónappal később Lena visszakapta rendőri állását, és Nan Thomashoz költözött. Ethan továbbra is része volt az életének, sőt továbbra is az élete volt. A férfi aktáját mindvégig a kocsijában őrizte, jól elrejtve a csomagtartóban tárolt CD-tár mögé. Nem akarta, hogy Nan puszta véletlenségből ráakadjon. Az igazat megvallva nem akarta magával vinni az aktát abba a házba, amely valaha Sibyl otthona volt. Az is épp elég, hogy Ethan néha ott aludt.

Lena átsétált a motel és a kocsma közti gyomos földsávon, cipője alatt üvegcserepek és mindenféle egyéb törmelék csikorgott, amelyek lesodródtak az útról. A kocsijához menet elhaladt a motel előcsarnoka előtt. Noha lassan hűvösbe fordult az este, Lena izzadt, mintha még mindig Hank pokoli hajlékában ücsörögne.

Kocsilopás. Testi sértés.

Az akta most is ott volt, ahová két évvel korábban eldugta, fekete keréknyomok tarkították Connecticut állam pecsétjét a sárguló dosszién. Lena elővette, és valamiért szükségét érezte, hogy az inge alá rejtse az aktát, ahogy felinalt a lépcsőn a motelszobájába. Senki sem figyelte. Nem volt szükség efféle titkos akciókra. Mégis bűntudatot érzett. Az volt az érzése, hogy valaki valahol elítéli, amit csinál.

Talán jobb lenne nem tudni. Ethan talán csak azért hívta Hanket, mert pénzre vagy támogatásra van szüksége, esetleg egyszerűen kapcsolatba akart lépni Lenával. Ő időközben elköltözött Nantől, új telefonszáma van. Lehet, hogy Ethan írt neki Nan címére? És Nan elrejtette Lena elől a leveleket, hogy éket verjen közéjük?

Lena kiakasztotta az ajtóra a NE ZAVARJANAK táblát. Összehúzta a függönyt, és az aktát a mellére szorítva törökülésben az ágyra telepedett. Érezte, ahogy zakatoló szíve a vaskos papírköteget ütlegeli, az izzadság a bőrére tapasztotta a dossziét.

Lassan kicsúsztatta az aktát az inge alól. Végighúzta rajta a kezét, a pecsétnél

hosszabban is elidőzött. Ujjai kitapintották a szélét, felnyitotta a dossziét, és megpillantotta azt, amit soha többé nem akart látni: Ethan arcát.

A bűnügyi nyilvántartásban szereplő felvétel néhány évvel az előtt készült, hogy Lena megismerte őt, Ethan tizennyolc éves korában. Lena már rövid hajjal ismerte, de a fotón kopaszra volt borotválva a feje. Gúnyosan vigyorogva bámult a kamerába, és csálén állt a kezében a tábla, nem fárasztotta magát azzal, hogy egyenesen tartsa. Rövid ujjú inget viselt, amit később soha – bár lehet, hogy most, újra a sitten, már nem rejtegeti a tetoválásait. Odabent még jól is jöhetnek neki.

ETHAN ALLEN GREEN

más néven ETHAN ALLEN WHITE

más néven ETHAN ALLEN MUELLER

Lena emlékezett arra, amikor Ethan egyszer mesélt neki a neve eredetéről. A fiú kollégiumi szobájában voltak, az egyszemélyes ágyon összepréselődve. Ethan hanyatt feküdt, és Lena ráfonta magát, nehogy lepottyanjon a keskeny ágyról. Ethan aránylag alacsony volt – csak egy-két centivel volt magasabb Lenánál –, de az izmai úgy dudorodtak a testén, mintha gránitból lennének. Lena befúrta a fejét a fiú karja alá, és mikor Ethan megszólalt, a fülében vibrált a hangja.

Valamikor a függetlenségi háború idején, mesélte a fiú, Ethan Allen a Zöld Hegység fiainak vezére volt, mely csoportosulás Vermont függetlenségének kivívására tette fel az életét. A háború alatt Allen és serege elfoglaltak egy brit erődítményt. Van, aki katonai géniusznak tartja őt, mások tudatlan, hidegvérű gyilkosnak.

Lena akkor is, most is úgy gondolta, hogy Ethan Allen több volt puszta névrokonnál.

Erőszakos szodómia. Nemi erőszak.

Lena alig tudott valamit Ethan előéletéről, mielőtt a fiú Grant megyébe költözött. Az apja még kölyökkorában lelépett. Megrögzötten rasszista anyja hozzáment egy Ezekiel White nevű emberhez, aki afféle prédikátor volt. Ethan akkor változtatta a nevét Greenre, amikor lelépett bőrfejű családjától. Lena nem értette, miért nem vette fel újra a Mueller nevet, a biológiai apja nevét. Ethan nem szívesen beszélt az apjáról.

Amikor Lena először találkozott Ethannel, a fiú azt állította, keményen küzd, hogy megváltozzon. Lena ezt elfogadta, és tisztelte érte. Telt-múlt az idő, és Lena azt mondta magának, Ethan biztosan nem randizgatna vele, ha továbbra is tartaná magát egykori nézeteihez. Lena spanyol származású – látszik is rajta. Szobatársa lett egy leszbikus lánynak, ráadásul nem is akárkinek: Sibyl szeretőjének. Ethant ez sem zavarta. Mindig barátságos volt Nannel. Azt mondta, szerelmes Lenába, és vele akarja leélni az életét. Azt mondta, a Lenával való együttlét az egyetlen jó dolog, amely az életében történt vele. Az, hogy a szájából jövő szavak éles ellentétben álltak az öklével bevitt ütésekkel, olyasmi volt, amibe Lena igyekezett nem belegondolni.

MAGASSÁG: 168
SÚLY: 72,5
NEM: FÉRFI

HAJA SZÍNE: BARNA
SZEME SZÍNE: KÉK
RASSZ: FEHÉR

Rassz. A bőr előjoga, ahogy Ethan nevezte. A fehér privilégium.

TETOVÁLÁSOK

Olyan sok volt belőlük, hogy egyikről-másikról Lena már meg is feledkezett. A letartóztató tiszt valamennyit dokumentálta, röviden feljegyezte az eredetüket és azt, hogy mit szimbolizálnak. Lena áttanulmányozta a fotókat, igazán csak most nézte meg először a tetoválásokat. Azelőtt mindig elfordította a tekintetét, vagy csukva tartotta a szemét, amikor Ethan vetkőzött. Némelyik ábra persze így is beleégett az agyába.

Ethan bal mellén SS-katonák sora szalutált a jobb mellére vésett Hitlernek. Alatta nagy, fekete horogkereszt hullámzott a kidolgozott hasizmokon. Bal karját háborús jelenetek terítették be, fegyverüket célra tartó katonák, sapkájukon a kettős S betűvel. A másik karján szögesdrót kígyózott fel, a háttérben barakkok körvonalai sejlettek.

Hogy volt képes megérinteni ezt a testet? Hogy hagyhatta, hogy ez a test hozzáérjen?

Lena lapozott egyet, és újabb fotóra bukkant. Ethan dús barna haja további tetoválásokat takart. Borotvált koponyájának tövében a *Sieg Heil{4}* szavak virítottak. A feje búbján egy másik fekete szvasztika.

A fotó mellé valaki azt a magyarázatot írta: *A tarkón lévő náci köszöntést általában hatéves aktív tevékenység után adják. Horogkereszt a fejcsúcson az Észak Conn.-i bőrfejűek vezetőinek ismertetőjele.*

Az utolsó fénykép egy közeli volt Ethan bal karjának alsó feléről. Pontosan a bicepsz tövében egy A betű meg egy vonalka. A-negatív. A fotó hátulján a zsaru ezt is megmagyarázta: *A Waffen SS-ben, Hitler halálfejes alakulatában, amely a koncentrációs táborokat őrizte, mindenkinek a karja alá volt tetoválva a vércsoportja. A rang szimbóluma a fehér faj hatalmában.*

Lena soha nem kérdezte őt a karja alatti betűről, nem akarta tudni az igazságot Ethan múltjáról. Most szembesült vele, és fulladozott tőle. Minden fotó egy arculcsapással ért fel.

Ez az ember volt az apja annak a gyermeknek, akit a kukába hajított azon az atlantai klinikán. Ezzel az emberrel osztotta meg az életét két teljes éven át.

Miután Ethan visszakerült a börtönbe, Lena egy másik férfival próbálkozott, és csúfos kudarcot vallott vele. Greg Mi-tchell sok évvel korábban már együtt élt vele egy darabig, és sorsszerűnek tűnt, hogy nagyjából akkor tűnt fel újra az életében, amikor Ethan eltűnt belőle. Csakhogy sehogy sem működött a dolog. Lena már nem ugyanaz az ember volt, aki régen, és bár Gregnek ez először tetszett, később már-már félt Lenától.

Lena kezdettől rejtegette Greg elől az igazi énjét, leplet vonva lelke sötét mélységeire, a durva élekre. Olyannyira visszafogta az érzelmeit, hogy a Greggel töltött idő java részében félembernek érezte magát. A szex katasztrofális volt. Ethan után Lena már nem tudta, hogyan kell bánni egy gyöngéd férfival, hogyan kell csókolni és ölelni, s fájdalom helyett gyönyört fakasztani belőle.

Ha Angela Adams nem lép le, ha anyja marad a két kicsi lányának, ahelyett, hogy odadobja őket Hanknek, Lena vajon akkor is Ethan mellett köt ki? Vagy akkor nem

fejlődik ki benne ez a defektus, mely Ethan erőszakosságához, könyörtelen zsarnokságához vonzotta? Vagy Lena is Charlotte Warrenként élne, azóta is Reese-ben lakva, egy rakás pulyát nevelgetne, és várná, hogy hazajöjjön a férje a munkából, s ő letehesse elé a vacsorát?

Az Ethanről szóló rendőrségi anyag csaknem harminc oldalra rúgott. A szöveg java egy korosodó zsaru száraz, minimalista stílusában íródott, aki tudja, hogy azzal jár a legjobban, ha szűkszavúan fogalmaz, máskülönben valami szemétláda ügyvéd később minden szavát kiforgatja, és ellene fordítja a tárgyaláson. Lena azonban tudott olvasni a sorok között, s ahogy átfutott a sorozatos letartóztatásokon, már tisztábban látta, milyen is volt Ethan élete a megismerkedésük előtt.

Fiatalon kezdte, tizenhárom éves volt az első letartóztatásánál, egy bolti lopásnál. Tizenöt évesen már kocsit próbált lopni. Mindkét eset a fiatalkorúak bírósága elé került. Ethan mindkétszer feltételest kapott. De kell hogy legyen itt még valami. Az ember nem nyergel át bolti lopásról kocsilopásra csak úgy. Lena tudta, hogy mire fülön csípik ezeket a fickókat, már legalább négy bűntényt elkövettek. Fogadni mert volna rá, hogy Ethan tíz kocsit is felnyomott, mielőtt tetten érték.

Az aktája szerint tizenhét éves koráig nem követett el semmi mást. Aztán szodómiával vádolták, a sértett egy tizenöt éves lány. Két héttel később ejtették a vádat. Lena a jelentés velős nyelvezetéből azt olvasta ki, hogy a szülők nem akarták kitenni a lányukat a bírósági procedúrának. Ez teljességgel megszokott és valószínűleg bölcs döntés volt a részükről. A világ hajlamos eltérő álláspontra helyezkedni, de akármelyik zsaru megmondhatja, hogy nincs szörnyűbb egy hosszúra nyúló megerőszakolási ügynél, mely végérvényesen tönkreteheti egy nő életét.

Ennél a letartóztatásnál egy megjegyzés is szerepelt: *A gyanúsított olyan tetoválásokat és ábrákat visel a testén, amelyek kapcsolatba hozhatók erőszakos neonáci szektákkal. FBI-megfigyelés javasolt.*

Ethan tizenkilenc éves volt, mikor őrizetbe vették testi sértésért. Kést használt egy verekedésnél. Csúnyán összevagdalta az áldozatot, ám az nem volt hajlandó együttműködni a rendőrséggel, így enyhítették a vádat. Ethan újfent megúszott egy súlyos vádat.

Újabb három év telt el, mielőtt a connecticuti állami rendőrség újra hallott Ethan Greenről. Lena úgy számolta, hogy ez lehetett az az időszak, amikor Ethan mesterképzésre kezdett járni. Az embereket alighanem az rémisztette meg a leginkább, hogy Ethan okos, sőt mi több, tehetséges volt. Rácáfolt a tudatlan, bunkó rasszistákról kialakult képre. Amikor Lena először találkozott vele, Ethan épp a Technológiai Intézet doktori programjára jelentkezett, és ha nincs a letartóztatás, valószínűleg fel is veszik.

Furcsa módon a connecticuti állami rendőrség végül akkor tudta fülön csípni, amikor fedezetlen csekkel próbálkozott. Ethan kiállított az A&P-nek egy huszonnyolc dollárról szóló csekket, holott a számláján mindössze tizenkét dollár volt. Másnap megkapta a fizetését, és mindjárt betette a bankba, de ettől függetlenül illegális műveletnek számított az egész. Az ilyen letartóztatás azt jelezte, hogy a zsaruk csak az alkalomra vártak, hogy lecsapjanak rá. Nap nap után milliók ügyeskedtek ugyanígy a pénzükkel. Nem lehetett lebukni, csak annak, aki megfigyelés alatt állt.

Ethant mindenesetre elkapták, s ha a bírónak rossz napja van, tíz év fegyházban letöltendő büntetés várt rá.

Lena lapozott egyet, kíváncsian a történet folytatására, amikor megszólalt a telefon.

Összerándult ijedtében, a papírok szerteszóródtak az ágyon. Az volt az első gondolata, hogy senki sem tud az ittlétéről, aztán eszébe jutott Hank. Nyúlt a kagylóért, hogy felvegye, de megtorpant, és inkább hagyta csöngeni. Az egyik fotó a padlóra hullott, lehajolt érte, és félúton megmerevedett, ahogy megpillantotta a vértócsában heverő, összevert nő képét.

Lena nem mozdult, hogy felvegye a fényképet. Messziről meresztette rá a szemét, nézte a fekete zúzódásokat a fiatal nő combján, nézte a véres péppé vert arcot. A bokáján és a csuklóján lévő vörös horzsolásnyomokból jól látszott, hogy erős kezek fogták le karját-lábát, szabaddá téve az utat mindennemű testi erőszaknak.

Íme, Ethan legutolsó barátnője.

Egy fekete lány.

A telefon abbahagyta a csörgést, és Lena még mindig a fényképet bámulta. Halálos csönd ülte meg a szobát. A levegő fojtogatott. A lány a képen valamikor gyönyörű lehetett, bőrének színe a leglágyabb tejcsokoládéé. Akárcsak Lena, ő is hagyta hosszúra nőni a haját, mely a válláig ért volna, ha nincs hátrafeszítve a feje, a haja csupa vér volt.

Evelyn Marie Johnson, tizenkilenc éves. Egyetemi hallgató. A templomi kórus szopránja. Lena átnyálazta az aktát, még több képet keresve. A bűntény helyszínén készült elborzasztó fotókat átugrotta, és meglelte a nő iskolai fotóját. Elképesztő volt a különbség. Selymes, fekete hajkorona, csókos ajak, hatalmas barna szempár. Fotómodell is lehetett volna.

Lena megtalálta a helyszíni jelentést. A test közelében keréknyomokat találtak. A bemélyedések mintázatát beküldték a laborba, ahol kimutatták az egyezést Ethan 1989-es GMC kisteherautójának kerékgumijával. Ethant akkor engedték óvadék ellenében szabadlábra a fedezetlencsekk-ügy miatt, éppen ítélethozatalra várt. Alkut kötöttek vele, hogy elkerülheti a börtönt, ha tanúskodik a gyilkosok ellen.

A lány húga szerint Evelynt négy fehér férfi hurcolta el az otthonából az éjszaka közepén. Ő elbújt a szekrényben, mert látta a horogkereszteket a kopasz fejükön, és tudta, mit jelentenek a tetoválások.

Ethan szerint őt fegyverrel kényszerítették, hogy szállítsa a férfiakat Evelyn házához. Az előző évben megpróbált kilépni a magukat Krisztus Kiválasztott Katonái Egyházának nevező militáns neonáci csoportból, ám nem eresztették. Egykori cimboráinak egyike a kisteherautóban maradt aznap éjjel, és pisztolyt szegezett rá, miközben a többiek bementek a házba, és elrabolták Evelynt. Ethant ez után arra kényszerítették, hogy vigye ki őket az erdő mélyére. A kezét ruhaszárító kötéllel a kormányhoz kötözték, kocsikulcsait a mellette lévő üres ülésre dobták. Ott ült, és végignézte, ahogy mind az öten megerőszakolják, majd halálra verik Evelynt.

Ethan azt állította, hogy a férfiak utána beszálltak a tisztáson parkoló dzsipbe, és elhajtottak. Továbbá azt is, hogy a fogaival bontotta szét a kezét a kormányhoz rögzítő kötél csomóit, ami legalább egy órájába telt. Amint kiszabadult, azért nem szállt ki a kocsiból, és azért nem ment oda a barátnőjéhez, mert látta, hogy már halott.

Így inkább hazavezetett.

Újból csörögni kezdett a telefon, Lena szíve összeszorult. Remegő kézzel csukta be a dossziét, és úgy érezte, hogy az imént valami gonosz erőt engedett szabadjára, amely veszett állatként fog koslatni utána, és nem nyugszik, míg Lena el nem nyeri méltó büntetését. Ethan éppen ilyen volt szabadlábon: hajthatatlan, vad, ravasz. Megmondta Lenának, hogy soha nem engedi el, ő meg leválasztotta magáról, lefejtette Ethan ujjait az

életéről, és visszalökte a pokolba, ahonnét jött.

Vajon Ethan azért keresi Hanket, hogy elérjen Lenához?

Hagyni kéne az egészet a fenébe. Mindennek már semmi köze hozzá. Az életének ez a része lezárult. Mindegy, milyen okból hívogatta Ethan a nagybátyját, ez nem az ő dolga. Úgysem derülne ki belőle, hogy ki ölte meg Lena szüleit. Nem derülne ki, miért hazudott neki Hank annyi éven át, vagy hogy miért akar idő előtt a sírba kerülni.

Lena felkapta a telefont, csak hogy megszűnjön végre a csörgés. – Mi van?

– Itt Rod.

– Kicsoda?

– Rod – ismételte a hang. – A recepcióról.

Répafej. – Mit akarsz?

– Valaki megállás nélkül telefonálgat, és magát keresi.

Lena újból kinyitotta a dossziét, szétterítette a tartalmát, ahogy Ethan börtönbe való felvételének papírjait kereste. – Férfi vagy nő?

– Nő – válaszolta Rod. – Azt mondtam, házon kívül van. Gondoltam, ha nem veszi fel a telefont, nyilván nem akarja, hogy háborgassák. Jól csináltam?

Lena megtalálta a keresett számot. – Kaphatnék egy külső vonalat?

– Én csak…

Ha működne az átkozott mobilja ezen a helyen, már letette volna. Minden szót tisztán artikulált. – Mondom, kérek egy külső vonalat.

– Tartsa. – A kölyök szánakozó sóhajt hallatott, hogy Lena érezze, szívességet tesz neki. Előbb egy kattanás hallatszott, azután a vonalhang.

Lena, még mindig remegő kézzel, beütötte a távolsági számot. Felállt, járkálni kezdett, odapillantott az órára az ágy mellett. Elmúlt éjfél.

A központ felvette; egy gépi hang közölte vele, hogy hallgassa végig a szöveget, mert nemrég megváltozott. Lena lenyomta a nullát, de nem történt semmi. Lenyomta még néhányszor, mire kicsöngött. Huszonhárom csörgés után egy udvarias hangú férfi szólt bele: – Állami fegyintézet.

Lena lenézett a padlóra, és meglátta a fotót a lábánál.

– Halló?

– Itt Lena Adams nyomozó, a Grant megyei rendőrségtől. – Megadta a jelvénye számát, és kétszer is elismételte, hogy az udvarias hangú le tudja írni. – Találkozni szeretnék az egyik fogvatartottjukkal mindjárt reggel. – Tekintetét ismét Evelyn iskolai fotójára szegezte, nézte a lány hullámos barna haját, a tökéletes ajkakon ülő meleg mosolyt. – Sürgős.

17. FEJEZET

Csütörtök délután

Jeffrey a kormánykeréken dobolt, miközben a mellette ülő Sara a mobilján beszélt. Nem Lena kése ölte meg Boyd Gibsont. Jeffrey már előtte is érezte, a zsigereiben érezte, hogy Lena semmiképpen nem ölhette meg a férfit. Valaki nyilván így próbálta ráterelni a gyilkosság gyanúját. És nagyon is lehet, hogy ez a valaki az oka Lena szökésének. Lena ízig-vérig zsaru. Elég volt egy pillantást vetnie Jake Valentine-ra, hogy tudja, a seriff csak abban az esetben képes megoldani egy bűnügyet, ha ajándékba kapja a megoldást. Hát ezért szökött meg. Most is odakint van valahol, és próbálja összerakosgatni a képet.

Már csupán azt kellett megmagyarázni, hogyan került Lena kése a gyilkoshoz. Lena egy ideje mindig magánál hordta azt a kést. Kizárt, hogy harc nélkül odaadta volna. Aki elvette tőle, az kárt is tehetett Lenában. Ezért rejtőzködött Lena az iskolánál? Jeffrey-nek követnie kellett volna Valentine-t, hogy megvizsgálja a takarókat, amelyeket találtak. Ha véresek, akkor Lena nagyobb bajban van, mint hitte.

– Rendben. – Jeffrey notesza ott feküdt Sara ölében, aki most gyorsan lejegyzett bele valamit, miközben azt mondta a telefonba: – Jó, rendben. – Jeffrey a Sara rajzolta nyilacskákból arra következtetett, hogy valamiféle útbaigazítást kap, és remélte, hogy ki tudja majd silabizálni a saját írását, ha egyszer végre elindulnak. Saráénál csúnyább kézírást életében nem látott.

– Kösz – mondta végül Sara, és lecsukta a mobilját. – Körülbelül negyven percre innen van egy Holiday Inn – mondta Jeffrey-nek.

A tiszta, megbízható szállodaláncra gondolva Jeffrey máris elmosolyodott. – Egy lépéssel feljebb a civilizációs ranglétrán.

– Ideje volt. – Sara bekötötte az övét. – Alig várom, hogy magunk mögött tudjuk ezt a helyet.

Jeffrey elfordította az indítókulcsot, és a motor életre kelt. – Árulj el nekem valamit – kezdte a kivilágosodó navigációs rendszer képernyőjére mutatva. – Van ebben a kütyüben memória?

– Hank címére vagy kíváncsi? – Sara lépegetni kezdett az opciók között, kereste a címet. Jeffrey fejét ingatva figyelte ténykedését. Sara utálta a mobiltelefont, messzire kerülte a számítógépet, a DVD-lejátszón pedig nem volt hajlandó a lejátszás gomb megnyomásánál bonyolultabb művelet végrehajtására, a navigációs rendszerrel azonban hogy, hogy nem, remekül elboldogult.

Jeffrey kihajtott a parkolóból, és a város felé vette az irányt. – Közel esik az iskolához – mondta a feleségének. – Gyalog is át lehet sétálni.

Sara megtalálta, amit keresett. A bádogszerű női hang közölte Jeffrey-vel, hogy kilencven méter múlva jobbra kell majd kanyarodnia. Jeffrey úgy vélte, a tervezők nagy hibát követtek el, amikor kiválasztották a számítógép hangját. Egy férfi számára nincs annál idegesítőbb, mint ha egy nő mondja meg neki, hogy merre menjen.

– Valahol a bőrönd mélyén még megvan a térkép, amit a boltban vettem – mondta

Sara. – A belváros egy nagy téglalap, közepén az erdővel. Fogadni mernék rá, hogy sok kis ösvény vezet át rajta.

Jeffrey szerette a felesége észjárását. – Lena ezeket az ösvényeket használhatta a szökése éjjelén, hogy a kórházból eljusson Hankhez.

– Az elmúlt napokban sem tehetett másként, ha észrevétlenül akart mozogni.

Jeffrey megvárta, míg a GPS befejezi a mondókáját, hogy tartson balra. – Nem bánod, ha ezt ellenőrizzük, miután odaértünk Hankhez?

– Dehogy.

Jeffrey követte az instrukciókat, elhajtott a városi szeméttelep meg az iskola mellett, az egyik pontosan úgy festett, mint a másik. Látták a földhivatalt meg az Elawah Megyei Könyvtárat, amelyeket ugyanaz az ötvenes évekbeli kockaszerűség jellemzett, akárcsak a város többi középületét.

Jeffrey a Corcoran Courtnál balra fordult, és mindjárt felismerte a helyet. A GPS-re mutatva megkérdezte a feleségét: – Kikapcsolnád?

Sara babrált valamit a szerkentyűn, és a bádoghang mondat közben elnémult.

Hihetetlenül jó érzés volt a csönd.

Jeffrey félreállt Hank háza előtt. A Cruiser, amelyet előző nap ott látott, már elment. Feltételezte, hogy Valentine átirányította a csapatait az iskola átfésüléséhez.

– Megjöttünk – mondta Sarának.

– Hát ez… – Sara félbehagyta a mondatot. Nem lehetett sok szépet mondani. Hank háza volt az utca leglerohadtabb szemétdombja.

– Eltűnt a kocsija – mondta Jeffrey.

Sara felhúzta a szemöldökét. – Kiadtad a körözést?

– Majd Jake.

– A postaláda akkor is így nézett ki, mikor előzőleg itt jártál?

– Igen. – Látta, hogy most is csak a szigetelőszalag rögzíti az oszlophoz, az ajtaját az imádság tartja. – Petárda – mondta a jelek alapján.

Kölyökkorában Jeffrey egyszer két cimborájával a környék majdnem mindegyik postaládájába petárdát dugott halloweenkor. Sajnos nem voltak elég szemfülesek, hogy fedezzék magukat. A seriffnek egyszerű dolga volt, csupán be kellett kopogtatnia abba a három házba, amelyeknél sértetlenül maradt a postaláda a kertben.

Jeffrey kiszállt, és megkerülte a kocsit, hogy kinyissa Sarának az ajtót.

Kiszállás közben Sara feltekintett Hank házára, szemöldökét ráncolva. – Szerinted mindig ilyen volt?

Jeffrey elnézte az előkertet beborító gyomszőnyeget, a nyers fa foltjait, ahol lepergett a festék. – Nagyon úgy néz ki.

– Ez elgondolkoztatja az embert.

– Miről?

– Arról, hogy valahol – kezdte Sara zaklatott hangon – talán a mi gyerekünk anyja is így él.

Jeffrey-nek eddig eszébe se jutott; az örökbefogadás oázis volt a számukra, ahová elvonulhatnak, ha túlságosan nyomasztóvá válnak a dolgok. Sarának azonban igaza van. A biztos otthonnal, jó családi háttérrel büszkélkedő embereket általában semmi sem kényszeríti, hogy lemondjanak a gyermekeikről. Ez persze nem jelenti azt, hogy különbek volnának a szegényeknél, de a tehetősek általában meg tudnak fizetni valakit, aki fölneveli helyettük a gyerekeiket, ha nekik nincs hozzá kedvük.

– Atyaég! – Sara mindkét kezével eltakarta orrát-száját. – Érzed ezt a bűzt?

Jeffrey bólintott, és nem merte kinyitni a száját, nehogy kibukjon belőle valami. Szükségtelenül ugyan, de kinyújtotta a karját, hogy Sara ne menjen fel a lépcsőn.

– Ez hullaszag?

Jeffrey erősen remélte, hogy nem. – Itt várj meg!

A házhoz közeledve egyre erősebb lett a bűz. Jeffrey megtorpant, mikor meglátta, hogy a bejárati ajtó ki van szakadva a falból, és sebtében, szigetelőszalaggal erősítették vissza. A szalag frissnek látszott.

Jeffrey Sarára pillantott. – Maradj ott, rendben?

Sara bólintott, és Jeffrey fölemelte a kezét, hogy bekopogjon. Az ajtó megrázkódott, de a szalag kitartott. Kicsit erősebben kopogott, és az ajtó lökődéséből arra következtetett, hogy belülről is megragasztották.

Miután többszöri kopogtatásra sem kapott választ, visszafordult Sarához. – Mit gondolsz?

– Azt gondolom, hogy ha nem lennék itt, már jó tíz perce berúgtad volna az ajtót.

Igaza volt. Egy jól irányzott rúgás a kilincs alá, és az ajtó lerepült. A kitépődő félfáról hiányzott a zár. Éles fémszélek meredeztek kések módjára a levegőbe, ahol a zárrész kiszakadt a fából. Jeffrey pisztolyt rántott, s mielőtt behatolt volna a házba, odabiccentett Sarának, hogy maradjon, ahol van.

Jeffrey Hank nappalijában állt, körbepásztázott, próbálta kiismerni magát. Az ablakokat valószínűleg soha nem nyitották még ki, a cigarettafüst és a rothadó hús áporodott szagától összerándult a tüdeje a mellében. Mindent beterített a szemét – régi pizzás dobozok, papír ételhordók, piszkos alsónemű, a fülledtségtől átnedvesedett újság- és magazinhalmok.

Ám mindez semmi volt a bűzhöz képest. Majdnem húszéves rendőri pályafutása alatt Jeffrey sok rossz szagot szimatolt már, de semmi sem volt fogható a Hank Norton házát betöltő iszonytató bűzhöz. És minden lépésnél rosszabb lett. Nem tudta eldönteni, hogy egy oszladozó hulla vagy a rothadó szemét szagától tolul fel a torkába az epe. Verejtékezni kezdett, ahogy működésbe lépett valamelyik ősi ösztöne, hogy védekezzen a kórokozóktól.

Két hálószoba volt; az egyik valamikor Lenáé és a húgáé lehetett. A másodikban egy matrac hevert a padlón, a fiókos szekrényből kidőltek a ruhák, mintha tolvaj forgatta volna fel. A fürdőszobában lelte meg a szag forrását. A vécécsésze kettétört, feltárva a nyitott szennyvízcsövet. Fekete szarréteg kövült rá a padlóra. Egy pörölyt támasztottak a falnak, Jeffrey feltételezte, hogy valaki, talán éppen Hank Norton azzal verte szét a vécét.

Jeffrey öklendezve hátrált ki a folyosóra. Ösztönösen mély lélegzetet vett, de egy csepp friss levegő sem volt.

Balra csukott lengőajtó vezetett alighanem a konyhába.

– Hank? – szólította a ház gazdáját. – Hank Norton vagy valaki, itt a rendőrség!

Nem jött válasz, és Jeffrey lepillantott, hogy lássa, min tapos. Sós keksz, gondolta.

– Hank?

Jeffrey lassan nekinyomta a lábfejét a lengőajtónak, aztán fölemelt, előreszegezett pisztollyal belökte. Látszott, hogy a konyha a ház legnagyobb helyisége. A szekrények fémből készült ósdi darabok, a mosogató rozsdás öntöttvas. Szélesebbre tárta a konyhaajtót, és arra gondolt, itt nem olyan vészes a szag, bár talán csak kezdett hozzászokni.

– Jeff? – kiáltotta Sara, a hangja alapján a bejárati ajtóból.

– Nehogy ide gyere! – intette Jeffrey.

– Jól vagy? – kérdezte Sara.

– Megvagyok – felelte, miközben megpróbálta kinyitni a mosogató fölötti ablakot. Be volt ragadva, ezért el kellett tennie a pisztolyát, hogy két kézzel veselkedjen neki.

Jeffrey az ablaknál állt, és szívta magába a friss levegőt. A hátsó kertben nagyobbra nőtt a gaz, mint elöl, ám ő így is kiszúrta a földön fekvő alakot.

Lena.

A hátsó ajtóhoz rohant, feltépte. A hátsó verandán egy halom doboz állta útját. Jeffrey félrerugdosta őket, reklámcédulákat kavarva fel a levegőbe. – Sara! – üvöltötte. – Gyere hátra!

A testhez érve megtorpant. Tévedett. Ez nem Lena. Hanem Hank Norton. A teste lefogyott, az arca beesett. Karját tűtől eredő nyílt sebek tarkították.

– Sara! – ordította Jeffrey ismét, és letérdelt a férfi mellé. – Ide hátra!

Rányomta a fejét Hank mellkasára, azt akarta tudni, hogy lélegzik-e. Nem hallott semmit.

– Sara! – próbálkozott újfent, de a nő már nyitotta is a hátsó kertbe vezető kiskaput. Jeffrey látta rajta a megkönnyebbülést, mikor felfogta, hogy a férjének nem esett baja, aztán a döbbenetet, amikor megpillantotta a testet.

Sara térdre vetette magát, és félretolta Jeffrey-t. – Így találtál rá?

Jeffrey bólintott, és előkapta a mobilját, hogy mentőt hívjon. – Életben van?

– Épphogy. – Sara felhúzta Hank szemhéját, és ellenőrizte a pupillákat. Jeffrey sötét bevérzéseket vett észre a szemfehérjén. A vér megalvadt csíkjai peregtek Hank szája és a füle körül. – Hank? – szólongatta Sara emelt hangon. – Sara Linton vagyok, Lena barátja. Hall engem? – Határozottan megpaskolta az arcát. – Hank? Nyissa ki a szemét.

Jeffrey éppen Hank címét diktálta be a 911 operátorának, amikor Sara csöndet kérve feltartotta a kezét. Hank mellkasára tapasztotta a fülét. – Már nem lélegzik.

Jeffrey befejezte a hívást, közben Sara megkezdte a mellkaskompressziót. – Tíz percen belül itt a mentő.

Sara bólintott, majd lehajolt, és Hank szájára nyomta a száját.

Jeffrey megrökönyödve rántotta félre, és azt kiabálta: – Sara, ne! A vére!

– Nem ülhetek itt ölbe tett kézzel, mialatt…

– Nézz rá, Sara. Ez az ember intravénás drogfogyasztó.

– Lenának csak ő van. – Sara újból Hank fölé hajolt, nyomkodta a mellkasát, hogy vért pumpáljon a szívébe. Jeffrey tudta, hogy a feleségének igazából nem Hank jár az eszében. Sara Jimmy Powellre gondol, meg a többi páciensre, akiken nem tudott segíteni. Felidézte az elvesztésüket.

– Hozd ide a csomagtartóból az újraélesztő felszerelést – mondta neki Jeffrey. Sara habozott, mire hozzátette: – Én addig tartom a frontot. – Sara végül átadta neki a helyét. Jeffrey a bal kezét rátette a jobbra, és a keze élével megnyomta Hank mellkasát, magában számlálva az ismétlések között eltelt időt.

Sara szaladt a kertkapuhoz, de előbb még a lelkére kötötte: – Ne hagyd abba a kompressziót!

Jeffrey érezte, hogy csurog a hátán az izzadság, ahogy Hank fölé hajolt, a férfi csípős szaga betöltötte körülöttük a levegőt. Képtelen volt elhinni, hogy Sara egy pillanatig se tétovázott, mielőtt lehajolt, és Hank véres ajkára tapasztotta a száját. A férfit elnézve

nyilvánvaló volt, hogy ő aztán magasról leszarja, mivel szennyezi a testét. Akármivel megfertőzhette volna Sarát, és miért? Hogy Hank holnap haljon meg, és ne ma?

Jeffrey már épp azt gondolta, hogy hasztalan erőlködik, mikor Hank gurgulázó hangot hallatott, és vöröses légbuborékok buggyantak ki a száján. Jeffrey hátraült a sarkára, és nézte, ahogy a levegőért kapkodó öregember szeme résnyire nyílik. Meglátta Jeffrey-t, és alig érzékelhetően megrázta a fejét, mint aki nem érti, minek hozták vissza, minek törődik vele bárki is.

Sara berontott a kiskapun a felszereléssel a kezében.

– Nincs semmi baj – mondta Jeffrey Hanknek, és megfogta a férfi száraz, viaszos tapintású kezét. – Mindjárt jobban lesz.

18. FEJEZET

Lena

Lena járt már egyszer a georgiai állami fegyintézetben. Röviddel azután, hogy Jeffrey letartóztatta Ethant a feltételes szabadlábra helyezés megsértéséért, Lena azzal a tervvel hajtott oda a börtönhöz, hogy kitálal Ethannek, elmondja neki, hogy ő csalta tőrbe, ő árulta el. Akkor majdnem két óra hosszat ücsörgött a kocsijában a látogatóknak fenntartott parkolóban, és gondolatban sorra vette a sérüléseit, amelyek Ethan kezétől származnak: felhasadt ajkak, törött ujjak, bokaficamok.

Nem akarta, de felködlött előtte a kép, ahogy szeretkeznek. Ethannel minden romantikát mellőzött a szex, de volt olyan, nem is kevésszer, hogy szédült odaadással ölelte Ethant. Amilyen szenvedéllyel a férfi szerette, ugyanolyan szenvedéllyel gyűlölte is, és Lena gyakran átvette a hangulatait. Ahogy a börtön előtt a kocsiban ült, Ethan kezére, szájára, nyelvére emlékezve bizseregni kezdett a bőre.

Még épp idejében kecmergett ki a Celicából, különben a kocsiban lett volna rosszul. A látogatási nap népszerű volt a börtönben. Nők és gyerekek álltak sorban az ajtónál, hogy láthassák az övéiket. Mindnyájan odafordultak, és üres kíváncsisággal meresztették szemüket az aszfaltra okádó Lenára. Olyan sok jött ki belőle, mintha késsel kettéhasították volna a gyomrát. Amint képes volt rá, Lena visszakúszott a Celicába, és visszavezetett Grant megyébe.

De ez most más. Muszáj, hogy most más legyen. Ha nem bír Ethan szeme elé állni önmagáért, megteszi Hankért. Ethannek valami oka volt rá, hogy felhívja Hanket, és Lena nem tágít, amíg ki nem deríti, mi folyik kettőjük között. Mielőtt aznap délelőtt távozott a motelból, Lena átöltözött a hosszúnadrágjába és a keményített blúzába. Kifestette magát, és rendbe szedte a haját, hogy rémült nő helyett úgy nézzen ki, mint egy zsaru, aki ura a helyzetnek.

Hazugságokkal fölvértezve, de egyébként fegyvertelenül sétált be a börtönbe. A pisztolyát elrejtette a matrac alá a motelszobájában, a kését a kocsi első ülése alatt hagyta. Még a mobilját is otthagyta a mosdókagylón, hadd töltődjön. A börtönbe nem vitt magával egyebet, csak a személyi igazolványát meg egy ajakírt.

Lena a börtönigazgatónak azt mondta, hogy bizonyos fenyegetések ügyében nyomoz, amelyek Ethan egyik külső emberéhez köthetők. Az igazgató maga volt a szolgálatkészség. Átadta neki az Ethan telefonbeszélgetéseiről készült átiratokat, a látogatói listáját, a kimenő postája másolatait. Egyúttal felajánlotta neki, hogy a börtön mindenben rendelkezésére áll, csak sikerüljön eljárást indítani az egyik legveszedelmesebb bentlakójuk ellen.

Az iratokban nem volt semmi terhelő. Ethan egyedül Hanknek telefonált. Látogatója nem volt. Nem írt, és nem is kapott levelet a bebörtönzésének napja óta. Nem mintha mindebből bármi is következne. Ethan elég okos és karizmatikus ahhoz, hogy mással végeztesse el a piszkos munkát. A börtönigazgató beszámolója szerint nem az ő bandája a legnagyobb vagy a legerősebb, de Ethannek olyan pszichológiai hatalma van, amely

garantálja magas pozícióját a börtön táplálékláncában.

Lena ezt el is hitte. Majdnem egy éve, hogy utoljára látta Ethant, mégis abban a percben zakatolni kezdett a szíve, hogy beállt a börtön parkolójába.

Az őrök egyike odavezette Lenát az egyik beszélőbe, ahol a rabok az ügyvédjeiket fogadták. Első ránézésre leginkább kihallgatóteremnek tűnt az alig több mint háromszor három és fél méteres helyiség a beázástól foltos mennyezettel meg a vastag rácsokkal a parányi ablakokon. Az asztalt a padlóhoz csavarozták, és vörös vonal szelte át a közepét, mintegy elválasztva a jót a rossztól. A székek könnyű, törhetetlen műanyagból készültek, hogy ne lehessen fegyverként használni őket. Az őrök nem hallhatták a fogvatartottak és jogi tanácsadóik közt zajló beszélgetéseket, ezért egy karika állt ki a falból az erőszakosabb bentlakók megfékezésére.

– Ez az ember rendkívül veszélyes – figyelmeztette korábban Lenát az igazgató. – Nem örülök, hogy kettesben kell hagynom vele egy zárt szobában.

Azután elkezdte felsorolni a feltételezhetően Ethan által a börtön falain belül elkövetett bűnöket: késelések az udvaron, kábítószerrel való seftelés, zsarolás, egy ember arcának összeégetése a börtön mosodájában. Ezek egyikét sem lehetett visszavezetni Ethanig, de az igazgató így is tudta, ki a felelős.

Lena kérte, hogy láncolják oda Ethant a falból kiálló gyűrűhöz. Mire az őr azt felelte, hogy erőszakos elemeknél ez a szokásos eljárás.

Lena leült az asztalhoz, és várt, figyelve minden apró neszre. Végül félrehúzódott a retesz az ajtón. Lena nem mozdult el az asztaltól, úgy tett, mintha az előtte lévő papírokba mélyedne, és megparancsolta a kezének, hogy ne remegjen. Lánccsörgést hallott, meg csoszogó lépteket.

– Mit akar tőlem ez a koszos cigány?

Ethan hangja; mintha forró kést döftek volna Lena fülébe.

– Pofa be, és leülni! – Ez meg az őr volt, egy tagbaszakadt fickó, aki mintha túlságosan is élvezné a hivatását.

Lena hátradőlt a székében, és összefonta a karját a mellén. Szigorúan Ethan mellkasán tartotta a tekintetét, szeme homályosan érzékelte a rabruha narancssárgáját, miközben az őr lenyomta Ethant a székbe, és odaerősítette a láncot a karikához. Ethan felmérte a határait. Képes volt összekulcsolni maga előtt a kezét az asztalon, de a kötelék egy centiméterrel se engedte előbbre.

Lena csak ekkor értette meg a vörös csík szerepét. A lánc odáig ereszti Ethant, tovább nem.

– Kopogjon az ajtón, ha végzett – mondta az őr Lenának, és várta, hogy bólintson. A börtönigazgató néhány perccel azelőtt már megmutatta neki az asztal alá rejtett pánikgombot. Lena az ölébe ejtette a kezét, hogy könnyen elérhesse.

Az őr távozott, és a retesz visszacsúszott a helyére. Nem volt ablak az ajtón, se kamerák, hogy az őrök figyelemmel kísérhették volna, ami odabent történik. Lena magára volt utalva.

Ethan cuppantott egyet a szájával. – Milyen kellemes meglepetés.

Lena Ethan asztalra tett kezét nézte. A bütykei vörösek, egyiken vágásnyom.

– Miért hívogattad Hanket? – kérdezte.

Ethan puha, bizalmas hangon beszélt: – A szemembe se mersz nézni.

Igaza volt. Lena erőt vett magán, és rámeredt. – Mit akartál Hanktől?

Ethan összeszorította a száját, és hátradőlt a székében. Mindig ennyire kék volt a

szeme? Mint a jég, csak még hidegebb.

– Hiányzott nekem az öreg.

– Nem is ismered.

– Azt hittem, téged ismerlek.

Lena hagyta megnőni a csöndet, nem mintha ő irányítaná a beszélgetést, csak éppen nem tudott mit mondani.

– Tudod, milyen az élet idebent? – kérdezte Ethan.

– Nem akarom tudni. Azért jöttem, hogy megkérjelek, szállj le Hankről.

Ezért jött volna valóban? Azt se tudta, hol van a nagybátyja. Hank e pillanatban talán egy kanálisban hever, arccal a mocsokban. Vagy névtelen áldozatként fekszik valakinek a boncasztalán.

Ethan lánca nekikoccant az asztalnak, ahogy összekulcsolta a kezét maga előtt. A csuklóbilincse nagy teherbírású edzett acélból készült, a lánc meg, amely a falhoz szegezte, olyan vastag volt, hogy csak hegesztőpisztollyal lehetett volna átvágni. Ethannek valahogy mégis sikerült dominanciát sugároznia. Lena képtelen volt állni a tekintetét. Lenézett Ethan karjára, látta, hogy kibővült a börtöntáboros tetoválása. Testek akadtak fenn a szögesdrót kerítésen; a rémülettől eltátott szájú, csonttá és bőrré aszalódott foglyok.

– Emlékszel Shawn Cable-re a suliból?

Lena megrázta a fejét.

– Csoporttársam volt a Technológiai Intézetben. Alacsony, göndör hajú fickó.

Megint megrázta a fejét, pedig már emlékezett. Együtt dolgoztak a laborban. Shawnt Ethan munkájának szele vitte előre.

– Jelenleg a BASF-nek dolgozik az ipari bevonatrendszereknél.

Lena a szögesdrótot bámulta a karján.

– Enyém is lehetett volna az állás – mondta Ethan. – De a főnököd az utamba állt, és most itt vagyok.

Lena nyitotta a száját, hogy megvédje Jeffrey-t, aztán inkább nem szólalt meg, mert rájött, hogy csak bemártaná magát.

– Éppen kimásztam belőle – mondta Ethan a tetoválásokra mutatva. – Kimásztam abból az életből, hogy egy újat kezdjek veled.

– Egy újat, amelyben vertél engem.

– Néha visszaütöttél.

Lena torka összeszorult, nehezen vette a levegőt. Tényleg volt olyan, hogy megütötte Ethant. Nem mindig fogadta tétlenül a veréseket. Sőt olykor maga kezdeményezett verekedést.

– Szerettelek – mondta Ethan. – Szerettelek, és ez a hála.

Lena végre rátalált a hangjára. – Evelyn Johnsont is szeretted?

A közéjük ékelődő csönd most másmilyen volt, s mikor Lena rá mert nézni, Ethan a saját megláncolt csuklóját bámulta.

– Soha nem mondtad, hogy fekete – így Lena.

– Nem kérdezted.

Most normális emberek módjára beszélgettek, ami halálosan dühítette Lenát. Próbálta újra meg újra emlékeztetni magát, hogy kicsoda is Ethan valójában, de minduntalan az előtte ülő leszegett tekintetű, roskadt vállú emberhez kanyarodott vissza. Valaha szerette ezt az embert. Nem kerülhette meg a tényt, hogy valaha szerette.

– Mi történt vele? – kérdezte Lena.

– Rögzíted, amit mondok?

– Szerinted?

Ethan ismét farkasszemet nézett vele, és Lena a tekintete foglyának érezte magát, képtelen volt megtörni a kapcsolatot.

– Gombold ki a blúzod.

– Baszódj meg.

Ethan felvonta a szemöldökét. – Inkább te, bébi. – Ismerős mosoly az arcán; a régi Ethan jött elő egy kis játszadozásra. – Gombold ki a blúzod. Hadd lássam, nem vagy-e bedrótozva.

– Mondom, hogy nem.

– És hinnem kéne neked? – Ethan szája vigyorra görbült. – Abból nem eszel, Lee. Mikor legutóbb megbíztam benned, itt kötöttem ki. Mutasd magad, vagy máris hívom a gorillát, hogy vigyen vissza a ketrecembe.

Lena suta kézzel kínlódott a legfelső gombbal. Közben az ajtót figyelte, mintha attól tartana, hogy bármelyik pillanatban rájuk törhet az őr. Izzadt a parányi szobában, és hűsnek érezte a levegőt, ahogy derékig szétnyitotta a blúzát.

– Nem vagyok bedrótozva – mondta. – Elégedett vagy?

Ethan vállat vont, mosolyától meghűlt a vér Lena ereiben.

Kezdte begombolni a blúzát, ám Ethan nem érte be ennyi-vel.

– Még mindig jól nézel ki.

Nem bírt a gombokkal, annyira reszketett a keze.

– Tudod, hány éjszaka vertem ki a farkam arra, hogy téged keféllek?

Lena feladta a gombokkal vívott harcot, és összefogta magán a blúzt. Remegett a hangja. – Miért hívogattad Hanket?

– Nyisd szét a blúzod.

– Nem.

– Nyisd szét, és mindent elmondok, amit tudni akarsz.

– Nem.

Ethan készült felállni. – Akkor hívd az őrt, mert nincs más mondandóm.

– Ethan…

– Hé! – kiáltott fel, harsány ordítása visszhangot vert a szűk teremben. – Őr!

– Fogd be – sziszegte Lena, mintha bármikor is képes lett volna megálljt parancsolni Ethannek.

Ő újból elmosolyodott, azzal a mosollyal, amelyik régen azelőtt ült ki mindig az arcára, hogy a szart is kiverte Lenából. Rámutatott az ujjával, jelezve, hogy nyissa szét a blúzát.

Lena alig tudott megszólalni. Könnyek homályosították el előtte a képet. – Mondd meg, miért hívogattad Hanket.

– Az üzlet az üzlet. Adnod kell valamit cserébe.

Lena haragosan nézett rá, dühös volt rá és saját magára is. Ethan az, aki láncra van verve. *Őt* kötötték oda a falhoz. Mégis Lena érezte magát bebörtönözve.

– Szét – unszolta a férfi.

Lena remegő kézzel lassan széthúzta a blúzát. Egy régi melltartóját viselte, fekete csipkét, középütt volt a kapcsa.

– Most a melltartódat – mondta Ethan.

– Nem.

Ethan jól ismerte őt, tudta, mikor üsse a vasat, és mikor táncoljon inkább vissza. – Húzd ki a vállad – mondta.

Lena az ajtóra nézett, és a parancs szerint kihúzta magát.

– Az istenit, de jól nézel ki! – Ethan előredőlt, amennyire a lánc engedte. A keze az asztal alatt matatott, és Lena elfordítva tartotta az arcát, a fémajtót bámulta, próbálta kirekeszteni Ethan ügyködésének zaját.

Ethan nagyot nyögött, mikor befejezte. Lena hallotta, ahogy felhúzza a cipzárját, és hátradől a székében. Összefogta a blúzát, és próbált nem gondolni az Ethan undok pofáján szétterülő elégedett kifejezésre.

– Árulj el valamit – mondta Ethan. – Csak kíváncsiságból kérdezem. Aznap reggel, miután elmentem, és te felhívtad a főnököd, ültél vagy álltál közben?

Lena megrázta a fejét.

– Gyerünk, bébi. Ültél vagy álltál?

Újból megrázta a fejét, ahogy felidéződött benne az ominózus nap. Ethan keze a torkára forraszt egy sikolyt, miközben ledönti őt az ágyra. Lena pedig legyűri magában az undort, ahogy csókkal búcsúzik Ethantől, és jó munkát kíván neki.

Erőltetnie kellett a beszédet: – Mit számít ez?

– Tudni akarom – erőszakoskodott Ethan. – Amikor tíz évet elvéve az életemből ideküldtél engem ebbe a pokolba, rajta ültél az ágyon, ahol előtte basztalak meg, vagy mellette álltál?

Lena elfojtott egy borzongást, ahogy Ethan szavai felszínre hozták benne az érzést. – Megkaptad, amit akartál – mondta neki, és immáron biztos kézzel begombolta a blúzát. – Mondd meg, miért próbáltál kapcsolatba lépni Hankkel.

– Na jó – mondta Ethan előredőlve. – Gyere ide.

Lena előredőlt, várt.

Ethan mosolyát intő jelnek kellett volna tekintenie, de a meglepődése még mindig erősebb volt, amikor Ethan nevetése betöltötte a szobát. – Hülye ribanc – rázta a fejét Ethan, mint aki rendkívül mulatságosnak találja a helyzetet. – Azt hiszed, mondok neked bármit is? – A nevetés váratlanul abbamaradt. – Húzz a faszomba! Hánynom kell tőled.

Lenát elképesztette a tulajdon ostobasága. – Azt mondtad…

Ethan két kézzel csapott az asztalra, hozzáverve a láncát az acélhoz. – Mondom, *húzz a faszomba,* te kurva!

Lena összeszedte a papírjait, ahogy felállt, és a falig hátrált.

Ethan átvetette a karját a széke támláján, és elégedett mosoly ült ki az arcára.

Lena nem ment el. Várakozott, fájdalmat akart okozni neki, hogy megszégyenítse, ahogy Ethan is megszégyenítette. – Tudod mit, Ethan?

– Mit, bébi?

– Nagyon örülök, hogy eljöttem.

– Tényleg? – Ethan leengedte a kezét, és odanyúlt a lába közé. – Én is örülök, bébi.

– Nem. – Úgy szorította a papírokat a melléhez, akár egy pajzsot. – Tudod, nagyon zavart valami. – Szünetet tartott, tanulmányozta Ethan vigyorát, minden pillanatot ki akart élvezni. – Emlékszel, amikor szóltam, hogy azt hiszem, terhes vagyok?

Ethan felült a székben. Most minden figyelmével rá összpontosított.

– Azt mondtam, vaklárma volt, de nem.

Ethan eltátotta a száját, de nem szólt.

– És azt is mondtam, hogy le kell utaznom Maconbe valami továbbképzésre – folytatta. – Csakhogy nem Maconben voltam, Ethan. Hanem Atlantában. – Most rajta volt a sor, hogy mosolyogjon. – Tudod, mi dolgom volt ott, bébi?

Ethan állkapcsa megfeszült. – Fogd be a pofád.

– Tudod, mit tettem, Ethan? Édes?

Ethan rávetette magát, de a lánc visszarántotta a falhoz. Nyálat fröcsögve üvöltötte: – Kinyírlak, baszd meg! Rohadt kurva! – Testének minden izma rángatódzott az erőfeszítéstől, ahogy a láncát tépte. Akár egy begőzölt pitbull, kész lett volna megfojtani magát, mintsem hogy uralkodjon a támadási ösztönén.

Lena kopogott az ajtón. – Erre gondolj – mondta Ethannek. – Ha legközelebb kivered, gondolj arra, hogy mit tettem a gyerekeddel.

Az őr kinyitotta az ajtót. Előbb Ethanre, majd Lenára nézett, nyilván megérezte a feszültséget a szobában. – Végzett?

– Igen – mondta Lena, és még egyszer utoljára visszanézett Ethanre. – Végeztünk.

Lena addig nem roppant össze, amíg ki nem ért a parkolóból, de már az autópályán repesztett. Undorítónak érezte magát Ethan közelségétől, és szörnyetegnek, amiért olyan ridegen beszélt neki a gyerekükről. Ahogy kilépett abból a teremből, és végigment a folyosón a kijárat felé, az a tudat, hogy Ethan nem követheti, az erő és a legyőzhetetlenség érzetével töltötte el. Aztán kísérteni kezdték a saját szavai, s hogy ostobán megint pontosan azt tette, amit Ethan akart, és ez feltépte a régi sebeket.

Mire elérte Grant megye határát, Lena teljesen kimerült. Újra meg újra felidézte, hogyan játszott Ethan kezére. A férfi mindig is beteges élvezetét lelte az elmék csatájában. Lena szinte látta őt, ahogy felhívja Hanket azzal a gunyoros vigyorral a képén, és előre élvezi, hogy megkínozhatja az öreget. Ethan mindig másokon keresztül próbált Lenához férkőzni, akár Nan megfenyegetésével vagy Jeffrey felcukkolásával. Lena abban sem volt biztos, hogy Hank lehallgatta-e az üzenetrögzítőt. És ha lehallgatta, mit érdekli őt Ethan Green? Pár telefonhívás még nem elég ahhoz, hogy Hank újra a tűhöz nyúljon. Történnie kellett még valaminek – amit Lena nem vesz észre –, és az ösztöne azt súgta, hogy minden a vörös horogkeresztes drogdílerhez vezet, akit Hank házából látott kijönni.

A nagybátyja azt mondta neki, hogy az a pasas ölte meg az anyját. De hol? Mikor? Hogyan?

A börtönlátogatás időpocsékolás volt. Lena egy egész napot elvesztegetett azzal, hogy hamis nyomon indult el, holott Angela Adams után is kutakodhatott volna. Muszáj lesz találnia valamit: egy születési bizonyítványt, házasságlevelet, halotti bizonyítványt, utolsó ismert lakcímet. Ha legalább a társadalombiztosítási számát tudná, akkor utánanézhetne a jövedelemadójának. Abból megtudna egy címet, egy munkahelyet – ennyi mindennel a tarsolyában már könnyebb lenne fogást találnia Hanken. Lena egyre biztosabb volt benne, hogy az anyja az ügy kulcsa. Hank okkal esett szét. Ha Lena tudná, mi történt valójában az anyjával, és miért hazudott Hank annyi éven át, akkor szembesíthetné a nagybátyját a tényekkel, az talán észhez térítené. Az autópályán Reese felé hajtva Lena terveket szőtt.

Ideje beszélni a helyi zsarukkal. Al Pfeiffer, az a vén kéjenc, bekaphatja. Lena már nem egy félénk tinédzser lány, aki amiatt reszket, nehogy megbüntessék gyorshajtásért. Ő

most már Grant megye rendőrségének nyomozója. Reggel első dolga lesz bemenni a seriff irodájába, és kikérni az apja halálával kapcsolatos vizsgálatról készült jelentés másolatát. Ha Pfeiffer nem akar hozzájárulni, akkor majd felhívja Jeffrey-t, játsszák le ők, egyik nagy öreg a másikkal. Ha Jeffrey megkérdezné, mi okból van szüksége az aktára, Lena majd bead neki valami mesét. Mióta Jeffrey újra elvette Sarát, és megint tele az élete ösztrogénnel, azóta minden mesét bekajál.

Lena a kórházba is beugorhatna, hogy megpróbálja előkeríteni az anyja születési bizonyítványát. Ha nem jár sikerrel, visszamegy Hank házába, és megtalálja az információt egyedül. Összeborzongott a gondolatra, hogy újból fel kell mennie a padlásra, Deacon Simms bűzlő teteméhez. De nincs választása. Hank egy tekintetben következetes volt: soha nem dobott ki semmit, legyen szó akár egy 1973-as villanyszámláról, akár a Challenger katasztrófáját taglaló újságcikkről. Valahol abban a házban, a töméntelen önsegítő brosúra, piszkos ruha és kacattal telezsúfolt doboz alatt ott az információ Lena anyjáról.

Követte az előtte haladó kocsit, lekanyarodott az autópályáról, és Reese központja felé haladt tovább. Elhajtott a motel előtt, de nem tért be, gondolni se bírt a sötét, magányos szobára. Észre se vette, és meghozta a döntést, hogy még az este átnézi Hank holmiját. Vesz pár nagyobbfajta szemeteszsákot, és ami nem kell, azt kihajítja.

Talán Deacon hullájától is meg tud valahogy szabadulni.

Az iskolához érve az előtte haladó kocsi sofőrje a fékre taposott, Lena félrerántotta a kormányt, hogy elkerülje az ütközést. Lefejelte a kormánykereket, ahogy átcsúszott a szembejövő sávba. A Celica még éppen meg tudott állni, mielőtt belefutott volna az árokba. Lena szíve a torkában dobogott, ahogy az agya feldolgozta a történteket. Érezte, hogy vér csurog le oldalt az arcán, letörölte, miközben kilökte az ajtót.

Elöl egy fehér Escalade-et pillantott meg.

Lena benyúlt az ülés alá a késéért. Kihajtotta a pengét, és kiszállt a kocsiból.

Az utcai lámpák elvakították, vagy csak az ütődés rázta össze az agyát. Szédült és émelygett, a feje úgy lüktetett, mintha dob lenne. Lena összehúzott szemmel próbált belátni a terepjáróba. A hátsó ablak surrogva leereszkedett. Charlotte Warren ült a hátsó ülésen. Szigetelőszalaggal tapasztották be a száját. Szeme hatalmasra tágult a rettegéstől.

Hank dílere szállt ki a kormány mögül, az ajtót nyitva hagyva. Lena ökölbe szorította a kezét a gyöngyház nyelű késen, készen rá, hogy használja, de a férfi egyszerűen a hajánál fogva megragadta, és meglódította a Cadillac felé, akár egy zsák lisztet.

– Szállj be – mondta. Lena kése volt a kezében. Közben biztosan elejtette. A pasas összecsukta a kést, és Lena szeme előtt a farzsebébe dugta.

Lena ellökte magát a kocsitól, de a férfi visszataszajtotta a nyitott sofőrajtó felé. Charlotte fojtott ordítást hallatott, és Lena ekkor vette észre mellette a másik férfit. Fekete símaszkot viselt. A kezén sebészkesztyű. Pisztolyt szegezett Charlotte fejéhez. A mosolyától hideg borzongás futkározott Lena testén.

A férfi is azt mondta: – Szállj be.

Lena meg se mozdult.

Erre odanyomta a pisztoly csövét Charlotte halántékához. – Szállj be, vagy neki vége.

Lena beszállt.

19. FEJEZET

Csütörtök este

Jeffrey Hank Norton házának lépcsőjén üldögélve tanulmányozta Reese belvárosának térképét. Sara Hankkel tartott a rohamkocsiban, hogy gondját viselje a kórházba vezető úton. Jeffrey kérdezés nélkül is tudta, hogy Hankkel akar majd maradni, amíg stabilizálják az állapotát. Sara a sürgősségin kezdte a pályafutását. El sem fog mozdulni Hank mellől, amíg meg nem győződött róla, hogy a beteg szakértő kezekbe került.

Ez bőséges időt hagyott Jeffrey-nek, hogy átkutassa Hank házát. Először is minden mozdítható ablakot kinyitott abban a reményben, hogy kiszellőzik a ház. Míg ennek a csodának a bekövetkeztére várt, benézett a hátsó kertben álló fészerbe. Patkányürüléken meg vagy százdoboznyi, az időtől lassan péppé összeálló papírtömegen kívül semmit nem talált. Az öreg Chevy kisteherautó üres volt, a padlóját úgy felzabálta a rozsda, hogy átesett rajta az ülés.

A kerítés körül Hank ruhái. Jeffrey a nadrágnak, az ingnek és az alsóneműnek a gyepen való elhelyezkedéséből arra következtetett, hogy az öregember a hátsó kertbe menet dobálta le őket magáról. Miután a mentősök hordágyra emelték Hanket, Jeffrey szemrevételezte a füvet, ahol addig hevert. Elégedettséggel töltötte el a felfedezése. Amikor először megpillantotta Hanket a fűben feküdni, arra gondolt, hogy Lena nagybátyja már napok óta ott lehet, és csak arra vár, hogy valaki rátaláljon. Aszott teste alatt száraz lett volna a fű, ha odakint éjszakázott volna.

Jeffrey most azzal múlatta az időt, hogy a hátsó kertben járkált, amikor lábával egyszer csak puha, nedves földet tapintott. Ott volt az emésztőgödör, aminek a tartalma kezdett visszafolyni a házba. Akárki verte szét a vécét, a vízzáró szelepet is eltörte, így a csatornalé a házba ömlött. A vízvezeték-szerelőnek előbb ki kell majd szivattyúznia a gödröt, aztán valami szerencsés flótásnak ásóval kell befejeznie a többit. Ami Jeffrey-t illeti, ő inkább ledózeroltatta volna az egész átkozott házat.

Miután fél órát várt a bűz eloszlására, már képes volt öklendezés nélkül visszamenni a házba. A rothadó ételek meg a legkülönfélébb rovarok miatt, utóbbiakat a szag vonzotta oda, Jeffrey-nek még nyitott ablakok mellett is forgott a gyomra, a torkába epe gyűlt. Furcsán érezte magát, ahogy belépett Lena gyerekszobájába. A legtöbb szülőhöz hasonlóan Hank nem sokat változtatott a szobán a lányok kirepülése után, s mint a legtöbb gyerek, Lena és Sibyl is otthagyott egy rakás vacakot, amit nem szándékoztak magukkal vinni. Amikor Jeffrey szembetalálkozott Lena bugyis fiókjával, úgy döntött, hogy inkább átmegy Hank szobájába.

Ahogy a férfi holmija közt kotorászott, az a homályos sejtelme támadt, hogy valaki előtte is átkutatta már a házat. Nem tudta, hogy Lena vagy más előzte-e meg. Csak azt tudta, hogy mikor lehúzta a szigetelőszalagot körben a bejárati ajtóról, a félfa szilánkosra tört része friss behatolás nyomát mutatta.

Lena tudja, hogy kell berúgni egy ajtót. Ahogyan azt is tudja, milyen egy alapos házkutatás. Az a tudat, hogy Lena ezt is, azt is megtehette, nem hozott számára

megnyugvást. Jeffrey tudta, hogy Lena rejtőzködik, azért aludt az iskolában, mostanáig legalábbis azt tette, de vajon mit csinált nappal? És mit keres még mindig Reese-ben?

Jeffrey feladta a találgatást, amikor kutakodása a konyhában a végéhez ért. Ez ironikus, gondolta az anonim alkoholisták asztalra halmozott brosúrái meg a szék alatt kallódó üres injekciós tű láttán, de nem volt olyan hangulatban, hogy magányos szójátékokat űzzön. Letörölte a Hankével szemközt lévő széket, és leült az asztalhoz, azon merengve, mi viheti rá az embert, hogy ezt művelje magával. A napnál világosabb, hogy ez öngyilkosság volt.

Mivel nem talált mást a házban, csak mérhetetlen szomorúságot, Jeffrey becsukta a konyhaablakot, és körbejárta a házat, hogy meggyőződjön arról, minden pontosan úgy van-e, ahogy ő találta. Fogott egy tekercs szigetelőszalagot a konyhából, és leragasztotta a fürdőszobaajtót, főleg a széleknél. Odabent tárva-nyitva volt az ablak, de Jeffrey kételkedett benne, hogy akár a legelszántabb tolvaj is arra vetemedne, hogy az undorító fürdőszobán át hatoljon be a házba.

A következő fél órában a bejárati ajtóval hadakozott. De akárhogy próbálkozott, a félfából kimeredő fém nem engedte becsukódni az ajtót. Jeffrey megpróbálta lenyomva tartani a kezével, ám ezzel csak azt érte el, hogy a fém vékony sebet ejtett az ujjbegyein, mintha papírral vágta volna el. Végül talált egy csavarhúzót a konyhában, és a laposabbik végével nyomta vissza az elálló fémdarabot, hogy be tudja csukni az ajtót.

Eredetileg úgy tervezte, hogy a konyhaajtón át hagyja el a házat, de Jeffrey-n furcsa érzés lett úrrá, ahogy kezdte behúzni maga után a hátsó ajtót. Az volt az érzése, hogy elfelejtett valamit. Újból végigjárta hát a házat, felkapcsolta a villanyokat, és minden szobába benézett, hátha valamelyikben ráugrik valami. De a bűzt leszámítva semmi sem támadta meg. Hank biztosan szobáról szobára költözött, igyekezett egy lépéssel a pusztulás előtt járni, és a végén a konyhában kötött ki. Jeffrey visszament a nappaliba. A száján keresztül vette a levegőt, nehogy a szagtól megint öklendezni kezdjen, s ekkor megpillantotta a festményt a dívány fölött.

Ez csak Lena anyja lehet. Ugyanaz az olajbarna bőr, ugyanaz a metsző tekintet. A haját valamivel rövidebbre nyírva hordta, de így is nagyon hasonlított a Lenáéra. Ugyanaz a hattyúnyak, és Jeffrey megállapította, hogy a viselkedése is olyan lehetett, amit némely nők fenyegetőnek, a legtöbb férfi viszont csábosnak tart. Jeffrey el tudta képzelni, micsoda népszerűségnek örvendhetett ez a nő a helyiek körében. Egy zsaru arroganciája kellett hozzá, hogy az ember átlásson az áll dölyfös tartásán meg a szemében ülő csúfondáros örömön.

Jeffrey végül távozott a házból, kívülről elfordította a reteszt, amivel bezárta a konyhaajtót. Az összes lámpát égve hagyta abban a reményben, hogy ez majd távol tartja a betörőket, de lehet, hogy csak azért nem bajlódott a leoltásukkal, mert nem akaródzott visszamennie a nyomasztó házba.

Eleget tökölt itt. Élve elégettek egy nőt. Jeffrey-re rálőttek. Egy férfit leszúrtak, és bedobták az ablakukon. Hank Norton haldoklik a kórházban.

Ideje megtalálni Lenát.

Jeffrey a ház lépcsőjén ücsörgött, és a térképet tanulmányozta, míg meg nem találta a keresett útvonalat. Sarának igaza volt abban, hogy a város egy nagy téglalapot formál, közepén az erdővel. Csapások vezetnek keresztül a sűrűn, ezeket már évek óta használják az emberek útjuk lerövidítésére. Talán még egy bunker vagy sebtében összetákolt búvóhely is akad arra, ahová a kölykök füvezni meg kamatyolni járnak. Tizenévesen

Jeffrey-nek is volt egy hasonló rejtekhelye. Nem volt valószerűtlen feltételezés, hogy Reese-ben is van egy ilyen hely.

Jeffrey odaadta a mobilját Sarának, mert az övé lemerült. Most a BMW-hez ment, és levette a nő telefonját a töltőről, zsebre vágta, aztán lezárta a kocsit, mielőtt elindult a sarok felé. Hank jelen állapotában kizárt dolog, hogy az öreg segített volna Lenának a szökésben. Lena csak magára számíthatott, tehát gyalogszerrel hagyta el a kórházat. A térkép alapján Jeffrey már látta is, melyik ösvényt választhatta, hogy a kórházból Hank házához jusson. Feltehetően ide jött először, hogy pénzt szerezzen. Valaki fenekestül felforgatta a házat. Ez a valaki akár Lena is lehetett.

Jeffrey nem nagyon hitte, hogy a Cruiser, amelyet Jake Valentine küldött a házhoz Lena szökésének éjjelén, elrettentette volna. Hank hátsó kertjéből át lehetett jutni a szomszédokhoz. Lena könnyedén besétálhatott a hátsó ajtón anélkül, hogy az utcáról bárki észrevette volna. Ha Don Cook seriffhelyettes ült a Cruiserben, alighanem éppen keresztrejtvényt fejtett, vagy sós kekszet rágcsált, mialatt Lena feltúrta a házat.

Ahogy ott ácsorgott, és ezeken gondolkozott, lassacskán a kevéske napfény is eltünedezett. Jeffrey levette a kabátját, és felgyűrte az ingujját, miközben megindult az utcán felfelé. Elment az iskola előtt, és azon tűnődött, vajon hol fog most aludni Lena, hogy az iskola kiesett. Hank kocsmája leégett, de Jeffrey emlékezett Valentine szavaira, hogy az ajtóról levágták a rendőrségi szalagot. Megrázta a fejét, és arra gondolt, hogy ha Lena mindvégig a kocsmában volt, mialatt ő és Sara egy házzal odább, a motelban, hát isten bizony megöli.

Csak egy dolog biztos: Lenának menedékre van szüksége. Étel, ruha és víz kell neki. Jeffrey felnézett a napra, és arra gondolt, hogy hozhatott volna magával vizet. Na persze amilyen állapotok vannak a házban, alighanem okosan tette, hogy ott nem vett magához semmit.

A hegy tetején újból elővette a térképet, hogy ellenőrizze, nem tért-e le az útról. Csúszásnyomokat látott az aszfalton, ahol két kocsi majdnem karambolozott, és feltételezte, hogy néhány kölyök hajszál híján totálkárosra törte a kocsiját.

Odahallatszott az autópálya forgalma, ahogy a következő lehetőségnél balra fordult. Jobbján tágas mező vezetett az erdő sűrűjébe; eltöprengett, hogy ez ugyanaz az erdő-e, amelyik a motel háta mögött terül el. Jeffrey szemrevételezte a térképet, és látta, hogy ugyanaz. Lena át is sétálhatott Hanktől a kocsmához. A kórház néhány utcára volt.

Mint várható volt, egy sor csapás szelte át a mezőt. Az erdő belsejében hűvösebb volt, Jeffrey visszavette a kabátját. Nem látta jelét titkos búvóhelynek, és pár csikket, valamint rengeteg üres sörösdobozt leszámítva nem látott más szemetet. A nap továbbra is be-beszűrődött az ágak közé, és Jeffrey odafigyelt, hogy mindig jobbra legyen tőle a fény, ahogy egyenes vonalban haladt a motel felé. Menet közben újra és újra ránézett az órájára, hogy ne veszítse el az időérzékét, mert az idő mindig lassabban vánszorog, ha az ember azt hiszi, eltévedt.

Jeffrey már kezdett nyugtalankodni, amikor meghallotta a csermelyt, amelyet akkor éjjel Hank kocsmája mögött látott. Egy pillanatra az a képtelen gondolata támadt, hogy akár még meg is találhatja azt a valamit, amit Boyd Gibson elejtett, de mire kiért a csermely partjára, feladta a reményt, hogy ilyen szerencséje legyen.

Jeffrey megpillantotta a motelszobájukat. Valaki, akit nem lehet ezermesternek nevezni, jókora furnérlemezt szegezett fel a kitört ablakra. Az ajtó tárva-nyitva, Jeffrey bedugta rajta a fejét, hogy megnézze, nem hagytak-e esetleg ott valamit. Semmi sem

változott a szobában, mióta elmentek, de Jeffrey most valahogy nem találta olyan undorítónak. Talán azért, mert Hank házából jött. El sem tudta képzelni, Lena hogy bírhatta ki.

– A francba – suttogta Jeffrey. Szó sincs róla, hogy Lena kibírta volna. Kizárt dolog, hogy a házban maradt. Lena nem volt különösebben tisztaságmániás, de egyetlen épeszű ember se aludna abban a disznóólban.

Jeffrey átszaladt az irodába. Az éjszakai portás sehol, egy narancssárga hajú tinédzser kölyök ült a pult mögött, és videojátékokkal szórakozott a számítógépen.

A srác nem nézett föl a képernyőről, ahogy a hüvelykujjával a gombokat csapkodta. – Mi az ábra?

– Volt egy nagyjából ilyen magas női vendégetek a múlt héten? – Jeffrey fölemelt kézzel mutatta Lena magasságát. – Haja, szeme barna…

– Lenára gondol? – A kölyök tekintete továbbra is a képernyőre tapadt.

Jeffrey átnyúlt a pult fölött, és kitépte a vezérlőt a kezéből. – Kérem a szobája kulcsát.

– A seriff már átkutatta… – A kölyök hamar felfogta, hogy ez nem számít. Gyorsan odaadta Jeffrey-nek a főkulcsot, és azt mondta: – Tizennégyes szoba. Az emeleten.

Jeffrey felrobogott a lépcsőn. Bedugta a kulcsot a zárba, és úgy tépte fel Lena ajtaját, mintha arra számítana, hogy őt magát találja odabent, egy részletes magyarázattal egyetemben.

De Lena nem volt ott.

Becsukta maga után az ajtót, és a műanyag asztalra ejtette a kulcsot. A nő pipereholmija takaros rendben sorakozott a mosdónál, ruhái összehajtogatva a bőröndjében. Jeffrey nem tudhatta, hiányzik-e valami, hiszen nem volt jelen a csomagolásnál. Mindenesetre kinyitogatta a szekrényeket, benézett az éjjeliszekrény fiókjába, de még a mosdó alá is bekukkantott.

Nem talált egyebet, csak egy rozsdás lapos fejű csavarhúzót, az ablaknál lévő légkondicionáló alá begurulva.

Jeffrey leült az ágyra, és gondolkozni próbált. Soha nem látott Lenánál retikült, bár a táskaviselés csak hátráltatta volna a munkájában. Erről még meg kell kérdeznie Sarát. Vagy inkább Valentine-nál érdeklődik, hiszen a seriff már átkutatta a szobát. Jobban belegondolva, nem szükséges tudatnia a seriffel, hogy ez a pont most az övé.

Jeffrey felállt az ágyról, és megemelte a matracot, chipsre emlékeztető maradványokat talált alatta, mást semmit. Visszaejtette a matracot, amitől légfuvallat csapott az arcába. Jeffrey szaglórendszere érthető módon kissé akadozva működött, mióta Hank Nortonnál járt, de esküdni mert volna rá, hogy fegyverolaj szagát érzi. Ledobta a matracot az ágyról, és letérdelt, hogy megvizsgálja a keretet borító ágyhuzatot. Örült, hogy senki sem láthatja, amint a vékony vásznat szimatolja, aztán megtorpant, mikor meghallotta, hogy kulcs csúszik az ajtózárba.

Jeffrey pont akkor állt fel, amikor nyílt az ajtó. A takarítónő visszahőkölt, mikor megpillantotta, a homlokát ráncolta.

– Maga mi a fenét művel? – szegezte Jeffrey-nek a kérdést.

– Vissza tudna jönni tíz perc múlva?

– Visszatenné a matracot a helyére? – Jeffrey nem válaszolt, mire a nő csípőre tette a kezét. – Nem érek rá egész nap, uram.

Jeffrey elővette és felmutatta neki a jelvényét.

A nő összehúzott szemmel silabizálta a parányi betűket, de nem volt meghatva. –

Grant megye. Valami szarfészek lehet. Maga a matrac-ügyosztálytól jött, hogy ellenőrizze, nem tépték-e le a vendégek a címkéket?

Jeffrey visszatette a matracot a helyére, és remélte, hogy ki tud szedni valamit a nőből. – Találkozott azzal a nővel, aki itt lakott?

– Amelyik meglógott Jake-től? – Heherészve sétált be a szobába. – Ha belegondolok, hogy én is arra a szarházira szavaztam.

– Lena a barátom – mondta Jeffrey. – Azon vagyok, hogy segítsek neki.

– Maga hős lovag. – Egy rongyot húzott ki a zsebéből, és nekiállt letörölgetni a telefont az éjjeliszekrényen, közben azt dünnyögte: – Sokat telefonálhatott. Csupa zsíros ujjlenyomat a kagyló. – Leszegett fejjel dolgozott, de feltekintett Jeffrey-re, mintha nem értené, mit keres ott még mindig.

– Köszönöm a segítségét – mondta Jeffrey, holott épp az ellenkezőjéről volt szó.

Jeffrey félúton volt a lépcső felé, mikor rájött, hogy a takarítónő többet segített neki, mint gondolta. Nem látta Lena mobilját a motelszobában, vagyis a telefonnak a nő kocsijában kell lennie. Frank Wallace, a helyettese utánanézhetne, kiket hívott Lena az Escalade felgyújtása előtti este, esetleg még utána is. Ezenkívül ő is kiadja a körözést Hank Mercedesére, és Frank révén behajthatna néhány tartozást a közlekedésrendészetieknél, hogy tartsák nyitva a szemüket, hátha Lena feltűnik valamerre. Sara mobilja, akárcsak Jeffrey-é, nem talált térerőt a motelban, úgyhogy a visszaúton kell majd felhívnia Franket.

Jeffrey a legalsó lépcsőn megállt. Atyaég, mekkora idióta! Ha neki nem volt térereje a motelnál, akkor Lenának se lehetett.

Visszaszaladt az irodába. A kölyök ezúttal szolgálatkészen várta a pultnál. – Talált valamit? – kérdezte.

Jeffrey egy másik kérdéssel vágott vissza. – Adams nyomozó telefonált valahová az itt-tartózkodása alatt?

– Volt egy távolsági beszélgetése, mielőtt elment.

Jeffrey a saját számlája alapján tudta, hogy a motel percenként ötven centet számol fel a helyi hívásokért, és két dollárt a távolságiakért. Ebben nagy pénz van, és a motel nyilván precíz nyilvántartást vezet a hívásokról. – Szeretném látni a híváslistát.

A kölyök levett a nyomtatóról egy köteg papírt. – Csak egyszer telefonált – magyarázta. – Kilenc-egy-kettő a körzet-szám.

Ismerősnek tűnt a szám. – Ez Savannah.

– Azt hiszem, igen.

Jeffrey felkapta a telefont a pultról, és bepötyögte a számot.

20. FEJEZET

Lena

Charlotte arcát elfedte a száját takaró ragasztószalag, így Lena csak egy eleven, rémült szempárt látott. A nő reszketett a félelemtől, és fojtottan zokogott. Lena belenézett a visszapillantó tükörbe, ahogy egy sötét úton vezette a kocsit, és próbált szavak nélkül üzenni Charlotte-nak, hogy tartson ki, mert valahogy ki fognak mászni ebből. Bár hogy pontosan miként, arról fogalma sem volt.

A tetovált férfi, amelyik megütötte Lenát, mögöttük jött, az ő Celicájával. El sem tudta képzelni, hová tartanak, és miért. Ő csak vezetett, mert bár nem látta a hátul ülő maszkos férfi arcát, tudta, hogy nem tréfál. Ahogy a pisztolyt tartotta, az mindent elárult. A fegyver mintegy a keze kiterjesztése volt. És nem félt, hogy használja is.

Lena Evelyn Johnsonra gondolt, mikor Ethan kivitte a kisteherautójával az erdei tisztásra, ahol a lányt meggyilkolták. Ethan is belenézett vajon a visszapillantóba, látta-e a rettegést a lány szemében, miközben tudta, hogy nem védheti meg? Ethan is félt? Vagy izgatottan fészkelődött az ülésén, és próbálta leküzdeni a lába közt éledező gerjedelmet, ahogy belegondolt, hogy mi jön még?

– Itt kanyarodj le – mondta a maszkos, és Lena az utasításnak megfelelően ráfordult az iskola mögött húzódó Laskey Streetre. Nem volt sürgetés a férfi hangjában, és nem úgy tűnt, mintha konkrét terve lenne. Amennyire Lena meg tudta állapítani, a férfi körpályára vezette az iskola körül.

– Most jobbra – utasította.

Lena újból Charlotte-ra nézett, és megkérdezte a maszkos férfit: – Miért csinálják ezt?

– Te mit gondolsz?

– Ethan küldte magukat?

– Az meg ki?

– Ha Ethan küldte magukat, akkor ez csak rá és rám tartozik. Charlotte-nak semmi köze hozzá. Iskoláskorom óta nem láttam.

– Gőzöm sincs, miről hablatyolsz, kicsikém.

Lena nem tudta, hogy ez igaz-e, vagy a férfi csak szórakozik vele. Vajon már a börtönbe is követték, vagy megvárták, míg újra felbukkan a városban? A motelszobájában semmi nincs, amiből rájöhettek, hogy hol járt. Ethan aktáját már visszatette a CD-tár mögötti rejtekhelyre a Celica csomagtartójában. A Glock volt az egyetlen értékes tárgy a szobában, az meg nyilván nem kellett nekik.

Lena a válla fölött hátrapillantott. A férfi alacsony volt, de masszív. Fölényesen, szétvetett lábbal ült, bal karját az üléstámlán nyugtatta, a pisztolyát Charlotte nyakára irányította.

– Mit bámulsz?

– Kicsoda maga? – kérdezett vissza Lena. A maszk azt jelentené, hogy el fogja engedni őket? A csatlósának az ábrázatát Lena már látta, de az talán nem számít, hiszen a pasas már két nappal korábban, Hank házánál lelepleződött.

Lena körülnézett, hátha meglát valamit, bármit, amit fegyverként használhat. A kulcsokat leszámítva csak egy polisztirénpoharat látott az egyik pohártartóban. Fél kezét hagyta lecsúszni a kormányról, és megérintette a pohár falát. Valami hideg folyadék, talán víz volt benne.

– Hajts tovább – mondta a férfi. – Aztán megint jobbra.

Lena ezt elengedte a füle mellett, és továbbhajtott egyenesen. A maszkos ciccegett a nyelvével, ahogy rossz gyerekeket szokás rendre utasítani, de egy szót se szólt.

Egyes számú szabály emberrablás esetére: ne hagyd, hogy az elrablód változtasson a helyzeteden. Ha parkolóban támadnak meg, harcolj foggal-körömmel, hogy a parkolóban maradjatok. Nem szállsz vele kocsiba, és nem hagyod, hogy elcipeljen valahová. Mert onnantól, hogy az elkövető irányítani tudja az áldozatát és a körülményeket, azt tesz, amit csak akar. És nincs visszaút.

Lena lassított, fél szemmel a mögöttük haladó Celicát figyelte, és azon tűnődött, hogy mégis mibe sodorja magát, na és persze Charlotte-ot.

– Te aztán szereted kísérteni a sorsot – szólalt meg a férfi.

Lena leállította a kocsit. Hátrafordult, hogy a szemébe nézzen. – Mit akar tőlünk? És miért van itt Charlotte?

Kinyílt a hátsó ajtó Charlotte mellett. A vörös horogkeresztes ember állt ott.

A pisztolyos ember utasítást adott: – Mutass neki valamit ösztönzésképpen, hadd tudja, hogy nem tréfálunk.

A gengszterképű hátranyúlt a nadrágjához. Lena lélekben felkészült, hogy a pasas mindjárt előhúzza a pisztolyát, és mindkettőjüket lelövi, de pisztoly helyett feltekert műanyag tasakot húzott elő.

– Mit művel? – kérdezte Lena, de nyomban rájött, amikor a tag széthajtogatta a tasakot, és elővette a teli fecskendőt.

Charlotte Lenánál is előbb tudta, mi következik. Pánikba esve vergődött, próbálta védeni magát, miközben a gengszter megkocogtatta a fecskendő falát, és kinyomott egy kevés folyadékot a tűből. Charlotte kétségbeesve hadonászott, amikor a férfi megragadta a karját, aztán Lena egyszerre csak úgy érezte, hogy valami elpattant a másik nőben. Egyszerűen feladta, kitartotta a karját, és várta, hogy beléhatoljon a tű.

– Ne… – mondta Lena, de már késő volt. A dugattyú leszaladt. Charlotte lehunyta a szemét, torkából sóhajszerű, lágy hang tört fel.

A maszkos férfi Charlotte arcába nyomta a pisztolyt. – Látod, hogy élvezi?

Lena érezte, hogy könnyek folynak az arcán. Hány gyereke is van Charlotte-nak? Egyiküket a múltkor ő is látta a könyvtárban, egy kislányt, talán tizenhárom éves sincs.

– Kérem – mondta Lena. – Engedjék őt el.

– Inkább vezess még egy kicsit – javasolta a férfi. Odabiccentett a csatlósának, és az ajtó bevágódott.

Lena sebességbe tette a kocsit, és a gázra lépett. Céltalanul vezetett, ugyanazon a körpályán, a Celica közelről követte.

Charlotte nagyot nyögött, és fennakadó szemmel nekizuhant az ajtónak.

– Mit adtak be neki? – akarta tudni Lena.

– Csak egy kis feszültségoldót.

– Nem értem – így Lena. Most már komolyan sírt. – Miért csinálják ezt? Mit árthatott maguknak Charlotte?

– Elmeséljek egy kis történetet, Lee?

A becenevén nevezte, ami a közeli barátoknak és a családjának volt fenntartva. Lena Charlotte-ról az elrablójára fordította a visszapillantó tükröt.

Látta a fehér fogát a maszk résén át. – Kapiskálod már, kicsikém?

Lena a hangjára koncentrált, próbálta elhelyezni. Akcentusa nemigen volt, a hangszíne mély, majdnem olyan, mint Jeffrey-é. Lena átgondolta a gyerekkorát, próbálta felidézni a férfiakat, akiket ismert. Hanknek nem voltak barátai. Amikor anyagozott, végül átverte vagy eltaszította őket. Amikor leállt a cuccról, már nem volt képes kapcsolatokat kialakítani. Akadtak páran az anonim alkoholistáktól, és ott volt Deacon Simms, de ez minden. Hank az estéit vagy odahaza, vagy a kocsmában töltötte.

A maszkos ember így szólt: – Tudod, amikor a minap megláttalak Hank házánál, azt gondoltam magamban: „Micsoda nő!”

Ezek szerint ott volt az Escalade-ben Hank háza előtt? A terepjárónak le voltak sötétítve az ablakai. Lenát akkor annyira lefoglalta a horogkeresztes férfi, hogy az anyósülésre oda se nézett.

– Nagyon hasonlítasz a mamádra, mikor ennyi idős volt. Tudsz róla?

– Azt se tudtam, hogy anyám megélte ezt a kort.

– Na, igen, Angie jóval tovább élt a kelleténél.

Hank azt mondta, a kinti férfi ölte meg Angela Adamset. Erre az emberre gondolt, aki most fegyvert szegez Charlotte Warren fejéhez?

– Maga ölte meg az anyámat? – kérdezte Lena, és hátrafordult. – Hank azt mondta, maga volt.

A férfi fölnevetett. – Hank sok mindent mond. De nem húzza már sokáig, a drog teljesen kikészítette. Mondd csak, szivi, akarsz fogadni? Hogy mennyi idő még, amíg elpatkol? – A nevetése száraz volt, és teljességgel humortalan. – Igazat szólva meg lennék lepve, ha lenne még benne szusz, miután Clint ma elpasszolta neki azt a szart.

Clint, gondolta Lena. Most már tudja a gengszterképű nevét.

– Hadd meséljek a mamádról – mondta a maszkos. – Szeretnéd hallani?

– Igen.

– Hát… – Úgy tett, mint aki visszaemlékezik. – Mint mondtam, teljesen olyan vagy, mint ő. Csinos a hajad, szép a szemed. Anyád szája valami álom volt. Nem részletezem, elvégre a kislánya vagy, de úgy is mondhatjuk, hogy le tudta szopni a bőrt egy baseball-labdáról, aztán az egészet lenyelte egyben. – Felnyerített. – Persze Angie nem volt mindig ilyen. Középiskolában még merev volt, mint egy viaszbábu. Mélyen vallásos, akárcsak az anyja. Feszítővas kellett volna hozzá, hogy felnyissa az ember. Itt fordulj le.

– Mi?

– Itt fordulj le – mondta az iskola melletti gyepre mutatva.

– Nincs út.

– Mindig elfelejtem, hogy zsaru vagy. Na, gyerünk, csak hajts rá a fűre. Senki nem fog letartóztatni.

Lena a kormányba kapaszkodott, ahogy a kerekek lehuppantak a padkáról. Egy kevés víz a lábára loccsant a poliszti-rén-pohárból, ahogy az egyenetlen talajon zötykölődtek.

– Menj tovább! – A maszkos jelezte, hogy hajtson be a nyitott kapun a focipályára.

Lena lépésben vezetett. A tükörből látta, hogy a Celica behajt az üres parkolóba. Ez lenne hát a terv? Az iskola előtt végezni Lenával és Charlotte-tal? Nem értette, miért beszél még mindig a férfi, ha meg akarja ölni őket.

– Még egy kicsit – mondta a férfi. – Át a kapun a focipályára. – Előrehajolt, a keze

súrolta Lena karját. – Ideadnád azt a poharat? Megszomjaztam a sok beszédtől.

Lena rálépett a fékre, és úgy tett, ahogy a férfi kérte, vigyázva, nehogy egymáshoz érjen a kezük. Ahogy a pohár gazdát cserélt, Lenát megcsapta egy szag. Ez nem víz, de nem tudta beazonosítani, hogy micsoda. A pohár nehezebb volt a kelleténél.

– Kösz. – A férfi hátradőlt az ülésen, a poharat mellmagasságban tartotta. – Látom, hogy kérdezni akarsz tőlem valamit.

Lena belevágott a közepébe. – Hogy ismerte meg az anyámat?

– Ő is csak olyan volt, mint a mi Charlotte-unk – válaszolta a maszkos. – Ha egyszer belekóstoltak, már bármire hajlandók.

– Belekóstoltak? De mibe? – kérdezte Lena. – A drogozásba? – Hátranézett Charlotte-ra. A nő némán magába roskadt, ajkai enyhén fölfelé görbültek, mintha egy másik beszélgetést hallgatna. Lehetséges volna, hogy Charlotte hazudott, és nemcsak alkoholista, de kábítószerfüggő is?

– A félpálya vonalán állj meg! – rendelkezett a férfi.

Lena üresbe tette a kocsit, de járva hagyta a motort. Messze elöl Clintet pillantotta meg, ahogy közeledik a pálya felé. Súlyos vödörnek látszó tárgyat cipelt a kezében, a teste oldalra dőlt. De nem jött oda a kocsihoz, hanem letette a vödröt az oldalvonalnál, és ott megállt, mint aki arra vár, hogy szólítsák.

Lena a visszapillantóból figyelte a maszkos férfit, az bedugta a pisztolyát a farmerja derékszíjába. A poharat a jobb kezében tartotta, a ballal Charlotte tarkóját fogta le.

Lena most elfuthatott volna. Kironthatott volna a kocsiból. Clint kövér, és nincs is formában. Lena berohan a stadion menti fák közé, és eltűnik a sötétben. Addig dörömböl valamelyik ajtón, amíg be nem eresztik, és könyörögve kéri meg az ott lakókat, hogy használhassa a telefonjukat.

– Elmész? – kérdezte a férfi, mintha olvasna a gondolataiban. – Vagy itt maradsz, és meghallgatod a mondókámat?

Lena keze már az ajtón volt, ujjait az ajtónyitóra kulcsolta. Most elengedte, és szembefordult a férfival. – Hallgatom – felelte dühödten.

– Ha meg akartalak volna ölni – kezdte a férfi –, mostanra már halott lennél. Ezt te is tudod.

– Igen, tudom.

– A barátnőd évekig jó kislány volt, de ha itt az idő, akkor bizony itt az idő.

– Ne bántsa! – rimánkodott Lena. – Gyerekei vannak. A férje…

– Szomorú. De ő döntött így.

– Ez magának döntés? – fortyant fel Lena. – Hogy valami rohadt náci tűt döf a karjába?

A maszkos megint mosolygott. – Úgy beszélsz, mint ő, Lee. Ugyanaz a csípős nyelv, ugyanaz a heves vérmérséklet. Ami Sibylt illeti, ő inkább… hát, szerintem te is tudod, kire hasonlított a húgocskád. Csöndes, mindig a saját gondolataiba temetkezik. Csak azt tudnám, kitől örökölte az eszét. Teljesen le voltam döbbenve, mikor megtudtam, hogy ösztöndíjjal felvették a Technológiai Intézetbe.

Úgy tűnik, ez az ember mindent tud az életükről, Lena mégsem emlékezett rá, hogy találkozott volna vele.

De mit tud ez a férfi valójában? Bárki hallhatta, aki követte Hanket és Lenát a vegyesboltban, hogy a nagybátyja Lee-nek szólítja. Az újság címoldalon hozta le a hírt, hogy Sibyl elnyerte az ösztöndíjat. Ami pedig Angela Adams fiatalkori életének részleteit

illeti… azokat akár ki is találhatta. A történet, amelyet most hall az anyjáról, talán éppolyan hamis, mint amelyet Hank költött neki gyerekkorában.

– Töröd a fejed? – kérdezte a férfi.

– Fel kéne ismernem magát?

– Kicsikém, ebben a pillanatban neked most csak figyelned kell, hogy okulj. – Fölemelte a poharat, mint aki tósztot készül mondani. – Megmutatom, mi történik azokkal, akik beleütik az orrukat a más dolgába.

Charlotte-ra öntötte a pohár tartalmát, és Lena most már tudta, mi ez a szag.

Gyújtófolyadék.

– Mit csi…

A férfi kinyitotta az ajtót a saját oldalán. Egy kattanás, aztán láng lobbant az ezüst öngyújtóból, amelyet a kezében tartott. Kiszállt a kocsiból, és közben Charlotte-ra hajította a gyújtót. Lena sikoltva kapott utána: – Ne!

De nem volt elég gyors. Az öngyújtó Charlotte ölébe esett, a láng begyújtotta a folyadékot, és Lena hátrahőkölt az ülésében, ahogy a nő lángba borult.

Charlotte állatias hangot adott ki, és vadul hadonászott, ahogy beborították a lángok.

– Ne! – hápogta Lena, aki nem segíthetett rajta, semmit sem tehetett, csak nézte az égő Charlotte-ot. – Ne! – A kocsi megtelt füsttel és az égő hús szagával. Lena tíz körömmel esett neki az ajtónak, próbálta kinyitni. Végül sikerült megtalálnia az ajtónyitót, és kiborult a kocsiból. Megütötte magát a kemény talajon, vállába fájdalom hasított, ahogy talpra kecmergett.

Megjelent Clint. Arról, amit Lena korábban vödörnek nézett, kiderült, hogy igazából benzineskanna. A gengszter ellépett Lena mellett, és benzint locsolt a terepjáróra.

Lena rávetette magát, eszét vesztve csépelte, karmolta az arcát, és érthetetlen szavakat sikoltozott, ahogy kitöltötte rajta a dühét. Clint ököllel akkorát sózott Lena fejére, hogy a nő hátraesett, s a fájdalomtól felfordult a gyomra. Forró epe szaladt fel a torkába, és Lena összegörnyedve a fűbe okádott.

Volt egy kisebb robbanás, ahogy a kocsi egyik része kigyulladt. Lena a térdére gördült, próbált elkúszni a jármű közeléből, mielőtt levegőbe röpül az egész. Túl nagy volt a füst meg a hő. Zihálva zuhant az oldalára. Hallott egy nem emberi hangot: valamilyen éles csikorgást. Charlotte. Még mindig élt, még mindig tudatában volt az őt elemésztő lángoknak.

Lena a hasára gördült, mert tudta, hogy Charlotte-nak már úgyis késő, és neki el kellett távolodnia a kocsitól, amennyire csak lehet. Próbált mozogni, de a teste cserbenhagyta. Valaki hirtelen a derékszíjánál fogva felhúzta, és a lelátó felé kezdte vonszolni. A kocsiban ismét berobbant valami, a hangos durranásból ítélve a benzintank. Lena a padsorok közé repült, feje nekikoccant a fémnek. Fülében vibrált a puffanás; a benzineskanna odaesett melléje.

Clint rajta volt, az arca centiméterekre Lenáétól. – Élsz még?

Lena köhögött, és úgy érezte, mintha kiégett volna a tüdeje. Alig bírt lélegezni a ránehezedő férfi tömege alatt. – Miért? – nyögte ki. – Miért csinálják ezt?

Clint feltérdelt, leporolta magáról a törmeléket, és olyanformán nézett, mint aki most jött haza a templomból, és nem érti, mitől lett ilyen piszkos.

– Miért? – hajtogatta Lena a kétségbeeséstől elszorult torokkal.

Látta Clint arcát a tűz fényében, ahogy szinte szánalommal néz le rá. – Én nem mondhatok neked semmit, Lena. Hanket kell megkérdezned.

21. FEJEZET

Csütörtök este

Sara az elawah-i megyei kórház előtt üldögélt, a kőpad hidege keresztülhatolt a nadrágján. Elege volt már a kórházakból meg abból a lassúságból, ahogy az egészségügyi intézményekben mennek a dolgok. Nem csoda, hogy az emberek haragszanak a betegellátó rendszerre. A toxikológiai vizsgálatok, vértesztek, röntgenfelvételek – minden kétszer annyi időbe telt, mint kellett volna, aztán előkeríteni az orvost, a gyógyszerészt, megtalálni a nővérkét. Mindeme komótos mesterkedések arra voltak kitalálva, hogy mindenkinek védve legyen a segge egy lehetséges malőr esetére: ha rossz laborjelentést küldenek ki, rossz gyógyszert írnak fel, félrediagnosztizálnak. A beteg meg közben a poklok poklát állja ki. Felháborító.

Az egyetlen szerencse, hogy Hank öntudatlan volt a várakozás alatt; a kórházig tartó rövid úton végig eszméletlen maradt, és mikor betolták a sürgősségire, ott is az intenzív osztályra, nem sokat változott az állapota. Sara ennek ellenére nem táplált nagy reményeket. Hank testét felőrölte a fertőzés. Szívét meggyengítette a többéves kábítószer-használat, a tüdeje középstádiumú emfizéma jeleit mutatta.

De Sarát leginkább a férfi csuklóján és lábán látható vörös nyomok aggasztották. Első ránézésre úgy tűnt, megegyeznek a Hank testén lévő többi vágással és horzsolással. Az alaposabb vizsgálat azonban bebizonyította, hogy ezeket a nyomokat kötél okozta. A csuklón keletkezett sérülés rézsútos mintázatából látszott, hogy az áldozat kezét megkötötték. Bokáját összekötözték. Mi több, nemrégiben meg is verték. Két bordája el volt törve, és csúnya zúzódás látszott az alhason, ahol megöklözték vagy megrúgták.

Meglepő módon a legsürgetőbb probléma mégis a drogmegvonás kezelése volt. Olyan okokból, amelyeket csak ő érthet, Hank drasztikusan leállt a mettel, amire a teste totális lázadással reagált. Szervei a működésük beszüntetésével fenyegettek, megkezdve azt a láncreakciószerű folyamatot, amely végül Hank halálához vezetne.

A Grady Kórházban eltöltött gyakornokideje alatt Sara épp elég hajléktalant látott betámolyogni a sürgősségi ajtaján. Alig élő halálraítélteket annyira leromlott egészségi állapotban, hogy az is csodaszámba ment, hogy egyáltalán lábra bírtak állni. Tüdőgyulladás, hepatitis, skorbut, súlyos dehidráció… Évek óta nem volt dolga efféle reménytelen esetekkel, és amikor meglátta Hanket ebben az állapotban a saját hátsó kertjében heverni, olyan döbbenet kerítette hatalmába, hogy egy pillanatra cselekvésképtelenné vált.

Egyedül annyit volt képes tenni érte az este, hogy átsegítette a betegellátási rendszeren. Ha Hank egész éjjel stabil marad, reggel mindjárt az első körben átszállítják egy nagyobb kórházba.

Ezüstszínű kocsi fordult be a parkolóba. Sara lelombozódva látta, hogy nem az ő BMW-je az. Jeffrey most már bármelyik percben megérkezhet, alig várta, hogy lássa. Férje felhívta őt a kórházban, beszámolt Lena motelszobájának átkutatásáról meg a georgiai állami fegyintézetbe intézett telefonhívásáról. A nyilvántartás szerint Lena

ugyanazon a napon látogatta meg Ethan Greent, amikor a terepjárót felgyújtották. Kell hogy legyen valamilyen összefüggés, de Jeffrey azt mondta, nem telefontéma. Azt is mondta, hogy a motelban vár a börtönigazgató visszahívására, aztán elmegy Saráért a kórházba.

Az asszony ennyiből is tudta, hogy bármit mond is az igazgató, Jeffrey már eldöntötte magában, hogy személyesen fogja fölkeresni Ethant. Azt hitte, fenyegetéssel és megfélemlítéssel majd megdolgozza, de Sara okosabb volt ennél. Ethan Green fajtája nem gömbölyödik magzatpózba az első fenyegetésre. Inkább összetekeredik, mint a csörgőkígyók, és készül a támadásra.

Sara előző este megfogadta magában, hogy bármi történjék is, Jeffrey mellett fog állni. Tizenhat év tapasztalatából tudta, a férje nem tétlenkedik, ha meglát valakit egy lángoló épületben, arra várva, hogy majd jön egy másik mentőangyal. Sarának el kell fogadnia benne ezt a jellemvonást, és támogatnia kell őt a választásaiban, mert a kezdet kezdetén éppen ez a segítőkészség vonzotta benne. Nem vallana a férjére, hogy csak úgy elsétáljon.

Szétnyílt a sürgősségi üvegajtaja, és Fred Bart ballagott ki rajta a zsebeit ütögetve. – Halihó, drága! – kurjantott, ahogy észrevette Sarát a padon. Megtalálta a cigarettáját, elnéző mosolyt küldött Sara felé, és visszadugta a zsebébe.

– Gondolkozik? – kérdezte, s meg se várva, hogy hellyel kínálják, melléje telepedett. – Esőre áll, nem igaz?

Sara felnézett az éjszakai égboltra, és megállapította, hogy Bartnak igaza van. – De.

– A húgomhoz jöttem. – Bart kihúzta magát, kimutatta szabályos, apró fogait. – Nagybácsi vagyok! – Vállát egy pillanatra a Saráéhoz nyomta, de olyan boldognak látszott, hogy Sara nem tiltakozott a tolakodóan bizalmas gesztus ellen.

– Most először?

– Harmadjára! – ragyogott Bart. – Maga nyilván sok csecsemőt lát, elvégre gyermekorvos. Meg lehet szokni, hogy ennyire picikék? Mármint úgy értve, hogy egészen, egészen picikék.

– Nem – vallotta be Sara. A másik boldogsága elterelte a gondolatait.

– Vannak gyerekei?

– Nincsenek.

– Hát, én csak javasolni tudom – tanácsolta Bart lelkesülten. – Nekem négy exnejem van, gyerek egy se. Félre ne értsen, remek mulatság a húgom kis drágaságait kényeztetni, de az nem ugyanaz, mint ha saját gyerekem lenne. – Kibámult a parkolóra, és a hangja szomorkás lett. – A szüleim meghaltak. Már csak ketten vagyunk Sissyvel.

Sara összepréselte a száját, és azon tűnődött, hogy mikor lett belőle Fred Bart kebelbarátja.

Bart közölte: – Jake viszont nagycsaládból jön.

– Igazán?

– Négy nővére van. A kisöccse, Tom itt halt meg úgy hat évvel ezelőtt. Túladagolás.

– Nem is tudtam.

– Jake teljesen kiborult. Szerintem ezért állt rendőrnek. Aztán megtapasztalta, hogy is mennek a dolgok itt minálunk, hogy senki sem akarja megoldani a problémát. Elhatározta, hogy indul a seriffi címért, hátha ő majd tenni tud valamit.

Sara azon töprengett, hogy nem kéne-e jegyzetelnie. Fred Bart nyilvánvalóan így próbál üzenni Jeffrey-nek. *Jake jó fiú,* gondolta Sara. *Vettem az üzenetet.*

– No, mindegy – mondta Bart, és a térdére csapva felállt. – Elvigyem valameddig?

– A férjemre várok – felelte, és újból eltűnődött, hogy hol késik már Jeffrey.

Bart rákacsintott. – Szerencsés fickó.

– Átadom.

– Feltétlen. – Bart mosolyt villantott, újra kimutatva apró, fehér fogait. Elsétált egy zöld kisteherautó felé, és Sara odaintegetett neki, mielőtt visszament a kórházba.

A savanyúképű recepcióshölgyre ügyet sem vetve Sara elsétált a falmélyedésig, ahol az ételautomata állt. Hirtelen olyan éhség tört rá, hogy egy lovat is fel bírt volna falni. Ami kifejezetten jól jött, mivel a kínálatban szereplő legtöbb rágcsálnivaló összetevői közt kulcsszerepet töltöttek be a lovakhoz köthető melléktermékek.

Megszólalt Jeffrey mobilja, kikapta a zsebéből, és üdvözlés helyett azzal vette fel: – Hol vagy? Mindjárt éhen halok.

A vonal másik végén némaság, Sara már éppen le akarta tenni, amikor Lena beleszólt: – Én vagyok.

A döbbenet egy pillanatra megbénította Sarát. Ostoba módon körülnézett, mintha arra számítana, hogy Jake Valentine hirtelen előugrik a faborítás mögül, és kiragadja a telefont a kezéből.

– Merre vagy? – kérdezte Lena.

– A kórházban. Hankkel.

Nem reagált azonnal. – Jól van?

– Nem, nincs jól. – Sara keresni akart egy helyet, ahol maga lehet, de végül úgy döntött, hogy inkább nem mozdul meg, nehogy elveszítse a térerőt. – A hátsó kertben találtunk rá. Valaki megkötözte és összeverte. Aztán otthagyták meghalni.

– Lehet, hogy meg is akar halni.

Sara képtelen volt elhinni ezeket a rideg szavakat. – Van, aki erre azt mondaná, hogy te is azt teszed – vágott vissza. – Jeffrey tud Ethanről.

– Ethannek ehhez semmi köze.

– Tényleg azt gondolod, hogy Jeffrey hinni fog neked? Holnap bemegy a börtönbe. Nem tudom megakadályozni. Ha történik vele valami, az a te sarad lesz. Hallod? A te sarad.

– Mondd meg neki… – kezdte Lena. – Mondd meg, hogy azért mentem oda, hogy elmondjam Ethannek az abortuszomat.

Sara eltátotta a száját döbbenetében.

– Már meg is született volna – mondta Lena; a hangja karcos suttogás. – Te és Jeffrey nevelhettétek volna fel.

Sara nekitámaszkodott az automatának, úgy érezte magát, mint akit hasba szúrtak.

Lena tovább beszélt. – Tudom, hogy neked nem lehet gyereked, Sara. Nem dühít fel, amit tettem? Nem vagy mérges, hogy én bezzeg teherbe estem, pedig nem is volt tervbe véve?

Sara szeme könnybe lábadt. Nem lett volna szabad belekezdenie ebbe a játékba, hiszen nincs szíve végigjátszani.

– Hank vitt el a klinikára – folytatta Lena. – Belém dugtak valami fémizét, és kikaparták.

– Kérlek – könyörgött Sara –, hagyd abba.

– Kíváncsi vagyok, hogy nézett ki, mikor kiszedték. Neked tudnod kell, nem igaz? Elvégre orvos vagy. Az egész életed a kicsikről szól.

Sara érezte, hogy kibuggyannak a könnyei. – Hogy lehetsz ilyen?

– Mondj el Jeffrey-nek mindent, amit hallottál tőlem – utasította Lena. – Mondd, hogy minden igaz, amit valaha gondoltál vagy mondtál rólam. Én nem vagyok jó ember, Sara. Nem érdemlem meg, hogy megmentsenek. Menj haza. És vidd magaddal Jeffrey-t is.

– Tudom, miben mesterkedsz. – Sara megtörölte a szemét a keze fejével, dühös volt, hogy manipulálni akarják. Nem lesz belőle még egyszer Lena akaratlan cinkosa. – És nem fog menni. Ebbe nem tudsz belerángatni.

– Nem is akarlak – mondta Lena. – Nem akarom, hogy itt legyetek. Se te, se Jeffrey. Hogy Hank él-e, vagy hal, az engem nem érdekel. Csak annyit szeretnék, hogy mindketten menjetek haza, és felejtsétek el azt is, hogy létezem.

– Most is játszol, Lena? Ez nem fair. Én nem ismerem ennek a játéknak a szabályait.

Lena hallgatott. Sara feszülten figyelt, hátha meghall valami háttérzajt, ami elárulja Lena tartózkodási helyét. De csak nyöszörgést hallott, mintha sebzett állatból jönne. Lena volt az. Sírt.

Sara megkeményítette a hangját, próbálta átvenni az irányítást. – Hol vagy? Hadd menjünk el érted.

Nem válaszolt, csak sírt.

– Elég volt ebből. Ne bujkálj tovább.

– Láttad őt?

– Mármint…

Lena zokogni kezdett. – Azt a… nőt… a kocsiban.

Sara ugyanazt a kellemetlen ízt érezte a torka mélyén, mint a boncolás közben.

– Gondoskodtál róla?

– Igen – mondta Sara. – Persze hogy gondoskodtam róla.

– Szenvedett.

– Tudom.

– Szenvedett, és erről csakis én tehetek.

– Ki volt ő?

– Valakinek az anyja – sírta Lena. – Valakinek a felesége. Valakinek a barátja. – Elakadt a hangja. – És valakinek a szere-tője.

– Miért csinálod ezt?

– Mert rászolgáltam! Igazad volt. Mindent elszarok, amihez nyúlok. Tűnjetek el innen, mielőtt még nem késő.

– Hogyhogy?

– Azt akarod, hogy Jeffrey-vel is megtörténjen?

– Mire gon…

– Csak el innen! – sikoltotta Lena, és bontotta a vonalat.

Sara a mellére szorította a telefont, képtelen volt megmozdulni, a szíve zakatolt. Jeffrey. Rettegett tőle, hogy valami – valaki – utoléri Jeffrey-t. Sara agya a pillanat törtrésze alatt felidézte az összeégett nőn végzett boncolást, csak éppen ezúttal Jeffrey-t látta az asztalon, összeégve. Könnyek gyűltek a szemébe, és hevesen reszketni kezdett.

– Dr. Linton? – szólította meg Don Cook. Egyenruhában volt. Sapkája a kezében.

– Igen – felelte, és próbálta összeszedni magát, miközben azon tűnődött, vajon mióta ácsoroghat ott a helyettes seriff.

– Jól érzi magát?

– Igen – mondta Sara, fegyelmezve remegő hangját. Egy pillanatra lehunyta a szemét,

hogy kiűzze a fejéből a szörnyű képet.

– Don Cook vagyok. Nemrégiben már találkoztunk. – Megvárta, míg Sara bólint. – A férje kért meg, hogy jöjjek el magáért, és vigyem a börtönhöz.

Sara kételkedve meredt rá. – Engem nem hívott fel, hogy szóljon.

Cook vállat vont. – Nekem azt mondták, hogy vigyem magát a börtönhöz. Jake és a férje ott várják.

Sara felmutatta a telefonját. – Hadd hívjam fel előbb.

– Rendben. – Cook visszahúzódott az előcsarnokba, hogy nyugodtan beszélhessen.

Sara Jeffrey telefonját nézte, és azon merengett, hogy mitévő legyen. A géprombolás hajdani eszméjének követésére valaha büszke volt, de most maradinak érezte magát. Tudta, hogy Jeffrey telefonja tárolja a számokat, de abban már nem volt biztos, hogy kimenő hívásnál nem törlődik-e a legutolsó fogadott hívás. Ha Lena lekövethető vonalról telefonált, akkor Sara esetleg kitörölheti a számot, ha most használja a telefont.

Cook bedugta a fejét a sarkon. – Minden oké?

– Hagytam üzenetet a mobilján – füllentette.

– Jó. Mehetünk?

Sara bólintott. Cook a kijárat felé intett a sapkájával, jelezvén, hogy fáradjon előre. Odakint Sara megpillantotta a mentőbeállóban parkoló rohamkocsit. A mentősök, akik behozták Hanket, a falnak dőlve dohányoztak. Észrevették Sarát, és barátságosan odaintettek neki.

Cook kocsija mozgássérült helyen állt, megkerülte, hogy kinyissa az utasülés ajtaját Sarának. Az ülésen összegyűrt gyorsétermes zacskók meg több doboz diétás kóla.

– Bocs a kupiért. Nem ülne inkább hátra?

Sara érezte, hogy égnek mered a tarkóján a szőr. Most vagy tényleg paranoiás, vagy nagyon is helyén van az esze. – Nem bánja, ha inkább a rohamkocsit választom? – Látta a másikon a meglepődést, ezért bevetett egy megnyerő mosolyt. – Majd ők elvisznek.

Hamar kiegyezett a mentősökkel a fuvarban. Sara a kórházig tartó rövidke úton jócskán megkönnyítette a munkájukat, és a két férfi örült, hogy viszonozhatják a szívességet. A börtön egyébként is csak három percre volt. Sara ostobán érezte magát, ahogy a tagbaszakadt mentősök között utazott, de régen megtanulta már, hogy hallgasson az ösztöneire.

Don Cook éppen akkor állt be a parkolóba, amikor a mentő elhajtott. Összevont szemöldökkel nézte a távozó mentősöknek integető Sarát.

Kiszállt a kocsijából, és azt dörmögte: – Ennyire azért nem piszkos a kocsim.

Sara lenyelt egy bocsánatkérést, és némán követte a férfit az épületbe.

– Fent van a seriff irodája – mondta Cook a lépcsőre mutatva. – De mást is megkérdezhet, ha gondolja.

– Nem szükséges, köszönöm. – Sara megindult a lépcsőn, és végig magán érezte Cook tekintetét. Aztán gyerekbeszéd ütötte meg a fülét. Az előcsarnokban három fiatal arcocska nézett fel rá a kifestőkönyvéből. Terpeszben csücsültek a földön, arcukon elmélyült figyelem, ahogy a zsírkrétákkal dolgoztak. A szoba túlsó végében tinédzser lányt pillantott meg. Mogorva testtartása arra utalt, hogy nem szívesen vigyáz a többiekre.

Sara körülnézett, az anyjukat kereste, de sehol nem látott felnőttet. Éppen megszólította volna őket, amikor Jeffrey kinyitotta az ajtót.

– Na végre – mondta Jeffrey. Aztán, látva az aggodalmát, megnyugtatta Sarát: –

Miattuk ne nyugtalankodj.

Sara átlépett az egyik gyerek fölött, ahogy odament Jeffrey-hez. – Beszélnem kell veled – súgta oda neki.

Jeffrey csendre intette, és jelezte, hogy igyekezzen. Amint becsukódott az ajtó, elébe vágott Sara szavának. – Eltűnt személyről kaptunk bejelentést.

– Nő az illető?

– Úgy húsz perce jött be a férje. Larry Gibson.

– Aki?

– Boyd Gibson fivére. Valentine szerint tiszta.

Sara homlokráncolva tűnődött, hogy mégis mióta veszi Jeffrey készpénznek, amit Jake Valentine mond. – Mikor tűnt el a nő? – kérdezte.

– Múlt szombaton.

– Nem találtam jegygyűrűt – mondta Sara, bár tudta, hogy a fém le is olvadhatott a heves tűzben. – Ha már hat napja semmi hír a feleségéről, miért csak most kezdi kerestetni?

– Mert nem most tűnt el először – felelte Jeffrey. – Alkoholproblémái voltak, egy ideig metet is fogyasztott. Tanárnő. Az ő gyerekeit láttad a váróban.

– Szent isten – suttogta Sara. Egy háromgyermekes tanárnő. Mit is mondott Lena? Anya. Feleség. Barát. Szerető.

Jeffrey aggódva szorította meg a felesége karját. – Jól vagy?

– Volt egy hívásod. – Sara a kezébe nyomta a mobilt. – Egy régi baráttól.

Jeffrey a megfelelő menüponthoz görgetett, és azt mondta: – Ráállítottam Franket. – Úgy értette, hogy Lena telefonjára. – Csak egy hívást kezdeményeztek arról a számról hétfő este óta, engem hívtak a motelban.

– Lena azt mondta… – kezdte Sara, de kiszáradt a torka. – Azt mondta, veled is megtörténhet, ami a nővel a kocsiban.

– Bármit kitalálna, csak hogy elüldözzön minket innen. – Jeffrey homlokráncolva nézte a telefont a kezében. – Rejtett szám. A szolgáltató valószínűleg ki tudja adni, de az beletelik egy vagy két napba.

– Jeffrey…

– Előbb foglalkozzunk az eltűnt tanárnővel – javasolta. – Minden rendben lesz, oké?

Sara bólintott, pedig távolról sem volt oké. Önkéntelenül újból felvillant előtte a kép: Jeffrey a boncasztalon. Görcsbe rándult a gyomra, ahogy követte a férjét a folyosón, miközben a fülében visszhangzottak Lena intő szavai.

Azt akarod, hogy Jeffrey-vel is megtörténjen?

Valentine irodájában a seriff az íróasztala mögött ült. Valamit írt, alighanem az eltűnt személlyel kapcsolatos jelentést, miközben egy férfi előtte állva diktálta neki a részleteket.

– Teljesen átlagos – mondta a férfi, aki ijedtnek és dühösnek tűnt egyszerre. – Nem is tudom, Jake… írd le *te* a feleséged. Nem tudom, milyen magas. Nem tudom a súlyát. Egy átlagos nő.

– Jól van, Larry – nyugtatta meg Valentine. – Nézd, én kismilliószor láttam a nejedet a templomban. Vakon is le tudnám írni neked a külsejét. Ne vedd sértésnek, haver, de a feleséged elég jó nő. Nincs igazam?

A férfi meglepett nevetést hallatott, mintha erről a részletről meg is feledkezett volna. Sarába hirtelen beléhasított a férfi fivérén végzett boncolás emléke. Na és ha az Escalade-

ben talált nő Larry Gibson felesége?

– Az ember csak megjegyez egy jó nőt – mondta Valentine. – Szerintem úgy százhatvanhét magas. A súlyra ötvennégy kilót írok. A jogosítványában biztos ötven szerepel, de tudod, milyenek a nők. – Feltekintett az űrlapról, látta, hogy Sara figyeli, és rákacsintott. Nem volt ebben semmi kétértelmű, egyszerűen így adta a tudtára, hogy csak a munkáját végzi. Akárhogy is, a dolog működni látszott. Larry Gibson szemlátomást lecsillapodott.

– Beírhatom akkor ezt a súlyt? – kérdezte Valentine.

Larry bólintott. – Igen, kábé ötvennégy kiló lehet. És most jut eszembe, hogy utoljára két óra tájban láttam. Kitette a gyerekeket a mozinál, aztán visszajött, és felhívta az anyját. Hallottam, ahogy azt mondja, hogy átnéz hozzá.

– Hát – így Valentine. – Ezek szerint a mamával is beszélnünk kell.

– Aztán nem ment át – hárított Larry. – Fürdőt vett, mire megkérdeztem, hogy a mamához készül-e, és azt mondta, hogy majd csak másnap megy át hozzá.

Valentine a fejét rázta. – Nem tud dönteni.

– Én is ezt mondtam neki – értett egyet Larry. – Aztán azt mondta, talán mégis kedve lenne sétálni egyet velem, én meg, hogy később, mert van egy meccs fél háromkor, amit szeretnék megnézni, úgyhogy most szóljon, ha előtte még szüksége van rám.

– Georgia–Alabama? – kérdezte Valentine, csak hogy leszögezzék az időpontot. – Hú, micsoda meccs volt!

– Bizony.

– Hallottad elmenni az asszonyt?

– Bizony – ismételte Larry. – Pont félidő előtt csukódott az ajtó. Gondoltam, sétálni indul.

– A gyerekek nem lehettek?

– Moziban voltak, azon a halloweenes horrorfilmen, amit az újság is hirdetett.

Valentine lejegyzett valamit a papírjára. – Tehát félidőben. Vagyis úgy négy óra körül, ugye?

– Igen, négykor.

Sara Jeffrey-re nézett, de ő a kikérdezésre koncentrált. Sara eltűnődött, vajon a férjét is éppúgy lenyűgözi-e, mint őt, Valentine képessége, ahogyan kihúzta a részleteket az aggódó férjből. A seriff nyilvánvalóan szereti rejtegetni az adottságait.

– Mi az a kezedben? – kérdezte Valentine.

Larry kis fémkazettát tett le az asztalra. Elnyűtt darab volt, itt-ott lekopott róla a tengerészkék festék, és kilátszott a fém szürkéje. Rozsdás zár tartotta csukva a fedelet, de Larry könnyedén kinyitotta. – Ezt meg akartam neked mutatni – mondta a kazetta tartalmára utalva. Sara előredőlt, és patinás, hajlított nyelű ezüstkanalat pillantott meg a dobozkában több használatlan fecskendő társaságában. Ezüstfólia, néhány cigarettafilter meg egy öngyújtó egészítette ki a felszerelést.

Larry hátrafordult, mintha csak most venné észre, hogy Sara és Jeffrey is a szobában van. Megmagyarázta: – Már hat hónapja tiszta. Csak meg akartam mutatni – visszafordult Valentine-hoz –, hogy te is lásd, Jake. Ha Charlotte újrakezdte, ha azért ment el, akkor a készletét is vitte volna. Van is benne egy zacskó. – Bekotort a dobozba, és kiemelt egy piszkosfehér porral teli ékszertasakot. – Ha újrakezdte, ezt semmiképp nem hagyta volna itt. Te is tudod.

Jeffrey megkérdezte: – Bocsásson meg, hogy közbeszólok, Mr. Gibson, de miért várt

ilyen sokáig, hogy jelentse a felesége eltűnését?

Larry elvörösödött, és lenézett a cipőjére. – Nem akartam, hogy bajba kerüljön miattam. Az volt az első gondolatom, hogy újrakezdte a drogozást. Átnéztem a házat, hogy nem vitt-e el valamit. A ruhái hiánytalanul megvannak. Még a táskáját is otthagyta. – A következő szavaknál Sarára nézett: – Azelőtt mindig elvitt valamit, ha lelépett, általában olyasmit, ami eladható. Tévét, DVD-lejátszót, iPodot… a táskáját sose hagyta otthon. A nők ki se lépnek a házból táska nélkül.

Sara bólintott, mintha nyilatkozhatna a feleség nevében.

Larry visszafordult Valentine-hoz. – Körbetelefonáltam, beszéltem az anyjával, Lizzie néniké jével. Aztán csak vártam, hátha hazajön. Eddig mindig hazajött. Nem akarta elhagyni a gyerekeit. Ez az anyag… – Meglengette kezében a narkós tasakot. – Csinál valamit az ember fejével. Amitől rosszul gondolja a dolgokat. Charlotte néha nem is volt tudatában, hogy mit művel. De ennyi az egész. Csak ki kellett várni, míg elmúlik a hatása, aztán mindig hazajött, és visszatért minden a régi kerékvágásba.

Valentine megkérdezte: – A kocsija hol van, Larry?

– Na, ez a másik. A kocsija most is ott áll a felhajtón. Ha csak sétálni ment… – Két kézzel megdörzsölte az arcát. – Beszóltam az iskolába, hogy influenzás, kerítsenek helyettest. Szerintem Sue egy szavamat se hitte. – Nagyot nyelt, és könnybe lábadt a szeme. – Jake, az nem lehet, hogy az ő tetemét találtátok meg a focipályán abban a kocsiban. Úgy értem, Charlotte már máskor is eltűnt. Az nem lehet ő. Én nem tudom, mit csinálok, ha mégis… – Hangja magasra szökött, és esdeklő lett. – Holnap tesszük a földbe Boydot. Biztosra vettem, hogy Charlotte visszajön, amint hall róla. Boydnak is voltak problémái, de ő törődött magával. Charlotte-ot is átsegítette a nehéz időszakokon…

– Megnézhetem? – kérdezte Valentine, de már el is vette a kazettát.

A seriff óvatosan kiürítette a tartalmát az íróasztalán lévő itatósra. Tollheggyel félrelökdöste a fecskendőket, majd a metamfetaminos tasakot és a többi kelléket is. Sara úgy látta, hogy nincs köztük semmi értékes, hacsak az ember nem zsaru vagy kábítószeres. Valentine nyilvánvalóan egyetértett. Megkopogtatta a doboz belsejét, aztán fogta a levélnyitó kését, és felfeszítette vele a műanyag bélést. Olyan öreg volt a doboz, hogy darabokban jött ki.

– Lám, lám – mondta Valentine. – Ez meg mi?

Sara nem tudta megmondani, mit találhatott, míg elő nem húzta – két kétrét hajtott, halványkék papírlap.

Valentine átfutotta a dokumentumokat, mielőtt odanyújtotta őket Jeffrey-nek, nem törődve az ujjlenyomatokkal. Sara Jeffrey válla fölött olvasta el a papírokat, és rögtön rájött, hogy születési anyakönyvi kivonathoz szükséges régi kérelmeket lát. Manapság már az orvosok intézik a kérelmeket, a hetvenes években azonban még megengedett volt, hogy a szülők maguk töltsék ki a vonatkozó adatokat. Hat napjuk volt rá, hogy eldöntsék a nevet, azután leadták a kérelmet a kórház születésregisztrációs irodáján. Az irodavezető láttamozta az adatokat, és továbbküldte a kérelmet az állami hivatalnak.

Nyilvánvaló volt, hogy amit maguk előtt látnak, az Lena anyjának az ikerlányai születésekor kitöltött kérelme, a lap alján Angela Adams nőies szignójával. Sara nem vett észre semmi szokatlant, míg meg nem pillantotta az „Apa neve” rubrikát.

Ott az állt: Henry „Hank” Norton.

22. FEJEZET

Lena

Lena hason feküdt, megbújva a fűben, és a hegy lábánál emelkedő lepusztult raktárt fotózta. Az elmúlt negyvennyolc órában mindent dokumentált: a kocsik érkezését, az ablakon kivándorló pénzt, a narkó befelé vándorlását. Este indult csak be igazán a pörgés. Mintha senki sem tartana attól, hogy elkapják. Felcsavarták a hangerőt a rádión, a hangszórókból bömbölt a rap meg a country. Gyerekek jöttek arra bicajjal. Meg andalgó párocskák. Még egy rendőrautó is elgurult a raktár előtt, mire némi nyugtalan tülekedés vette kezdetét, de többnyire megszakítatlan volt a raktárba be-, illetve az onnan kivezető forgalom.

Ezzel az erővel akár pénzt is hamisíthatnának odabent.

Egy fehér szedán állt be a parkolóba, és kiszállt belőle egy férfi. Csizmája felkavarta a port, ahogy keresztülsétált a parkolón. Lena minden lépését lefotózta, míg el nem tűnt az épületben, hangosan becsapva maga mögött az ajtót.

Lena letette a fényképezőgépet, ránézett az órára, és feljegyezte a noteszába:

este 10.15 – CLINT megérkezik fehér szedánnal. Belép az épületbe.

Lena korábban hanyatt fekve várta Jeffrey érkezését, amikor meghallotta a férfiak folyosó végi vitatkozását. Előző éjszaka a focipályán a fekete símaszkos férfi Clintnek nevezte vörös horogkeresztes társát. Most, a kórházi ágyon fekve Lena azonnal felismerte Clint nyers morgását, amely végigvisszhangzott a folyosón. A fekete maszkost sem volt nehéz azonosítania. Puhán, sőt már-már dallamosan csendült a hangja, ahogy azt mondta: – Ide hallgass, Clint. Meg kell szabadulnunk a nőtől. – Clint más véleményen volt, valami olyasmit mondott, hogy egy zsaru kinyírásához engedélyre van szükség. Végül nem sikerült döntésre jutniuk, pedig a Lena ágya melletti rádiós óra szerint még csaknem tíz percig folytatták a vitát. Lena meg csak feküdt tehetetlenül, csuklóját felhorzsolták a kötelékek, ahogy testének minden izmával szabadulni igyekezett.

A két férfi végül elsétált a lifthez, nehéz cipőik surrogó hangot keltettek a csempézett padlón.

Lenáról addigra patakokban folyt a víz. Mi a fenébe keveredett bele Hank? Ezek a fickók élve elégették Charlotte-ot. Halálra verték Deacon Simmst. Csak idő kérdése, mikor döntenek úgy, hogy óriási hiba volt Lenát futni hagyni. És vajon kivel végeznek még közben? Ki másra hoz még bajt Lena a makacsságával, amely nem engedi neki, hogy feladja?

Sara. Szegény Sara. Pofonegyszerű volt átszökni a kórházi szobájával szomszédos fürdőhelyiségbe. Ruhát talált odalent a mosodában, és az egyik ápolónő szekrényéből elemelt egy nagy teniszcipőt. Volt ott egy pénztárca is, meg egy köteg hitelkártya, de ahhoz nem nyúlt, viszont elvitt egy csavarhúzót a sarokban felfedezett szerszámos ládából. A kórház mögötti erdőn keresztül lerövidítette az útját, rohant, ahogy csak a túl

nagy cipőben bírt. Nem tudta, mennyi ideje van, csak azt, hogy nagyon kevés.

Könnyedén feltörte a zárat motelszobája ajtaján a csavarhúzóval, amit aztán az asztalra dobott, amikor magára csukta az ajtót. Alaposan megizzadt a futástól. Lehúzta magáról a kórházi göncöt, és átöltözött a saját ruhájába, cipőjébe. Fogta a mobilját meg a töltőt. A Glock az ágya alatt volt, ahová előző nap rejtette. Hank kocsmájának kulcsai a fiókos szekrényen. Egyetlenegyszer torpant csak meg, mégpedig akkor, amikor távozott. Gyorsan visszaszaladt, mielőtt becsukódna az ajtó, és magához vett még valami fontosat.

A kocsmához menet bedobálta a kórházból eltulajdonított holmit a motel szemeteskukájába. Hank kétezer dollárja még mindig ott volt az olcsó whisky üvege mögé dugva. Ezúttal minden aggály nélkül tette el a pénzt.

Újabb gyors vágta az erdőn át, Hank háza. A Mercedes pót-kulcsa rajta volt a kulcskarikán, amelyet elvitt az irodából. Harmadszori próbálkozásra felberregett a motor. A se-riff-hivatal egyik kocsija éppen akkor kanyarodott le jobbra Hank utcájába, amikor Lena egy balkanyarral elhajtott a másik irányba. Ellenőrizte az órát a műszerfalon, ahogy a visszapillantójába igazította Reese-t. Mindössze huszonnyolc perc telt el, mióta elhagyta a kórházat. Mire felkelt a nap, Lena már elvackolta magát egy útszéli motelban, a határ floridai oldalán.

Bezuhant az ágyba, de túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy aludni bírjon. Kezdett leülepedni benne mindaz, amit látott és tett.

Akkor kezdték élve felfalni a démonok.

Majdnem tizenkét órát maradt az ágyban, csak akkor kelt fel, ha szólította a természet. Valahányszor becsukta a szemét, újra Charlotte-ot látta, ahogy az Escalade hátsó ülésén arra vár, hogy elborítsák a lángok. Ahogy csapdos a karjával, lábával Lena ülését rugdosva, akár egy kelepcébe zárt állat… ezt a gondolatot képtelenség volt elviselni.

Nem akart érezni semmit. Nem ezt mondta Charlotte is, mikor legutóbb az iskolánál beszélgettek? Utána mit csinált vajon? Nyilván megtartotta az utolsó óráját, aztán hazament vacsorát főzni a gyerekeknek. Megcsókolta a férjét, amikor az hazatért a munkából. Talán megnéztek este egy filmet a kanapén. Akkor már kevesebb mint huszonnégy óra volt csak hátra Charlotte életéből. Mivel töltötte ezeket az órákat? Mit csinált éppen, amikor a nehézfiúk reggel elmentek érte?

Ez volt az a pont, amikor Lena nekiállt újraolvasni Charlotte leveleit. Visszalépett értük a motelba, mert tudta, hogy nem hagyhatja hátra őket. Most pedig itt babusgatta őket, ezeket a szerelmes leveleket, amelyek legalább annyit elárultak Sibylről, mint az írójukról. Charlotte kedves, jó ember volt. Akármilyen hibákat követett is el az életében, nem érdemelt ilyen iszonyú halált.

Lenának kellett volna a kocsi hátsó ülésén ülnie. Ő követte el a hibákat. Ő szolgált rá a büntetésre.

Miért nem engem öltek meg inkább?

Ezt kérdezte Jeffrey-től, amikor felhívta. Lena ostoba fejjel azt hitte, hogy a főnöke tényleg el fogja hagyni a várost. Pedig Jeffrey semmi pénzért nem hagyná őt magára, ezzel még Sara Linton is tisztában volt. Olyan volt hallani a hangját a telefonban, mintha kést forgatnának Lena bensőjében. Mindent el akart mondani neki – hogy hol van, mi történt Charlotte-tal, hogy Hank éveken át hazudott neki –, de pánikba esett, amint meghallotta Jeffrey hangját. Charlotte gyilkosai talán lehallgatják a vonalat. Valahogy lenyomozzák a hívást az adótornyokon keresztül. És végeznek Jeffrey-vel, mert túl sokat tud.

Minden bizonnyal folyamatos megfigyelés alatt tartották Lenát, követték attól a perctől kezdve, hogy betette a lábát a városba. Hogy lehetett ilyen hülye! Egy okos ember másként cselekedett volna. Egy aggódó unokahúg csak ránéz a nagybátyjára, és hívja a mentőket. Egy jó barát békén hagyta volna Charlotte Warrent. Egy igaz ember visszasétált volna a tűzbe, hogy osztozzon Charlotte-tal az erőszakos végben, és nem az oldalvonalról nézi végig a műsort.

Lena talán meg is teszi, ha nem bukkan fel a seriff. Jake Valentine. Milyen ostoba név. Ennek mintha a gazdája is tudatában lenne, mert az első találkozásuknál szégyellősen a válla közé húzta a fejét, és Lena észrevett valamit, ami addig keveseknek szúrhatott szemet: egy ritkás foltot a seriff feje búbján. Valentine látta, hogy Lena észrevette, és akkor aztán végképp elvörösödött, megdörzsölte a kényes pontot, és hamar visszatette rá a sapkáját.

Mintha pár lépésre tőle nem állna lángokban egy Escalade, egy halott nővel a hátsó ülésen.

Lena nem beszélt a seriffhez, egy árva szó sem hagyta el a száját. Kezdetben azért, mert sokkot kapott. Lena a focipálya lelátóján üldögélt, és cikáztak a fejében a nem várt gondolatok. Felidéződött benne az egykori iskolai meccsek hangulata. Mindig a zűrös gyerekekhez húzott, és soha nem ültek az első sorba a lelátón. Mindig a legfelső sorban helyezkedtek el, hogy a tömeg takarásából kedvükre zargassák a pomponlányokat a bekiabálásaikkal, vagy ami még ennél is jobb, a magasból leugorva elszeleljenek.

Ám azon az éjszakán Lena az első sorban ült, egyik lába a benzineskannán, és nézte az égő kocsit. Szörnyű forróság volt, amilyet még soha nem érzett. Harminc méterre ült tőle, mégis úgy bizsergett a bőre, mintha a napon égett volna le. Fájt a torka, mintha savat nyelt volna, és mikor Jake Valentine elébe állt, és megpróbálta szóra bírni, Lena egyetlen hangot se bírt kinyögni.

– Mit műveltek magával? – kérdezte Valentine, de Lena nem értette, mire céloz, ezért tovább hallgatott.

A seriff leült mellé a padra, és figyelte az égő kocsit. – Látom, hogy megverték. Egy eséstől nem szerezhetett ilyen horzsolásokat.

Lena a lángokba bámult, nézte, ahogy táncot lejtenek a kocsi tetején. Valamivel előtte robbant fel a benzintank, s bár hallotta Valentine hangját, a szavait nem fogta fel.

– Bármit tettek is magával – mondta a seriff –, el kell mondania. Ha önvédelem volt…

Lena meglepetten kapta felé a fejét. Kinyitotta a száját, érezte a torka mélyén a levegő ütését, az égő terepjáró hője pillanatok alatt felszárította a nyálát.

Becsukta a száját, és belebámult a tűzbe.

Becsületére legyen mondva, Jake Valentine akkor még nem bilincselte meg. Lena legalább ezért hálás volt neki. Ethan imádta Lena bilincseit, előszeretettel lopódzott a háta mögé, befogta Lena száját, és halálra rémítette. Ütni még jobban szerette, és Lena azon kapta magát, hogy a helyzet iróniáján töpreng, miközben Jake Valentine besegítette az egyik járőrkocsi hátsó ülésére, a seriff ugyanis azt hitte Lenáról, hogy bántalmazott asszony, aki megelégelte sorsát, nem pedig ördögi teremtmény, aki mindenkire csak halált hoz.

Jeffrey. Őt még el kell távolítani a városból, mielőtt mindent tönkretesz.

Odalent, az elhagyatott raktárnál most egy Harley-Davidson motorkerékpár jelent meg, kipufogója durrogott és üvöltött, akár egy haragvó sárkány. Lena a fényképezőgépbe nézett. Már kikapcsolta a digitális képernyőt a fénye miatt, meg hogy

spóroljon az energiával. Bajos töltőhelyet találni ezeknek a kütyüknek, hogyha az ember azt se tudja, hol tölti majd az éjszakákat.

Összerándult, ahogy villám cikázott keresztül az éjszakai égen. Kora délutántól lógott az eső lába. De Lena az elázásnál is jobban aggódott amiatt, hogy megtalálják. Ezek a fickók hajlamosak rossz néven venni, ha valaki kémkedik utánuk.

A Harley motorja felbőgött pársz or, azután leállt. A sofőr azon kevesek közé tartozott, akik nem jöttek ki rögtön az épületből egy táskányi narkóval. A járgánytól függetlenül, nem úgy öltözködött, mint a Pokol Angyalai. A motor persze nem az övé volt, hanem Deacon Simmsé. Lena mindjárt az első pillanatban felismerte a Harley-t. A sofőr egyidős lehetett Lenával, ápolt volt, haja katonai stílusban rövidre nyírva. Koptatott farmert viselt, de általában inget hordott a bőrkabátja alatt. A sisakját minden esetben az ülésen hagyta. Lena többször látta, ahogy megnézegeti magát a kormány csúcsán lévő visszapillantó tükörben, mielőtt bemegy.

Érthető okból Harley-nak keresztelte el, de tudta, hogy van neve, s hogy ez a név alighanem sokakban félelmet ébreszt. Abból, ahogy a többiek kitértek az útjából, Lenának az az érzése támadt, hogy egy ezredest lát maga előtt, nem holmi gyalogos katonát.

Harley volt Lena első számú gyanúsítottja, a patkány, aki elvezette őt a fészekhez. Amikor két napja visszatért Reese-be, az első dolga volt, hogy megkeresse Hanket. Hosszú volt a kocsiút Floridából. Az éjszaka közepén érkezett meg a városba. Lena három utcával odább parkolta le a Mercedest, és gyalogszerrel közelítette meg Hank házát. Ahogy belépett a hátsó ajtón, kis híján elhányta magát a szagtól. Először arra gondolt, hogy Deacon Simms padlásra rejtett hullája a bűz forrása, de a fürdőszobába vetett gyors pillantás meggyőzte, hogy tévedett. Valaki szétverte a vécét. A ház üres volt, sehol semmi, csak nyomorúság és hanyatlás.

Lena akkor feladta. Hank eltűnt. Charlotte halott. Ő maga szökésben. Két nappal azelőtt két férfi arról vitázott a kórház folyosóján, hogy megöljék-e, vagy sem, és Ethan… a jó ég tudja, neki mi köze mindehhez.

Kiment gondolkozni. A hátsó tornácra halmozott dobozok egyikén üldögélt, mikor meghallotta a motort. Nyilván az egész utca felébredt a kipufogódurrogtatásra, de egyetlen ablak sem vágódott ki, hogy méltatlankodjanak. Lena tovább fülelt a zajra, ahogy a járgány rágördült a felhajtóra, és leparkolt Hank háza előtt. Deacon járgánya, Lena már a hangról felismerte, amivel együtt járt egy másik felismerés: Deacon nem lehet a sofőr.

Amilyen halkan csak bírt, Lena odaosont a hátsó kertben veszteglő öreg Chevyhez. Bekúszott alá, a kocsi rozsdás feneke végigkaristolta a hátát, amikor nyikordulva nyílt a kertkapu.

A ház oldalában felgyulladt a mozgásérzékelő lámpa. Harley pislogva nézett fel a fénybe, látszott rajta, hogy dühös. A mögötte érkező Clint becsukta a kaput.

– Ide úgyse jön vissza – jegyezte meg Clint idegesen. – Bízzuk az anyagra, az majd kicsinálja.

Harley a New England-iekre jellemző, gyorsan pergő, orrhangú akcentussal beszélt. – Az nem lenne elég fájdalmas halál a számára, nem gondolod?

Clint nyugtalansága szembeszökő volt. – Menjünk már, ember. Nincs a házban semmi.

– Minden vágyam, hogy beszéljek vele, és megtudjam, hogy mégis mit akart elérni.

– Nem hinném, hogy ez jó ötlet.

– Nem hinném, hogy az eszed miatt kerültél be a szervezetbe. – Clint jóval erősebb volt Harley-nál, mégis eltorzult az arca, ahogy a fiatalabb férfi vállon ragadta. – Te jól ismered Mr. Nortont.

Clint megrázta a fejét, tudta, mire céloz a másik. – Tettem a dolgom. Csak azt tettem, amire ön utasított.

– És az évek során szépen összemelegedtél a családdal.

– Nem, uram. Az nem számít. Én nem szoktam kivételezni.

– Akkor miért van még mindig életben Hank Norton unokahúga?

– Ön mondta, hogy zsarukat ne öljünk meg. – Clint megválogatta a szavait. – Parancsba adta.

– És most kettő is itt van a nyakunkon: az egyik szökésben, a másik meg nem érti, miért.

– Sajnálom. Ezt én toltam el.

– Szép tőled, hogy belátod, Clint, de a kezdeményező-készség hiánya a magyarázat, hogy miért nem haladsz előre a szervezetben. – Harley visszafordult Hank házához. – Nézzük, ez egyszer képes voltál-e tisztességes munkát végezni.

– Nem én tehetek róla, ha…

Harley nem mondott semmit, de az arckifejezése beszédes lehetett.

– Sajnálom, uram – ismételte Clint félelemmel és tisztelettel. – Menjünk a hátsó ajtón át.

Mindketten bementek Hank házába. Lena hallotta, hogy bútorokat borítanak fel, üveg tört, ahogy szobáról szobára jártak. Közhely, hogy kétféle embertípus létezik: vezér és követő. Harley vezér volt, de Ethan is. Márpedig két dudás nem fér meg egy csárdában. Egyikük sem fogadná el a másik parancsait. Nem bírnák egymás képét. Zárjuk be őket egy szobába, és dőljünk hátra, mert életünk legvéresebb kakasviadala következik.

Nyílt a konyhaajtó. Harley kilépett a házból, és ruganyos léptekkel lejött a lépcsőn.

Ami Clintet illeti, ő a száját törölgette, mintha az imént hányt volna.

– Kerítsd elő a zsarukat – vetette oda neki Harley a válla fölött. – Mindkettőt. Derítsd ki, mit tudnak, és ha jó válaszokat adnak, győzd meg őket, hogy menjenek a jó dolgukra.

– És ha rossz válaszokat adnak?

– Kezdeményezőkészség, Clint. – Harley újból vállon veregette társát, és leszegte a fejét, mintha imádkozna. – „Uram, bosszúállásnak Istene! Bosszúállásnak Istene, jelenj meg!”

Clint feszültnek látszott, de csak állt ott szótlanul, míg Harley fel nem emelte a fejét. Várt még néhány másodpercet, aztán kikísérte Harley-t a kapuhoz.

Amint elmentek, Lena kimászott a kisteherautó alól. Lélekszakadva vágtatott ki a kertből. Odaért a Mercedeshez, és az összes ablakot letekerve hallgatta a motorkerékpár bőgését, miközben vezetett, párszor vissza is kellett fordulnia, mire megtalálta Harley-t. Egy piros lámpánál várakozott a könyvtár előtt. Egy fehér szedán volt a járgány előtt, Lena feltételezte, hogy Clint ül a volánjánál.

A lámpa zöldre váltott, és a szedán elkanyarodott balra. Harley ment tovább egyenesen, Lena őt követte. A Mercedes kivilágítatlan volt, és Lena le is lassított, lemaradozott, nehogy Harley kiszúrja. Ideális esetben két kocsit használtak követésnél, de Lena nem volt olyan helyzetben, hogy megengedje magának ezt a luxust. Lemaradt, amennyire csak tudott, és remélte, hogy Harley nem olyan vezető, aki állandóan a visszapillantó tükrébe nézeget. Mert ő a maga részéről egyfolytában azt csinálta. Clint

könnyedén a hátába kerülhetett, hogy meggyőződjön, nem követi-e valaki Harley-t.

De nem tette, már amennyire Lena meg tudta állapítani. Végig üres maradt mögötte az út. Amikor meglátta a motorkerékpárt letérni valamiféle elhagyatott raktárépületnél, továbbhajtott, föl a hegyre, és keresett egy leshelyet, ahonnét észrevétlenül szemmel tarthatta a lenti történéseket.

Két éjszakán át figyelte az épületet, és az iskolában aludt, mielőtt elindult volna hosszú útjára a floridai motelba, hogy a nap folyamán újragondolja a stratégiáját. A második este fényképezőgépet is vitt magával. A gép lencséjén keresztül jobb rálátása nyílt az épület forgalmára: a szokásos gyanús alakok jártak ki s be, megfejelve néhány meglepetéssel. Végül is ezek a meglepetések győzték meg, hogy mégiscsak létezik számára kiút. Amint eltávolította Jeffrey-t és Sarát a baj útjából, megteszi a szükséges lépést.

A motel, a digitális fényképezőgép meg a tankolás ezeregyszáz dollárt vitt el Hank vésztartalékából. Ha talál valamerre egy éjjel-nappal nyitva tartó fotóüzletet, ott kinyomtathatná a fényképezőgép memóriakártyáján tárolt képeket. A nyomtatás nem kerül sokba, és az elhagyatott raktárban folyó eseményekről készített jegyzetei elég aprólékosra sikeredtek.

Hank nyilvánvalóan rájött valamire ezekkel a fickókkal meg az ügyleteikkel kapcsolatban. Lena ezt vette ki Harley szavaiból, amikor először látta őt a háznál. Harley bosszúszomjasan beszélt Hank zuhanórepüléséről, és egyik ember csak akkor akar megfizetni a másiknak, ha amaz ütött előbb. Hank nyilván megjátszotta, hogy royal flush van a kezében, de kisült, hogy blöfföl – vagy pedig a leggyengébb pontján találták el, és ez a kábítószer-függősége. Először biztosan szembeszállt velük, de amint visszaszokott az anyagra, a csata véget ért.

Lena nem osztozott a nagybátyja gyengeségeiben, legalábbis ami a drogokat illeti. Ő csupán szabad akart lenni – nem akart igazságot, sem pénzt, sem bosszút, pedig Charlotte és Deacon igazán megérdemelték volna. De most nem gondolhatott rájuk, mert neki az élőket kell megvédelmeznie. Ott van Charlotte családja. És ott van Hank, Sara és Jeffrey. Rájuk kell gondolnia. Lena nem engedhette meg magának, hogy blöfföljön. Hogy Ethan áll a dolog hátterében, vagy valaki más, az mindegy. Reggel első dolga lesz, hogy kiteríti a lapjait.

Ha ügyesen keveri a lapokat, talán sikerül megmentenie néhány életet. És ha a magáét elveszíti közben, üsse kő!

23. FEJEZET

Péntek

Jeffrey már el is felejtette, milyen érzés emberi módon felébredni. Bár nem voltak afféle illúziói, hogy a georgiai Holiday Inn a higiéniai mennyország volna, őt egyedül az érdekelte, hogy a szálloda *tisztának* látszott. Az ágynemű ropogós volt és hófehér, a párnák hívogatóan puhák. A szőnyeg a rigorózus porszívózástól sávos, és nem tapadt hozzá a talpához, amikor átkelt rajta. A szobaszerviz frissen és forrón szolgálta fel az ételt. A személyzet boldogan állt rendelkezésükre, legalábbis egyik szobalány se rivallt rá Jeffrey-re. És ami a legszebb az egészben, a fürdőszoba maga volt a gyönyörűség: olyan erősen zubogott a víz a zuhanyból, hogy egy ökörről is lenyúzta volna a bőrt, és a vécé gyanús bugyogás nélkül öblített.

Sara minden bizonnyal ugyanígy érzett. Olyan mélyen aludt, hogy Jeffrey fel is keltette, nincs-e valami baj. S ha már egyszer Sara ébren volt, Jeffrey rávette, hogy maradjon is úgy még egy kicsit. Majd még egy kicsit. Mikor a nap bekukkantott a függöny hasadékain, Sara kimerülten feküdt az ágyban, lábát a férjéén átvetve, fejét a mellkasán nyugtatva. Jeffrey a karját cirógatta, Sara segítsége nélkül képtelen volt elterelni a gondolatait. Az utóbbi időben valami megváltozott a feleségében, bár nem tudta volna meghatározni, micsoda. A szex jóval intenzívebbé vált, és Jeffrey-nek reggel egy pillanatra az volt érzése, hogy Sara félelemtől és nem szenvedélytől eltelve öleli.

A robbanás Hank kocsmájánál megrémítette az asszonyt. Meg persze őt is. Jeffrey szüntelenül arra gondolt, amit Jake Valentine mondott neki, hogy a felesége addig nem hajlandó szülni, amíg nem biztos benne, hogy a gyereknek apja is lesz. Amikor olyan idős volt, mint Valentine, Jeffrey nevetett volna, ha valaki azt mondja neki, hogy egy szép napon örökbe fogad majd egy gyereket. Mindig tudta, hogy Sara az élete párja, de a családalapítás meg se fordult a fejében. Ez valahogy még közelebb hozta őket egymáshoz, mintha valami magasabb rendű épült volna be az életükbe, amely így már nem csak a hétköznaponkénti munkába járásra és a hétvége ágyban töltésére szorítkozott. Hank Norton is így érzett, mikor befogadta Lenát és Sibylt? Érezte, hogy a vérségi kötelék elmélyíti a kapcsolatukat?

Jeffrey mobilja az éjjeliszekrényen feküdt. Rápillantott, hogy ellenőrizze: a kiváló térerő jeleként biztosan az összes vonalka látszik és az akkumulátor teljes töltöttséget mutat. Egész éjjel zuhogott, úgy kopogtak az ablakukon az esőcseppek, mintha valami boszorkány akarna behatolni hozzájuk. Jeffrey látta a súlyos függönyön át, hogy süt a nap. Remélte, hogy világosságot hoz majd az új nap. Döntést kellett hoznia: folytassa-e a próbálkozását, hogy segít Lenának, vagy fogja a feleségét, és vigye haza.

Sara előző éjjel, útban a hotel felé beszámolt neki Lena telefonhívásáról. Próbálta elvenni a dolog élét, de nyilvánvaló volt, hogy Lena szavai mélységesen felkavarták. Jeffrey nem tudott Lena abortuszáról. Az, hogy Lena ezt Sara orra alá dörgölte, önmagában is elég lett volna, hogy Jeffrey örökre hátat fordítson neki. Furcsa módon Sara volt, aki azt mondta, ne vegye a szívére a másik nő szavait. Sara tudta, hogyan kell

bánni a gyerekekkel, és úgy gondolta, Lena bántó szavai csak ügyes trükk arra, hogy elűzze őket a városból. Aztán azzal zárta le a témát, hogy a változatosság kedvéért hallgatniuk kéne Lenára.

Egyikük sem bírta feldolgozni azt a lehetőséget, hogy esetleg Hank Norton Lena igazi apja. Mivel Alabama szívében nőtt fel, Jeffrey jó pár viccet ismert a „nagybácsi-apukáról", ám most nem volt min nevetni. Mi lesz, ha Lena rájön? Vagy már tudja? Azért hallgatott, amikor Valentine rátalált a focipályán? Charlotte Warren halálának valamiképpen Lena tisztázatlan származásához van köze?

Larry Gibson ellátta őket némi háttér-információval a felesége és Lena közti kapcsolatról. Charlotte Sibylnek, Lena húgának volt a barátja, mikor a három lány még középiskolába járt. Amint ez az iskolai barátságokkal történni szokott, évekre megszakadt a kapcsolatuk, amelyet később nyilván felmelegítettek, másképp mit keresett volna Lena a focipályán?

Jeffrey az árnyakat bámulta a mennyezeten, és hallgatta Sara lélegzését. Kezdett elzsibbadni a karja, kicsusszant a nő alól, és felkelt. Az óra negyed nyolcat mutatott, de Jeffrey úgy érezte magát, mint aki tíz órát aludt. A szálloda legfelső emeletén vettek ki szobát, mert az a kimondatlan gondolat munkált bennük, hogy megnyugtató lesz a tudat, hogy a kilencedik emeletig nem lehet feldobni egy hullát. Egyetlen lakosztály volt csak szabad – luxuskategória, de Jeffrey ennyit még hajlandó volt dőzsölni.

A lakosztály nem az a fényűző fajta volt, amilyeneket a televízióban látni. Csupán két, egymásba nyíló szállodai szoba. A szomszéd szobában ágy helyett kanapé volt két székkel, meg egy tévé. Jeffrey bekapcsolta a készüléket, és lenémította. Az ESPN két beszélő fejet mutatott valami focipályán. Csatornát váltott, pár percig nézte a CNN-en futó hírcsíkot, aztán átugrott az MSNBC-re és az ottani hírcsíkra. Szinte szóról szóra ugyanaz volt a kettő, úgyhogy megint továbbléptetett, végigszaladt a csatornákon, s végül a Discovery Channelnél cövekelt le, ahol egy férfi éppen vállig bele volt bújva egy tehén hátsó felébe.

Jeffrey nem akarta lefoglalni a vonalat a mobilján, így inkább a kanapé melletti telefont használta, hogy lehallgassa az otthoni rögzítőjüket. Nem telefonált senki, úgyhogy letette, és hívta a kapitányságot. Beütötte a kódot, amellyel hozzáfért a munkahelyi hangpostájához. Hat hívása volt, három a polgármestertől, aki arra volt kíváncsi, Jeffrey miért nem csapott még le azokra az ifjú huligánokra, akik kukákat borogatnak az utcájában. Kétszer hívta a megyei főügyész egy sor, a bíróság elé kerülő eset részletei felől tudakozódva. Az utolsó hívás pedig Frank Wallace-től érkezett, aki tudatta Jeffrey-vel, hogy minden üzenetet lehallgatott, és kézben tartja a dolgokat, egyebek között őrizetbe vett egy csapat kölyköt a polgármester utcájában folyó randalírozás miatt. Frank arra is felhívta a főnöke figyelmét, hogy a huligánok vezetője nem más, mint a polgármester tinédzser fia. Jeffrey mosolyogva tette vissza a kagylót a helyére.

– Hahó. – Sara állt az ajtóban. A férje ingét terítette magára, de nem gombolta be, így Jeffrey ki tudta venni alatta felesége azon testtájait, amelyek történetesen a kedvencei voltak.

Tétova erőfeszítést tett, hogy visszanyeljen egy elismerő mordulást.

Sara elmosolyodott, és összehúzta magán az inget, ahogy megindult felé. – Aludnod kéne.

– Neked is.

Sara leült mellé, maga alá tűrte az inget, és fintorogva nézett a tévére. – Mi ez, valami állatpornó?

Jeffrey kikapcsolta a készüléket. – Visszabújunk?

– Inkább hazamennék.

– Én is azt szeretném, hogy hazamenj.

Sara lassan feléje fordította az arcát. Nekidőlt a kanapé karfájának. – Bízd ezt rám – kérte. – Én hamarabb szóra bírom.

Mármint Ethant. Sara úgy olvasott a fejében, hogy az néha megijesztette Jeffrey-t. – Nem engedhetem, hogy a feleségem belépjen egy börtönbe.

– A feleséged? – visszhangozta Sara a szemöldökét felvonva. – A tulajdonod vagyok?

Erre a kérdésre nem várt választ. Igen, Sara az ő tulajdona. Minden porcikája az övé.

Jeffrey az ölébe vette Sara lábát, és elkezdte masszírozni. – Neked fogalmad sincs, milyen egy börtön, Sara. Mocskos, tele van erőszakkal.

– Csak nem gondolod, hogy lázadást robbantok ki? – Sara felnevetett a gondolatra, de Jeffrey nem hagyta magát meggyőzni.

– Valahányszor az ember belép egy börtönbe, az életével játszik. Az őrök csak azért tudják fenntartani a rendet, mert a rabok hagyják. De bármikor fordulhat a kocka, főképp ha el akarnak érni valamit. Akármi megtörténhet, különösen, ha egy Ethan-féléről van szó, akinek nincs vesztenivalója.

– Hogyne lenne – vetette ellen Sara. – Már csak kilenc év van hátra a büntetéséből. Kétévente kérvényezi a feltételes szabadlábra helyezését. Mindig fennáll a lehetősége annak, hogy meg tud nyerni valakit a bizottságból, és előbb szabadul. Nem fogja lerontani az esélyeit a feltételes szabadlábra helyezési bizottságnál csak azért, hogy engem elkapjon.

– Ő nem téged akar elkapni – emlékeztette Jeffrey.

Mindketten tudták, hogy attól a naptól, amikor bevitte Ethant a börtönbe, Jeffrey-nek egy céltábla van a hátán. Sara összeszorította a száját, majd halkan így szólt: – Kérlek, ne menj oda.

– Nem megyek, ha megígéred, hogy még ma visszatérsz Grant megyébe.

Sara újból felhúzta a szemöldökét. – Na és ha este felhívlak, te meg közlöd, hogy hazudtál, és mégis bent jártál a börtönben?

Jeffrey ujjai végigcirógatták a lábfejét.

Sara nyugodt, józan hangon beszélt. – Mondtam, hogy melletted állok, de ez őrültség. Nem is biztos, hogy Ethannek köze van a Lenával történtekhez. Lena teljesen elfogadható indokkal szolgált, hogy miért látogatta meg.

– Túl sok az egybeesés – mondta a férfi, miközben azon tűnődött, hogy miért is nem üvölt vele Sara. Felesége dühét könnyedén képes volt figyelmen kívül hagyni, de mikor logikusan beszélt, akkor nem tudott nem figyelni rá. – Ezt magamnak kell kiderítenem.

– Megértem – így Sara. – De tényleg azt hiszed, hogy Ethan Green majd szépen kiönti neked a lelkét? Ha tudja is, miért van bajban Lena, szerinted el fogja árulni? – Most egyszerre könyörgő lett a hangja. – Gyűlöl téged, Jeffrey. Ha egy tekintettel ölni lehetne, végezne veled, és két perce sincs, hogy a börtönök veszélyességére intettél. Az őrök nem képesek megfékezni a rabokat. Na és ha az egyikük úgy dönt, hogy elfordítja a fejét, míg te végigsétálsz a folyosón? Mi van, ha Ethannek fegyvere van, és úgy határoz, hogy használja is?

– Kicsim, nem szívesen hozom fel ezt, de ha Ethan Green a halálomra ácsingózna, már

a föld alatt lennék. – Könnyek futották el a nő szemét. Jeffrey folytatta: – Lena nem beszél. Márpedig valahonnét meg kell szereznem a válaszokat.

– És azt hiszed, hogy Ethan Green majd ezüsttálcán kínálja neked őket? Ki is itt a naiv? – Sara felült, és megfogta a kezét. – Kérlek, ne menj oda.

Jeffrey lenézett a kezükre. Habár Sara évek óta nem járt műtőben, a keze még mindig egy sebészé. Ujjai hosszúkásak és finomak, de erő is van bennük. Ha valaki e pillanatban a hotelszobájukba lép, és arra kéri Jeffrey-t, hogy mondjon el minden fontosat Saráról, a kezével kezdené a felsorolást.

– Nem viszlek magammal a börtönbe – mondta.

– Tehát egyszerűen itt hagysz?

– Kiteszlek a kórháznál. Úgyis meg akarod nézni Hanket. Később majd elugrom érted, miután végeztem Ethannél. Rendben?

Sara kerülte a tekintetét.

Jeffrey mobilja rezegni kezdett a dohányzóasztalon. A férfi is összerezzent, felkapta a telefont, és megnézte a számot.

– Tolliver – szólt bele.

– Jake – mondta Valentine. – Itt van nálam Lena. Feladta magát.

24. FEJEZET

Sara a visszaúton Reese felé szinte el se szakadt a telefontól, próbálta kideríteni, hová vitték Hank Nortont. Az elawah-i megyei kórház, ígéretükhöz híven, mindjárt reggel gondoskodott Hank átszállításáról egy nagyobb intézménybe. Csak az volt a bökkenő, hogy senki nem tudta, melyikbe. Sara végigtelefonálta a környék összes kórházát. Végül géphangok helyett sikerült egy élő emberrel is beszélnie a St. Ignatiusban, ebben a regionális kórházban, mely egyórai útra volt a georgiai állami fegyintézettől majdnem pontosan ellentétes irányban. Az egyik intenzíves nővér éppen Hank állapotát foglalta össze Sarának, amikor Jeffrey behajtott a fogdához.

– Köszönöm – mondta Sara a nővérnek. Bontotta a vonalat, és a mellére szorította a telefont. – Még mindig stabil.

Jeffrey leparkolta a kocsit. – Az jó, nem?

Sara bólintott, bár nem volt olyan biztos benne. Orvosként jól tudta, hogy a páciens felépülése nem csupán a megfelelő gyógyszerelésen múlik. A család támogatása gyakorta adott erőt a betegeknek, akikben ettől újra felébredt az élni akarás. Hank Norton kritikus állapotban van. Ha azt hiszi, magára maradt, mert Lena nem hajlandó törődni vele, akkor akár fel is adhatja a harcot.

Jeffrey kiszállt a kocsiból, és megkerülte, hogy kinyissa az ajtót Sarának. Ő feszes mosollyal állt fel, de akkor sem engedte el a férje kezét, amikor megindultak a fogdának otthont adó alagsorba.

Sara egész lefelé vezető útjukon érezte, hogy Jeffrey beszélgetni akar, ahogy azt is érezte, hogy ez a vágy bűntudatból fakad, nem pedig abból a késztetésből, hogy megértesse vele a szándékait. Sara a maga részéről nem volt kíváncsi a mentegetőzésére. Jeffrey abban a pillanatban eldöntötte, hogy elmegy a georgiai börtönbe, amikor meglátta, milyen számot tárcsázott Lena a motelszobájából. Bármit mondana most, azzal csak utólagosan igyekezne jobb színben feltüntetni a döntését. Sara úgy érezte, támogatnia kell a férjét az elhatározásában, ám esze ágában sincs még jó képet is vágni hozzá.

– A kórház egyórai út az ellenkező irányban – mondta Sara.-

Jeffrey kinyitotta előtte az üvegajtót. – Tudom.

Don Cook ücsörgött a pult mögött, de az első találkozásuktól eltérően most nem a békés öregúr szerepét alakította. A seriffhelyettes merev tartásban ült a székén, karja keresztbe fonva, és látszott rajta, hogy dühös.

Jeffrey vidám mosolyt küldött felé. – Lena Adamshez jöttünk.

– Pontosan tudom, hogy miért jöttek – vakkantotta oda Cook.

Léptek hallatszottak a lépcső felől. Jake Valentine bekanyarodott a pihenőnél, és megtorpant, amikor észrevette Jeffrey-t és Sarát. Megint az egyenruháját viselte, pisztolyövét szorosra húzta a derekán, sapkája peckesen csücsült a fején. Sara arra számított, hogy a seriff rendkívül önelégült lesz majd, hiszen visszakapta az őrizetesét, de Valentine pokoli zabos volt.

– Hölgyem – emelte meg a sapkáját Sara felé, aztán Jeffrey-nek mondta: – Már kint is van.

Sara és Jeffrey egyszerre kiáltottak fel: – Micsoda?!

Valentine összehúzta a szemét, mint aki nem veszi be a reakciójukat. – A rafkós ügyvédje rávette a bírót, hogy engedje el. Szabadon távozhat, és majd csak a szökés miatt kell felelnie a bíróság előtt. – A helyetteséhez fordulva: – Don, volnál szíves idekísérni a hölgyet?

Cook körülményesen tápászkodott fel, hogy mindenki számára világos legyen a legfrissebb fejleményeket illető nemtetszése, azután távozott a cellákhoz vezető acélajtón át.

Amint eltűnt szem elől, Jeffrey megkérdezte: – Mi történt, Jake?

– Alig tíz perce volt rács mögött, mikor felhív a bíró, hogy fussunk át a vádakon. Még egyszer. – Valentine szünetet tartott, mintha a dühét próbálná megzabolázni. – Elvetette az összes eredeti vádat, és közben leüvöltötte a fejem. Könyörögnöm kellett, hogy legalább a szökés miatt adja ki az elfogatási parancsot. Ha nem kerül annyi pénzembe Miss Adams felkutatása, alighanem ezt a vádat is ejtette volna. – Rátette a kezét a pisztolya markolatára. – Elárulnák, hogy mégis mi folyik itt?

– Én se tudok semmit – vallotta be Jeffrey.

Valentine a bejárati ajtóhoz lépett, és kinézett a parkolóra. Enyhe köd szitált. Visszapillantott Jeffrey-re és Sarára, azután ismét a BMW-re fordította a figyelmét. – Sokba lehetett ez a flancos kocsi.

Sara érezte, hogy borsódzik a háta. Jeffrey szólalt meg: – Az orvosok jól keresnek.

– Az biztos – értett egyet Valentine. A hátát mutatta nekik, és Sarának erről eszébe jutott a seriff hirtelen mozdulata, amikor első este a kórház előtt meg akarta ütni Jeffrey-t. A férje is erre gondolhatott, mert odaállt Sara elé.

– Miért engedett a bíró nyomásának? – kérdezte Valentine-tól. – Szembeszállhatott volna vele. De meg is kerülhette volna, ha egyenesen a Georgiai Nyomozóhivatalhoz fordul.

– Higgye el, ez mind felmerült bennem is. – Valentine visszafordult feléjük. – De üzenetet kaptam.

– Miféle üzenetet?

Benyúlt a farzsebébe, és összehajtogatott papírlapot húzott elő.

Jeffrey elvette, széthajtotta. Sara a férje válla fölött átnézve látta, hogy egyetlen, csupa nagybetűs mondat áll a papíron: SZÁLLJ KI, VAGY MEGHALSZ.

Valentine visszavette, és összehajtotta az üzenetet. – Nem kérdés, mit kell tennem. Nem akarom úgy végezni, mint Al Pfeiffer, hogy a pelenkámba szarjak, valahányszor kopognak az ajtón.

Jeffrey hangjából ugyanaz a döbbenet hallatszott ki, mint amit Sara érzett. – Tehát csakugyan kiszáll? Hagyja, hogy a bűnösök szabadon megússzák? Két ember meghalt, Jake. Charlotte Gibson Myra iskolájában tanított.

– Maga csak ne leckéztessen engem! A sztárdetektívjét a régió egyik legmenőbb, kábítószeres ügyekre szakosodott ügyvédje képviseli. – Utálkozva rázta a fejét. – A jelek szerint nem csalt a szimatom az első találkozásunknál. – Előbbre lépett, csökkentve a távolságot maga és Jeffrey között. – Ha nem lenne világos, épp a tisztességességét kérdőjeleztem meg, cimbora. Na, mi lesz, most azonnal beledöngöl a földbe, vagy megvárja, míg hátat fordítok?

Jeffrey nem vette fel a kesztyűt. – Hagyjuk a marháskodást, Jake. Értesítenie kell a nyomozóhivatalt.

– Már megtettem. Nevezzük utolsó hivatali kötelességemnek.

– Álljunk meg egy percre! – így Jeffrey. – Maga lemondott a tisztségéről?

Valentine bólintott. – Utolsó előtti hivatali kötelességként. Az utolsó az volt, hogy futni hagytam a nyomozóját, és javaslom, hogy minél előbb tüntesse el őt a városból, és felejtse el ezt a helyet. – Elnézett Jeffrey válla fölött. – Ne fesd az ördögöt a falra.

Lena állt a nyitott ajtóban, sarkában a homlokát ráncoló Cookkal. Sötét horzsolások borították Lena arcát. A szeme véreres volt, mégis leplezetlen haraggal nézett Jeffrey-re és Sarára. – Ők mit keresnek itt?

Jeffrey ezt elengedte a füle mellett. Valentine-hoz beszélt: – Menjünk ki egy percre, hogy befejezzük a beszélgetést.

– Boldogan – mondta a seriff, és széles mozdulattal nyitotta az ajtót.

Sara az üvegajtón át figyelte őket. A ködből szemerkélő eső lett, ám ezzel egyik férfi sem törődött. Jeffrey megállt a járdaszélen, míg Valentine kisétált a parkolóba, hogy vessen még egy pillantást Sara kocsijára. Sara szégyennel elegy haragot érzett, hogy a seriff ennyit foglalkozik azzal a nyomorult kocsival. Ha azt hiszi, hogy Jeffrey megvesztegethető, nézze csak meg az adóbevallásukat.

A háta mögött becsapódott az acélajtó. Don Cook ment ki rajta. Sara kettesben maradt Lenával, s ettől mintha máris összébb húzódtak volna a falak.

Lena hangja éles volt: – Azonnal el kell innen vinned Jeffrey-t.

– Mi sem egyszerűbb – válaszolta Sara, miközben az esőben ácsorgó makacs férjét figyelte. – Jeffrey úgyis be akar menni Ethanhöz.

– Ne engedd!

Sara hitetlen kacajt hallatott. – Nem tudom, Lena, hogy emlékszel-e még a kis kórházi jelenetedre, de ha Jeffrey-t rá akarod venni valamire, akkor tiltsd meg neki. Nem árt, ha fenyegetőzöl is hozzá.

Lena dünnyögött valamit az orra alatt.

Sara nagyon is jól hallotta, mégis megkérdezte: – Mit motyogsz?

– Semmit.

– Akkor ne csináld ilyen feltűnően.

Lena előrelépdelt, és Sarától néhány méterre megtorpant. – Azt mondtam, hogy a puncid teljesen elvakította – ismételte meg. – Vidd innen a fenébe. Most.

– És mégis hogyan?

– Egyszerűen mondd meg neki, hogy mennie kell.

Sara megrázta a fejét. – Atyaég, neked gőzöd sincs az emberekről.

– Gondolod, hogy ha sértegetsz, az megoldja a helyzetet?

– Helyzetet? Milyen helyzetet? – akarta tudni Sara. – Tán csak nem az élve elégetett nőt akarod megoldani? Vagy a hátba szúrt férfit? Vagy a nagybátyádat, aki a halál kapujában van?

Lena összepréselte a száját, és gyűlölködő szemeket meresztett Sarára.

– Nem kell a színház. A klinikán is ugyanezt a nézést kapom, valahányszor szurit adok egy kisgyereknek. – Sara csípőre tette a kezét. – Mondd csak, Lena, Charlotte Gibson a barátod volt?

Lena tekintete haragvó maradt, de Sara látta rajta, hogy kezd repedezni az elszántsága.

– Válaszolj!

– Igen – felelte végül.

– Ha Charlotte a barátod volt, akkor féltem csak igazán az ellenségeidet.

Lena ekkor végre elfordította a tekintetét, hangja puhán szólt. – Én védeni próbállak mindkettőtöket. Adjatok nekem egy napot, csak egyetlen napot. Hallgassatok rám, és tűnjetek el a városból!

– Iderángattál minket, és belekevertél ebbe a… ebbe a… *szarságba,* mert nem tudok rá jobb szót, és azt hiszed, hogy egy szimpla „mert azt mondtam”-mal pontot tehetsz a végére? – Sara hátranézett a parkolóra, látta, hogy Valentine és Jeffrey már visszafelé jönnek. – Ethannek van bármiféle köze az ügyhöz?

Lena csak meresztette rá a szemét, mintha azt próbálná kitalálni, hogy milyen válasszal érheti el a célját.

– Gyorsan – förmedt rá Sara. Valentine-t már csak lépések választották el az üvegajtótól, Jeffrey szorosan követte. – Ethan is benne van?

– Nem tudom. – Lena megrázta a fejét, és ezzel egyidejűleg a vállát is megvonta. – Talán nincs. Nem tudom.

– Mi fog történni, ha Jeffrey bemegy hozzá a börtönbe? Változik valami akár jó, akár rossz irányba?

– Én nem…

Valentine belépett az ajtón. Jeffrey utána.

Lena nem vesztegette az idejét. – Maradj távol Ethantől! – mondta Jeffrey-nek.

Ő előbb Sarára nézett, mintha azt próbálná eldönteni, hogy a felesége melyik oldalon áll. Sara lemásolta Lena előző gesztusát, a vállvonogatással kísért fejrázást. Meglehet, hogy Lena mégiscsak ért valamicskét az emberekhez. Na persze Sara gyakorlatilag a szájába rágta: ha rá akarod venni valamire Jeffrey-t, tiltsd meg neki. Ha Lena annyira kívül akarja tudni a főnökét a városon, Jeffrey-nek bizony az egész napja rá fog menni a kiruccanásra a georgiai állami fegyintézetbe.

– Ethannek semmi köze ehhez az egészhez – mondta Lena.

Jeffrey elővette azt a pökhendi mosolyát, amelyet Sara ki nem állhatott. – Igazán?

– Ura vagyok a helyzetnek – mondta neki Lena. – Menj el, Jeffrey! Ez nem rád tartozik.

A férfi még mindig mosolygott, de a hangja olyan volt, akár egy figyelmeztetés. – Hirtelen te lettél az én főnököm, Lena? Ez a dolgok menete, ha az a nagykutya ügyvéded latba veti a befolyását?

Lena lesütötte a szemét. Sara megpróbálta elterelni Jeffrey figyelmét, ezért megkérdezte a seriffet: – Lena kocsija még a telepen van?

Valentine bólintott.

– Odavinne minket, hogy elhozhassuk?

Valentine-t nyilvánvalóan meglepte a kérés. – Hát… én éppenséggel…

Lena közbevágott: – Délelőtt otthagytam Hank kocsiját a háznál. Hozzuk el azt! Közelebb van.

Sara nem várta meg, míg Valentine előhozakodik valami kifogással. Azt mondta Jeffrey-nek: – Lena meg én Hank kocsijával elmegyünk a kórházhoz. Ott fel tudsz venni, ha végeztél.

Jeffrey megrándúló arccal az ajtó felé biccentett, és Sara kiment a nyomában. Visszatért a köd, komor légkört teremtve. Jeffrey némán a kocsihoz sétált. A nő mobilja a kesztyűtartóban volt. Jeffrey bekapcsolta, és a kijelzőt bámulva megjegyezte: – Beletelik pár órába, mire odaérek, és újabb óra lesz, míg kitöltögetem a papírokat. – Átadta neki a telefont. – Hívlak, ha már visszaindultam, rendben?

Jeffrey nem kedvelte a nyílt színi érzelemkitöréseket, de most arcon, majd szájon csókolta a feleségét. Sara galléron ragadta, és a nyakához fúrta az arcát.

– Nem tudom, miben mesterkedtek Lenával – mondta Jeffrey –, de ígérd meg, hogy egyenesen a kórházhoz mentek. – Sara bólintott, de ő nem érte be ennyivel, fölemelte a felesége arcát, hogy belenézzen a szemébe. – Te leszel a gyermekem anyja, Sara. Ígérd meg nekem, hogy vigyázni fogsz magadra.

– Ígérem. Egyenesen a kórházhoz megyünk. És ott leszek mindaddig, amíg értem nem jössz.

Jeffrey még egyszer megcsókolta, mielőtt elengedte. – Nem lesz semmi baj, rendben? – Átment a sofőrülés felőli oldalra. – Pár óra múlva találkozunk. És estére otthon leszünk.

Sara elnézte, ahogy beül a kocsiba, és erről eszébe jutott az a fél évvel azelőtti reggel, amikor Jeffrey otthagyta a szülei kocsifelhajtóján. Lena ugyanis percekkel korábban rátelefonált, és Jeffrey máris indult, hogy letartóztassa Ethan Greent fegyverrel való visszaélés miatt. Most, a fogda előtt állva Sara ugyanazt a rémületet érezte feltolulni magában, ugyanazt az uralhatatlan félelmet, amely sötét árnyként lebegett a lelke fölött, valahányszor elképzelte, milyen nyomorúságos lenne az élete Jeffrey nélkül.

Ahogy Jeffrey kitolatott az utcára, Sara istenhez fohászkodott, hogy most is ugyanúgy végződjön a történet. Hogy ma este is, mint akkor, összebújhasson a férjével az ágyban, és hallgathassa a lélegzése ritmusát, ahogy Jeffrey álomba szenderül.

Sara Lenával együtt Jake Valentine járőrkocsijának hátsó ülésén utazott. A seriff felajánlotta ugyan az anyósülést, de Lena nemet mondott, s az igazat megvallva Sarának sem akaródzott a férfi mellett ülnie. Ami csekély tiszteletet érzett Valentine iránt a kezdet kezdetén, a seriff most azt is elpuskázta azzal, hogy visszaadta a jelvényét egy fenyegető levél miatt. Sara persze felfogta a helyzet iróniáját, hiszen Myra Valentine helyében könyörögve kérte volna férjét a felmondásra. Sara azon tűnődött, eljön-e vajon az a nap, amikor már nem kell azon aggódnia, hogy Jeffrey jól végzi a munkáját.

Alighanem a férje nyugdíjba vonulási partiján.

A fék zajosan csikorgott, ahogy Valentine megállt Hank háza előtt. Sara szemöldökét ráncolva nézte a Mercedest a felhajtón. A kocsi idősebbnek látszott, mint Lena.

Valentine kiszállt. Kinyitotta Lenának az ajtót, azután átment Sara oldalára. Megkönnyebbültnek tűnt, hogy otthagyhatja a munkáját, és továbbléphet. Sara kíváncsi volt, vajon mit mondott neki Jeffrey a parkolóban.

Időközben elállt az eső, de továbbra is borús maradt az ég. Lena nézte a nagybátyja házát. – Miért égnek a lámpák?

– Mi a baj? – kérdezte Valentine.

– Égnek a lámpák – mondta Lena éllel a hangjában. – Reggel még nem égtek.

Sara nem értette, mit számít ez. – Biztos vagy benne? – kérdezte.

– Igen – felelte Lena, majd: – Nem. Nem emlékszem. – Visszanézett a házra. – Hanknek nem tetszene ez a fényár.

– Neki most mindegy – emlékeztette Sara. – Biztosra veszem, hogy a villanyszámla az utolsó dolog, amire gondol.

Lena megindult a ház felé. – Utánanézek.

– Álljon csak meg, hölgyem. – Valentine előrecsörtetett, a kezével fogva le a pisztolyát, hogy ne verődjön minden lépésnél a lábához. – Előbb magam nézek körbe, ha

megen-gedi.

Lena nem várakozott tétlenül, mint Sara. Helyette körbejárta Hank Mercedesét, belesett az ablakokon, alá is bekukkantott, és minden mozdulatából érezhető volt a paranoia.

Sara odament hozzá, és megkérdezte: – Mit művelsz?

– Alkut kötöttünk – mondta Lena, mint aki magában beszél.-

– Miféle alkut?

Lena a kocsi távolabbik végénél állt, és látta, hogy Jake Valentine épp a bejárati ajtót körbezáró ragasztószalagot próbálja letépdesni.

– Mit kerestél a kocsi alatt? – kérdezte Sara, akinek azt súgta az ösztöne, hogy itt valami nem stimmel. – Kivel kötöttél alkut, Lena?

– Hé! – kiáltotta el magát Valentine. – Ha történne valami – halk kacaj –, ugye ismerik a 911-es számot? – Nem is hagyott nekik esélyt a válaszadásra, ahogy a vállával benyomta az ajtót.

Lena hangosan szívta be a levegőt, mint aki erőt gyűjt.

Valentine visszaintegetett nekik. – Minden oké – mondta, kezét a derekára szorítva. – Jól vagyok.

Vér áztatta át az ingét, ahol a félfából kimeredő fémdarab felsértette a bőrét. Valentine újra meg újra odanyomta a kezét a sebre, aztán a véres tenyerét nézegette. Sara látta a vérzésből, hogy mély a vágás, de a seriff egyre csak bizonygatta, hogy jól van. – Maguk maradjanak ott, amíg én odabent is körülnézek.

Lena megvárta, míg a seriff eltűnik, aztán kinyitotta Hank kocsijának hátsó ajtaját. Benyúlt a sofőrülés alá, mindvégig a házon tartva a szemét.

– Mit csinálsz? – kérdezte Sara.

Lena halkan csukta be az ajtót, és bezárta a kocsit. Nyilván keresett valamit az ülés alatt, Sarának mégis azt mondta: – Elég csúnyán nézett ki az a vágás.

Az eső újból eleredt. Sara a kezével árnyékolta a szemét. – Elmondanád, hogy mi a fészkes fene folyik itt?

Lena úgy vigyorgott, mintha Sara éppen bohócot csinálna magából. – Biztos csak nem vettem észre reggel, hogy égnek a lámpák – mondta. – Jake járgányában kell lennie elsősegélydoboznak. – Odament Valentine kocsijához, és megnyomta a csomagtér nyitógombját. A felnyíló fedél alatt Sara egy pisztolyt pillantott meg a padlóhoz rögzítve. Mellette meg azt a kék fémkazettát, amelyet Charlotte Gibson férje vitt be a kapitányságra.

Sarának rögtön eszébe jutottak a bélés mögé rejtett kérelmek, amelyeken Angela Adams a fivérét tüntette fel a gyerekek apjaként. Sarának minden önuralmára szüksége volt, hogy ne taszítsa félre Lenát, ahogy a másik nő benyúlt a csomagtartóba a dobozért.

Azért megpróbálta menteni a helyzetet: – Az bizonyíték.

Lena felpattintotta a doboz fedelét, mielőtt Sara egyáltalán kigondolhatta volna, hogyan állítsa meg.

Sara elfojtott egy megkönnyebbült sóhajt. A kazetta üres volt. Még a bélés is eltűnt belőle. Az eső a kazetta fémfenekén dobolt.

– Ezt hol szerezte? – kérdezte Lena.

– Charlotte Gibson férje hozta be.

Lena a fejét rázta. – Ennek semmi értelme.

– Tiszta a levegő – kiáltotta Valentine a házból. Lebattyogott a tornácon,

szemlátomást fájdalmasan szorítva a derekát. Ahogy meglátta a fémkazettát, megkérdezte Lenát: – Látta már valamikor ezt a dobozt?

Lena megrázta a fejét, és óvatosan lehajtotta a fedelet.

Valentine eltette a pisztolyát, miközben föltette a kérdést: – Van valami különös okuk arra, hogy a kocsim csomagtartójában kotorásszanak?

Az elsősegélykészlet is ott volt, Sara gyorsan felkapta. – Gondoltuk, talán szüksége lesz rá.

A seriff elvette a kezét a derekáról, és megmutatta Sarának, hol szakította el az ingét a fém, amely feltépte a húsát. – Hát, doki, azt hiszem, ide több kell egy sebtapasznál. Ez veszettül vérzik.

Sara vonakodva kérdezte: – Mikor kapott utoljára tetanuszoltást?

– Tizenkét évesen szögbe léptem.

Sara a házra nézett. A gondolatától is irtózott, hogy belépjen oda. A fogdába se akart visszamenni, de nem hagyhatta a seriffet az esőben ácsorogni.

Megindult a lépcső felé, Valentine-hoz intézve a szavait: – Akkor kapnia kell egy tetanuszinjekciót is. Bekötözöm, ahogy tudom, aztán bemegy szépen a kórházba.

– Bemegyek szépen? – A seriff arcán riadalom.

– Kétperces út – mondta Sara, holott tudta, úgy illene, ha felajánlaná neki, hogy elviszi.

Valentine a homlokát ráncolta. – Utálom a kórházakat.

– Mint mindenki – mondta Sara, és a konyha felé vezette. Sara egy vízvezeték-szerelő lánya volt, így bőven voltak elégséges ismeretei a szennyvízről, de ilyen bűzt még soha nem tapasztalt. – Kitisztítom a sebet, és vetek rá egy pillantást.

– Fájni fog?

Sara nem kertelt: – Valószínűleg – és belökte a konyhába nyíló lengőajtót. Mindent szemét terített be, a mosogató viszont üres és a fény is megfelelő volt. Sara a pultra halmozott reklámfüzetekre tette az elsősegélydobozt, és megkérdezte Lenától: – Tudnál hozni valami tiszta rongyot?

Lena a szemöldökét ráncolta. – Mennyire kell tisztának lennie? – A választ már nem várta meg. Letette az asztalra a fémkazettát, és visszament a folyosóra. A lengőajtó suhogva csapódott be mögötte.

Sara lehalkította a hangját, úgy kérdezte meg Valentine-t: – Van bármiféle okom az aggodalomra, amiért nincs rajtam kesztyű?

– Hogy? – kérdezte a seriff, aztán lángvörös lett, és egyidejűleg elnevette magát. – Ja, vagy úgy. Kutya bajom.

– Rendben – mondta Sara, és remélte, hogy megbízhat benne. Megnyitotta a csapot, és az ott lévő mosogatószerrel kezet mosott. – Addig vesse le az ingét! Legalább a vérzést elállítjuk.

A seriff az asztalra rakta a pisztolyövét, és kezdte kigombolni az ingét. – Tényleg olyan súlyos, mint amilyennek látszik?

– Meglátjuk. – Sara kinyitotta az elsősegélydobozt, és örömmel pillantotta meg a szokásos sebtapaszok helyett a steril gézt és a sebészeti ragtapaszt.

– Utálom a tűt – folytatta Valentine. Megjelent Lena egy halom ronggyal a kezében. A seriff mindkettőjüket figyelmeztette: – Talán el se hinnék rólam, de ájulós vagyok, ha tűt látok.

– Én is – mondta neki Sara. Feltépte a steril gézt, és a seriff összerezzent, akár egy

gyerek. Sarát mindig ámulatba ejtette, milyen idegesek lesznek a zsaruk, ha valami megkérdőjelezi a sebezhetetlenségüket. A seriff az ingét is alig bírta kigombolni.

– Ne segítsek? – kérdezte tőle Sara.

– A fenébe is. – Valentine nem bajlódott tovább a gombokkal, inkább a fején keresztül húzta le az ingét, fintorogva, ahogy a nyújtózkodástól kinyílt a sebe.

– Vigyázzon! – intette Sara kissé megkésve.

A seriff nézte a nadrágjára lecsurgó vért, és tréfálkozott: – Transzfúzióra azért nem lesz szükségem, ugye?

– Nem, nem hiszem – felelte Sara, és rányomta a gézlapot a sebre. – Ha mégis, a fogdában biztos akad magának donor.

– Nem tudom. Elég ritka a vércsoportom.

A vér máris átitatta a gézt. Sara nyújtotta a kezét a rongyokért, de Lena nem adta oda neki. Csak állt ott földbe gyökerezett lábbal.

– AB-negatív – mondta Lena suttogásnál alig hangosabban. – A vércsoportja AB-negatív.

25. FEJEZET

Jeffrey a georgiai állami fegyintézetben átnyújtotta a pisztolyát a fémketrec mögött posztoló őrnek. Azóta, hogy fegyvertelenül találta magát Jake Valentine-nal az erdőben, Jeffrey mindig kéznél tartotta a fegyverét. Előző éjjel úgy aludt, hogy ott volt mellette a pisztoly az éjjeliszekrényen, ahelyett, hogy bedugta volna a matrac alá, mint mindig. Hirtelen rádöbbent, hogy ha sikerül örökbe fogadniuk egy gyereket, sürgősen be kell szereznie egy fegyverszekrényt, hogy biztonságos helyen legyenek a pisztolyai. A gondolat mosolyt csalt az arcára.

– Más nincs? – kérdezte az őr, miközben ellenőrizte a Glock tölténytárát.

– Ez minden.

A férfi bólintott, felírta a pisztoly sorozatszámát, és adott Jeffrey-nek egy papírt, amellyel majd visszakaphatja.

Egy másik őr kinyitotta a két kapu közül az elsőt, és azt mondta: – Erre tessék.

Amint mindketten a rácson belül voltak, és az első ajtót bezárták, az őr kinyitotta a második ajtót, és bementek.

Az őr, akinek az Applebaum név állt a kitűzőjén, pontosan az a típus volt, amilyet egy állami börtönbe képzelnénk. Megtermett, széles vállú, és fölényes járásmódja azt üzente, hogy ő aztán semmitől se fél.

Jeffrey megszólalt: – Azt hiszem, pár napja találkozott az egyik nyomozómmal.

– Én biztos nem – mondta az őr. – Csak most jöttem vissza a szabadságról. – Megállt a következő beléptetőnél. Ezt a központi vezérlőből működtették. Applebaum beledörmögött az adóvevőjébe, egy kattanás, és nyílt is az ajtó.

– Green aktájában semmi sincs kábítószerekről – mondta Jeffrey.

Applebaum megrázta a fejét. – Az emberei nem nyúlnak drogokhoz. Ha valaki benne van a bandában, és rajtakapják, hogy anyagozik vagy árul, jobb, ha menti a szaros valagát, és nem várja meg, míg utolérik. – Fejrázás. – Volt egy bőrfejű gyerek, tizenhét-tizennyolc éves, aki beállt Green bandájába, amikor bekerült. De nem bírt lejönni a tűről; tetten érték. Tudta, hogy ki akarják csinálni, ezért tört faragott a fésűjéből, és feldugta a seggébe a zuhanyozóban.

– Mi lett aztán? – kérdezte Jeffrey.

– Azok fogtak egy seprűt, és feljebb nyomták neki a fésűjét. Amikor a boncolást végző doki felnyitotta, műanyag fogacskákat talált gyakorlatilag a fickó garatjában.

– Green tette ezt?

– Ő adott rá parancsot – bólintott Applebaum, ahogy megállt egy újabb zárt ajtó előtt. – Abban a magasságban, ahol ő van, mindenkinek tiszta a keze.

– Le is bucskázhat abból a nagy magasságból.

Az őr nevetve húzott elő egy kulcsot, és kinyitotta az ajtót, mely a kihallgatóterembe vezetett. – J.Lo meg iderepülhet Georgiába, hogy leszopjon engem a magángépén. – Ahogy beterelte Jeffrey-t a szobába, hivatalos hangnemre váltott. – Ne érintse meg a rabot. Ne menjen másfél méternél közelebb hozzá. Látja ezt a sávot az asztalon? Eddig engedi a lánc, de még ebben se bízzon.

– Nem akarom, hogy megláncolják.

– Ez az előírás.

– Én nem félek Ethan Greentől.

Applebaum hátraperdült. – Nézze, ember, én viszont összeszarom magam tőle, és jobban teszi, ha maga is.

Jeffrey bólintott, hogy megértette. – Hozhatja.

Applebaum kiment, Jeffrey letelepedett a falból kiálló fémgyűrűre néző asztalhoz. Beszélgetést hallott a folyosón, felállt, nem akarta megadni Ethannek azt az előnyt, hogy fölébe magasodjon. Aztán rájött, hogy így olyan benyomást tesz, mint aki alamizsnáért jött, elsétált az ajtóval szemközt lévő falig, és zsebre dugott kézzel nekidőlt.

Nyílt az ajtó, és Ethan csoszogott be rajta Applebaum, valamint három másik őr társaságában. Le se vette a szemét Jeffrey-ről, miközben Applebaum meg a többiek a székhez kormányozták. Leült, és lyukat égetett Jeffrey-be a tekintetével, míg odaláncolták a falhoz.

– Odakint leszünk az ajtó előtt – mondta Applebaum.

A négy őr távozott, és magukkal vitték a terem minden belélegezhető oxigénjét. A lánc az asztal peremét karistolta, ahogy Ethan összefonta maga előtt a kezét.

– Fél ideülni hozzám? – kérdezte Ethan.

– Oda, ahol a pánikgomb van? Nem igazán.

Ethan gúnyos vigyorra húzta a száját, de bólintott, mintegy elismerve, hogy ez a pont Jeffrey-é. Sara éppen ettől tartott, hogy egy parttalan szópárbaj egyik pillanatról a másikra halálos vetélkedéssé fajul.

Jeffrey ellökte magát a faltól, és odasétált a szabad székhez. Hátrahúzta körülbelül félméternyit, és leült, lábak szétvetve, kezek a combokon.

Ethan felhorkant, és hátradőlt a székében. – Végig így fog bámulni? Belém zúgott, vagy mi?

– Tudni akarom, mit művelsz Lenával.

Ethan olyan mozdulatot tett, mintha maszturbálna. – Baszkurálom.

– Tudom, hogy többször is felhívtad Hanket – mondta Jeffrey. Látta a bejegyzéseket Ethan aktájában. – Miért?

– Hogy idecsaljam Lenát. – Csettintett a nyelvével. – Úgy látszik, ez bejött.

– Csak az a baj, hogy egy ilyen trükk csak egyszer működik.

– Egyéb terveim is vannak. – Kezét feltartva körbemutatott a falakon. – Egy szép napon kijutok innét, és megkeresem Lenát.

– Golyót fog röpíteni a fejedbe.

– Meghal, mielőtt megtehetné – vágott vissza Ethan. – Maga is kúrogatja?

Jeffrey nem válaszolt.

– Tudom, hogy lenne hozzá kedve. Láttam, hogy nézett rá néha.

Jeffrey nem reagált.

– Mondok magának valamit – dőlt előre Ethan. – Lenának kemény a burka, de alatta édes, mint a méz. Ugye, érti? – Önelégült mosoly. – Jó bőr.

Jeffrey közömbös maradt. Ethan nyilván meg volt győződve, hogy telibe talált, de Jeffrey soha nem vonzódott Lenához. Nem volt lánytestvére, de úgy képzelte, hogy a Lena iránti érzései olyasfélék, testvériek.

– Nem kell mást tennie, csak megpofozza egy kicsit – folytatta Ethan. – Ő bepucsít, aztán… – Döfő mozdulatot tett a csípőjével, és mély torokhangot adott ki hozzá.

– Bepucsít, mi? – Jeffrey szomorkásan rázogatta a fejét. – Attól tartok, haver, rossz

társaságba keveredtél idebent.

Ethan megmarkolta és megrázta a golyóit. – Ez itt a te haverod, köcsög.

– Harcolsz vagy terpesztesz – mondta Jeffrey. – Ugye, így mondjátok itt, a sitten? Vagy harcolnod kell, vagy terpesztesz. – Végigmérte Ethant, megnézte a kezét. – Nem látom, hogy harcoltál volna.

Ethan fölnevetett. – Látod ezeket a tetkókat, te mocsok? – A horogkeresztekre, a bőrébe vésett erőszakos jelenetekre gondolt. – Senki nem mer hozzám érni idebent.

– Aha – így Jeffrey. – Hallom, hogy a kis barátnőiddel összeálltatok pomponcsapattá. Mi ez az egész, pontosan? Úgy értem, világos, hogy egyenruhát hordotok, de nyilván nem csak üldögéltek, egymás haját fonogatva. Körmöt is együtt lakkoztok? Talán beöntést is adtok egymásnak, és megbeszélitek, hogy egyszer majd a fehér ember fogja uralni a világot.

– Vigyázz a szádra, fiacskám!

– Mitől kéne megijednem? Egy csapat gyerekpunktól, akiket nem szeretett apuci? Jézusom, téged egyenesen az *Oprah Winfrey Show*-ból szalajtottak. Na, hagyjál lógva.

– Baszd meg a kurva anyád.

– Baszd meg ezt, baszd meg azt – utánozta Jeffrey felállva. – Lenának igaza volt. Csak az időmet vesztegetem.

– Mi? – Ethan szeme réssé szűkült. – Mit mondott Lena?

– Ő küldött ide engem – mondta Jeffrey. – Azt akarta, hogy lássam, milyen szánalmas kislány lett belőled.

Ethan mereven bámulta, nyilván az igazságra volt kíváncsi. Lassan hátradőlt a székében. – Neeem. Nem ő küldte magát.

– De igen – így Jeffrey. Az ajtónál állt, vállával nekitámaszkodott. – Azt mondta, lefeküdtél ennek a Testvériségnek.

Ethan ajkát undor torzította el. – Micsoda?

– A Tiszta Fehér Bőr Testvérisége – világosította meg Jeffrey. – Azt mondta, lefeküdtél nekik idebent, hogy mentsd a segged.

– Picsába. – Ethan szinte köpte a szót. – Azoknak a punciknak? Azok metet terítenek.

Jeffrey vállat vont. – Na és?

– A met a fehér ember ördöge. – Ethan vehemensen előredőlt. – Az ember nem adhatja el azt a szart a saját fajtájának. Szétcseszi az agyad, rabszolgává tesz. Része a niggerek összeesküvésének, hogy átvegyék a hatalmat Amerika fölött.

– Te ezt tényleg elhiszed? – kérdezte Jeffrey, és visszalépdelt az asztalhoz. Rátenyerelt a fémfelületre, és közel hajolt a piros vonalhoz. – Tudod, én találkoztam pár seggfejjel ebből a Testvériségből, és nem látok nagy különbséget köztetek.

Ethan nevetett. – Te kis szarcsimbók. Azt hiszed, haverkodom azokkal a gennyládákkal? Megmondtam, metet adnak el a saját fajtájuknak. Úgy szívják azt a szart, mint a niggerek a cracket. De nyírják csak ki magukat egytől egyig. Törlődjenek le ennek a kurva bolygónak a színéről, hogy a tiszta faj diadalmaskodjon.

Jeffrey, még mindig az asztalra támaszkodva, farkasszemet nézett vele. Ethan azt mondta, azért hívogatta Hanket, hogy Lena bemenjen hozzá. Ha ez volt a szándéka, azt kétségtelenül sikerre vitte. De milyen kötődése lehet Elawah-hoz? Hogyan illeszkedik Ethan abba a metamfetamin-gyűrűbe, amelyet a Fitzpatrick fivérek alakítottak ki Georgia déli részéből kiindulóan végig a part mentén? Jeffrey betéve ismerte Ethan aktáját. A férfi soha nem keveredett kábítószeres ügybe. Az összes vizelettesztje tisztának bizonyult attól

kezdve, hogy bekerült a fiatalkorúak börtönébe, egészen addig, amikor feltételes szabadlábon volt Grant megyében. Applebaum, az őr is azt mondta, hogy Ethannek semmi köze a drogokhoz. Lena mindvégig igazat mondott? Lehet, hogy Ethan egyszerűen csak rossz pillanatban telefonált?

Jeffrey ellökte magát az asztaltól. – Végeztünk.

Ethan nem hagyta, hogy az övé legyen az utolsó szó. – Jaj, de nagy embernek hiszi magát attól, hogy fegyvere van, de tudja, micsoda maga, Tolliver? Szar a cipőm talpán. Maga pontosan tudja, hogy Lena rakta be a táskámba azt a pisztolyt. Tudja, hogy ő készítette elő a bukásomat. Azt képzeli, hogy maga a nagybetűs Törvény és Rend, pedig maga szegett törvényt. Semmivel sem különb azoknál a görényeknél ott az Abu Ghraibban, akik azt hiszik, fittyet hányhatnak a genfi egyezményre, mert attól áll fel nekik, ha bekennek valami arab faszfejet a saját mocskával{5}. Maga is ilyen, sőt rosszabb náluk, mert nincs tízezer mérföldnyire a hazájától, nem bádogdobozból zabálja az ételt, és nem a homokba szarik. Reggel bekasztnizott, aztán ugyanaznap este bebújt az ágyikójába, odaélvezett a neje csöcsei közé, és az igazak álmát aludta, de tudja, mit, köcsög? Maga is csak ugyanolyan szemét, mint a többi.

Jeffrey nem reagált, mert Ethannek többségében igaza volt. Jeffrey mindjárt tudta, hogy Lena tette oda a fegyvert, mikor kihúzta azt Ethan hátizsákjából. A nácinak megvolt a magához való esze. Még a legzöldfülűbb barom se dobna be a hátizsákjába egy töltött fegyvert, hogy azzal sétáljon be a munkahelyére.

Jeffrey, bár tisztában volt ezzel, letartóztatta Ethant, és aznap éjjel valóban az igazak álmát aludta, ugyanis tudta – igen, *tudta* –, hogy Ethan Greennek rács mögött a helye. Ethan módszeresen verte és kínozta az embereket. Lena nem volt elég erős ahhoz, hogy megfékezze, Jeffrey annál inkább. Éppen azért lett zsaru, mert léteznek a világon olyan emberek, mint Ethan Green és Lena Adams. Hivatása volt a gyengék megvédelmezése az erősektől, és soha nem volt még annyira biztos a dolgában, mint mikor rákattintotta a bilincset Ethan csuklójára.

Jeffrey fölemelte a kezét, hogy kopogtasson az ajtón. – Kösz a kiselőadást, Ethan. Igazán jól mulattam, de most haza kell mennem a feleségemhez.

– Egyszer még elkapom – mondta Ethan mély, fenyegető hangon.

– Amikor a legkevésbé számítok rá, nem igaz?

– Soha nem engedem ki Lenát a markomból.

– Nincs választásod.

– Ki fogok jutni innen. Csak várjon, nagy ember. Kijutok, és Lena tárt karokkal fogad majd.

– Ha erre számítasz, akkor készülj fel egy hatalmas csalódásra.

– Ő nem élhet nélkülem – mondta Ethan, és felállt, amennyire a lánc engedte. – Magában hordoz egy részt belőlem.

Jeffrey elmosolyodott, azután olyat mondott, amihez fogható kegyetlenség csak ritkán hagyta el a száját. – Szóval nem mondta el? Én meg azt hittem, azért jött be hozzád. Elmondani neked, hogy kikapartatott magából.

Jeffrey meghökkenésre számított, és még több gyűlöletre, de csak bánatot látott a náci arcán. Ethan lassan lerogyott a székbe. Amikor megszólalt, Jeffrey-nek hegyeznie kellett a fülét, hogy hallja. – Elmegyünk – motyogta. – Lena meg én, a tengerpartra. Napközben a strandon heverészünk, és egész éjjel kefélünk. Örökre együtt maradunk.

– Hát persze. – Jeffrey még egyszer kopogott az ajtón. – Majd küldj egy képeslapot,

haver.

Ethan erre már felkapta a fejét. – Figyelje a postaládáját.

Jeffrey megmarkolta a golyóit, lekoppintva Ethan korábbi gesztusát. – Te meg ezt figyeld, seggfej.

A rab nem is próbált visszavágni. Csak ült az asztalnál összekulcsolt kézzel, leszegett fejjel, alighanem a Lenával képzelt, tengerparti életéről ábrándozott.

26. FEJEZET

Lena akkor vette észre a tetoválást Jake Valentine bal karja alatt, amikor a seriff áthúzta a fején az ingét. AB meg egy vonalka, pontosan a bicepsz tövében. AB-negatív. Eszébe jutott az Ethan aktájában szereplő egyik fotó hátuljára írt magyarázat: *A rang szimbóluma a fehér faj hatalmában.* Megmozdult a szája, és szavak jöttek ki rajta, feltartóztathatatlanul.

– AB-negatív – mondta. – A vércsoportja AB-negatív.

– Mi? – kérdezte Sara.

Lena agya lefagyott, de érezte, ahogy felszökik benne az adrenalin. Előrelódult Valentine asztalra letett pisztolyövéért, de a seriffnek hosszabb volt a karja, így könnyedén megelőzte.

Sara feltartott kézzel az ajtóig hátrált.

– Megállni – parancsolta Valentine, és rászegezte a pisztolyt. – Lena, maga jöjjön át ide, hogy mindkettőjüket lássam.

Lena meg se moccant. Hogy történhetett ez? Hisz egyszer sem látta Jake Valentine-t a raktárnál. Nem szerepelt egyetlen feljegyzésében, egyetlen fotón sem.

– Azt mondtam, gyere át ide. – A seriff karon ragadta Lenát, és Sara felé lökte. Hátranyúlt az övéhez, megtalálta a bilincsét, odahajította Lenának.

– Az egyik felét a te csuklódra, a másikat az övére – adta ki az utasítást. – Jó szorosra. Nem vagyok ám olyan hülye, mint amilyennek látszom.

– Nem – mondta Lena, miközben a szíve a torkában dobogott. – Ez így nincs jól. Hívja fel az irányítóját.

– Ki az irányítóm?

– Clint.

Valentine harsány nevetésben tört ki. – Az a szarrágó? Clint még egy egyfős hadsereget se tudna irányítani.

– Beszéltem vele ma délelőtt. Azt mondta, alkut kötöttünk.

– Úgy van – értett egyet Valentine. – Múlt időben. Megállapodtunk, hogy ha tartod a szádat, senkinek sem esik bántódása. De ez még az előtt volt, hogy kinyitottad azt a lepcses pofádat, és őt is belekeverted. – Sarára gondolt. – Most pedig tedd fel szépen a bilincset úgy, ahogy mondtam, én meg addig kitalálom a következő lépést.

Lena engedelmeskedett, rákattintotta a bilincset a saját bal és Sara jobb csuklójára. Tudva, hogy Valentine figyeli, ujjnyi helyet hagyott csak a fém meg a bőrük között.

A seriff kihúzott egy széket, és azt mondta Lenának: – Ülj le. – Ő leült, Valentine Sarához fordult: – Fejezze be a kötözést, mielőtt még elvérzem.

– Nem – közölte Sara. – Nem segítek magának.

– Látta, mi történt Charlotte-tal – emlékeztette Valentine. – Azt akarja, hogy a kis barátnőjével is megtörténjen? Végignézheti, ahogy szénné ég, és maga lesz a következő.

– Rajta – mondta Lena Sarának. – Állítsd el a vérzést.

Sara vonakodva folytatta a sebkezelést. Mély volt a vágás, de a vérzés lassú szivárgássá enyhült. Lena nem értett hozzá, de még ő is meg tudta állapítani, hogy Sara igencsak felületes munkát végez. Ha Lena szerét ejthette volna, hogy kikerülje a fejéhez

szegezett pisztolyt, legszívesebben belemart volna Valentine sebébe, míg az ujjai el nem érik a belső szerveket.

– Aú! – jajdult fel Valentine összeránduló arccal, ahogy Sara egy ujjal megnyomta a gézlapokat. – Ezt szándékosan csinálta.

– Mit akar tenni velünk, Jake? – kérdezte tőle Sara. – Bántani akar? Alaposan át kéne gondolnia, kivel akasztja össze a bajszát.

A seriff szemének villogása elárulta, hogy Sara szavai elevenére tapintottak. Lena úgy képzelte, hogy az elmúlt napokban a seriff bizonyára rájött, Jeffrey nem az az ember, akivel packázni lehet. Márpedig ha ennyit képes volt felmérni, akkor sejtheti, mit tesz Jeffrey azzal, aki fenyegetni merészeli Sarát.

– Jeffrey meg fogja ölni – mondta Sara a seriffnek. – Akármit csinál, akárhol rejtőzik el, ő megtalálja és megöli.

Valentine elővette a zsebéből a mobilját, és bepötyögött egy számot a hüvelykjével. – Én nem bántok senkit – magyarázta, és a füléhez tette a telefont. – Én vagyok, Clint. Emlékszel az utasításomra, hogy mit kell tenned azon a bizonyos helyen? – Szünetet tartott. – Úgy van, én most a másik helyen vagyok. Inkább itt hajtjuk végre. – Valentine bólintott. – Nem, történt némi változás. Arra még ki kell találnunk valamit. Majd ha ideértél, elmondom. – Már-már sajnálkozva tekintett le Sarára. – És szólj a kis cimboránknak, szükség van a jelenlétére, hogy oldjuk a feszültséget. – A lábán csukta össze a telefont, és visszadugta a zsebébe.

– Mit szándékozik tenni velünk? – akarta tudni Sara.

– Először is leültetem – mondta neki Valentine, és odarúgott egy széket. – Rajta.

Sara habozott, de persze tudta, hogy kutyaszorítóba kerültek. Leült a székre, keze az asztalon, közvetlenül mellette nyugodott a Lenáé. A másik keze ökölbe szorult az ölében, és Lena látta, hogy alábecsülte az asszonyt. Sara csak a kínálkozó alkalomra várt, hogy ha beledöglik is, kikeveredjen ebből a helyzetből.

– Clint magának dolgozik? – kérdezte Lena, hogy elterelje Valentine figyelmét.

Valentine felhuppant a pultra, arca eltorzult, ahogy megfeszült a vágás a derekán. – Sokan dolgoznak nekem.

Harley, gondolta Lena. Harley-nak nem dolgozik senki. Amikor aznap délelőtt elkapta Clintet a raktárnál, a férfit a Harley-ról készült fotók borították ki igazán. Minden csepp vér kifutott az arcából, és reszkető kézzel fogta meg a telefont, hogy felhívjon egy számot. Hangja elhalkult, ahogy azt magyarázta valakinek a vonal túlsó végén, hogy Lena az életükért cserébe hajlandó átadni nekik a fotókat és a feljegyzéseit. A nő nem akart semmi egyebet, se pénzt, se drogot, se semmit, csak az életüket. Biztos, ami biztos, az eredeti példányokat megőrzi, a horogkeresztes fiúk meg mehetnek a dolgukra.

Clint nem beszélt hosszan a telefonba. Jobbára csak bólogatott, tekintete egy pillanatra sem szakadt el a Lenáétól, és az üres raktárban szinte tapintható volt a félelme. Amikor letette, azt tanácsolta Lenának, hogy adja fel magát, mert a bíró a zsebükben van, és a legenyhébb büntetéssel el fogja engedni. Lena akkor azt feltételezte, hogy Clint Harley-nak telefonált. Lehet, hogy mégsem őt, hanem Jake Valentine-t hívta? Mindvégig a seriff mozgatta volna a szálakat?

– A fenébe is, hol egy aszpirin? – Valentine lecsusszant a pultról, és kezdte kinyitogatni a szekrényeket.

Lena tudta, hogy az elsősegélydobozban többféle fájdalomcsillapító is van, de nem fogja megkönnyíteni a férfi dolgát. A seriff a hátát fordította feléjük, és Lena látta a

szeme sarkából, hogy Sara a fémkazettára teszi a kezét, és lassan közelebb húzza magához.

– Mire célzott, amikor azt mondta a telefonba, hogy oldani kell a feszültséget? – kérdezte Lena.

Valentine már az utolsó szekrénynél tartott. – Hamarosan megtudod, kicsikém.

Sara eközben a megfelelő pozícióba igazította a kazettát. – Le akar jönni a kötése – mondta Valentine-nak.

A seriff lenézett Sara keze munkájára, sóhajtott. – Akkor igazítsa meg – parancsolt rá, és odament hozzá. Sara emelte a kezét, de a seriff leállította, és odanyomta a pisztolyt a fejéhez. – Ezt itt tartom, nehogy kísértésbe essen, és fejbe akarjon kólintani azzal a fémdobozzal.

Sara visszaragasztotta a kötést a helyére. – Jeffrey meg fogja ölni. – Gyakorlatias hangnemben ejtette ki a szavakat, mintha ez előre eldöntött ügy, nem puszta fenyegetés lenne.

Valentine megvárta, míg Sara végez, aztán fogta a kazettát, kirúgta a lengőajtót, és kihajította a folyosóra.

A pultra letámaszkodva megkérdezte Lenát: – Hogy találtad ki? Honnan tudsz a tetoválásról? – Lenát ez a kérdés döbbentette rá végérvényesen, hogy Ethannek semmi köze a történtekhez. Hank saját sötét okaiból kezdte újra a narkózást. Charlotte és Deacon egy másik háború áldozatai. Ami jelen pillanatban ebben a házban zajlik, az csakis Jake Valentine-ról és a megyéjét behálózó, több millió dollár értékű metamfetaminról szól.

Sara kedvéért Lena megmagyarázta: – A Waffen-SS minden tagjának testük ugyanazon pontjára volt tetoválva a vércsoportja. Ez azt jelenti, hogy Jake magas rangot visel.

– A lehető legmagasabbat – hetvenkedett a seriff.

– Ritka magasat – kommentálta Lena. – Általában horogkeresztekkel meg ilyenekkel dekorálják ki magukat. – Odafordult a nőhöz, és remélte, hogy veszi a lapot. – Láttál már bőrfejűt? Úgy értem, megnéztél egyet is alaposabban, szemügyre vetted a tetoválásaikat?

A két nő tekintete összeforrt. Mindketten tudták, hogy Sara végezte el az orvosi vizsgálatot Ethanön. – Nem.

Lena a seriffet kérdezte: – Magának miért csak egy tetoválása van?

Ő halkan nevetgélt. – Viccelsz? Myra meg is ölne, ha úgy mennék haza, mint egy kipingált karneváli majom! – Megütögette a mellét. – Itt bent van, ami számít.

– A felesége tud róla? – kérdezte Sara, a meghökkenéstől felszökő hangon.

Valentine hűvös pillantást vetett rá, de nem válaszolt. Helyette Lenához intézte a szavait. – Ilyen közel voltál hozzá, hogy megúszd. Erre fogod magad, és elkúrod az egészet. De rossz embereket találtál magadra haragítani, kicsikém. Maradtál volna inkább a seggeden.

Lena legyűrte a késztetést, hogy arcon köpje. – Charlotte-nak miért kellett meghalnia?

– Azért, hogy tudd, mi történik azokkal, akiknek eljár a szájuk.

– Ő nem beszélt.

– Tapasztalatom szerint a szenvedélybetegek elég megbízhatatlanok.

– Charlotte nem volt szenvedélybeteg.

– Akkor mit csinált a múlt hétvégén a nagybátyáddal azon a drogtanyán?

Lena lehajtotta a fejét, hogy Valentine ne lássa az arcát. Charlotte… szegény Charlotte.

– Hanknek mi köze mindehhez? – kérdezte Sara.

– Akkor nézett ki az ablakán, amikor nem kellett volna – világosította fel Valentine. – Néhány társammal épp egy kisebb üzletet bonyolítottunk a motelnál. Ő meg az idióta csaposa nekiálltak faggatózni, azt hitték, elég, ha benyargalnak fehér lovon, és máris rend lesz a városban. – Vállrándítás. – Ez valami családi vonás lehet, hogy nem veszik komolyan a figyelmeztetéseket.

– Al Pfeiffer – folytatta Sara. – Ezért hagyta el a várost? Maga dobta be az ablakán a Molotov-koktélt?

Valentine csak megvonta a vállát. – Hogy mik vannak!

– Cook is benne van? – kérdezte Lena.

– Don? – horkantott a seriff. – Az a nímand csak az íróasztalát koptatja, amíg el nem éri a nyugdíjkorhatárt.

– Azért indult a seriffségért? – szólt közbe Sara.

Valentine önelégülten mosolygott. – Kellett valaki, akit legyőzök. – Elvigyorodott. – A jó öreg Cookie-nak fejébe szállt a dicsőség, elhitte, hogy akár nyerhet is. – Kopogtattak a hátsó ajtón. Valentine kiszólt: – Ki az?

– Én – kiáltott vissza egy hang.

Valentine ellökte magát a pulttól, és ajtót nyitott, a pisztolyt mindvégig a két nőn tartva. Clint állt a küszöbön jókora kartondobozzal a kezében.

Lena láttán megrázta a fejét. – Rosszabb vagy még annál a kretén nagybátyádnál is, tudsz róla? Mindenbe bele kell ütnöd a kurva orrod.

– Alkut kötöttünk.

– Ja – értett egyet Clint, és benyúlt a dobozba. Egy FedEx-es csomag volt a tetején. Odadobta Lenának. Lena meglátta a saját kézírását, Frank Wallace címe állt a csomagon, Grant Megyei Rendőrkapitányság. Előző éjjel adta fel a küldeményt Franknek, arra gondolva, hogy ha netán rosszul alakulnának a dolgok, Franknek elég információja lesz hozzá, hogy lefülelje a bandát. A fotók és a jegyzetek eredetije Hank Mercedesében volt elrejtve a sofőrülés alá. Ennyit a garanciáról.

Clint közölte: – Azóta követünk, hogy betetted a lábad a városba. Azt hiszed, merő véletlen, hogy Charlotte velünk volt aznap este, mikor leszorítottunk az útról?

Lena szája kinyílt, de nem jöttek rajta szavak.

– Pár hete még békében elmehettél volna. Egy tű a karodba meg egy búcsúlevél, amiben leírod, mennyire elkeserít a nagybátyád halála. – Sarára pillantott, és bánatosan megrázta a fejét. – Majdnem sikerült, neked is.

– Ne húzd az időt, lássunk hozzá – förmedt rá Valentine.

Clint a pultra tette a dobozt, és a tűzhelyhez sétált. Lesöpörte róla Hank brosúráit, és kipróbálta a gombokat. Egyik rózsa sem akart begyulladni, valószínűleg azért, mert Hank már évek óta nem használta a tűzhelyet. Clint mindenesetre nem adta fel. Elforgatta az egyik gombot, lehajolt, szimatolt. Aztán elégedetten elővett egy doboz gyufát, és meggyújtott egy szálat. A láng mindjárt belobbant a gáztól. Clint lekapcsolta, és sorban a többi rózsát is ellenőrizte. Kettővel könnyű dolga volt, a negyedikről viszont le kellett emelnie a rácsot, és a körmével kapargatta a rózsát, míg elegendő gáz jött a lyukakon, hogy begyulladjon végre.

– Mit művelnek? – kérdezte Sara a seriffet.

Amaz nem felelt, miközben kirakosgatta és felsorakoztatta a pulton a Clint által hozott doboz tartalmát. Aceton, alkohol, ammónia, lúg.

– A francba – sziszegte Lena. – Met. Ezek metet akarnak főzni.

– Nyugi – mondta neki Valentine, kinyitogatva a szekrényeket, míg meg nem találta Hank kávésbögréit. Régi darabok voltak, kézzel készültek Mexikóban, és a törékenységük miatt Hank csak különleges alkalmakkor használta őket. Fölemelte az egyiket, és mosolygott. – Nem fog sokáig tartani.

Nem, nem fog. Amint felhevülnek az összetevők, a kerámia elreped. A kotyvalék abban a pillanatban felrobban, amint érintkezésbe lép a nyílt lánggal, az égő kemikáliák, akár a forró viasz, úgy tapadnak meg mindenütt, ahol landolnak – falakon, szőnyegeken, az emberi bőrön. A met előállítása annyira veszélyes, hogy csak hígagyú narkósok kísérleteztek vele, a robbanások súlyos sérüléseket és jelentős anyagi károkat okoztak. A legtöbb állam tömegpusztító fegyvernek tekintette a metlaborokat, és a belbiztonsági törvényre hivatkozva anyagi támogatást kért a felszámolásukra.

– Ez volt hát az üzlet, amit a motelnál bonyolítottak le? – kérdezte Lena. – Hank meglátta magukat, amint metet főznek?

– Mondtam már, hogy a társainkkal volt találkánk – válaszolta Valentine, miközben kis benzineskannákat rakosgatott ki a kartondobozból. – Igen fontos emberekkel.

– Kik voltak? – ütötte tovább a vasat Lena. – Mexikóiak? Bőrfejűek?

Valentine dühödten hagyta félbe a pakolást. – Érdekel a sztori? Kíváncsi vagy rá?

Most, hogy karnyújtásnyira volt a válasz, Lena elbizonytalanodott, hogy szeretné-e hallani, vagy sem.

Valentine hátat akart fordítani neki, de ő megállította. – Igen. Mondja el, hogy volt.

A seriff nekidőlt a pultnak, letámasztotta a könyökét, amelyik kezében a fegyvert tartotta. – Hank megpróbált hátba támadni engem, összeszűrte a levet pár állami gyerekkel.

– A nyomozóhivataltól? – kérdezte Lena. Miért fordult Hank a nyomozóhivatalhoz ahelyett, hogy Lena segítségét kérte volna? Nyilván nem akarta belerángatni. Egész életében megpróbálta távol tartani Lenát az események sűrűjétől, ő meg keményen küzdött, hogy mindig a dolgok közepében legyen.

– Szerencsére – így Valentine – épp egy olyannal kezdett, aki a haverunk, valakivel, aki örömmel húz el északra egy hosszú szabadságra. – Elmosolyodott, hogy milyen egyszerű is ez. – Hanket visszaszoktatni a drogra gyerekjáték volt. Tudtad, hogy a metnél mindössze huszonkét százalék a gyógyu-lás esélye? És a legtöbben mindig kívánni fogják az anyagot. Íme, az elme hatalma az anyag fölött. Clint eldumált vele egyszer-kétszer, ajándékba adta neki a cuccot. És Hank hamarosan már fizetett érte.

– Tudták, hogy zsaru vagyok? – kérdezte Lena. – Tudták, hogy keresni fogom Hanket?

– Természetesen tudomásunk volt rólad – felelte. – Mit gondolsz, mivel tartottuk sakkban az elején? Hank rettegett, hogy ideutazol, és bajod esik. Igazat szólva – vállvonogatás –, nem tudom elhinni, hogy még mindig életben van az a szerencsétlen vénember. Az a szar, amit Clint adott neki, egy lovat is megölt volna, első osztályú anyag. Hetekkel ezelőtt fel kellett volna dobnia a talpát. Úgy saccoltuk, hogy mire ideérsz, már csak a temetését láthatod.

– Hogy képes… – kezdte Sara, ám ekkor nyílt a hátsó ajtó. Fred Bartot éppúgy meglepte Sara és Lena ottléte, ahogy őket is a felbukkanása. Beletelt egy kis időbe, de Lena végül rájött, ki volt Charlotte gyilkosa. Bart Lena kölyökkora óta praktizált Reeseben. Egy törpefogú fogorvost képtelenség elfelejteni.

– Na ne – tiltakozott Bart. – Én nem erre szerződtem.

– Vonszold beljebb a segged – mordult rá Valentine, a fegyverével intve.

– Csak egynek elég, amit hoztam – mondta Bart. – Clint nem mondta…

Clint agresszívan pördült hátra. – Mit nem mondtam, te szemét?

Valentine nem törődött velük, és megkérdezte Lenát: – Van még kérdés?

Ő válaszra nyitotta a száját, mire a seriff halántékon vágta a pisztolyával. Lena csillagokat látott, leesett a székről, és csak azért nem zuhant a padlóra, mert össze volt bilincselve Sarával.

– Lena! – Sara küszködve próbálta visszahúzni a székbe.

Lenának csengett a füle, de hallotta, ahogy Valentine azt mondja: – Előbb a dokit. Tartozom ezzel a férjének.

– Ne! – sikoltotta Sara felágaskodva, és Lenát is magával rántotta. Clint akcióba lendült, hátulról lefogta Sarát. A padlón vonszolták Lenát, ahogy Sara az életéért küszködött a férfival. Valentine keze lefogta Sara bilincsbe vert jobb csuklóját, és Lena látta, hogy Fred Bart tűt döf a nő karjába.

Két vagy három másodperccel ezután Sara abbahagyta a kapálódzást. Üveges tekintettel a padlóra roskadt Lena mellé. Lena rányomta az ujjait Sara nyakára, a pulzusát keresve.

– Ez csak egy enyhe nyugtató, drágaságom – mondta Bart –, feszültségoldónak. Nincs semmi baja.

Valentine előhalászta a zsebéből a bilincskulcsot. – Semmi baja, csak meg fog halni. – Átadta a pisztolyt Bartnak. – Ha megmozdul, fejbe lövöd.

Bart elvette a fegyvert, amellyel ugyanolyan fesztelenül bánt, mint azon az éjszakán, amikor Charlotte mellett ült az Escalade hátsó ülésén. – Mit akarsz, Jake? Nem ezt beszéltük meg. Én nem bántok ártatlanokat.

– Dehogynem, ha muszáj. – Valentine elfordította a kulcsot Sara bilincskarikáján, s a nő keze a padlóra hullt. Odaszólt Clintnek: – Vidd ki a folyosóra, hogy ne is lássam.

Clint ajka megrándult, és mosolyra görbült.

– Azonnal gyere vissza – utasította Valentine. – Ne szórakozz a nővel, vagy kiheréllek.

Bart éppen nem figyelt Lenára. Lena az ajtó felé oldalazott, mire Bart a fejéhez nyomta a pisztolyt. – Ne is próbálkozz, édes. Mindketten tudjuk, mire vagyok képes.

Lena hátradőlt a székben. A másik karika továbbra is ott fityegett a kezén, ujjaival felszedte a láncot, hogy alkalomadtán fegyverként használja. Megmarkolta a hideg, íves fémet, hogy bokszerként szolgáljon. Ha Bart vagy Valentine elég közel jön hozzá, megüti őket olyan erővel, amekkorára csak képes, és nem számít, ki szegez rá pisztolyt. Inkább golyótól hal meg, de nem fog élve elégni, mint Charlotte.

Clint visszajött, az ajtó még lengett mögötte egy darabig. Mielőtt becsukódott, Lena egy pillantásra látta Sarát: ott hevert a folyosón.

– Jake, mit csinálunk itt? – kérdezte Bart.

Valentine benyúlt a kartondobozba, és kiszórt belőle néhány üres gyógyszerlevelet. – Metet főzünk. – Újabb üres gyógyszeres leveleket dobált a pultra, szétszórt a konyhaasztalon néhány levélgyufát. A doboz minden szükséges kelléket tartalmazott: orvosi cső, mérőüveg, szűrő. Kidöntötte az egészet az asztalra.

Bart megkérdezte: – A lányok mit keresnek itt, Jake? Megmondtam neked Charlotte után, hogy ilyet többé nem csinálok.

– Hogy mit csinálsz, és mit nem, azt én mondom meg.

Bart a pisztolyt Lenán tartva közölte: – Én ebben nem veszek részt.

Valentine nevetgélve nyitotta ki a mosogató alatti szekrényt. Többévnyi tisztítószerkészlet volt benne, odaragadva a szekrény aljához. Félresöpörte őket, és azt morogta: – A fenébe, ezeket is használhattuk volna.

– Ez nem helyes, Jake – mondta Bart. – Nem helyes. Al soha nem csinált ilyet. Ártatlanok soha nem haltak meg.

– Al aprópénzben játszott. Mi létrehívtunk egy egész szervezetet, Fred. Nem hagyhatjuk cserben az embereinket. – Valentine benyúlt a mosogató alá, megragadta a lefolyócsövet, és a cipősarkát a padlónak feszítve húzni kezdte. – Meg se mozdul.

Clint csak állt ott. – Most mit csináljak?

Valentine a pulton sorakozó oldószeres flakonokra mutatott. – Keverd össze! Készíts elő mindent!

Clint kezdte kinyitogatni a flakonokat, és Hank kerámiabögréibe töltögette a tartalmukat.

– Jake… – szólalt meg Bart ismét.

– Hagyd már ezt a cincogást, Fred. – Valentine nyögve, szitkozódva állt fel. – A kurva életbe, de fáj! – Keze a derekán. – Te nem is aggódsz értem, Fred. – Valentine megkapaszkodott a pultban, véres kéznyomot hagyva rajta. – Nézd a derekamat! Az a nyavalyás ajtó fölsebezte.

Bart vetett egy pillantást a véres kötésre. – Túl fogod élni.

– Kösz a törődést. – Valentine megtörölte a száját a kézfejével. Izzadt. Felkapta a fehérítős flakont, mely addig a pult alatt volt, és lecsapta a konyhaasztalra.

– Ez őrület, ember – így Bart. – Mire készülsz?

– *Mi itt mind* arra készülünk, hogy a mosogatóhoz bilincseljük a nőt, aztán a levegőbe röpítjük ezt a helyet.

Bart a fejét rázta. – Megtalálják a bilincset, amikor…

– Hát hogyne, erről feltétlenül említést fogok tenni a jelentésemben a helyszínelés után – vágott közbe Valentine. – Egy pár rendőrségi bilincs.

– Mi lesz a raktárral? – Ideges pillantás Lenára. – Intézkedtél?

– Minden el van rendezve – mondta neki Valentine. – Kereket oldottak, amint a nő felbukkant a fényképekkel.

Clint szólalt meg: – Itt kész vagyok – mutatott a bögrékre a pulton. Máris vékony füstfoszlányok tekeregtek elő belőlük, ahogy a vegyszerek összekeveredtek.

– Mennyi idő még? – kérdezte Valentine.

Clint megvonta a vállát. – Elég vékony ez a kerámia. Szerintem tíz, legfeljebb húsz perc, míg megrepeszti a hő. Amint a folyadék érintkezésbe lép a lánggal, akkorát fog szólni, mint egy rohadt atombomba. Mindenesetre ahogy felteszed a cuccot a gázra, én már húzok is el. Sose lehet tudni. Ezek a vegyszerek nem annyira stabilak.

Valentine hátba paskolta a jól végzett munkáért. – Vettem az adást, fiam.

– Rosszul vagyok ettől az egésztől – mondta Bart. – Gondolod, hogy a férje csak úgy annyiban fogja hagyni? – A pisztollyal a folyosó felé bökött. – Legalább lőjük le, hogy ne kelljen szenvednie. – Lenára pillantott, bár kevesebb együttérzéssel. – Lőjük le mind a kettőt. Mi baj származhat egy kis könyörületességből?

Valentine körbelocsolta a szobát acetonnal. – Csupán csak annyi, hogy a golyó bent marad a testben, Fred. Egy bilincset még csak-csak el tudok tüntetni, de a golyókat nem

rejthetem el a röntgensugarak elől. Még ha kipiszkáljuk is őket, nyomot hagynak a csontokon. Akárcsak a kések, úgyhogy eszedbe se jusson, Clint. – Megrázta a fejét, és újból Barthoz beszélt: – Azt hittem, a sok boncolásból mostanra már megtanultad, hogy is megy ez. Odabilincseljük a lefolyóhoz, és lelépünk.

Lena végre meg bírt szólalni. – Mit fog mondani Jeffrey-nek?

A seriff Lenára mosolygott. – Deacon Simms metet főzött Hank konyhájában, és te meg Sara rosszkor érkeztetek.

Lena nem is próbált meglepődést színlelni, hogy Deacon tetemét is megtalálják majd a romok között. Beleillett a képbe. – Jeffrey tudja, hogy maga itt járt.

– Annyit *fog tudni,* hogy elhoztalak benneteket – hárított Valentine, és ammóniát öntött a lúgra. – Aztán hazamentem, és megebédeltem a feleségemmel, mielőtt neki vissza kellett mennie az iskolába.

– Össze fogja rakni a képet, hogy maga ugyanazon a napon adta vissza a jelvényét, amikor neki meghalt a felesége.

Bart figyelmesen hallgatta a beszélgetést. Lena szinte érezte, ahogy a fogorvos teste megfeszül. – Lemondtál? – kérdezte Bart.

– De le ám – mondta Lena, és megmarkolta a bilincset, szuggerálta Bartot, hogy közelítsen. – Don Cook mondta, hogy Jake ma délelőtt lemondott. Jake kapott egy fenyegető levelet, és azt mondta, hogy inkább elhagyja a várost, mielőtt úgy végzi, mint Al Pfeiffer.

– Hazudik – így Valentine. – Tényleg lemondtam, de…

– Azt mondta, elmegy a városból – ismételte Lena. – Nézzen csak körül, Fred! – A mérőedényekre, vegyszerekre célzott. – Ezek itt mindent gondosan előkészítettek. Mit gondol, miért?

– Ne figyelj rá! – mondta Valentine Bartnak, baljós éllel a hangjában.

Lena nem hagyta abba, tovább illesztgette a kirakós darabjait. Valentine eddig nyilván baromira elégedett volt magával. Hiszen Lena átadta neki a megfigyelési fotókat. Ha megmutatja a megfelelő képeket a megfelelő embereknek, akkor az derül ki, hogy Fred Bart volt a művelet értelmi szerzője. – Csapdába csalták, Fred. Kezdettől ez volt a tervük, csak az alkalomra vártak. – Fred a fejét rázta, de Lena csak azért is folytatta: – Gondolkozzon, Fred! Nézze, mi folyik itt. Jeffrey-nek kell egy bűnbak, akit a felesége haláláért okolhat. Hát nem veszi észre, hogy Jake a maga vesztét készíti elő? *Maga* a bűnbak.

– Ne hallgasd ezt a baromságot! – mondta Valentine, de még Lena is meg tudta állapítani, hogy az előbb igencsak közel járt az igazsághoz. A seriff láthatóan ideges volt. Odakapta a tekintetét a pisztolyra. – Ugyan már, Fred. Egy kicsit forró lett a helyzet, én meg…

Lena és Valentine egyszerre kapta le a fejét, ahogy Bart meghúzta a ravaszt. Lena ösztönösen a fejét védte, az üres bilincskarika az arcán csattant. Feltekintett, arra számítva, hogy Jake Valentine fekszik előtte holtan, de Clintet érte a találat. Bart kitűnő lövész volt. A golyó a férfi szeme között fúródott be.

Ami Clintet illeti, ő fogta fel utolsóként, hogy lelőtték. Állt tovább üresen előremeredő tekintettel, teste kilendült oldalra; eltelt legalább két teljes másodperc, s csak utána esett hátra az ajtónak. Az ajtó kicsapódott, ahogy nekizuhant, a tárcáját az övéhez rögzítő lánc hangosan koccant a fán.

– Ezt meg mi a faszért csináltad? – akarta tudni Valentine. – Az isten szerelmére,

Fred! Lepuffantottad Jerry emberét. – Toppantott. – Ezt nem úszod meg magyarázat nélkül, te barom.

Bart egyenesen Valentine mellére célzott a pisztollyal. – Azt hiszed, nem tudom, mit művelsz?

– Mit?

– Igaza van a nőnek. Életedben nem főztél még metet, és Clint túl magasan van a szamárlétrán az efféle szarakodáshoz.

– De hát…

– Mi volt a terved ezzel a sok cuccal? – kérdezte Bart végigmutatva a vegyszereken, mérőedényeken. – Itt akartál hagyni a szószban, miközben te megpucolsz a városból azzal a dagadt nejeddel együtt.

Valentine keze ökölbe szorult. – Ne merészeld Myrát is belekeverni!

– Al meg én rendet tartottunk ebben a városban, harminc éven át elválasztottuk a jókat a rosszaktól. Te leszartad, mi a jó, mi a rossz. Mintha cukorkát osztogatnál.

– Pénz beszél, ember.

– De milyen áron?

– Az a sok dohány, amit hetente kaptál tőlem, mintha nem zavart volna.

– Nem nagyon volt választásom – vágott vissza Bart. – Kis szarházi voltál, mielőtt beházasodtál a családba. Aztán egyszerre te lettél a város nagykutyája, úgy parádézol, mintha nem is tudom, ki lennél. De soha nem voltál más, csak egy fasz.

– Mégse az én fejemből pattant ki az ötlet, hogy dobjuk be Boydot a motelszoba ablakán! – Valentine ekkor már üvöltött. – Az mi volt, Fred? Még egy a te remek megmozdulásaid közül, mint a tanárnő felgyújtása a focipályán. Az kavarta fel a szart a kezdet kezdetén. – Látszott rajta, hogy elégedett az érvelésével. – Te meg az őrültségeid, hogy megfélemlítsd az embereket, mint a régi szép időkben, de ezzel csak olajat öntesz a tűzre. Én meg próbálok feltakarítani utánad. Szóval, ki a fasz?

– Tudod, miért maradhattam meg a helyemen? – szegezte neki a kérdést Bart. – Feltetted már magadnak a kérdést, hogy miért nem kaptam tőlük egyirányú jegyet a láphoz? Hát azért, mert a te csontos kis seggedben nem bíznak.

Valentine halkan nevetgélt. – Ha ilyen behatóan ismered őket, akkor tudod, mit jelent számukra a család.

– Szerintem boldogan megszabadulnának tőled, én ezt gondolom.

– Én meg azt gondolom, hogy momentán egyedül én állok a halálod útjában.

– A mosogatóhoz – rendelkezett Bart. – Mind a ketten.

– Várjál már… – kezdte Valentine.

Bart lábon lőtte.

– Bassza meg! – ordította a seriff. – Jézusom, mi a faszt csinálsz?

Bart lehajolt, és felszedte a töltényhüvelyt. – Azt mondtam, menjetek mindketten a mosogatóhoz. – Lena nem mozdult, mire Bart megrúgta a székét. – A golyónál csúnyább módszereim is vannak, hogy fájdalmat okozzak neked, kicsikém.

Lena felállt, megindult a mosogató felé.

Valentine a vérző lábát fogva füstölgött: – Azt hiszed, megúszhatod?

– Azt hiszem, sokkal több golyót kell majd kipiszkálnom a tetemedből odaát a hullaházban, ha nem takarodsz oda a mosogatóhoz, és nem bilincseled magad a csőhöz.

– Azt hiszed, visszatérhetsz a régi módszerekhez? Most már túl nagy a tét, Fred. Ki fognak nyírni.

– Pofa be – förmedt rá Bart, és lábon rúgta Valentine-t, pontosan ott, ahol meglőtte.

– Bassza meg! – üvöltött Valentine, és összebicsakló térddel a padlóra zuhant.

– Te is – mondta Bart, és a pisztolyával intett Lenának. – Le a földre!

Lena lassan letérdelt. – Senkinek se szóltam róla, hogy maga volt az a kocsiban – mondta. – Egész idő alatt tartottam a szám.

– Tudom, szivi – így Bart. – Ez kedves tőled.

– Engedjen el! – rimánkodott Lena. – Hadd menjünk el Sarával, egyikünk se fog beszélni.

Bart kivillantotta undok kis fogait. – Az a vicces, Lena, hogy ha csak rólad lenne szó, hinnék neked. Komolyan mondom. De a doktornő nem az a hazudós fajta. Talán megpróbálná, de kizárt, hogy tud titkot tartani.

– Nem fog beszélni.

Bart megrázta a fejét. – Jake, nyúlj be oda, és húzd át a bilincset a csövön.

– A kurva anyád – dünnyögte Valentine, megragadta Lena karját, és átvezette a bilincset a lefolyó kanyarulatán.

– Szorosra – utasította Bart. – Még.

Valentine olyan szorosra tette, hogy kivörösödött a csuklója. – Utolérnek – figyelmeztette Bartot. – Utolérnek, és a segged lyukán keresztül tépik ki a beleid.

Bart a tűzhelyhez ment. Bekapcsolta a rózsákat, a legmagasabb fokozatra állította, és a fegyver markolatával leütögette a gombokat. Miután elégedetten konstatálta, hogy a gáz így elzárhatatlanná vált, fogta és rárakosgatta a nyílt lángra a kerámiabögréket.

– Ezért megdöglesz – intette Valentine. – Azt hiszed, megúszhatod, ha kinyírsz? A kurva életbe, tábornoki rangom van a Tiszta Fehér Bőr Testvériségében. A bosszú úgy záporozik majd rád, mint egy fehér isten haragja.

– Hát hogyne – mondta Bart. – Téged meg seggbe kúr a pokol leghatalmasabb, legfeketébb szarevője. – Felemelt lábbal arcon rúgta a seriffet. A szög nem volt tökéletes, de a mosogató alja pont Valentine mögött volt. A feje nekiverődött az öntöttvasnak, és baljós reccsenés hallatszott a koponyájából. Összeroskadt, feje hátulsó feléből vér csepegett.

Bart letérdelt, s a pisztolyt Lena mellére szegezve átforgatta Valentine zsebeit.

– Ne tegye ezt! – könyörgött Lena. – Kérem, ne tegye!

Bart megtalálta a seriff mobilját, és összezúzta olcsó cipője sarkával. – Őszintén sajnálom, drága – mondta.

– Értem – mondta Lena, és arra gondolt, hogy ha szabad lenne a keze, most kiszorítaná a fogorvosból a szuszt. – Nézze, semmi baj. Én tényleg megértem.

Bart megrázta a fejét, tekintete elrévedt. – Olyan vagy, mint a mamád volt. Tudsz róla?

Volt. Lena torka elszorult, minden harci erő elhagyta a testét. – Mi lett vele? – kérdezte. – Kérem. Tudnom kell.

– Ő a jók egyike, szivi, aki már eltávozott. – Bart felállt, és rápillantott a bögrékre a tűzön. – Most már egy szebb helyen van. – A szobára, az adott helyzetre célzott. – Remélem, ez a tudat hoz neked némi megnyugvást.

– Megnyugvást? – visszhangozta Lena. – Szórakozik velem, a fenébe is! Azt hiszi, szívességet tesz vele, ha megöl?

Bart a konyhaasztalra dobta a pisztolyt. – Sajnálom, kicsikém. – Kinyitotta az ajtót, és halkan betette maga mögött.

– A picsába! – ordította Lena, a seriff lábát rugdosva. Amaz felnyögött, és oldalt dőlt. Lena most jól látta a feje búbját, rajta a kopasz folttal. A skalpjára vörös horogkeresztet tetováltak, amelynek csak a vége látszott ki.

– Sara! – kiabálta Lena, pedig tudta, hogy nem kap választ. – Sara! – Kihajolt, amennyire bírt, hogy Clint élettelen tete-me mögé lásson. Sara még mindig a falnak dőlt, és üres szemmel bámult vissza Lenára.

Lena átrángatta Valentine karját a cső fölött, felnyögve az erőfeszítéstől. Holtsúly; ezzel az erővel egy sziklához is kikötözhették volna. Húzta-vonta, és végül sikerült berángatnia a seriffet a szekrénybe, könyökhajlata a cső kanyarulatán lógott. Valentine nyögdécselt valamit, könyörgött neki, hogy hagyja abba, és segítsen, de Lena süket maradt az esedezésre, megvetette a lábát a szekrény oldalán, két kezébe markolta a seriff kezét, és olyan erősen húzta, amennyire a válla kiugrasztása nélkül képes volt rá. Amikor Valentine már egészen bent volt a szekrényben, Lena lendületet vett, és nagyot rúgott a csőbe.

– Segítség! – kiabálta, és újból megrúgta a csövet, meg még egyszer, közben lecsúszott a lába, és Valentine vállát találta el. – Segítség!

– Lena… – suttogta Valentine, és nyújtotta felé a kezét. – Kérem…

Lena köhögni kezdett, ahogy finom köd terjedt szét a helyiségben. A cső meghajlott, de nem tört ki – ez volt az egyetlen szaros dolog, amit Hank megjavított ebben a pusztulásra ítélt romhalmazban. Lena dühödten kiabált, rugdosta a csövet, összevissza horzsolta a lábát, hogy a végén fölemelni is alig bírta.

– Segítség! – próbálkozott újfent, de kiáltozás közben is tudta, hogy senki nem fog jönni. Bart kétszer is elsütötte a pisztolyt, és senki sem vette magának a fáradságot, hogy a megmentésükre siessen. Átlagos dolgozók lakják a környéket. Senki sincs otthon egy péntek délelőtt kellős közepén; legalábbis senki olyan, aki törődne velük.

A pisztoly. Lena megpillantotta a fegyvert a fal melletti asztalon. Előrelendült, a válla kis híján kiugrott a helyéről. Nem érte el az asztalt. A hátára gördült, és rúgott egyet, hogy elkapja az asztal lábát, és közelebb húzza. A cipője orrával épphogy súrolta a fémet, aztán megdermedt, ahogy meghallotta, hogy eltörik egy üveg. Fehér füst gomolygott fel az asztalról. A folyadék a padlóra folyt, és ahogy felmarta a linóleumot, úgy sistergett, akár a szalonna. Mégis mire gondolt? Csak újabb kemikáliákat engedett ki a levegőbe. És mire megy vele, ha megszerzi is a fegyvert? Idebent nem lövöldözhet. Máris tele volt füsttel a szoba. Elég egy szikra, és felrobban az egész ház.

– Nem és nem – zihálta felülve, ahogy gondolkozni próbált. – Kérlek, istenem! – Rántott még egyet a bilincsen, és felsikoltott fájdalmában. A csuklója csupa horzsolás és vér. Annyira sajgott, hogy talán el is tört. – Nem – suttogta köhögésbe fúlva. Tüdeje összerándult a mellkasában. Olyan érzés volt, mintha vattát lélegzett volna be. Lena megpróbálta kiköhögni, de semmi nem segített. Felnyúlt, hogy megnyissa a csapot, alátette a kezét, és vizet vitt a szájához, a szeméhez.

Annyi éven át volt ennek a háznak a foglya, és imádkozott, hogy ne itt kelljen meghalnia, hogy valamiképpen sikerüljön kijutnia ebből a rettenetes városból, és legyen belőle valaki, most mégis csapdába került Hank házában, és élete legborzalmasabb rémálmát éli át.

Lena visszanyelt egy zokogást. Jeffrey úgyis rá fog jönni. Nem fogja hagyni, hogy egy fogorvos boncolja fel a feleségét. Az államtól kér majd valakit a tetemek megvizsgálására. Meglátják Valentine betört koponyáját. Talán Lenából is marad annyi,

hogy lássák a horzsolásokat a lábán meg a csuklója véres masszáját.

A csuklója.

Lena ekkor végre meglátta a kivezető utat.

Clint után nyúlt, próbálta elkapni a nadrágszárát, a cipőjét, valamit, amiben megkapaszkodhat. De túl messze volt tőle. Lena hasra fordult, egyik karját kinyújtotta a feje fölött, és meglendítette a lábát, hogy azzal húzza oda Clint tetemét. A férfi nagyon nehéz volt, Lenának mégis sikerült az egyik lábát a saját lába közé fognia, és addig ügyeskedett, amíg beakasztotta a cipőjét a halott övéről lógó láncba. Megfeszítette a hasát, és feljajdult az erőlködéstől, ahogy megmozdította a testet. Felült, most már kézzel is elérte Clint nadrágszárát, közelebb rángatta magához, hogy le tudja venni a kést az övéről.

Valentine-ra nézett. A seriff őt bámulta, tekintetéből rettegés sütött.

Lena nem hagyott magának időt a töprengésre, fogta a kést, és beledöfte a seriff csuklójába. Valentine eltátotta a száját, de nem kiáltott fel. Helyette éles nyüszítést hallatott, aminek soha nem akart vége szakadni. Lena próbálta kirekeszteni a hangot, ahogy újból döfött, kereste azt a lágy pontot, ahol a csont átadja a helyét az inaknak. Forgott a gyomra az arcába spriccelő vértől, kis híján rosszul is lett. A bilincs annyira rá volt szorulva a seriff csuklójára, hogy nem szúrhatott lendületből, attól tartott ugyanis, hogy kicsorbítja a pengét a fémen. Megállt, és hányingerrel viaskodva levegő után kapkodott. A tűzhely felől bugyogó hangok jöttek, ahogy a folyadék forrni kezdett.

– Kérlek… – nyöszörögte Valentine. – Kérlek, Uram, ne…

Lena félreseperte Valentine összezúzott mobiltelefonjának maradványait, lenyomta a seriff csuklóját a padlóra, ráhelyezte a pengét a csuklójára.

– Ne! – könyörgött Valentine fejhangon, amint rájött, mi készül. – Uramisten! Úristen! Ne!

Lena felállt, és rányomta a cipőtalpát a késre, a kétoldalú penge beleszántott a gumiba. Homlokát a pultnak támasztva és minden erejét mozgósítva beletaposta a pengét a seriff csuklójába.

– Ne! – üvöltött Valentine rúgkapálva, és a kín állatias hangjai visszhangoztak végig a szobán.

Lena ránehezedett a pengére a cipőorrával, és addig billegtette előre-hátra, míg a kés talajt nem ért.

A bilincs felugrott, ahogy Valentine keze elvált a csuklójától, akár egy mozgó fog. Olyan szoros volt a bilincs karikája, hogy nem akart kijönni belőle a keze. Lena csak állt, és a seriff keze a lábát verdeste. A vastagodó füsttől öklendezni kezdett. Szúrt a szeme, s egy pillanatra azt sem tudta, hol van.

A bögrék fehéres-forrón fortyogtak a tűzhelyen. Megpróbálta lekapcsolni a gázt, de a gombokból csak csonkok maradtak, melyeket meg se lehetett mozdítani. A füst feketén gomolygó fellegekben betöltötte a szobát. Lena látta a messzeségben, hogy Sarának közben sikerült felülnie. Látta, hogy mozog a szája, de a nő meg se próbált feltápászkodni, nem tett semmilyen erőfeszítést, hogy kimeneküljön az égő házból.

Lena odabotorkált hozzá, de nekiütközött az asztalnak, és leverte a gyufákat a földre. Lenézett, és látta, hogy a piros dörzsfelület mindegyikről le van hántva, a gyufák használ-ha-tatlanok. Lüktetni kezdett a karja, és rájött, hogy üvegszilánkon támaszkodik. Előbb furcsa szagot, majd vakító fájdalmat érzett. Sav. Rátenyerelt a törött savasüvegre. Szája kinyílt, de nem maradt levegő a tüdejében, hogy sikoltani tudott volna, ahogy elrántotta

az asztalról a kezét.

– Lena… – szólalt meg Valentine a háta mögül. – Kérem…

Lena megindult előre, el a seriff hangjától. Úgy érezte, hogy a bőre cseppekben válik el a kézcsontjaitól, de nem állt meg, kényszerítette a lábát, hogy vigye őt közelebb Sarához, holott- a józan eszének maradéka szinte üvöltötte, hogy az ellenkező irányba menjen.

Köhögött, öklendezett a füsttől, a zárt szoba forrósága a bőrét perzselte. Valentine tökéletesen kidolgozta a tervét. A konyha egy őrült tudós álma és minden zsaru rémálma volt.

Lítium. Jód. Festékhígító. Lúg.

A kristálymet előállításához szükséges alkotóelemek közül némelyik megegyezett azzal a bombáéval, amelyet az oklahomai Murrah-épület felrobbantásánál használtak{6}.

Oda kell érnie Sarához, mielőtt felrobban a ház, és ki kell jutniuk a szabadba.

– Sara! – sikoltotta Lena, ahogy végigdülöngélt a folyosón. Leguggolt elé, megragadta Sarát a hóna alatt, próbálta felhúzni. – Segíts! – ordította, és görcsös igyekezettel, a falnak támaszkodva fölálltak. Most már olyan sűrű volt a füst, hogy Lena az orráig se látott. Érezte, hogy a maró vegyszerek hatására könnyek folynak az arcán. A konyhában elpukkant valami, mint egy pezsgősdugó vagy játék puska. Lena átvetette Sara karját a vállán, és a bejárati ajtó felé vonszolta. Az ajtó nem csukódott rendesen, így látszott egy morzsányi a napfényből.

– Kérlek, Sara – esedezett Lena. – Kérlek, segíts már egy kicsit. Nem bírlak fölemelni.

Sara megmozdította a lábát, esetlenül botorkált előre. Lena húzta magával, feltépte az ajtót. Vakító napfény. Ahogy kilökte Sarát a levegőre, érezte, hogy a bilincs meg ami rajta lóg, odacsapódik az ajtóhoz.

A lépcső tövében egyszerre estek össze, de Lena nem hagyta el magát. Sara hóna alá nyúlt, és háttal előrefelé vonszolni kezdte őt a kerten át az utca felé. Éppen elérték a szemközti járdát, mikor megváltozott valami a levegőben. Mintha vákuum szippantana be minden csöpp oxigént a házba, amit a forró levegő heves kilökődése követett. Lena nem hallotta a robbanást, csak amikor lebukott a földre, a testével fedezve Sarát. Aztán jött a hő, intenzív, iszonytató forróság, mely égette a bőrét.

Lena tehetetlenül feküdt Sarán. Testéből kifogyott az adrenalin, vagy bármi volt is az, ami képessé tette arra, hogy mindkettőjüket kimenekítse a házból. Valahogy oldalt gördült, és elterült a hátán.

Egy távoli sziréna hírül adta, hogy már úton van a segítség. Lena becsukta a szemét, átengedte magát a megkönnyebbülésnek, majd pedig az örömnek, hogy túlélték. Erőlködve ült fel, és vért köhögött. Úgy fájt a keze, hogy lélegezni is alig bírt. Igyekezett nem odanézni, nem akarta látni, hogy a sav a húsig lemarta róla a bőrt. Ekkor vette észre, hogy üres a csuklójáról lengő bilincskarika. Körülnézett, szemével követte az utcán átvezető útjukat. Semmi.

Sara fel akart ülni, de visszahanyatlott a fűbe. Feljebb az utcán Lena megpillantotta az Elawah megyei seriffhivatal egyik járőrkocsiját, két keréken vette a kanyart.

– Mi történt? – motyogta Sara a szemét dörgölve. – Lena, mi történt?

– Semmi baj – mondta neki Lena. – Már vége.

– Jól vagy? – kérdezte Sara. Még a földön kiterülve is az orvos beszélt belőle.

A járőrkocsi csikorogva fékezett le előttük. Lena próbált feltápászkodni, miközben a kocsiból Don Cook szállt ki. Lena lába nem akart együttműködni, a keze tűzben égett.

– Mi a franc folyik itt? – szegezte neki a kérdést a helyettes seriff.

Lena a vér ízét érezte a szájában. Gyomra összeszorult, alig bírt beszélni. – Fred Bart – mondta Cooknak. – Meg kell találnia Fred Bartot.

Sarának időközben sikerült felülnie. Rátette a kezét Lena hátára, és arra intette, hogy lélegezzen mélyeket. Lena megpróbálta, de a vér a torkába gyűlt. Köhögött, egész teste belefeszült az erőlködésbe.

Utoljára Sara kiabálását hallotta: – Hívjon mentőt!

Aztán elájult.

27. FEJEZET

Hétfő

Nick Shelton nem volt teljesen őszinte, amikor azt mondta Jeffrey-nek, hogy a Georgiai Nyomozóhivatal csak a helyi bűnüldöző szerv kérésére avatkozhat be. Létezett ugyanis egy kivétel a szabály alól: ha a helyi szerv oly mértékben korrupt, hogy nincs más választás, az állami szerv akcióba lép, és tisztogatást tart. A korrupció csimborasszója pedig az, amikor valaki megpróbál felrobbantani egy zsarut meg egy főzsarufeleséget egy droglaborban, így aztán az államiak dühös darázsrajként áramlottak Elawah megyébe.

Jeffrey félúton volt a georgiai állami fegyintézet és Reese között, mikor megszólalt a mobilja. A számot nem ismerte fel, a hangot annál inkább.

– Jól vagyok – mondta Sara, nem bajlódva a formaságokkal. Szavaitól Jeffrey szíve kihagyott egy ütemet, hiszen az ember csak akkor mondja, hogy jól van, ha előtte kifejezetten nem jól volt.

Sara mentőkocsiból hívta; a háttérben hallható sziréna versenyre kelt a hangjával. Mindenről beszámolt, amire emlékezett, onnantól kezdve, hogy Valentine fegyvert rántott, egészen odáig, hogy Bart beadott neki valamit, ami teljesen kiütötte. Mire befejezte a történetet, Jeffrey úgy összeszorította az állkapcsát, hogy alig fértek ki rajta a szavak. Mialatt ő Ethan Greenből próbált kiszedni valamit, Sara halálos veszélybe került. Soha nem fogja megbocsátani magának, hogy kettesben hagyta a feleségét Valentine-nal. Ha a seriff nem lenne halott, Jeffrey megkeresi, és saját kezűleg végez vele.

Két órával később, mire végre odaért a kórházba, úgy találta, hogy Sara jobban aggódik Lenáért, mint önmagáért. Nyugtalankodott, hogy a plasztikai sebész elég ügyesen kezeli-e az égést a nő kezén, félt, hogy fertőzés alakul ki Lena tüdejében, és biztosra vette, hogy a pulmonológusnak fogalma sincs arról, amit csinál. Már-már megszállottan járkált fel s alá, és egyre csak dőlt belőle a panasz, mígnem Jeffrey a szó szoros értelmében leállította.

– Jól vagyok – hajtogatta jóval azután is, hogy Jeffrey rájött, Sara ezekkel a szavakkal nem őt, hanem saját magát nyugtatgatja. Még amikor Jeffrey visszavitte Grant megyébe, Sara akkor is szüntelenül mondogatta, hogy remekül van. A múlt éjjel roppant össze először. Jeffrey megmondta neki, hogy visszatér Reese-be, mert segíteni akar Nick Sheltonnak Fred Bart kihallgatásánál. Sara nem mondta, hogy ne menjen, Jeffrey reggel mégis gazembernek érezte magát, ahogy kisurrant a házból, mielőtt az asszony fölébredt volna.

Jeffrey behajtott az Elawah megyei börtön elé, és megfogadta, hogy utoljára teszi be ide a lábát. Egy veszélyes anyagokat szállító teherautó állt a parkolóban, néhány hatósági pasas lézengett, kávézott a helyszínen. A Hank házánál bekövetkező robbanás után fél négyzetmérföldes körzetben kiürítették a területet, hogy megtisztítsák a mérgező hulladéktól. A seriffből mindössze némi DNS maradt, amelyet a kertben találtak, meg a kézcsonkja.

Jake Valentine. Jeffrey rosszul lett, ha csak rágondolt. Most, hogy meghalt, egy sor érdekes dolog derült ki róla. Szerény városi otthona nyilvánvalóan a nélkülözésről alkotott elképzelését mintázta. Volt egy jókora faháza a tónál, hozzá két motorcsónakja. Az előélete tiszta, a fivéréé azonban már kevésbé. David Valentine-t leszúrták egy rivális bőrfejű bandával vívott késpárbajban, ám az aktája szerint valamikor igen magas pozíciót töltött be a Testvériségben. Gyújtogatás, nemi erőszak, fegyveres támadás, gyilkossági kísérlet.

Valentine nyilvánvalóan tanult a fivére hibáiból, és kerülte a feltűnést. Egy nyilvános ittas randalírozás miatti letartóztatást kivéve, amelyre még az egyetemi éveiben került sor, semmi olyan nem szerepelt róla a nyilvántartásban, amiből az derülne ki, hogy Jake Valentine egy bőrfejű kábítószer-kereskedő, akinek több millió dollár értékű metamfetamin megy át a kezén. A kép hiányzó darabkája a seriff felesége, Myra volt. Myra Valentine, született Fitzpatrick, a Tiszta Fehér Bőr Testvériségét vezető Jerry és Carl Fitzpatrick kishúga. Szüleik Elawah-ba költöztek, miután New Hampshire-beli szülővárosuk világossá tette számukra, hogy nem tolerálják egy zsarugyilkos családjának a jelenlétét. Myra annyira megkedvelte Reese-t, hogy ott maradt. Jake Valentine egy nagy hatalmú családba házasodott be, s mint a legtöbb nagy hatalmú család, ez is megtalálta a módját, hogy munkát adjon az élhetetlen sógornak.

Nick értesítést küldött a Testvériség New Hampshire-beli rezidenciájára, hogy beszélni szeretne Myrával. Nem válaszoltak.

Jeffrey igazából soha nem bízott Jake Valentine-ban, de mivel mindenáron rá akarta húzni a vizes lepedőt Ethanre, egyedül hagyta a két nőt a seriffel. Jeffrey nem tudta, hogy dühöt vagy inkább szégyent érezzen önnön vaksága miatt. Emlékezett Grover Gibson szavaira arról a napról, amikor Valentine-nal kimentek a férfi erdei kunyhójához, hogy tájékoztassák a fia haláláról.

– Ez a te műved! – üvöltötte Gibson, és ököllel esett neki a seriffnek. – Te ölted meg őt!

Valentine kiválóan előkészítette a terepet, idejében figyelmeztette Jeffrey-t, hogy Grover őt hibáztatja a halott fia drogfüggőségéért. Jeffrey még meg is védte a seriffet.

De nem töprenghet most ezen, mert csak még dühösebb lesz tőle. Most Fred Bartra kell koncentrálnia. Az a gerinctelen fogász maradt az egyetlen megbüntethető személy, és ő mindent el fog követni, hogy kiharcolja neki a büntetést. Bart épp a rendelőjében tömött be egy lyukat, amikor Don Cook végre elindult a keresésére. Bart merő véletlennek nevezte a tényt, hogy a fogorvosi székében ülő beteg történetesen az ügyvédje. Nick biztosra vette, hogy Jeffrey segítségével meg tudja törni Bartot. Jeffrey nem osztotta a kollégája optimizmusát. Elawah megye több évtizedes titkokra épült. A város azért tudott prosperálni, mert a polgárai rutinosan félrenéztek. Jeffrey erősen kételkedett benne, hogy bárki, legkevésbé Fred Bart, változtatni akarna ezen.

A fogda előcsarnoka klausztrofóbiás érzetet keltett, erősebben, mint utoljára. Don Cook valószínűleg a seriff emeleti irodájában van, és az új bútoroknak méri le a helyet. Nick ült a férfi íróasztalánál, és a helyettes seriff egyik vadászati magazinját lapozgatta. Feltekintett, amikor meglátta Jeffrey-t. – Szarul nézel ki.

– Sara nem rajong érte, hogy itt vagyok.

– Majd kiheveri – mondta Nick, de Jeffrey ebben nem volt biztos. – Megszakad a szívem Bob Burg miatt. Múlt éjjel fogták el.

Jeffrey osztozott vele az érzésben. Eddig egyértelműen a jó fiúk közé sorolta Burgöt,

de kisült, hogy a nyomozóhivatal emberét már évek óta megvesztegették. – Beszél?

– Meg se mukkan – válaszolta Nick. – Bob nem hülye. Tudja, hogy most egy darabig nem láthatja a napot, és nem fog beköpni egy rohadt bőrfejűt.

– Találtál valamit arról, hogy Hank kapcsolatba lépett vele?-

– Bob egy szót se írt le. De még ha nem így volna, akkor is szükségünk lenne a vallomására, márpedig nem fog beszélni. Ezek a büdös nácik mindenütt ott vannak. Bob egész hátralévő életében úgy fog aludni, hogy a fél szemét nyitva tartja.-

Úgy kell neki, gondolta Jeffrey.

– Lena hogy van?

– Jól – válaszolta, örülve a témaváltásnak. – A tüdeje még kezelésre szorul, de a jövő hét közepe táján hazaengedik. – Hozzátette: – Tegnap este átvitték abba a kórházba, ahol Hank fekszik.

– Ő hogy van?

– Jobban. Még mindig kritikus az állapota. Mi van Barttal? Megszólalt már?

– A rohadék – dünnyögte Nick, és felállt az asztaltól. – Be nem áll a pofája. Azt hiszi az idiótája, hogy bármiből ki tudja dumálni magát. Azt állítja, hogy Lena nyilván be volt állva a sok vegyszertől, azért emlékszik tévesen. Az ügyvédje szerint Bart mindent el fog nekünk mondani, amit Valentine-ról tud, ha gondatlan veszélyeztetésre változtatjuk a vádat.

Jeffrey napok óta először elnevette magát. – Tényleg azt hiszi, hogy megúszhatja?

– Az ügyvédje jelezte, hogy hajlandók elfogadni a feltételest a vizsgálati fogságban töltött idő beszámításával.

Jeffrey megint nevetett. Egyszerre alig várta, hogy Fred Bart szemébe nézzen.

Nick komoly hangra váltott. – Szeretném, ha megfigyelnéd az ügyvédet. Valami nem stimmel vele.

– Rendben – bólintott Jeffrey. – Nálad van az anyag?

Nick átadott neki egy irattartót, aztán benyúlt az íróasztal alá, és megnyomta az ajtónyitót. Jeffrey követte őt hátra, s közben arra gondolt, hogy bár csak néhány nap telt el, az épület máris elhanyagoltnak tűnik. Don Cookot sajnos nem vezetőnek teremtették, és a várost csak egy erős személyiségű és bőséges tapasztalattal megáldott ember lesz képes magához téríteni Valentine árulásából. Jeffrey két hónapot adott az öregnek, mielőtt lemond a tisztségről, és nyugdíjba vonul, hogy horgászással töltse hátralévő életét.

A kis kihallgatószoba előtt háromlábú állványra helyezett digitális kamera várt rájuk. Nick rákoppantott az ajtóra, ahogy benyitott.

– Na végre – mondta Bart, mintha felvidítaná az érkezésük.

Jeffrey az asztalra ejtette a Nicktől kapott mappát, és a kezét nyújtva bemutatkozott Bart ügyvédjének. A másik nem mondta meg a nevét, és a drága öltönyéből meg a divatos frizurájából ítélve Atlantában sokkal inkább otthon érezte magát, mint Elawah megyében.

Nick odamutatott a kamerára. – Ezt előbb beállítom. – Halkan fütyörészve az asztalfőre állította az állványt, és úgy rendezkedett, mintha a világ összes ideje az övé volna. Jeffrey tudta, hogy ezzel csak a fogászt akarja kihozni a sodrából, de a művelet Jeffrey-re is hatott. Mire Nick végzett, Jeffrey már tűkön ült a székében.

Nick leült Jeffrey mellé, velük szemben Fred Bart meg az ügyvéd. A felvétel kedvéért azzal kezdte: – Nick Shelton vagyok a Georgiai Nyomozóhivataltól. Mellettem Jeffrey

Tolliver, Grant megye rendőrfőnöke, ő fogja vezetni a kihallgatást. Rendben lesz így, fiúk?

Az ügyvéd bólintott. Nagydarab fickó, a haja egészen rövidre nyírva. Jeffrey azon tűnődött, van-e vajon valamilyen tetoválás a fejbőrén.

– Elkezdhetnénk végre? – így Bart.

Jeffrey kinyitotta az irattartót. Szétterítette a fotókat, amelyeket Jake Valentine íróasztalán találtak egy mappában. A szemeteskosárban talált hamuból arra következtettek, hogy ennél több fénykép volt, de Valentine gondoskodott róla, hogy a megfigyelési fotókon egyedül Fred Bart és Boyd Gibson lássék. A seriff igazat beszélt, mikor azt mondta Jeffrey-nek, hogy értesítette a nyomozóhivatalt. Nick irodája egy órával az előtt rögzítette a hívását, hogy Jeffrey és Sara beért a börtönbe. Valentine nyeglének tűnt, ahogy előtárta a kábítószerrel kereskedő fogorvos esetét.

Fred Bart szinte rá se nézett a fotókra. A képek szemcsések voltak ugyan, mégis egy egész történetet beszéltek el. Jeffrey megkocogtatta az ujjával a legfelsőt, amelyiken Fred Bart Boyd Gibsonnal cigarettázott egy elhagyatottnak tűnő raktárépület előterében. Mögöttük egy kábítószer-tranzakció zajlott éppen. Egy másik fotó Bartot mutatta a Jaguarjában, amint egy köteg pénzt ad át Boyd Gibsonnak. Valamennyi fotó Fred Bartot tüntette fel a város metamfetamin-vezéragyaként, és Gibson képviselte mellette az izomerőt.

– Ezeket nyilvánvalóan meghamisították – jelentette ki Bart magabiztosan.

– Biztos vagyok benne, hogy tud majd találni egy szakértőt, aki ezt a bíróság előtt is elmondja – így Jeffrey. Jake Valentine remek munkát végzett a fogász gyanúba keverésével. Ha Lena nem veszi észre a tetoválást a seriff karja alatt, senki sem vonta volna kétségbe Valentine bizonyítékait vagy Bart halálát a tulajdon házi droglaborjában, Clint Jones szíves közreműködésével.

– A bankszámláján szerepel egy több mint kétszázezer dolláros befizetés, amelyet péntek reggel utaltak rá – mondta neki Jeffrey.

– A rendelőmben voltam a betegekkel. Fogalmam sincs, miről beszél.

– Vagyis abban a helyiségben tartózkodott, ahol olyan nagy mennyiségű metet találtak, ami egy sípálya beszórásához is elegendő lenne? – Szünetet tartott. – Jake kész volt lepasszolni a nyomozóhivatalnak egy ilyen zsíros fogást.

Bart lassan ingatta a fejét. – Fogalmam sincs, miről beszél.

Jeffrey nem kertelt. – A halálbüntetéssel néz szembe.

– Kliensem mindenben együttműködik önökkel, ha nem ködösítenek – vetette közbe az ügyvéd.

– A kliense hidegvérrel lelőtt egy embert egy nyomozó szeme láttára.

– Az a nő nem volt magánál – tiltakozott Bart, ahogy Nick előre megjósolta. – Annyi vegyszer volt abban a szobában, az is csoda, hogy egyáltalán emlékszik, hogy ott volt. Maga is tudja, mit művelt Jake-kel. Levágta a kezét! Józan ember aligha tesz ilyet.

Az tesz ilyet, aki nem akar meghalni, gondolta Jeffrey. – Maga benyugtatózta a feleségemet.

– Jake bántotta volna, ha nem ütöm ki. Nekem elhiheti. Erőszakos ember volt.

Az ügyvéd megmerevedett, ami nem tűnt volna fel Jeffrey-nek, ha nem tartja szemmel a pasast.

– Charlotte Gibsont hogy védte meg az Escalade hátsó ülésén? – kérdezte Jeffrey Barttól.

– A barátjának már elmondtam, hogy az nem én voltam – állította Bart. – Odahaza tévéztem aznap este.

– Lena kész azonosítani magát.

Bart mosolyt villantott. – Értesüléseim szerint annál a bűnténynél maszkot viselt az elkövető.

– Úgy van – értett egyet Jeffrey. – Csakhogy nehéz elrejtőzni egy maszk mögött, ha valakinek apró rágcsálófogai vannak.-

Mielőtt átgondolhatta volna, mit csinál, Bart a szája elé kapta a kezét.

– Beszéljen Boyd Gibsonról – mondta Jeffrey.

Az ügyvéd mintha felfigyelt volna Gibson nevére. Fred Bart lenne az egyetlen ember a teremben, aki még nem jött rá, hogy a fickó az ellentábornak dolgozik? Szíve szerint Jeffrey feltűrte volna a pasas ingujját, hogy megkeresse rajta a tetoválásokat.

– Boyd Gibson? – ismételte Jeffrey.

Bart komótosan beszélt, alig mozgatta a száját, mintha így eltakarhatná a fogait. – Jake-től hallottam a történtekről – mondta. – Clint és Boyd soha nem jöttek ki jól, Jake tartotta őket kordában. Utasította őket, hogy gyújtsák fel Hank kocsmáját. Jake-nek nem tetszett ugyanis, hogy Lena szaglászni kezdett. Így próbálta elijeszteni.

– És? – unszolta folytatásra Jeffrey.

– És Jake mondta, hogy a fiúk körbelocsolták a kocsmát benzinnel. Clint rádobott egy gyufát, mire Boyd nekiállt ordibálni, hogy Hank odabent tartotta a dugipénzét, a padlóba rejtve vagy mi.

– Képes volt berohanni az égő épületbe, csak hogy megszerezze a pénzt? – kérdezte Jeffrey, és arra gondolt, hogy ha Bart igazat beszél, akkor ő egy címeres ökör kedvéért kockáztatta az életét azon az éjszakán.

Bart bólintott. – Akkor jött maga. Boyd elpucolt, és az erdőben találkozott Clinttel. Összevitatkoztak valamin. Mondtam már, ezek forrófejű alakok. – Bart hatásszünetet tartott. – És Clint végül is leszúrta Boydot.

– Na és aztán?

– Aztán be kellett vallania Jake-nek.

– Mi van a késsel?

– Clint nem akart megválni a késétől, drága darab volt, ezért egy másikat használt, amit… úgy talált. – Megadón széttárta a kezét. – Ne feledje, másodkézből, Jake-től hallottam a sztorit, szóval megerősíteni nem tudom.

– Persze – így Jeffrey. – Megértem. – Keresztbe fonta a karját. – Jake azt nem mondta el magának, kinek az ötlete volt, hogy behajítsák Boyd tetemét a motelszobámba?

– Az övé. Jake azt hitte, hogy ha eléggé megrémíti a rendőrfőnök feleségét, mindketten elhagyják a várost.

– Na és Charlotte Gibson?

– Beszélt Lenával, és Jake-et ez nyugtalanította.

– Ezért hát felgyújtotta a nőt?

– Igen. Jake előszeretettel hagyott üzeneteket.

– Ez igaz?

– Igen.

Jeffrey emlékezett arra, amit Lena mondott, hogy mik voltak Bart utolsó szavai Valentine-hoz, s hogy fellángoltak az indulatok a két férfi között. A fogorvos már akkor is mettel egészítette ki a jövedelmét, amikor Valentine még pelenkás volt. Ő volt a város

nagykutyája, míg Myra hozzá nem ment az egyetemi szívszerelméhez.

– Csak hogy tisztán lássak – foglalta össze Jeffrey, és az ujjain számlálta a hullákat. – Clint Jones megölte Boyd Gibsont, Jake megölte Charlotte-ot, maga pedig volt olyan kedves, hogy lelőtte Clintet, miért is? Önvédelemből? Súlyos figyelmetlenségre vall, hogy Lenát és Sarát viszont a sorsára hagyta, nem gondolja?

– Tudom, hogy nem lett volna szabad otthagynom a nőket, de meg voltam rémülve. Jake-nek van pár befolyásos barátja. Eliszkoltam, mert féltem. Ezért a tettemért vállalom a felelősséget.

– Jó hallani, hogy valamiért hajlandó felelősséget vállalni.

Bart védeni próbálta magát: – Betelefonáltam a seriffhi-va-talba, és névtelen bejelentést tettem.

Nick ezt nyilván már hallotta. – Lehallgattuk a 911 pénteki felvételeit, Fred. Nem találtunk semmit.

– Akkor keressenek tovább – javasolta Bart. – Pénzbedobós készülékről telefonáltam a vegyesboltból. Rajta kell lennie az ujjlenyomatomnak.

Jeffrey ebben nem is kételkedett. Bartnak bőséges idő állt a rendelkezésére, hogy kifundáljon egy alibit, mialatt Lena és Sara az életéért küzdött.

– Na és a másik hulla? – kérdezte Jeffrey.

– Másik hulla? – szajkózta Bart. – Miféle másik hulla?

Éppolyan meglepettnek tűnt, mint korábban Sara és Lena. Mindkét nő megesküdött rá, hogy senki mást nem láttak Hank házában, csakhogy nagyjából a hátsó hálószoba környékén egy férfi maradványai bukkantak elő.

Jeffrey közölte: – Volt még egy csontváz Hank Norton házában. Az állami halottkém szerint egy idősebb emberé, aki a hatvanas éveiben járhatott.

Bart lenézett a kezére. – Erről nem tudok semmit.

– Maga a legtöbb dologról nem tud semmit – provokálta Jeffrey. – Szerintem viszont bőszen kattognak a fogaskerekek a kis fejében, próbál minden kérdésre gyors választ adni, de az igazság az, hogy fogalma sincs, milyen mély gödörbe pottyant.

– Nem értem, mire céloz.

Jeffrey Nickre nézett. Mindketten tudták, hogy Bart vagy túl arrogáns, vagy túl ostoba ahhoz, hogy belássa, abban a percben megpecsételődött a sorsa, amikor lelőtte Clint Jonest, és rárivallt Valentine-ra, hogy másszon be a mosogató alá.

– Rendicsek – sóhajtott fel Nick, és a tenyerét az asztalra támasztva felemelkedett.

– Mire készül? – vakkantotta Bart.

– Szedem a sátorfámat – felelte Nick, és összecsukta az állványt. – Nem tudsz te szart se, Tonto, és van egy olyan érzésem, hogy a Lone Ranger{7} bármelyik percben fölkerekedhet, hogy visszatérjen a karámba a kutyuskáihoz.

– Jól mondja – nevetgélt az ügyvéd.

Nick neki mondta: – Ne vegye sértésnek, cimbora, de reméljük, hogy az itt elhangzottakból semmi sem szivárog ki a szükségesnél messzebb.

– Azt hiszem, egy időre amúgy is el vagyunk látva járulékos károkkal. – Az ügyvéd áttolta a Fred Bartról készült fotókat az asztalon. – Úgy nézem, elsöprő mennyiségű bizonyíték van a kezükben. A vádemeléshez mindenképp elegendő. – Felállt, és Jeffrey-hez intézte a szavait: – Nagyon sajnálom, hogy megsérült a felesége. – Utógondolatként hozzáfűzte: – És a nyomozója, természetesen.

Jeffrey vette az üzenetet, de világosan akart beszélni. – Szerencsére már biztonságban

vannak.

– Szerencsére.

Az ügyvéd távozni készült, de Bart elkapta a karját, úgy rikácsolta: – Nekem azt mondta, alkut kötünk velük! Azt mondta…

– Vegye le rólam a kezét – ripakodott rá a másik, és kitépte a karját.

Bart felfogta végre, hogy az ügyvéd nem az ő oldalán áll, s hogy a jelenlétével mindössze arról kívánt meggyőződni, hogy Bart nem jelent fenyegetést azokra, akiktől ő a fizetését kapja.

Az ügyvéd a maga részéről megkönnyebbüléssel vette, hogy vége a komédiának. Odabiccentett Nicknek, majd Jeffrey-nek. – Uraim, ha megbocsátanak.

– Mit csinál? – követelődzött Bart. – Maga az ügyvédem! Hova megy?

A férfi úgy ment ki a szobából, hogy vissza se nézett.

Bart az asztal mellett állva idegesen tördelte a kezét, akár egy asszony.

– Üljön le, Fred – mondta neki Nick.

Bart beleroskadt a székébe. – Alkut akarok – motyogta. – Alkut kell kötnünk.

– Isten hozta a Vedd Ki a Kezed a Biliből klubban. – Nick csúfondárosan összeverte a tenyerét. – Mit képzelsz, Freddy fiú? Mégis miféle alkut köthetnél te?

– Akármilyet – esedezett Bart. – Csak mondják meg, mit valljak.

Nick megrázta a fejét. – Neveket akarunk, Fred. Csak az a bibi, hogy te egyet se ismersz.

– De ismerek! – nyüszített Bart. – Ismerem az összeset!

– Például?

– Például… – Hangtalanul mozgott a szája, ahogy próbált előállni valamivel. – Csak mondja meg. Mondja meg, hogy kit akar hallani.

– Rímel a Spitzpatrickra.

Erre elfehéredett. – Nem – mondta. – Azt nem lehet.

Nick vállat vont. – Nézd, haver, mi igazán adtunk neked esélyt, nem a mi hibánk, ha mégis utolér a sánta kutya.

– Meg fognak ölni – mondta Bart. – Ezek… még annál is rosszabbak. Nem egyszerűen megölik az embereket… ezek… – Elfogytak a szavai, ahogy levegő után kapkodott. – Kérem… – nyöszörögte.

Jeffrey felállt, Nick nyitotta az ajtót.

– Ne! – rimánkodott Bart. – Nem hagyhatnak csak úgy itt.

Nick nem tudta türtőztetni magát. – Ne aggódj, haver. A városból kifelé mi is útba ejtjük majd a vegyesboltot, és felhívjuk a 911-et.

Jeffrey rossz szájízzel hajtott el az Elawah Megyei Középiskola előtt. Örülnie kellene, hogy itt hagyja Fred Bartot prédául a farkasoknak, ám ő inkább piszkosnak érezte magát. Fred Bart sorsára hagyta Sarát abban a házban, és Jeffrey a szemet szemért elv elkötelezett híve volt. A tetejébe zsaru is, aki tudta, hogy az államnak megvan a módszere, amellyel gondoskodik a legveszedelmesebb bűnözőkről. Mi különbség van a között, hogy az ember tíz évig vár a fellebbezési kérelmeinek az elbírálására, és a között, hogy a Testvériség veszi gondjaiba?

Mindössze annyi, hogy a Testvériség minden elvett élettel erősödik. Ők nem fogják begördíteni Bartot egy steril szobába, hogy ott beadjanak neki egy injekciót. Bart

rimánkodni fog az életéért. Összeverik, és úgy megkínozzák, hogy már csak a halált várja majd. Fred Bart lecke lesz az összes többi gengszternek és húgyagyúnak: ha átvered a Testvériséget, a legnagyobb árat fizeted.

Mindazonáltal egyre a fülében csengtek Ethan Green szavai, és Jeffrey önkéntelenül eltöprengett, hogy a fiatalember talán meglátta benne az igazi Jeffrey-t, azt, aki elbújik a jelvénye mögé, miközben félrenéz. Jeffrey egykor esküt tett arra, hogy szolgál és megvéd mindenkit, nem csak az általa érdemesnek ítélteket. A rendszer részeként kellett volna tevékenykednie, nem pedig a maga alkotta szabályok szerint.

Kötelességei közé tartozott, hogy oltalmazza a gyengéket, és megvédelmezze őket az erősektől. Márpedig a síró Fred Bart nem tűnt erősnek, amikor Jeffrey és Nick magára hagyta a kihallgatószobában. Térdre esve könyörgött nekik segítségért.

Jeffrey észrevette, hogy túlment a motelon, és csinált egy teljes fordulatot. Éppen leparkolt az iroda előtt, mikor a takarítónő kilépett az egyik szobából. Megállt, és figyelte a kocsiból kiszálló férfit.

– A tizennégyesben maradt holmiért jöttem – mondta neki Jeffrey.

– Már össze van készítve – felelte a nő, és elsétált.

Jeffrey feltételezte, hogy utána kell mennie. Ha nem kapja el az irodaajtót, a takarítónő az arcába vágja.

– Kösz – mondta Jeffrey.

A nő, hosszú ujjú blúzán keresztül a karját vakargatva, bement a pult mögé. – A számlát még nem rendezték – mondta.

Jeffrey odapillantott a táblán lógó kulcsokra a nő háta mögött, és megállapította, hogy csak három szabad szoba van. – Nagy a nyüzsgés újabban?

– Nézze, seggfej. Nem én írom a szabályokat.

Jeffrey nevetve vette elő a tárcáját. – Mennyit fizetek?

Nyakvakarászás; a takarítónő azt kalkulálta, hogy mennyit szedhet ki belőle. – Száz dolcsi.

– Mit szólna húszhoz?

– Mit szólna ötvenhez?

Jeffrey kifizette neki az összeget, bár erősen kételkedett benne, hogy a pénz bekerül valaha a kasszába. A nő megjelenéséből ítélve alighanem ritka példányra bukkant: egy metfüggőre, aki jócskán elmúlt harminc.

– Hogy van a lány? – kérdezte a nő.

– Lena?

– Igen, ő.

– Megvan.

– Akkor jó – így a nő. A pult alól elővett egy táskát, és odalökte neki. – Itt vannak a szarjai. Most pedig húzzon el a francba.

Jeffrey egy percig az arcát, az arrogánsan felszegett állát nézte. Majd lassan így szólt: – Pár napig még bent tartják a St. Ignatiusban.

– Remek. Az én adómból.

– Maga fizet adót? – A takarítónő menjen-a-búsba pillantást vetett rá, amihez Jeffrey már igazán hozzászokhatott volna. – Tudja, a lánya néha pont így szokott rám nézni.

– Nekem nincs lányom.

– Pedig Lena nagyon hasonlít magára.

Angela Adams horkantott, ahogy megadta magát. Ötven dollár lapult a zsebében, és

éhség lüktetett a vénájában. – Ő se látott a szemétől, meg én se. Nem jött rá, hogy a tulajdon anyja áll előtte.

Jeffrey maga is nehezen kapcsolta össze a Hank Norton nappalijának kanapéja fölött látott olajfestményt az előtte álló nővel. Végül az álltartása leplezte le Angelát, akinek oly sok év után még mindig ugyanaz az arrogáns dac sütött a szeméből. Valaha gyönyörű nő volt, de a met megfosztotta szépségétől, és elragadta a kislányaitól.

Jeffrey ennek ellenére próbált kedves lenni vele. – Néha nem látjuk azt, amit nem keresünk.

– Azt hiszi, nem tudom, hogyan festek? – A pult szélét piszkálgatta. – Hank jól van?

Jeffrey érezte, ahogy a helyére pattan a kirakós egy újabb darabja. – Hank az eltűnése alatt végig magával volt. Igazam van?

– Több esze is lehetett volna annak a balfácánnak. Alig telt el két vagy három nap, és már meg tudtuk volna ölni egymást. – A nyakán lévő sebet birizgálta. – Egy reggel egyszerűen elsétált a szemétládája. Gondolom, hazament.

– Tisztul – mondta Jeffrey a nőnek. – Az összes metam-fe-tamin kijött már a szervezetéből.

– Hank mindig vigyázott rájuk. – Hirtelen észbe kapott. – Rá.

– Megtaláltuk a születési bizonyítványt, amelyet Hank nevével töltött ki.

– Lena is látta?

– Nem – mondta Jeffrey. – A nagy kavarodásban elkallódtak a papírok.

Angela bús nevetést hallatott. – Amilyen hülye liba voltam, azt hittem, így könnyebb lesz neki befogadnia a lányokat. Majdnem letartóztatták miattam. – Újból kapirgálni kezdte a sebét. Kiserkent a vére. – Én szoktattam rá Hanket a drogra. Nem mondta?

– Erről nemigen beszéltünk.

– Mikor Calt megölték – ő volt az apjuk –, egyszerűen nem bírtam elviselni a veszteséget. Várandósan, kövéren, nyomorultul, magányosan. Aztán mindennek a tetejébe még a fogam is megfájdult. Elmentem ahhoz a kopasz faszkalaphoz, Fred Barthoz. Azt mondta, van valamije, ami enyhíti a nyomást. – Haragosan rávillantotta a szemét, mintha Jeffrey kérdőre vonta volna. – Az én döntésem volt.

– Lena biztosan szeretne találkozni magával.

– Az elmúlt húsz évben ki-be jártam a börtönbe. Gondolja, hogy egy zsaru majd éppen egy bűnözőt szeretne anyának?-

Annyi biztos, hogy Jeffrey sem akart magának olyan apát, amilyen volt neki, de a szüleit nem választhatja meg az ember. – Hosszú ideje ismerem Lenát. Biztos, hogy látni akarná magát.

– Ezt akarja látni? – szegezte neki a kérdést Angela, és feltűrte a blúzát.

Jeffrey megrándúló arccal nézte a rombolást, amelyet a többéves tűhasználat vitt végbe a nő bőrén.

– Itt melózom – mondta Angela. – Annyi pénzt keresek, amennyiből éppen csak talpon tudok maradni. Nincs szükségem semmire, ami felforgatná az életem.

– Nem vagyok biztos benne, hogy Lena egyetértene.

– Igen, hát… – Visszahúzta a blúzát a karjára. – Nagy ívben leszarom, hogy mit gondol egy ilyen seggfej. Takarodjon a szemem elől!

Megkerülte a pultot, és megindult az ajtó felé. Jeffrey arra számított, hogy mindjárt ki is megy, de megállt.

Jeffrey újra próbálkozott: – Maga az anyja. Ezen semmi sem változtathat.

Angela a hátát fordította felé, keze az üvegajtón. – Tudni akarja, milyen anya vagyok én? – Utálkozva rázogatta a fejét. – Megfogadtam, hogy békén hagyom őket, de le voltam égve, és olyan anyaghiányom volt, hogy az fájt. Átmentem hozzájuk, hogy kikönyörögjek egy kis pénzt Hankből. Adott, én meg… – Mély levegő. – Ahogy kitolattam a kocsival, nem néztem semerre, és elütöttem a lányomat a nővérének meg annak a dundi kislánynak a szeme láttára, aki feljebb lakott az utcában. Tudta ezt? Tudta, hogy megvakítottam a saját lányomat?

Jeffrey képtelen volt felfogni ésszel ekkora bűntudatot.

– Másnap lesitteltek a zsaruk kábítószer-birtoklás miatt. Más is volt még a rovásomon, fedezetlen csekkek, előzetesek. A bíró nem kímélt. Hankkel arra jutottunk, hogy a lányoknak jobb, ha halottnak hisznek, mint ha megtudják, ki vagyok valójában.

– Na de…

– Miszter, én egész életemben csak egy jót tettem: otthagytam azokat a kisbabákat. Ne fosszon meg engem ettől!

Kinyitotta az ajtót, és elsétált, egyedül hagyva Jeffrey-t Lena dolgaival.

28. FEJEZET

Lena kerekes székben ült Hank ágyánál, ép kezében fogva a nagybátyja kezét. Hank bőre száraz volt, az ujjai merev pálcikák. Nem volt hajlandó ránézni, keze petyhüdten feküdt unokahúga kezében. Lena először azt hitte, megtébolyodott, csak lassacskán kezdett ráébredni, hogy a nagybátyja szégyelli magát. Ha Hank beszélt volna hozzá, arról beszélt volna, hogy tulajdon büszkesége vitte a pusztulásba. Valaha szinte már a fölényességig büszke volt arra, hogy leküzdötte a függőségét, mégis egyetlen tű elég volt neki a visszaszokáshoz. A testét tönkretette a sok elfogyasztott drog. Azok, amelyeket az orvosok írtak fel neki, mindent megtettek, hogy közömbösítsék az elvonási tüneteket, a depressziójával azonban nem tudtak mit kezdeni.

Jobbára így múlatták az időt, Lena fogta a nagybátyja kezét, Hank meg kibámult az ablakon, míg meg nem jelentek az ápolónők, hogy ideje lepihenni. Lena nem sokat beszélt, mert nem volt mondandója.

– Hogy vagyunk? – kérdezte az ápolónő, aki bejött ellenőrizni az összes csövet és gépet, amelyre Hank rá volt kötve. Aranyos nő volt, de a vidámsága fülsértő, harsány hangja a holtakat is feltámasztotta volna.

– Jól vagyunk – mondta Lena köhögve.

Az ápolónő aggódó pillantást vetett rá. – Elvégezte a reggeli légzőgyakorlatokat?

– Igenis – válaszolta Lena.

Erre elmosolyodott, és megpaskolta Hank kezét. – Ugye, hogy milyen jól viselkedik az unokahúga, Mr. Norton? – Amikor Hankhez beszélt, még harsányabban tette, valószínűleg azért, mert a férfi soha nem reagált.

Lenához: – Hogy van a keze?

Lena fölemelte a jobb kezét, amelyik vastagon be volt kötözve. – Jól van. A dokik szerint újra rendesen tudom majd mozgatni.

– Hát persze – mondta a nővér hajthatatlan meggyőződéssel. – Pár percig még itt maradhat a nagybátyjával, de tényleg csak pár percig. Mindkettőjüknek pihenésre van szüksége. – Figyelmeztetőn intett az ujjával. – Ellenőrizni fogom!

Az ajtó lassan becsukódott. – Micsoda orgánum – dünnyögte Hank.

Lena annyira megkönnyebbült, hogy beszélni hallja, hogy nem is bírt felelni.

Hank kemény hangon kérdezte: – Tényleg csinálod azokat a légzőgyakorlatokat, lányom?

– Igen.

– Soha nem tudtam megmondani, mikor hazudsz.

– Én se.

Hank mély levegőt vett, és lassan fújta ki.

– Beszélj az anyámról – mondta Lena.

Ekkor elmosolyodott. – Melyik mesét szeretnéd hallani? – Azt hitte, megint a régi játék következik, amelyet Sibyl és Lena még kiskorukban találtak ki.

– Az igaz történetet akarom hallani, Hank. Azt, amelyik róla szól.

Hank az utóbbi időben egyfolytában könnyezett, így Lena nem tudta megállapítani, hogy most éppen sír-e. – Mindig szerette a lányait. A szeretete egy pillanatra sem szűnt

meg.

– Megvakította Sibylt.

Ha Hank meglepődött is, ő ezt nem láthatta, mert a nagybátyja továbbra is elfordította tőle az arcát. – Eljött hozzám, hogy pénzt kérjen. Mikor megtörtént, majdnem beleőrült a bánatba. Elvittem onnan, és magamra vállaltam a dolgot a zsaruk előtt, azt mondtam, az én hibám volt. Nem hagyhattam, hogy anyátokat gyűlöljétek miatta. Azt akartam, hogy szeressétek őt, szeressétek az emlékét.

– Mi lett vele? – kérdezte Lena. – Hogy halt meg?

Hank odakapta a fejét. Szemlátomást sokkolta a kérdés. Tekintetében már-már pánik ült, mintha nem tudná eldönteni, mit mondjon.

– Semmi baj – csitítgatta Lena. – Én nem hibáztatlak. Nem haragszom. De tudnom kell az igazat. Kérlek, mondd el!

Hank torka látványosan elszorult. Összepréselte a száját, mintha így próbálna gátat vetni a kikívánkozó szavaknak. Nem olyan ember volt, aki szívesen idézi fel a régi emlékeket, talán mert nem voltak kellemes emlékei.

– Hank, beszélj! – unszolta Lena. – Mondd el most az egyszer, és nem kérlek rá többször. Azt hiszem, ennyi idő után jogom van tudni, hogy halt meg az anyám.

Hank felbámult a plafonra, mint aki erőt gyűjt. Mikor végre válaszolt, olyan halkan beszélt, hogy alig lehetett hallani. – Autóbaleset volt.

– Fred Bart azt mondta, hogy egy szebb helyen van.

Hank megint hallgatott, ahogy átgondolta a dolgot. – Az apukád elvesztése, aztán meg hogy kárt tett a húgodban… – Nagyot nyelt, láthatóan az érzelmeivel viaskodott. – Én önző ember vagyok, Lee. Csak te maradtál nekem, és képtelen vagyok… – Itt elcsuklott a hangja. – Nem tudlak elveszíteni.

Lena megszorította a kezét, így adva a nagybátyja értésére, hogy többé nem hagyja el. – Amikor fölkerestelek, azt mondtad, az az ember, Clint Jones ölte meg anyámat.

– Ő látta el anyaggal – mondta Hank. – Mindkettőnknek ő volt a dílere.

Lena hátradőlt, próbálta összeegyeztetni az Angeláról a fejében élő angyalkás képet ezzel az új, kábítószerfüggő Angelával. Ezek szerint az anyja sem volt különb Hanknél? Az ő karja is tűnyomos, vonásai ugyanolyan megkínzottak voltak? Lena megborzongott a gondolatra, szinte már azt kívánta, bár soha ne tudta volna meg.

– A met csak… – Hank megrázta a fejét. – Meghalsz, amint belekóstolsz. Az, aki vagy, aki lehetett volna belőled, mindez abban a másodpercben megsemmisül, amint az anyag a vénádba hatol. Attól kezdve halott ember vagy.

– Hogyan történt? Hogy halt meg az anyám?

Hank becsukta a szemét, a mellkasa minden levegővételnél emelkedett-süllyedt. Nem nézett a szemébe, mikor azt mondta: – Túl gyorsan hajtott át a Taylor Bridge-en, és telefonpóznának ütközött. Nyakát szegte. Az orvos szerint egy pillanat műve volt.

Lenát épp elégszer riasztották egy járműves balesetekhez. Minden esetben valami sötét történet húzódott a háttérben.

Hank ujjai ráfonódtak a kezére. – Angela soha nem hagy el benneteket, ha előre tudja, hogy ilyen szomorú véget érek. Azt hitte, én majd gondotokat viselem.

– Azt tetted – mondta neki Lena. – Te minden tőled telhetőt megtettél.

– Ne bocsáss meg nekem! – mondta Hank. Gyenge kezével olyan erősen szorította, ahogy csak bírta. – Soha ne bocsáss meg!

Márpedig Lena nem tehetett másként. Mindazok után, ami történt, mindazok után,

amit a nagybátyja érte és Sibylért tett.

Hank odapillantott rá, aztán elkapta a tekintetét. – Jobb, ha mész, mielőtt jön a nővérke. Ettől mindjárt visszakívánkozom abba az istenverte kómába.

– Oké – mondta Lena, és hagyta kicsúszni a kezéből Hank kezét. Egyikük sem beszélt szívesen az érzelmeiről. – Hívj, ha kell valami, rendben?

Lena kicsoszogott a szobából, olyan fáradt volt, amit el sem tudott képzelni. Az orvosok szerint ennek az az oka, hogy nem jut elegendő oxigénhez. Lena szerint viszont az, hogy álló nap csak heverészik a kórházban, és az önsajnálaton kívül nincs más teendője.

A szobája rögtön a Hanké mellett volt, így már a folyosóról hallotta, hogy szól a telefon. Lena megszaporázta lépteit, és egy csörgés közepén kapta fel a kagylót.

– A georgiai állami fegyintézet egyik fogvatartottja R beszélgetést kezdeményez – tájékoztatta egy gépi hang. Lena szinte lezuhant az ágyra. Várta a magnóra rögzített hangot, és csaknem kiugrott a szíve a mellkasából, amikor meghallotta: – Ethan Green.

Lena a válla és a füle közé szorította a kagylót, és lenyomta a megfelelő gombot, amellyel fogadta a hívást.

Csönd, amit csak egy-egy halk sípolás szakított meg három másodpercenként, hogy tisztában legyenek az idő múlásával.

– Hogy vagy? – kérdezte Ethan.

Lena körülnézett a szobában, olyan érzése volt, mintha valaki figyelné. – Miért hívtál? – tudakolta. – Nem akarok veled beszélni.

– Akkor miért fogadtad a hívást?

– Leteszem.

– Hallom, mi történt.

Lena keze a telefon fölött lebegett, már majdnem letette, de most megtorpant. Hát persze hogy Ethan hallott a történtekről. A hálózata nyilván már azelőtt ellátta a hírekkel, hogy a média egyáltalán értesült volna az eseményekről.

– Emlékszel, hogy fájt a fogam, mikor bejöttél? – Lena tudta, hogy Ethan nem vár választ erre a kérdésre. – Ne aggódj. Kaptam gyógyszert. Már nem fáj.

Lena Fred Bartra gondolt, meg a fogorvos undok kis fogaira, ahogy mosolyog, mielőtt felgyújtja Charlotte-ot. Megszólalt, mielőtt megálljt parancsolhatott volna magának. – Örülök.

– Senki sem bánthatja az én cicámat. Érted?

– Kivéve téged – emlékeztette Lena.

Ethan halkan nevetgélt. – Így igaz, Lee. Kivéve engem.

Lena alig kapott levegőt. Keze továbbra is készen állt rá, hogy letegye a kagylót, de képtelen volt bármit is csinálni azonkívül, hogy hallgat.

– Írok majd – mondta Ethan puha, bátorító hangon. – Írok, te meg visszaírsz, rendben, bébi?

– Nem – mondta Lena kissé esdeklőn. Próbálta összekaparni az erejét. – Nem tűrlek meg többé az életemben.

– Azt hiszed, ilyen egyszerű? Azt hiszed, megszabadulhatsz tőlem? – Az ő kedvéért megint fölnevetett. – Hamarabb kint leszek, mint gondolnád, Lee. Akkor újrakezdjük. Csak te meg én. Oké?

Lena megrázta a fejét, cserbenhagyták a szavak.

– Aludj jól, kicsim. Gondolni fogok rád.

Lena letette a telefont, de még akkor is hallotta Ethan hangját, érezte a jelenlétét a szobában. Ki fog előbb lecsapni rá – Ethan vagy Harley? Egyikük sem hagyta rendezetlenül a számláit. Egyikük sem hagyta, hogy mások fölébük kerekedjenek. Vajon halálra verik, vagy néhány hét múlva arra ébred, hogy egy vadidegen tűt döf a karjába, miközben azt mondogatja, ne ellenkezzen, meg hogy neki is könnyebb lesz úgy, ha hagyja magát? Lena a tűben reménykedett; remélte, hogy soha többé nem kell látnia Ethan Greent.

Felbámult a mennyezetre, ahol árnyékok táncoltak a fehér csempén. Ethan még mindig ott volt: betöltötte a szobát, betöltötte Lena lelkét. Hátradőlt az ágyban, Ethan sötét jelenlétével a feje fölött, míg végül győzedelmeskedett a kimerültség, és Lena mély, álomtalan alvásba merült.

29. FEJEZET

Sara az elülső verandán üldögélt, és az anyjával beszélt telefonon. Jeffrey fél órával korábban azzal hívta fel, hogy már átlépte Grant megye határát, de ő majd csak akkor fogja biztonságban érezni magát, ha a férje otthon lesz. Jeffrey még azt is mondta, hogy beszélniük kell, és Sara sejtette, hogy arról a dologról van szó, amely az elmúlt pár napban egyfolytában nyomasztotta. Nem mehet így tovább. Valaminek változnia kell.

Anyja hangján ingerültség érződött. – Hallod, amit mondok?

– Igen, mama – hazudta Sara.

– Azt mondja, ő megjavította az automata locsolót. A növények fele kipusztult.

– Biztos vagyok benne, hogy nem direkt csinálta.

– Lassan egy hete, hogy itthon vagyunk, és még mindig nem adott épkézláb magyarázatot.

– Biztosan meg akarta javítani az öntözőrendszert.

– Sara – fogott hozzá Cathy, és Sara felkészült a hegyi beszédre. Meglepő módon anyja mindössze egy felvetést tett: – Ne menjek át? Öt perc alatt ott vagyok.

Sara szerette az anyját, de Cathy az elmúlt héten gyakorlatilag napi huszonnégy órában mellette volt. Időre és egyedüllétre volt szüksége, hogy gondolkozzon. – Jeffrey nemsokára hazaér.

– Olyan távoli a hangod. A per miatt?

– Nem – válaszolta Sara, de a szótól keserű lett a szája íze. Buddy Conford két nappal azelőtt felhívta Sarát, hogy tudassa vele, az orvosi felelősségbiztosító megegyezett Powellékkel. A szülők kétmillió dollárt kapnak fiuk haláláért, ami alig fedezi Jimmy kórházi és laborköltségeit. Buddy megpróbált elsütni egy viccet arról, hogy ritkaság, ha egy biztosítótársaság állja valaki helyett az orvosi számlákat, de Sara nem volt vicces kedvében.

– Ha nem a per miatt, akkor miért?

– Jaj, mama…

Cathy eleget hallott. – Sara Ann Linton, az anyád vagyok, észreveszem, ha nyomaszt valami.

Sara a foga között eresztette ki a levegőt.

Cathy nem kerülgette a dolgot. – Az örökbefogadási ügynökségtől jött valami hír?

– Igen – felelte. A szociális munkás üzenetet hagyott a rögzítőn aznap délelőtt, mialatt Sara a szüleinél volt. Arra jött haza, hogy villog a piros gomb, de csak három óra elteltével nyomta meg a lejátszást. Ugyanígy a postaládát és a mobilja hangpostáját sem merte ellenőrizni. Sara oly régóta várta, hogy azt hallhassa, lenne a számukra egy gyerek, de most, hogy karnyújtásnyira van a pillanat, egyszerűen képtelen volt megragadni.

– És? – sürgette az anyja. – Mit mondtak?

– Hogy van náluk egy kilenc hónapos kisfiú – válaszolta Sara. – Félvér, részben ázsiai, részben afroamerikai.

– Jaj, szívem, ez csodás!

– Tényleg? – kérdezte Sara, és úgy érezte, menten meghasad a szíve. A szavak kimondása elé varázsolta a kicsi krémszínű bőrét, ruganyos haját, meg ahogy a

talpacskája belesimul az ember tenyerébe. – Mihez kezdjek egy babával, mama, ha éjjelente fölötte virrasztva egyre azt várnám, mikor szólal meg a telefon, hogy valami idegen közölje velem a férjem halálhírét?

– Ne légy nevetséges – csattant fel Cathy. – A zsaruknak is van családjuk, Sara. De még a *vízvezeték-szerelőknek* is. Valahányszor volánhoz ülsz, vagy kimégy a postára, az is kockázat. Nem élhetsz féléletet csak mert félsz valaminek az esetleges bekövetkeztétől.

– Jeffrey olyan makacs – vitatkozott Sara. – Soha nem hallgat az emberre.

– Isten hozott a házasságban, szívem. Bocs, hogy a díszfelvonulás most elmarad.

Sara a torkára tette a kezét, mintha a kikívánkozó szavakat próbálná kipréselni magából. – Na és ha… – kezdte. – Mi van, ha… – A kezébe ejtette a fejét, és nagy nehezen hangot adott a legsötétebb félelmének. – Mi van, ha nem tudom a gondját viselni, mama? Mi van, ha megbetegszik, baja esik, és én nem tudok…

Anyja gyöngéd, mégis szigorú választ adott. – Nem a te hibád, hogy Jimmy Powell meghalt leukémiában.

– És ha a kisbabám megbetegszik?

– Tudom, hogy úgy teszel, mintha nem hinnél az ilyesmiben, de amint először a karodba veszed, tudni fogod, hogy a gyermek Istentől kölcsönkapott ajándék. Ameddig a tiéd, addig dédelgeted, babusgatod, és mindent elkövetsz, hogy ennek soha ne legyen vége.

– De én képtelen vagyok… – Sara arra gondolt, amikor utoljára látta Jimmy Powellt élve. A kisfiú szeme felragyogott, mikor Sara belépett a kórterembe. Mindig rajongott Saráért. Ő állt számára legközelebb a barátnő fogalmához, ami a kisfiú számára már soha nem valósulhat meg. Jimmy soha nem fog csókot lopni egy lánytól iskola után, soha nem fog smacizni az apja kocsijának hátsó ülésén. Nem lesz se felesége, se gyereke. Az anyjának nem lesznek unokái. Élete hátralévő részére Beckey Powellnek csupán elveszett mérföldkövek maradnak emlékül a halott fiáról. A többi gyerek iskolába megy. A többi család együtt vakációzik. Beckey-nek mindössze egy üres naptárja lesz, s a Jimmy nélküli napok feneketlen veremként nyúlnak el előtte.

Cathy hangja ellágyult: – Mit mondtál a szociális munkásnak?

– Hogy meg kell beszélnem a dolgot Jeffrey-vel.

– Hívd vissza most rögtön, és mondd meg neki, hogy akarjátok a babát.

– Nem tudom, mama.

– Én tudom – vágott a szavába Cathy. – Leteszem, hogy telefonálhass. – Szünetet tartott. – Utána hívj majd vissza, rendben? Mindent hallani akarok az első unokámról.

Süket lett a vonal, de Sara nem telefonált. Most, hogy egyedül maradt, azon kapta magát, hogy képtelen logikus gondolatokat formálni. Agya ide-oda ugrált Jimmy Powell, Jeffrey meg a rájuk váró csecsemő között. Mozdulatlanul ült, és az utcát bámulta egészen addig, amíg a BMW-je behajtott a ház elé.

Jeffrey a szélvédőn át odaintegetett neki, arcán félmosoly. Korábban azt mondta, valami fontosat kell mondania Sarának. Ez nem egyedül az ő döntése. Talán Jeffrey is meggondolta magát.

Sara letette a telefont a lépcsőre, és a kocsihoz sétált.

Jeffrey kiszállt. – Elegem van a vezetésből. – Aztán meglátta Sara arckifejezését. – Baj van?

– Hívtak az örökbefogadási ügynökségtől.

Jeffrey áthidalta a közéjük ékelődő távolságot, és a karjába kapta a feleségét. – Egy

kisbaba! – kurjantotta. – Istenem! – Megforgatta Sarát a levegőben. – El se hiszem. Ezt el se hiszem… – Hahotázva próbált levegőhöz jutni. – Kislány vagy kisfiú?

– Fiú.

– Hah! – így Jeffrey, és még egyszer megforgatta.

Sara is nevetett, magával ragadta ez a lelkesedés. – Elszédülök.

Jeffrey letette, és a két keze közé fogta Sara arcát. – Fiam van! – Megcsókolta. – Ez az, Sara. Ez életünk kezdete. – Újból megcsókolta, ezúttal hosszabban. – Istenem, de szeretlek!

Sara látta a könnyeket a szemében, férje határtalan örömmel fogadta a hírt. Ettől hirtelen az ő kételyei is eloszlottak, értelmüket vesztették. Gyereket akar ezzel a férfival, mindennél jobban vágyott rá, hogy közösen neveljék fel a gyermeküket.

– Akár már ma este elmehetünk érte? – kérdezte Jeffrey. – Most azonnal?

– Holnap – felelte, kacagva férje odaadásán. – Előbb be kell mennünk az ügynökségre, hogy megindítsuk az eljárást.

– Papírmunka – morogta Jeffrey, de még mindig mosolygott. – Jaj, istenem, Sara. Annyira szeretlek.

Sara az arcára tette a kezét. – Tudom.

Jeffrey megint fölnevetett, szinte nyerítve. – Most mi következik?

– Azt mondták, a formanyomtatványt már kiküldték. Nézd meg a postaládát. Én megyek telefonálni.

Félúton volt a ház felé, mikor Jeffrey utánakiáltott: – Hé, csinimama!

Sara lángba boruló arccal fordult hátra. – Csitt! A szomszédok.

– Hívjuk ki mind! – kiabálta Jeffrey. – Szülők leszünk!

Kinyitotta a postaládát. Fényvillanás. Jeffrey fölrepült a levegőbe, testét hátravetette a robbanás.

Sara rohant hozzá, mielőtt az agya egyáltalán feldolgozhatta volna a látottakat.

Bomba. Valaki bombát rejtett a postaládájukba.

– Jeffrey! – zihálta, ahogy térdre zuhant a férje mellett. Minden tele volt fémdarabokkal, a levelek a levegőben szálldostak körülöttük. Sara látta a férje feltépett mellkasát, a csontot, az izmot, a lüktető szívet.

– Segítség! – sikoltotta. – Valaki segítsen!

Jeffrey nyitotta a száját, de csak vér ömlött belőle. A jobb karja pár méterrel arrább feküdt az aszfalton, kiszakadt a vállából. Sara rányomta a kezét a nyílt sebre, elkeseredetten próbálta csillapítani a vérzést. A vér tovább ömlött az ujjai között, eláztatta a kezét.

– Ne! – suttogta. – Ne!

– Te… – szólt Jeffrey vacogva.

Sara előbb szájon, aztán arcon csókolta. – Jaj, szerelmem… szerelmem…

– Te… – nyöszörögte Jeffrey, és vaktában nyújtotta felé a kezét. Sara látta a fájdalmat a szemében, tudta, hogy most távozik el belőle az élet.

– Ne hagyj itt! – könyörgött, és megszorította a kezét. – Istenem, Jeffrey, kérlek, ne hagyj itt!

– Te…

– Nem – esedezett, és szuggerálta, hogy tartson ki. – Kérlek! Szeretlek. Szeretlek. – Miért is heccelte mindig azzal, hogy soha nem mondta neki ezt a szót? – Jeffrey, szeretlek.

– Csak…

Sara újból megcsókolta, és a szájában érezte a vérét. Ez nem lehet igaz. Jeffrey. Nem hagyhatja itt.

– Csak… – nyögte a férfi, de vér szökött a torkába. – Mindig… csak…

– Mindig csak mi, kedves?

– Te… – zihálta fulladozva. – …Mindig… csak… te…

Jeffrey teste elernyedt. Már nem spriccelt a vér a vállából. Sara csak ekkor fogta fel, hogy odagyűltek a szomszédok. Körbeállták őket, tehetetlenül. Sara sikítva förmedt rájuk, hogy hordják el magukat. Nem akarta, hogy így lássák a férjét, nem akarta, hogy bárki is hozzáérjen. Megjött a mentő, majd a rendőrség; Jeffrey emberei, barátai. Sara nekik támadt, könyörgött, hogy menjenek el. Felnyalábolta Jeffrey-t, a karjában tartotta, és senkit nem engedett oda. Így ölelte őt, hisztérikusan, akár egy gyerek, aztán megérkezett az anyja, és meggyőzte Sarát, hogy hagynia kell, hadd vigyék el a férjét.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Tíz évvel ezelőtt, amikor ügynököt kerestem magamnak, mindig hátralapoztam a könyvekben, hogy lássam, ki mindenkinek mondanak köszönetet a szerzők. Abból indultam ki, hogy egy író csak akkor fejezi ki a köszönetét az ügynökének, ha meg van vele elégedve. Ezt észben tartva bizonytalanul mondok köszönetet ügynökömnek, Victoria Sandersnek, ugyanis szeretném őt kisajátítani. Szóval hátrább az agarakkal mindenkinek!

Sok más embernek is köszönettel tartozom, akiktől segítséget kaptam: Kate Miciak, Susan Sandon és Kate Elton most is, mint mindig, felülmúlhatatlan volt. Szeretném továbbá megköszönni a Bantam publicistáinak: Sharon Propsonnak, Susan Corcorannek, valamint Barb Burgnek. Nekik ajánlottam ezt a könyvet, mert valóban ők a legnagyszerűbb csapat a szakmában, mi több, számlálatlanul és önzetlenül fogyasztották a nevemben a nápolyit. Köszönöm Betsy Hulseboschnak, Cynthia Laskynak és Carolyn Schwartznak. Sok más hálás szerzővel együtt a Bantam marketingcsapatáról csak a legnagyobb elismerés hangján szólhatok. Paolo Pepe… újfent sikert arattál. Kelly Chian, köszönöm neked, hogy nem repültél el Atlantába, hogy megfojts. Fantasztikus vagy. Rengetegen vannak a kereskedelmi osztályon, akik közül egyesekkel találkozni is volt szerencsém, míg mások a színfalak mögött végezték kiváló munkájukat, szeretném mindnyájuknak megköszönni a folyamatos támogatást. Azt hiszem, Lisa George személyét külön ki kell emelnem, mert megitta a Kool-Aidet. Végül, de nem utolsósorban, hálás köszönetem Nita Taublibnak és Irwyn Applebaumnak.

RMB, neked azt köszönöm, hogy hűséges tudósítóm voltál. Bill Burgess, végtelenül imádlak. Erin O'Reilly, elismerésem a 10-esedért. D. T., az utolsó nagy reneszánsz emberek egyike vagy. Megtisztelő, hogy a barátod lehetek. Köszönet D. M.-nek, A. E.-nek, D. L.-nek és P. B.-nek a nagyszerű támogatásért. Beth és Jeff a Cincinnatti Mediától magabiztosan kezelik a honlapomat. Ami a dolog orvosi oldalát illeti, dr. David Harper megint nagy segítség volt. Kevesen vannak, akik hajlandók végighallgatni az embert, ha azzal kezdi a mondandóját: „Szóval, szeretnék élve elégetni valakit…" Szeretnék köszönetet mondani az apukámnak, amiért idejében megtanította nekem, mi az, ami igazán fontos, és persze neked is, D. A. – te vagy az életem.

Sue Kurylowitzé lett a kétes megtiszteltetés, hogy bekerült a neve a könyvembe. Sue, szívem, te akartad…

Írtam egy rövid üzenetet az olvasóimnak, amelyet az alábbi internetes oldalon találnak meg:

www.karinslaughter.com/letter

Kérem, vegyék figyelembe, hogy az üzenetben számos konkrét utalás esik a regényre, úgyhogy csak akkor olvassák el, ha már végeztek a könyvvel, különben lelövik a poént.

Írtam továbbá egy bónuszfejezetet is, amely itt olvasható:

www.karinslaughter.com/bonuschapter

{1} James Edward Oglethorpe (1696–1785) angol tábornok 1732-től 1743-ig volt Georgia állam kormányzója. (A szerk.)

{2} RICO- (Racketeer Influenced and Corrupt Organizations) törvény: zsarolással kapcsolatos és a korrupt szervezetek elleni törvény, célja a szervezett bűnözés felszámolása. (A szerk.)

{3} Robert Cormier (1925–2000) amerikai író 1977-ben megjelent ifjúsági regénye. (A szerk.)

{4} Éljen a győzelem! (német). A Wehrmachton belüli köszöntés. (A szerk.)

{5} Utalás az iraki háború szégyenletes eseményére, amikor a Bagdad melletti Abu Ghraib börtönben amerikai katonák sokszor ártatlan foglyokat kínoztak meg. (A szerk.)

{6} Utalás az 1995-ös tragikus terrortámadásra, amelyben 168 ember vesztette életét. (A szerk.)

{7} Kitalált westernhős; több vadnyugati film szereplője. (A szerk.)